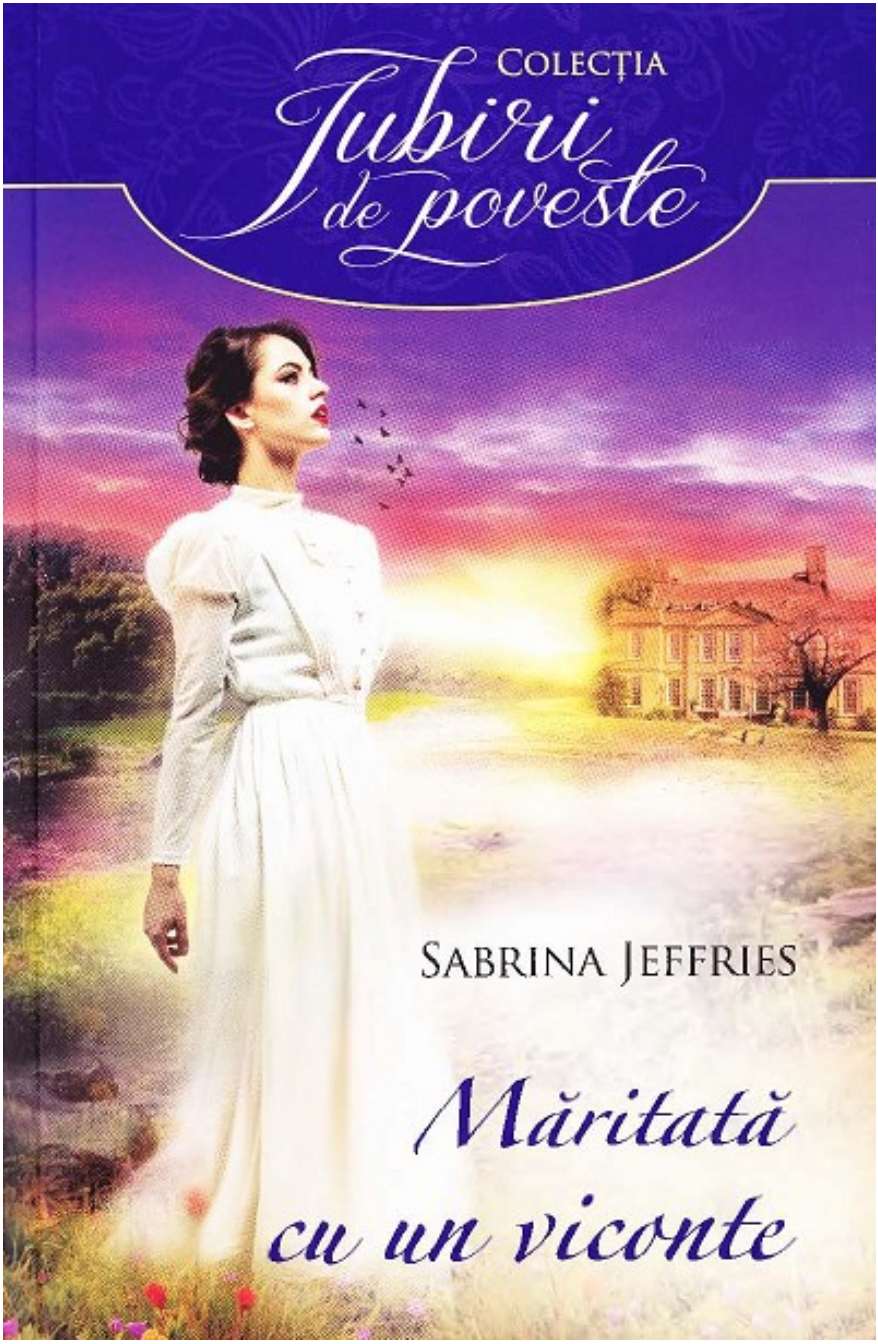
COLECȚIA
Iubiri de poveste
SABRINA JEFFRIES
Măritată cu un viconte

SABRINA JEFFRIES
MĂRITATĂ CU UN VICONTE

Married to the Viscount by **Sabrina Jeffries**

Copyright © 2004 Deborah Martin
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Marin Popa
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JEFFRIES, SABRINA
Măritată cu un viconte / Sabrina Jeffries
Trad.: Graal Soft.

Traducere din limba engleză Adela Crăciun

Prolog

Philadelphia început de decembrie, 1821

Spencer Law, al cincilea viconte Ravenswood, dădu pe gât încă o ulcică de cidru tare. Degeaba. Încă nu uitase motivul pentru care venise în taverna asta zgomotoasă americană împreună cu fratele lui.

În dimineaţa următoare se întorcea în Anglia. Înapoi la haosul din parlament şi la populaţia nemulţumită. Înapoi la treburile solicitante pe care trebuia să le rezolve ca subsecretar la Ministerul Afacerilor Interne din perioada asta tulbure pe care o traversa ţara lui. Povara responsabilităţilor, care se uşurase în mod miraculos pe parcursul sejurului din America, începuse deja să-şi lase greutatea pe umerii lui.

Drept care avea nevoie de şi mai mult cidru.

Ceru să i se aducă încă o ulcică, moment în care Nat, care stătea tolănit pe o banchetă de lemn de cealaltă parte a mesei, izbucni în râs.

— Ce-ar fi s-o laşi mai moale, bătrâne?! O să te abţiguieşti de tot.

— Asta era şi ideea.

— Care, ca marele Ravenswood să-şi înece amarul în alcool? Extraordinar! De obicei eşti prea ocupat cu afacerile Angliei ca să-ţi faci de cap. Şi prea respectabil. Nat îşi propti coatele pe masa robustă din lemn de stejar. Deşi tre’ să recunosc că, de două săptămâni de când am venit aici, n-ai fost în apele tale. Îşi înclină capul ca să-şi studieze mai bine fratele. E vorba despre fiica doctorului Mercer, nu? Din cauza ei te porţi atât de ciudat.

Spencer de-abia catadicsi să-i arunce una dintre privirile lui tăioase.

— Nu fi absurd.

Mintea lui însă evocă instant imaginea lui Abigail Mercer, cea pe care tatăl ei o alinta „trandafirul meu sălbatic”. Un apelativ potrivit pentru o femeie cu ochi verzi ca frunzele, cu piele moale şi minunată precum petalele şi cu o guriţă ca un boboc roşu de floare…

— Ieri i-ai fredonat o arie, ţinu Nat să sublinieze.

— Îi povesteam că am văzut *Nunta lui Figaro* anul ăsta, iar ea a vrut să audă despre ce-i vorba. Ce insinuezi?

— Nu te-am mai auzit niciodată fredonând ceva.

— N-am avut niciodată ocazia.

— N-ai simţit niciodată nevoia să faci aşa ceva, zise sec Nat. Până ai întâlnit-o pe domnişoara Mercer. Acum nu mai faci nimic altceva decât să-ţi petreci tot timpul conversând cu o fetişcană drăguţă din colonii…

— Ce altceva aş putea face cât tu discuţi afaceri cu tatăl ei bolnav?

Spencer îşi fixă privirea asupra ulcelei goale.

— Exact. Şi e o fată prietenoasă.

Era adevărat. Era prietenoasă, deschisă şi americancă până în măduva oaselor. Spre deosebire de toate domnişoricile englezoaice crescute să venereze titluri sau proprietăţi, domnişoara Mercer îl trata ca pe egalul ei în rang.

Femeia asta chiar avusese îndrăzneala să-l tachineze de fiecare dată când se arătase prea serios. Nicio englezoaică nu mai cutezase aşa ceva. Englezoaicele erau pe deplin conştiente de poziţia lui – sau prea intimidate de stilul lui sobru – ca să se simtă în largul lor în prezenţa lui.

Şi, în afară de asta, englezoaicele nu dezbăteau subiecte de politică şi în general niciun alt subiect de genul acesta. Domnişoara Mercer însă se năpustea asupra fiecărui argument cu tot optimismul febril, tipic concetăţenilor ei. Chestiune care îl scotea din minţi.

— Ţine minte ce-ţi spun, continuă Nat, pe mine

personal relaţia asta de prietenie înfiripată între tine şi domnişoara Mercer mă avantajează. Tatăl ei se va lăsa mai uşor înduplecat să-mi accepte propunerea. Îşi îndreptă spatele. Şi, că veni vorba, te-ai mai gândit la alocarea aceea de fonduri pentru mine?

Constatând că ulcica lui era tot goală, Spencer se întinse să fure ulcica fratelui său. Nu era destul de ameţit ca să suporte discuţia asta.

— Te referi la banii de care ai nevoie ca să-ţi pui în aplicare planul ăla prostesc de a deveni asociatul doctorului Mercer?

— Nu e chiar aşa prostesc, protestă Nat. Ştiu că ai unele rezerve în ce priveşte Compania Medicinală Mercer, dar ai văzut şi tu registrele contabile ale doctorului şi ştii ce bine s-a vândut tonicul lui acum şapte ani – trebuie să recunoşti că cifrele arătau fenomenal. Dacă nu s-ar fi îmbolnăvit, acum n-ar mai fi stat creditorii la uşa lui, şi s-ar fi îmbogăţit. Are nevoie de cineva ca mine care să îi împrospăteze compania, cât el este neajutorat.

— Nu-i neajutorat, îl corectă Spencer. E pe moarte. Omul ăsta e pe moarte, Nat.

— Şi tocmai de-asta am şanse să-mi vândă mie afacerea. Deja am acţiunile alea pe care le-am câştigat la jocul de cărţi. Şi până şi tu ai crezut că merită investit în afacerea asta, pentru că altfel nici n-ai fi venit cu mine în America să vedem despre ce e vorba.

Spencer se sprijini de peretele din spatele banchetei dure.

— Ai zis că nu vii fără mine. Nu puteam să te las să faci asta, ţinând cont de experienţele tale din trecut din alte domenii.

Nat se zbârli.

— Chiar trebuie să-mi scoţi de fiecare dată ochii cu eşecurile? Lăsând deoparte faptul că oricum n-am făcut decât ce-ai vrut tu. Ţi-am zis că n-am nicio treabă cu

dreptul, dar ai insistat să mă duc la Facultatea de Drept, şi asta am şi făcut.

— Aparent, nu te-ai străduit mai deloc, de vreme ce ai picat examenele. Dar hai să nu uităm nici de marină. După fiascoul acela, nici măcar influenţa mea nu te-a mai putut ţine acolo.

Nat sări ca ars.

— Nu am fost făcut să fiu soldat în marină. Nici măcar o căruţă nu pot conduce ca lumea. Am fost de acord doar pentru că ai depus toate eforturile să-mi găseşti un post. Se aplecă spre el, şi de data asta îşi înăspri periculos vocea. Treaba e că ştiu că asta pot face. Mă pricep la cifre. De asta câştig întotdeauna atât de mult la jocurile de noroc.

— Întotdeauna? Spencer termină de băut cidrul din cana lui Nat. Unde mama naibii e servitoarea aia?

— Da, ai dreptate, am exagerat rău într-o noapte. Iar tu a trebuit să plăteşti.

— Din câte-mi aduc aminte, o sumă destul de impresionantă.

— Ştiu, ştiu. Dar aici e vorba despre altceva. Omul ăsta e într-o situaţie dificilă – Mercer n-o să lase toată compania fiicei lui, pentru că n-are încredere că ea va putea să o scoată din datorii. Iar dacă nu găseşte pe cineva care să-i fie partener fetei, atunci va trebui să o lase unei rude pe care o urăşte. Aşa că eu mă nimeresc la fix.

Servitoarea cu mutră acră le trânti două ulcele pline ochi pe masă, iar Spencer se năpusti hotărât asupra cănii lui. Acum avea un motiv în plus să-şi înece amarul – imaginea neliniştitoare a domnişoarei Mercer lucrând alături de fratele lui.

Nu trebuia să se gândească la asta, nu trebuia să-şi aducă aminte de zâmbetul acela neastâmpărat adresat lui Nat, nu lui. Spencer nici măcar nu putea rămâne aici cât timp fratele lui îşi testa planul prostesc. Convocările din partea Ministerului Afacerilor Interne nu puteau fi ignorate,

şi, odată ce bătrânul secretar al ministerului îşi prezentase demisia, întoarcerea lui Spencer în ţară nu putea fi amânată. Îi convenea sau nu, trebuia să accepte că micuţa lui idilă în America luase sfârşit.

Şi, în afară de asta, oricum nu s-ar fi ales niciodată nimic din asocierea lui Spencer cu domnişoara Mercer, oricât de prietenoasă şi de atrăgătoare i se părea.

Se încruntă. Jumătate dintre femeile din Anglia s-ar fi declarat mai mult decât mulţumite să ocupe postul de amantă a lui Spencer, dar, cu toate astea, pe el nu-l tenta niciuna. Nu şi nu, minţii lui stupide i se pusese pata pe domnişoara Mercer, şi proiecta toate gândurile desfrânate asupra ei, deşi ea era o femeie care n-ar fi acceptat nimic înainte de a se mărita. Şi, de vreme ce el nu putea să se însoare cu ea şi în general cu nimeni, era mai mult ca sigur că, după ce pleca, n-avea s-o mai vadă niciodată.

Fir-ar să fie de treabă!

Bău cu sete din cidru, după care lăsă ulcica pe masă.

— Şi Evelina ce părere are de toată chestia asta? Te-ai deranjat măcar să-i spui viitoarei tale soţii despre planul de a deveni partenerul unei afaceri cu sediul în celălalt colţ al lumii şi al frumoasei Abby Mercer?

Nat îi aruncă o privire meditativă fratelui lui.

— Evelina o să înţeleagă. E doar o treabă temporară. După moartea bătrânului, am de gând să cumpăr şi partea fiicei. Domnişoara Mercer va avea bani suficienţi să trăiască, iar eu o să devin proprietar la Mercer Medicinal.

— Dar tu nu ştii să conduci o afacere.

— Nici tu n-ai ştiut să fii soldat acum o grămadă de ani, când tata ţi-a cumpărat o funcţie în armată, dar ai învăţat. Eşti bun la genul ăsta de lucruri.

— A trebuit să fiu, mormăi el, supărat pe libertatea pe care şi-o lua fratele lui de a face ce vrea. Spencer îşi pierduse această libertate odată cu moartea subită a fratelui lor mai mare.

— Iar eu trebuie să fiu bun la asta. Altfel, ce mai rămâne pentru mine? Biserica?

Mârâiră la unison. Până şi Spencer îşi putea da seama că varianta asta chiar n-avea nicio şansă.

— Şi chestia e că, de fapt, nici n-o să conduc eu compania, continuă Nat. O să angajez un manager să se ocupe. Eu doar vreau să fiu proprietarul.

Bâzâitul care răsuna din ce în ce mai tare în capul lui Spencer nu-l transformase încă într-un idiot notoriu.

— Şi vrei să-ţi dau eu banii.

Nat avu destulă cuviinţă cât să roşească.

— Nu toţi banii. Mi-am păstrat şi eu o parte din alocaţie. Iar în ultimii doi ani am dus o viaţă responsabilă. Nu-mi trebuie mult.

Spencer îşi dădu ochii peste cap şi se întinse din nou spre ulcică, dar Nat îl opri.

— În curând voi fi om însurat, şi acesta e motivul pentru care vreau să mă fac cumva util, să fac ceva ce chiar vreau să fac, nu ceva ce-mi spui tu. Pe chipul lui Nat apăru un zâmbet şters. Ştiu cum pot pune treaba pe roate. Deci, ce zici? Dacă îl conving pe Mercer să fie de acord cu planul meu şi am nevoie de bani, îmi trimiţi?

Spencer se chinuia în continuare să uite buzele apetisante ale domnişoarei Mercer. Nişte buze pe care n-avea să le sărute niciodată, pe care n-ar fi putut să le sărute, nici măcar dacă nu mai pleca. Dădu toată băutura peste cap.

— Scrie-mi în Londra, şi o să văd ce pot face pentru tine.

Chipul lui Nat se lumină.

— Excelent, bătrâne, excelent! Ştiam eu c-o să mă ajuţi. Odată misiunea încheiată cu bine, Nat se năpusti şi el asupra cidrului, în timp ce bea, îşi privi fratele cu ochii mijiţi. Care va să zică, ţi se pare frumoasă domnişoara Mercer?

Zumzetul din capul lui Spencer formulă răspunsul.

— În noapte umblă în splendoarea/Tărâmului senin şi înstelat[1].

— Dumnezeule, ai început să vorbeşti în versuri.

Vorbise cu voce tare? Fir-ar să fie! Spencer îşi flutură cana goală spre fratele lui.

— Întotdeauna citez din poezii când sunt cherchelit.

— Cred că eşti foarte cherchelit de-l citezi pe idiotul de Byron. Sau foarte impresionat de înfăţişarea domnişoarei Mercer.

— Cine n-ar fi?

Şi de când, mai precis, începuse să nu mai ştie ce vorbea?

Nat începu să se joace cu ulcica lui.

— Unii ar zice că are pielea cam închisă la culoare.

— Unii sunt idioţi.

Spencer îşi ridică ulcica, îşi aduse aminte că era goală şi se încruntă. Chicotind, Nat i-o întinse pe-a lui.

— Voiam să spun doar că mă mir că marele Ravenswood nu e deranjat de faptul că e pe jumătate indiancă.

— Ia nu-mi mai zice aşa. Acceptă ulcica pe jumătate plină şi ignoră privirea fixă a lui Nat. În plus, indiancă sau nu, e marfă bună. Provine dintr-o familie cu influenţă în Philadelphia, iar mama tatălui ei a fost căpetenia tribului lor. Seneca, parcă.

— Unde-ai mai auzit-o şi pe-asta?

— Ea mi-a zis.

— Ah, da. În timpul conversaţiilor voastre. Şi asta e tot ce-aţi făcut? Aţi stat de vorbă?

— Nu ştiu unde baţi.

Nişte râsete hârâite de la o masă alăturată îl făcură pe Spencer să tresară, şi îşi masă tâmplele care îi zvâcneau.

---

1 Fragment din poezia *She walks in Beauty,* scrisă de Lord Byron (n.tr.)

— Ba ştii foarte bine. O doreşti pe femeia asta… De ce nu vrei să recunoşti? Ai privirea aia ciudată de fiecare dată când intră în cameră, de parcă nu te gândeşti decât cum să-ţi bagi sabia în teaca ei.

— Termină cu prostiile!

Să-l ia naiba pe frate-său că observase toate chestiile astea.

Nat îl studie cu atenţie.

— Ţinând cont de istoricul familiei ei şi de şansele mici să se poată căsători vreodată, poate ar trebui să încerci s-o convingi să-ţi fie amantă.

Pe Spencer îl bufni râsul.

— Optimismul ei, tipic american, m-ar scoate din minţi în mai puţin de-o lună. Se uită la resturile de pe fundul ulcelei, dar şi acolo o văzu tot pe Abby Mercer, pe post de amantă a lui. Tot avântul acela debordant al ei canalizat doar să-l satisfacă, să-l dorească şi să se rostogolească goală în patul lui…

Ce gând ridicol. Nicio femeie bine-crescută n-ar accepta să-i fie amantă. Şi, oricum, se săturase să aibă o amantă. Postul ăsta, de protector al unei femei, se asemăna prea mult cu o parodie a unei căsnicii pe care nu şi-o dorea. Mai bine se mulţumea să aibă câte o legătură aleatorie când avea timp de aşa ceva. Ceea ce nu se întâmpla prea des în ultima vreme.

— Deci presupun că mariajul cu ea iese din discuţie, zise calm Nat.

— Absolut.

— Mi se pare o femeie bine-crescută, dar bănuiesc că nu-i destul de rafinată pentru tine.

— N-are nicio legătură. Chiar dacă aş vrea, nu m-aş putea însura cu ea.

— Pentru că ai pus ochii pe altcineva? se interesă fratele lui.

— În niciun caz. Spencer îşi coborî vocea. Îi plesnea

capul dacă vorbea prea tare. Nu mă pot căsători cu ea, nu mă pot căsători cu nimeni.

— Ba sigur că poţi. Trebuie să te însori. Şi destul de curând. Ai deja treizeci şi şapte de ani. Trebuie să-ţi întemeiezi o familie.

— Nu pot. Ce enervant era să-i iasă cuvintele neclare din gură. Eu nu mă însor. Văzu că Nat se uita încruntat la el, aşa că adăugă: Ar trebui să fii fericit – tu sau fiul tău veţi moşteni tot.

— Nu vreau să moştenesc tot. Nat părea panicat. Eu şi Evelina ne vom declara perfect mulţumiţi cu orice decizi în privinţa noastră, aşa că nu cred că te vei putea fofila să nu ai un moştenitor. N-am niciun fel de dorinţă să câştig titlul şi să fiu răspunzător de soarta arendaşilor, de starea caselor şi de toată nebunia aia. Am împotmolit o corabie pe uscat când eram în marină – cam ce crezi că aş face cu o proprietate?

— Păi şi cum vrei să conduci o afacere?

— Vreau să o deţin, nu să o conduc, zise Nat încruntat. Bine, poate că doar nu vreau să conduc o moşie. Nu mă interesează.

— Nici pe mine. Dar un bărbat trebuie să-şi facă datoria. A ta va fi să ai un moştenitor.

— Dumnezeule, tu chiar vorbeşti serios. Tu chiar n-ai de gând să te-nsori.

Spencer încuviinţă din cap, simţindu-se cam şovăielnic.

— Intenţionez să mor holtei.

— De ce? Sper că n-are nicio legătură cu Dora. Faptul că s-a ales praful de mariajul lui tata cu mama noastră vitregă nu înseamnă că şi tu vei păţi la fel.

Nu era vorba numai despre asta, dar Spencer nu se încumetă să-i explice. Îşi îndreptă morocănos privirea spre fundul roşu al ulcelei goale. Nat ceru să li se mai aducă cidru, iar Spencer îşi înălţă capul care i se învârtejea.

— N-ar trebui să mai beau. Sunt beat.

— Nu suficient. Nat îi adresă un rânjet amar. Lasă-mă să mă bucur de noua slăbiciune a perfectului meu frate, care îl face să se coboare la nivelul muritorilor de rând.

— Nu-s perfect, bombăni Spencer. Nici pe departe. Vezi tu, asta-i şi problema cu mine.

— Nu, nu văd. Cele două ulcele pline apărură pe masă ca prin magie, iar Nat le împinse pe amândouă în faţa lui Spencer. Poate e timpul să-mi explici chestia asta.

Capitolul 1

Până şi cel mai pregătit majordom se poate fâstâci când anunţă un musafir surpriză, dar din asta va învăţa ca a doua oară să nu mai greşească. Nu se ştie niciodată când poate apărea un oaspete neaşteptat la uşa stăpânului său.

Sugestii pentru un servitor stoic, scrise de majordomul unei gentleman foarte important

Londra
15 aprilie 1822

Viitoarea soţie era aici. Viitorul soţ întârziase deja două ore. Dineul organizat cu ocazia logodnei era în toi, anunţând marele fiasco al sezonului acestuia.

Spencer, gazda fără voie, inspectă masa imaculat aranjată din casa lui din Londra şi oftă. Oare când putea să anunţe încheierea acestui dineu chinuitor ca să se retragă cu un coniac în birou? Probabil că peste cel puţin încă o oră. Orice altceva ar fi făcut ar fi ridicat suspiciuni în rândul celor douăzeci şi şase de invitaţi.

Graţie gândirii rapide şi talentului de a minţi, nici

măcar nu remarcaseră că dineul era un fiasco. Şi, până nu afla de ce dispăruse Nat, nici n-avea de gând să se dea de gol.

Se uită spre Lady Evelina, viitoarea soţie. Slavă Domnului că îi acceptase povestea trasă de păr. Stătea pe scaun într-o poziţie atent studiată, ca o păpuşă de porţelan, cu fruntea perfect întinsă încadrată de cârlionţi blonzi, cu obrajii roz fără să fi fost înroşiţi artificial şi cu rochia într-o nuanţă care se asorta la modul ideal cu pielea ca de porţelan. Doar sclipirea din ochii ei trăda faptul că era aceeaşi fată simpatică pe care Nat şi Spencer o necăjiseră pe când era o copilă.

Surprinzându-i privirea, Evelina îşi tamponă cu graţie buzele cu un şervet de damasc.

— Sper că nu-l vor reţine pe sărmanul Nathaniel toată noaptea la sediul poliţiei. Ţi-a spus cumva în bilet cât de mult o să întârzie?

Afurisitul de bilet scornit de el.

— Nu, dar probabil o să fie reţinut o vreme. Spencer minţi cu uşurinţa mult exersată a unui fost şef de servicii secrete. Trebuie să depună mărturie împotriva ticălosului pe care l-a prins smulgând poşeta femeii.

— Foarte curajos din partea lui să fugă după hoţ, spuse ea. Iar apoi să insiste să îl ducă pe respectivul la poliţie – foarte nobil din partea lui!

— Da, ăsta-i Nat, suflet nobil.

Minciuna asta îi ieşi mai greu din gură în faţa devotamentului plin de entuziasm al tinerei Evelina.

Spencer nu avusese de ales. Angajarea într-un act justiţiar era o scuză acceptabilă pentru a nu participa la un dineu de logodnă; abandonarea viitoarei soţii nu era. Până la aflarea adevăratului motiv pentru care Nat dezertase, trebuia să mintă în continuare. În caz contrar, Evelina şi mama ei văduvă, Lady Tyndale, ar fi fost umilite în public. Iar Spencer nu permitea aşa ceva.

Unde naiba era? Îl văzuse pe Nat cu o oră înainte de începerea dineului, şi acesta nu îi menţionase de niciun plan de a o şterge. Şi, deşi majordomul lui Spencer, McFee, îl văzuse pe Nat primind un mesaj la scurt timp după aceea, nu îl observase nimeni ieşind din casă. Dar nici nu era de găsit pe nicăieri, nici în casă şi nici într-unul dintre locurile lui preferate din Londra.

Nat dispăruse, şi se părea că o făcuse dinadins. Oare în cât de multe buclucuri se putea băga un om în doar câteva ore?

Spencer oftă. Nat se purtase ciudat încă de când se întorsese din America, cu o lună în urmă – se interesase în mod exagerat de corespondenţă, venise şi plecase indiferent de oră, avusese întâlniri misterioase şi, în general, se comportase ca un om căruia îi ardea de prostii, în loc să îi stea gândul la însurătoare.

Iar acum, asta. Pentru numele lui Dumnezeu, unde era?

— Ei bine, eu, una, m-am mirat că Nathaniel a avut totuşi prezenţa de spirit să trimită un bilet, comentă mama Evelinei. Dar bărbatul acesta este întotdeauna plin de tact.

— Şi nobil, adăugă cu o notă de sarcasm femeia care stătea lângă ea. Să nu uităm partea cu „nobil”.

Minunat. Se găsise Lady Brumley să-şi bage nasul. De ce mama naibii invitase mama Evelinei pe una căreia i se dusese buhul că era un Galion al Bârfei? Ar fi trebuit să fie mai atent la lista invitaţilor.

Situaţia politică a Angliei era însă atât de haotică, încât nu mai avusese timp să plănuiască pe îndelete dineul de logodnă pe care Lady Tyndale se aşteptase să-l găzduiască el. Aşa că îi lăsase ei în grijă sarcina asta, desemnând-o gazda oficială a serii. Într-un fel sau altul, misiunea aceasta oarecum secretă se concretizase exploziv prin apariţia celor mai prestigioşi – şi guralivi – reprezentanţi ai lumii bune din Londra. Asta merita pentru

că se încrezuse într-o femeie cu creierul cât un bob de mazăre.

Iar peste două seri urma şi balul de logodnă. Din fericire, Lady Tyndale îl organiza la ea acasă. Pe Spencer îl treceau fiorii când se gândea la proporţiile acelui eveniment. Probabil invitase jumătate din oraş la bal.

Dacă se mai ţinea. Nimic nu mai era sigur acum, după dispariţia lui Nat.

Se încruntă. Fir-ar să fie de treabă, voia să-l vadă pe Nat aşezat la casa lui. Douăzeci şi nouă de ani era o vârstă bună de însurătoare, iar Evelina, care avea douăzeci şi unu, era perfectă pentru el. Deşi părea o nebunie, se părea că fusese îndrăgostită de idiot de pe când era adolescentă, şi nici nu i s-ar fi putut cere mai mult.

— Biletul de la fratele dumitale, comentă Lady Brumley. Am putea să-l vedem cu ochii noştri, Ravenswood? O să scriu în ziar despre acest eveniment, şi aş vrea să ştiu toate detaliile privitoare la actul nobil al domnului Law.

De fapt, femeia asta băgăcioasă voia să stârnească un scandal. Era clar că nu îi crezuse povestea. Exact de asta mai avea nevoie – ca vicleana Lady Brumley să-şi manifeste suspiciunile în rubrica ei infamă din ziar.

— Credeam că aveţi propriile surse. Spencer sorbi din vinul roşu cu un gest care sugera plictiseală. Sau aţi ajuns în stadiul în care nu vă mai verificaţi subiectele?

Femeia îi răspunse cu aceeaşi nuanţă sarcastică:

— Bănuiesc că, dacă aş aştepta până mâine, aş auzi doar varianta oficială. Atâta vreme cât ofiţerii vă raportează direct evenimentele la Ministerul Afacerilor Interne, nu prea cred că mie îmi vor spune mai mult decât le veţi permite.

— Aşa este. Lăsă paharul pe masă. Dar deja v-am spus tot ce era de spus.

Spencer aruncă o privire pe furiş la ceas şi de-abia îşi reprimă un mârâit. Două ore şi treisprezece minute. Poate

că într-adevăr se întâmplase ceva. Poate chiar avea probleme? Dar cum? Şi cu cine?

— Dar eu tot aş vrea să văd biletul... insistă Lady Brumley.

— Milord, interveni Evelina, Nathaniel mi-a povestit mie şi mamei tot despre recenta vizită în America, dar pe dumneata nu te-am auzit povestind nimic.

Spencer o privi surprins pe fată. Rar se întâmpla ca politicoasa Evelina să intervină într-o discuţie, cu atât mai puţin ca să întrerupă pe cineva de rangul lui Lady Brumley. Poate că, de fapt, nu era chiar atât de oarbă la ce se întâmpla, aşa cum crezuse el.

Toată lumea îşi îndreptă atenţia asupra ei, iar Evelina se înroşi, dar nu-şi luă privirea de la Spencer.

— Ştiu că nu ai stat acolo la fel de mult ca Nathaniel, dar ţi-a plăcut? Lui i-a plăcut destul de mult. Ne-a vorbit în termeni elogioşi despre familia Mercer şi a fost foarte impresionat de hidromelul medicinal al doctorului Mercer. Zâmbi către auditoriu. Acesta este tonicul doctorului pentru indigestie şi alte afecţiuni. Compania doctorului Mercer îl produce.

— N-am auzit niciodată de el, o întrerupse Lady Brumley. Şi puteţi fi siguri că sunt la curent cu toate tonicele pentru indigestie.

— Momentan se vinde doar în America, milady. Evelina se servi cu mâini tremurânde cu sparanghel. Dar Nathaniel crede că s-ar vinde foarte bine şi aici. Drept care, în calitate de coproprietar al companiei, Nathaniel va promova tonicul în Anglia.

Spencer nu ştiuse de acest plan al lui Nat. Ce altceva îi mai ascunsese fratele lui?

Lady Brumley îi aruncă lui Spencer o privire dezaprobatoare.

— Aţi înnebunit, milord? De ce l-aţi lăsat pe fratele domniei voastre să se bage într-o schemă atât de

periculoasă…

— Nu e adevărat, se grăbi Evelina să intervină. Nathaniel crede că proiectul acestui Mercer merită. Şi Excelenţa Sa e de acord – a fost de acord să investească.

— Aşa e, Ravenswood? întrebă Lady Brumley. Încurajaţi această neghiobie?

— Întotdeauna ard de nerăbdare să pun mâna pe o afacere bună. Dar Nat nu îi ceruse încă niciun ban, iar Spencer îşi aducea doar pe jumătate aminte de noaptea în care se îmbătase şi-i promisese că avea să investească. Am supravegheat o perioadă scurtă compania Mercer şi mi s-a părut o afacere solidă.

— Nathaniel e hotărât să o transforme într-o afacere de succes, zise Evelina. Ştiţi, deja a investit în ea.

Da. Se părea că Nat reuşise imposibilul, căci după întoarcerea sa în Anglia îl asigurase pe Spencer că bătrânul Josiah se îndurase şi îl făcuse partener.

— Fireşte, continuă Evelina, va trebui să împartă conducerea companiei cu fiica medicului. Dar nu e nicio problemă, pentru că domnişoara Mercer este cea care prepară toate remediile. Aşa că oricum era nevoie şi de dumneaei.

Abigail Mercer. Fir-ar să fie, Spencer uitase pentru câteva ore de americancă, dar era de-ajuns o menţiune a numelui ei, că imaginea domnişoarei Mercer se împrospătă automat – zâmbetul luminos, ochii verzi obsedanţi, pielea sărutată de soare. De ce nu putea reprima imaginea aceasta? Avusese de-a face cu ea doar două săptămâni, şi, cu toate astea, după o lună, încă îi bântuia gândurile.

— Deci Nat… hmm… ţi-a povestit despre domnişoara Mercer?

Spencer îşi îndesă în gură furculiţa cu plăcintă cu carne de oaie. Oare ce îi putuse spuse Nat Evelinei de nu o făcuse geloasă?

— Oh, da, răspunse Evelina. Biata fată, şi-a pierdut

mama de tânără, iar în curând îşi va pierde şi tatăl. Şi încă nu este măritată, deşi are douăzeci şi şase de ani! Este puţin probabil să-şi găsească un soţ după moartea tatălui ei. Nathaniel zice că are pielea foarte neagră, ca o cioară, şi e cam ştearsă.

Spencer mai că se înecă cu dumicatul. De când devenise Nat un mincinos la fel de priceput ca fratele lui mai mare?

— Condiţia de celibatară a domnişoarei Mercer se datorează, după părerea mea, mai degrabă situaţiei dumneaei şi mai puţin aspectului fizic.

— Oh? replică interesată Evelina.

— Tatăl ei este bolnav de mulţi ani. Iar dumneaei este singurul lui copil, aşa că îngrijirea acestuia a rămas în sarcina ei şi, prin urmare, nu are prea mult timp pentru a fi curtată. Ca să nu mai spună că existau unii domni care probabil aveau ceva de obiectat cu privire la sângele ei amestecat. Dar eu cred că până la urmă îşi va găsi un soţ. Este o femeie prietenoasă, cu o bună…

Se opri brusc. Toate femeile de la masă îl studiau cu o curiozitate avidă. Mama naibii! De obicei ştia să se abţină să nu spună nimic care să le poată aţâţa pe peţitoare să facă tot felul de speculaţii. Dispariţia misterioasă a lui Nat îl făcuse să uite. Era prea târziu să mai repare ceva, judecând după privirea perspicace a lui Lady Brumley.

— Mi se pare că o cunoaşteţi destul de bine pe domnişoara Mercer, zise bârfitoarea. Poate nu e chiar atât de neagră şi de ştearsă precum pretinde fratele dumitale. Dumneata, personal, ce părere ai despre aspectul ei fizic, Ravenswood?

Din fericire, fu scutit să-i dea un răspuns de către majordomul care intră în sufragerie. McFee se apropie de masă şi făcu o plecăciune suficient de aproape ca Spencer să-i vadă paloarea nenaturală pe sub tenul rumen de scoţian şi să-şi dea seama că se întâmplase ceva.

— Ce e? îl întrebă încet Spencer.

— Trebuie să vă vorbesc între patru ochi, milord.

McFee venea probabil cu veşti despre Nat. Spencer se ridică şi se întoarse spre musafiri.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să ies pe coridor o secundă.

Spencer ieşi din sufragerie urmat de McFee, printre murmure de aprobare, şi aşteptă ca acesta să închidă uşa.

— Ce s-a întâmplat?

— Vă aşteaptă o femeie.

Spencer se încruntă.

McFee rostea cuvântul „femeie” doar pentru o anumită categorie de femei. Dumnezeule, dacă Nat trimisese vreo stricată cu un mesaj…

— Ce vrea?

— Să vorbească cu dumneavoastră.

— Despre fratele meu?

— Nu, milord.

Spencer simţi o mare uşurare.

— Atunci spune-i să vină mâine. N-am timp în seara asta.

— A insistat. Şi cred că mai bine v-aţi duce să vorbiţi cu ea.

Spencer ridică dintr-o sprânceană, nedumerit de sugestia majordomului.

— De ce? Cine e?

— Vedeţi… cum să vă spun… este…

— Pentru numele lui Dumnezeu, zi odată! îl repezi Spencer. N-am toată noaptea la dispoziţie.

McFee făcu o mutră jignită.

— Pretinde că este Lady Ravenswood. Soţia dumneavoastră.

— Poftim?!

Ecoul strigătului răsună până în foaierul cu tavan înalt în care Abigail Mercer aştepta împreună cu servitoarea ei,

doamna Graham. Abby ciuli urechile.

— Cred că Excelenţa Sa tocmai a fost informat de sosirea noastră.

— Slavă bunului Dumnezeu, boscorodi doamna Graham. Mocăitul ăla de majordom s-a purtat aşa ciudat, încât mă mir că totuşi s-a dus să îl anunţe.

Abby îşi reţinu un zâmbet. Doamna Graham se afla de-o veşnicie în serviciul familiei Mercer, mai întâi ca bonă a ei, iar ulterior ca servitoare bună la toate. Deşi bătrâna văduvă se plângea cam mult uneori, Abby nu ştia ce s-ar fi făcut fără ea.

— Eu, una, m-am temut că am greşit casa, mai ales când am văzut atât de multe trăsuri. Excelenţa Sa are musafiri la cină, deşi nu ştiu de ce ar face aşa ceva în seara sosirii noastre…

— Eu nu vreau să ştiu de ce n-a trimis pe nimeni să ne aştepte în port. Nu i-aţi spus, milady, cu ce vapor sosim?

— Ba sigur că da. Este, într-adevăr, foarte ciudat că Excelenţa Sa nu s-a interesat mai mult de confortul nostru. Credeam că n-o să apucăm să găsim o trăsură care să ne aducă încoace.

Atenţia lui Abby fu atrasă de hărmălaia din celălalt capăt al holului, uşi deschizându-se şi închizându-se. Probabil Lord Ravenswood le explica oaspeţilor de ce fusese chemat.

Doamna Graham îşi exprimă nemulţumirea.

— Mi se pare că Excelenţa Sa a fost luat prin surprindere de venirea noastră. Dar, milady, cred că…

Abby izbucni în râs.

— Dumnezeule, vrei să nu-mi mai spui aşa? Şi-aşa m-am luat după tine şi m-am îmbrăcat cu corsetul ăsta ridicol. Acum chiar să-mi mai spui şi „milady” întruna e deja prea mult. Mă tot uit în jur să văd cu cine vorbeşti.

Doamna Graham pufni.

— Ai face bine să te obişnuieşti. Acum eşti vicontesă.

— Nu mă simt ca o vicontesă. Nici pe Lord Ravenswood nu mi-l pot închipui viconte. În America mi se părea mai degrabă un domn de la ţară. Întotdeauna m-a făcut să mă simt în largul meu.

— Aş zice că era şi timpul ca un bărbat să te trateze exact cum meriţi. Dar nu mi-a plăcut chestia cu căsătoria prin procură, nici că săracul domn Nathaniel Law a trebuit să-l înlocuiască pe fratele lui…

— Pe mine nu m-a deranjat foarte tare. Ştii prea bine că nu e o căsătorie din dragoste. Nu mă aştept la un comportament romantic din partea lui.

Dar totuşi, felul în care se uitase uneori la ea pe parcursul celor două săptămâni pe care le petrecuse în America… Amintirea aceasta îi transmise un fior plăcut de-a lungul şirei spinării.

Se strădui să-şi aducă aminte de latura practică a contractului dintre ei.

— În scrisorile lui mi-a spus că se însoară cu mine pentru că nutreşte „sentimente de respect şi admiraţie” pentru mine. Foarte frumos. Şi eu simt la fel în privinţa lui. Iar admiraţia lui s-ar putea transforma cu timpul în dragoste, nu?

Poate că deja simţea ceva mai mult pentru ea decât putuse să-i transmită printr-o scrisoare impersonală. Din ce alt motiv ar fi făcut acest pas şi s-ar fi însurat cu o fată bătrână americană de origini incerte? în momentul în care îi văzuse conacul, toate suspiciunile legate de chipeşul, spiritualul şi amabilul Lord Ravenswood, care ar fi putut avea orice lady şi-ar fi dorit, i se adeveriseră.

Dar el o alesese pe ea. Gândul acesta îi făcea inima să-i bată cu putere.

O uşă se deschise şi se închise din nou, dar de data aceasta murmurele din celălalt capăt al holului erau urmate de paşi.

— Cred că vine.

— Domnul să ne aibă în pază! Doamna Graham îşi aranjă o şuviţă răzleaţă de păr cărunt. Repejor, milady, dă-mi ceva din hidromelul acela pentru respiraţie.

— Bună idee.

Deşi hidromelul avea doar întrebuinţare medicinală, era perfect şi pentru împrospătarea respiraţiei. Îşi scoase flaconul personal din gentuţa de caşmir care-i atârna de încheietură şi i-l înmână servitoarei. Doamna Graham îl deschise, luă o duşcă, se scuturâ, apoi i-l dădu înapoi lui Abby.

— Măiculiţă, da' ce gust neplăcut are.

— Dar miroase plăcut, este? Abby îşi duse sticluţa la gură, iar aroma grea de rozmarin şi ulei de neroli o invadă când bău. Îşi dăţi gura, apoi înghiţi tonicul amar şi puse dopul.

Paşii se opriseră undeva la mijlocul holului, iar acum se auzeau şi mai multe murmure. Abby strecură rapid sticluţa înapoi în gentuţă. De ce nu venea odată?

— Cum arăt? Îşi coborî privirea spre rochia boţită cu care călătorise şi gemu. Of, arăt groaznic. Nu-mi place deloc că o să mă vadă aşa.

— N-ai ce-i face. Să nu uităm cât a trebuit să ne fâţâim până am ajuns aici, aşa că zic că arăţi destul de bine. Doamna Graham se puse în faţa ei, îi ridică fusta neagră din mătase ţesută cu fir de lână şi i-o aranjă să stea mai natural. Trebuia să mă laşi să-ţi cos mai strâns corsetul. Rochia asta trebuie cusută mai bine ca să se aşeze frumos.

Abby pufni nemulţumită.

— Dacă o strângi şi mai tare, cred că o să fac implozie.

Doamna Graham plescăi din limbă.

— Treaba e că nu eşti obişnuită să porţi aşa ceva. Mama ta, Dumnezeu să o odihnească în pace, nu ar fi trebuit să-ţi împuie capul cu idei ciudate despre

vestimentaţie.

„Idei ciudate” era termenul politicos al doamnei Graham pentru toate părerile mamei inspirate de Mama Seneca[2].

— Mama avea dreptate când spunea că nu-i sănătos să porţi corset.

— Dar o lady rafinată trebuie să poarte aşa ceva, mai ales în Anglia. Doar nu vrei ca englezii ăştia să creadă că ai venit de la ţară şi nu eşti bună de vicontesă?

— Ce înseamnă asta? tună o voce din spatele doamnei Graham. Doamna Graham se roti pe călcâie cu un ţipăt, iar Abby sări cât colo. Cel care tocmai ocolea scara împreună cu încruntatul domn McFee era însuşi vicontele.

„Soţul meu”, îşi reaminti ea. Şi, Doamne, Dumnezeule, ce bărbat! Nu-l mai văzuse niciodată îmbrăcat atât de formal, cu umerii umflaţi de haina cu două rânduri de nasturi şi cu coapsele musculoase umflate pe sub ţesătura pantalonilor mulaţi.

Toate obiectele vestimentare erau negre, cu excepţia cămăşii. Ţinuta neagră, ochii vii şi fruntea care se înnegurase brusc o făcură să se gândească la Hino, zeul tunetului din poveştile Mamei Seneca, stăpân peste tunete, fulgere şi furtuni.

Veni cu pas apăsat spre ea, iar ei i se puse un nod în gât. Uitase ce statură impunătoare avea. Şi de ce o privea atât de aspru? Nu se mai întâmplase niciodată.

— Milord, am impresia că te-am luat prin surprindere, dar…

— Aşa este. Cuvintele lui tăioase îi dădură fiori. Apoi privirea îi coborî. Eşti în doliu.

Încuviinţă tăcut.

— Tata a murit acum două luni.

---

2 Seneca (1601) - nume colectiv de origine olandeză pentru toate triburile Iloquios de amerindieni care îşi aveau teritoriile în jurul New Yorkului de astăzi (n.tr.)

Fruntea i se descreţi puţin.

— Îmi pare rău. Condoleanţele mele sincere.

— Mulţumesc. Era de aşteptat, fireşte, dar tot… îmi e dor de el.

— Este normal, spuse el cu vocea aspră de îngrijorare.

Slavă Domnului. Preţ de o clipă, avusese senzaţia că era doar un străin, care nu avea nicio legătură cu gentlemanul grijuliu pe care îl cunoscuse în America.

Mai făcu un pas spre ea, cotropind-o cu parfumul lui înţepător şi familiar, ce mirosea puternic a bergamote, a săpun şi a virilitate.

— Moartea survine întotdeauna pe nepregătite, draga mea, oricât am încerca să ne pregătim pentru ea.

Bunătatea lui o făcu să-i dea lacrimile. Şi le şterse, iar chipul lui se înmuie şi mai mult.

Îşi scoase batista şi i-o îndesă în palmă.

— Acum înţeleg de ce ai venit. Ai venit în Anglia să pui la punct termenii parteneriatului cu fratele meu, nu-i aşa? Ea încetă să se mai şteargă la ochi şi rămase cu gura căscată, iar el zâmbi. Iartă-mă, domnişoară Mercer, dacă am reacţionat cam brutal la început, dar majordomul meu a înţeles greşit când m-a anunţat cine a venit. A spus că soţia mea e aici, iar eu…

— Nu a înţeles greşit. Degetele i se strânseră spasmodic pe batista lui. I se adresase cu „domnişoară Mercer”. Doamne, Dumnezeule, doar nu încerca să nu recunoască… Ştii foarte bine că ne-am căsătorit.

Zâmbetul lui pieri.

— Eu nu ştiu aşa ceva.

Abby se uită spre doamna Graham, care să îi confirme spusele, dar femeia rămăsese cu gura căscată, şocată de această dezminţire revoltătoare.

Îşi aduse aminte că era urmaşa marelui şef de trib Seneca şi îşi îndreptă umerii.

— Atunci ar fi mai bine să îmi explici de ce mi-ai scris atâtea scrisori în care spuneai că vrei să te căsătoreşti cu mine.

Încruntarea reveni pe chipul lui.

— Nu ţi-am trimis nicio scrisoare.

— Dar le am chiar aici! Alarmată de-a dreptul, începu să caute prin poşetă şi le aruncă înspre el. Vezi? Tu le-ai trimis.

El luă scrisorile şi le răsfoi în viteză. Îşi ridică din nou privirea, iar de data asta ochii îi scăpărau iarăşi fulgere.

— N-am văzut scrisorile acestea în viaţa mea, doamnă.

I se tăiase răsuflarea, şi nu doar din cauza afurisitului de corset.

— Dar poartă semnătura ta!

— Ba nu. E o imitaţie foarte bună, într-adevăr, dar este doar un fals. Şi, oricum, nici nu seamănă cu scrisul din scrisori.

Privirea lui prevestitoare de furtună îi sugeră foarte clar că se aştepta ca *ea* să îi ofere nişte explicaţii, nu să aştepte vreo explicaţie de la *el.*

— Sigur că nu-i scrisul tău. Fratele tău a spus că secretara ţi-a scris scrisorile, iar tu doar le-ai semnat. Dar Nathaniel a insistat că le-ai dictat cu gura ta şi că…

— Nat ţi le-a dat?

— Da. Alături de nişte pachete pe care a zis că le-a primit de la tine.

Se uită din nou peste scrisori, şi culoarea i se scurse din obraji.

— Mda, ăsta e scrisul lui Nat.

Abby simţi un junghi de panică în piept.

— Adică el le-a scris? De ce le-ar fi… Vreau să vorbesc cu fratele tău chiar acum.

— Mai ai de aşteptat, se răsti el. Nu e aici. A dispărut ca o floricică acum câteva ore, iar de atunci îl tot căutăm

peste tot.

Doamne, Dumnezeule. Totul căpăta sens acum. Nathaniel fusese cel care intermediase acest mariaj în schimbul parteneriatului cu tatăl ei. El fusese cel care îi convinsese pe ea şi pe tatăl ei că Lord Ravenswood ardea de nerăbdare să se însoare cu ea. Şi tot Nathaniel fusese cel care îi luase zestrea.

Zăpăcită, Abby căută peticul de hârtie oficială pe care îl avea prin poşetă. Îl găsi şi i-l întinse cu o mână tremurândă.

— Înţeleg că n-ai ştiut nimic nici de asta.

Lord Ravenswood luă cu precauţie hârtia şi o studie. Când îşi ridică din nou capul, gura lui avea o expresie chinuită.

— Îmi pare atât de rău, domnişoară Mercer…

— Nu, şopti ea, înţelegând adevărul din ochii lui. Nu, aşa ceva nu e posibil. E imposibil să spui că…

— Îţi jur că nu l-am autorizat pe fratele meu să-mi aranjeze această căsătorie. Nu am nicio idee de ce a făcut aşa ceva. Recunosc că mi-a mai falsificat numele şi în trecut, o dată sau de două ori, în glumă, dar nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea face una ca asta.

— Of, măiculiţă, mormăi doamna Graham în timp ce îşi făcea vânt cu mişcările frenetice ale cuiva care-şi vedea visurile spulberate într-o clipită.

Abby îşi vedea propriile visuri murind. Lord Ravenswood nu-şi dorise niciodată să se însoare cu ea. Sentimentele entuziaste pe care i le atribuise, fanteziile dulci pe care şi le închipuise legate de un viitor alături de el… erau doar nişte născociri ale imaginaţiei ei. Născociri pe care Nathaniel le folosise în avantajul lui.

Umilinţa desăvârşită pe care o îndurase îi pătrunse adânc în oase. Era în Anglia, îşi cheltuise aproape toate fondurile limitate ca să ajungă aici, iar zestrea şi afacerea tatălui ei îi fuseseră furate…

Privirea începu să i se înceţoşeze. Încercă să tragă aer în piept, dar preţiosul corset nu o lăsă, camera începu subit să se învârtă, iar punctele înceţoşate se uniră şi formară o mare pată care îi întunecă privirea – şi se prăbuşi în beznă…

Capitolul 2

Nu trebuie permis servitorilor obraznici din alte gospodării să vă provoace un comportament nelalocul lui. Angajatorul vă va răsplăti stăpânirea de sine, iar ceilalţi servitori nu vor face decât să-şi enerveze propriii angajatori.

Sugestii pentru un servitor stoic

Când Spencer văzu că domnişoara Mercer, al cărei ten era de obicei trandafiriu, căpătă nuanţa laptelui, se gândi la ce era mai rău. Iar când privirea i se dădu peste cap şi genunchii i se înmuiară, lăsă hârtiile şi sări spre ea. O prinse la timp cât să nu cadă pe podea.

Îi ridică trupul inert în braţe, iar capul i se bălăbăni pe spate. Nu îi era bine deloc, şi doar el era de vină.

— Uite ce ai făcut, en… englezule ce eşti! ţipă doamna Graham, accentuând insultător cuvântul „englez”. Cum îndrăzneşti să te porţi aşa cu minunata mea stăpână, care n-a făcut în viaţa ei niciun rău nimănui?

Din ce în ce mai îngrijorat, se uită spre chipul de obicei plin de însufleţire al domnişoarei Mercer, care acum părea stors de viaţă. Fir-ar, trebuia să-şi fi revenit până acum.

— Te-ai răzgândit, aşa-i? continuă servitoarea supărată. Sau ţi-ai făcut un plan cu fratele tău ca să-i furi zestrea…

— Are şi zestre? mormăi el.

Asta chiar era un coşmar.

— Ştii foarte bine că are şi zestre!

— Habar n-am avut. Dar se pare că fratele meu a ştiut.

De asta stârnise Nat toată nebunia asta? Pentru o zestre?

— Da, a ştiut prea bine. Vocea doamnei Graham era din ce în ce mai tăioasă. Ascultă-mă bine ce-ţi spun, fratele dumitale e un hoţ ordinar! Iar dacă mata crezi că o stau cu mâinile în sân cât voi îmi prădaţi stăpâna, atunci înseamnă că...

— Doamne iartă-mă, ce-i cu zarva asta? se auzi o voce din spatele lui Spencer.

Lady Tyndale. Fir-ar să fie de treabă! Coşmarul era din ce în ce mai urât.

— S-a întors Nathaniel? întrebă o voce mai tânără.

Spencer se răsuci şi le văzu pe Lady Tyndale şi pe Evelina holbându-se la femeia din braţele lui.

— Nu. Mergeţi înapoi în sufragerie.

— Cine e femeia aceasta? întrebă Evelina.

— Soţia domniei sale, răspunse prompt doamna Graham cu o sclipire dârză în ochi. Venită taman din America.

Luă hârtiile pe care le scăpase Spencer pe jos şi i le dădu Evelinei.

Măcinat între grija pentru domnişoara Mercer, în mod alarmant încă inconştientă, şi faptul că trebuia să dea nişte explicaţii ce nu aveau nicio explicaţie pentru el, optă să se ocupe de problema imediată.

— McFee, se răsti el, du-te cu doamna Graham după bagajele lor. Ceilalţi, vă rog să vă întoarceţi în sufragerie. E o chestiune confidenţială. Vin şi eu cât de repede pot.

O porni pe hol. Trebuia să o ducă pe domnişoara Mercer undeva la cald, ca să îşi vină în simţiri – nu o putea

ţine în foaierul în care trăgea curentul, construit mai mult pentru a-i intimida pe oaspeţi decât pentru a le oferi un sentiment de confort. Biroul lui era aproape şi sigur ardea focul în şemineu.

Slavă Domnului! Răsuflarea slabă şi aspectul bolnăvicios al tenului ei, de obicei sănătos, îl îngrijorau. În viaţa lui nu i se mai întâmplase să leşine o femeie din cauza lui. Iar faptul că tocmai această femeie, pe care o văzuse în America atât de robustă şi de fericită, era în starea asta îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos.

Dar, fir-ar a naibii de treabă, îl luase pe nepregătite. Scrisori falsificate? Procură pentru căsătorie? Zestre furată? Ce mama dracului îl apucase pe frate-său?

Răspunsul veni într-o clipită. Avea legătură cu hotărârea lui Nat de a se implica în acel parteneriat. Altfel ce motiv ar fi avut mârşavul să se facă nevăzut? Mai mult ca sigur aflase că domnişoara Mercer pusese piciorul în Anglia, aşa că îşi luase tălpăşiţa.

Bine făcuse. Când idiotul avea să reapară, la un moment dat, Spencer era hotărât să-i tragă o mamă de bătaie soră cu moartea.

Când intră la adăpost în biroul lui, Spencer o auzi pe doamna Graham explicând cuiva despre cum se însurase el cu domnişoara Mercer de la distanţă. Doamne, Dumnezeule, ce absurditate!

Cu toate acestea, prima lui grijă trebuia să fie legată de domnişoara Mercer. Îi transportă trupul inert spre un divan. O aşeză, iar când văzu că nu scoate nici măcar un sunet, grija i se transformă brusc în panică. Sărurile. Avea nevoie de săruri de amoniac, dar unde să găsească aşa ceva într-o casă de holtei? O putea chema pe menajeră… Nu, nu avea timp.

Trase cu ochiul la poşeta domnişoarei Mercer, ataşată în mod miraculos de încheietura ei printr-o cordeluţă. O deschise şi răsuflă uşurat când găsi o sticluţă. Răsuci dopul,

apoi i-o vântură pe sub nas.

Parfumul dulce de plante medicinale se ridică până la el, făcându-l să se întrebe dacă într-adevăr aşa miroseau sărurile, iar ea scoase un icnet şi-şi deschise pleoapele fragile. Slavă Domnului! Lăsă sticluţa pe jos, apoi îi frecă palmele, speriat de cât de reci îi erau degetele.

— Domnişoară Mercer, zise el încet, te simţi bine?

— Ce… ce s-a-ntâmplat?

Vocea ei i se păru prea stridentă şi prea slabă.

— Ai leşinat. Ce pot face ca să te simţi mai bine? Vrei să-ţi aduc nişte vin? Sau nişte brandy?

— C-corset, şopti ea şi-şi linse buzele.

Doamne, Dumnezeule, îşi pierduse şi minţile odată cu cunoştinţa?

— Poftim?

— Nu pot respira, reuşi ea să îngaime. Corsetul… ăsta. Nu-s obişnuită să-l port.

Îşi descheie sistemul de prindere din faţă, iar în acel moment înţelese şi el la ce se referea. O urmări amuţit cât ea îşi desfăcu rochia, apoi îşi trase de corsaj până în talie, ca să poată ajunge la panglicile legate la spate. Preţ de o clipă, se holbă la carnea aurie de femeie care i se vedea pe deasupra cămăşuţei.

Apoi ea îşi ridică privirea spre el şi se chinui să-şi recapete suflul.

— Aju… ajută-mă, îl imploră ea.

Se puse imediat pe treabă. Mai întâi închise uşa la birou, apoi reveni la ea ca să o ajute să se întoarcă pe o parte. Vru să-i desfacă panglicile, dar erau înnodate.

— Taie-le, şopti ea. Desfă-le cumva!

Îşi scoase briceagul, dar nu era aşa simplu să taie panglicile legate prea strâns. Nu era de mirare că nu putea respira. Strecură lama prin material ca să poată ajunge pe sub ele. Îi luă ceva până reuşi să taie chestia aia enervantă.

— Ah! exclamă satisfăcută domnişoara Mercer, apoi

se relaxă şi trase câteva guri de aer.

— Nu-mi pot imagina de ce voi, femeile, purtaţi asemenea instrumente de tortură, bombăni el şi îşi băgă briceagul la loc în buzunar.

— De regulă, nu port. Se răsuci înapoi pe spate, cu corsajul mototolit în jurul taliei şi cu corsetul desfăcut peste cămăşuţă. Doamna Graham a insistat că o vicontesă trebuie să poarte un corset, aşa că… Răsuflă înfiorată. Oricum, ideea e că a crezut că aşa se cuvine.

Pentru o vicontesă. Simţi un junghi de vină. Nat reuşise să o păcălească şi să o convingă că Spencer voia să se însoare cu ea, dar ea avusese un motiv întemeiat să îl creadă. Tribunalul american considera atât scrisorile, cât şi certificatul de căsătorie valide până când Spencer dovedea contrariul. Ce naiba trebuia să facă în situaţia asta?

Auzi ca prin vis pe cineva intrând în cameră.

— Se simte bine? se interesă timid Evelina.

Îi răspunse vocea ascuţită a lui Lady Brumley:

— Mie mi se pare că arată foarte bine.

Spencer gemu. Lady Brumley intrase şi ea în biroul lui? La naiba, ultimul lucru de care avea nevoie era ca făptura asta cu limbă ascuţită să fie aici şi să agite apele.

— Serios, Lord Ravenswood, continuă Galionul de Bârfe, ai fi putut aştepta până plecau toţi musafirii ca să… hmm… îşi exerciţi drepturile matrimoniale.

Fir-ar să fie! Nu se gândise cum arăta „soţia” lui întinsă pe divan cu rochia şi corsetul pe jumătate desfăcute, iar el aplecat peste ea ca un desfrânat. Sări în picioare.

— Excelenţa Sa încerca doar să mă facă să mă simt mai bine, explică domnişoara Mercer.

— Sunt sigură. Lady Brumley se aplecă să ridice sticluţa lăsată de Spencer pe podea. Şi asta ce e? Ceva care să te facă să te simţi… hmm… mai bine?

— Sunt săruri de amoniac, se repezi Spencer să-i

răspundă în acelaşi timp cu domnişoara Mercer.

— Este hidromel.

În secunda următoare, în încăpere dădu buzna doamna Graham.

— Oh, milady, te simţi bine? Observă că stăpâna ei era aproape dezbrăcată şi îi aruncă lui Spencer o privire îngrozită. Ce-ţi face monstrul ăsta?

— Afară! Se săturase de tot circul ăsta. Toată lumea, afară! Vreau să rămân singur cu domnişoara… cu so… Ieşiţi, vă rog frumos. Am nevoie de o clipă de intimitate.

— Milord, dă-mi voie să le explic… începu domnişoara Mercer în timp ce se ridica în capul oaselor.

Şi atunci corsetul îi căzu, iar pe sub cămăşuţa străvezie i se putură vedea cu uşurinţă vârfurile înmugurite ale sfârcurilor.

Toată lumea îngheţă, inclusiv Spencer. Nu-şi putea desprinde privirea de la imaginea răpitoare a domnişoarei Mercer, care se eliberase de corset ca în cea mai sălbatică fantezie erotică a unui celibatar.

După care Lady Tyndale ţipă:

— Draga mea, ai grijă cu hainele!

Strigătul ei îl trezi brusc la realitate. Păşi în faţa divanului pentru a bloca privelişte a, după care se roti furios spre publicul din ce în ce mai numeros adunat în biroul lui.

— Ieşiţi! Toţi! Şi dumneata, doamnă Graham. Mă ocup eu de stăpâna dumitale.

Servitoarea se retrase fără tragere de inimă împreună cu ceilalţi, care păreau de-a dreptul scandalizaţi. Până şi băgăcioasa Lady Brumley ieşi, după ce aruncă o privire şireată spre Spencer şi băgă în buzunar sticluţa pe care o studiase până atunci.

În birou se aşternu o linişte binecuvântată, care fu însă spulberată de o voce firavă:

— Nu… nu pot singură.

Se întoarse şi o văzu pe domnişoara Mercer în

picioare. Îşi aruncase corsetul, îşi băgase mâinile prin mânecile rochiei şi încerca să şi-o prindă la loc.

— Fără corset, nu pot strânge cămăşuţa de dedesubt peste… peste…

Străduindu-se să-şi ferească ochii de la cele două minuni gemene care n-o lăsau să-şi prindă rochia, Spencer îşi scoase repede haina şi o puse pe ea. Îi mai veni un iz de plante medicinale, dar de data asta de la ea – dulce, vioi, senzual…

Doamne, Dumnezeule, trebuia să înceteze să se mai gândească aşa la ea.

— Mulţumesc, milord, murmură ea. Începusem să mă simt… expusă.

— E vina mea. N-ar fi trebuit să-ţi tai corsetul.

Ea îi aruncă un surâs jenat.

— Dacă nu l-ai fi tăiat, mi-aş fi dat duhul. Apoi surâsul îi păli şi-şi coborî capul. Mă simt ca ultima caraghioasă. N-am mai leşinat niciodată.

Oftă şi se aşeză lângă ea pe banchetă.

— Ţinând cont de circumstanţe, e de înţeles. Fratele meu va trebui să dea socoteală pentru tot ce-a făcut.

— Te referi la faptul că a aranjat un mariaj cu un bărbat care nu mă vrea? izbucni ea. Îşi trecu picioarele peste marginea divanului şi-şi aranjă poalele rochiei. Cât de proastă am putut să fiu să-i cred toate balivernele! Ar fi trebuit să-mi dau seama că un bărbat ca dumneata nu se va însura cu o necunoscută din America, dar fratele tău a fost aşa de convingător…

— Da, dacă vrea, Nat poate fi foarte convingător. Trebuia să-i corecteze presupunerea referitoare la oportunitatea căsătoriei cu ea. Asta ar fi însemnat însă să-i spună că nu avusese niciodată intenţia să se căsătorească cu nimeni, ceea ce ar fi provocat o serie de întrebări. Singurul răspuns pe care îl putea da era adevărul gol-goluţ – pe care refuza să îl împărtăşească cuiva –, aşa că mai

bine evita subiectul.

Şi, în afară de asta, n-ar fi făcut decât să tulbure şi mai tare apele. Femeia asta bătuse jumătate de lume ca să-i fie soţie. Dacă ar fi bătut măcar un apropo că o găsea atrăgătoare, atunci s-ar fi înverşunat probabil să nu-l lase să mai iasă din încâlceala asta.

Nu, nu îi putea spune. Dar mai întâi trebuia să afle cu exactitate cât de încurcate erau iţele din punct de vedere legal. Asta presupunea să obţină nişte răspunsuri de la ea.

Îi examină chipul, care îşi recăpătase culoarea şi care îi dădea de înţeles că un nou leşin ieşea din discuţie. Era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a aborda această chestiune.

— Doamna Graham zicea ceva despre o zestre. E adevărat că a luat-o fratele meu?

Îl privi fără nicio ezitare.

— Da.

Fir-ar să fie! Sperase că fusese doar o bălmăjeală din partea unei slugi loiale şi revoltate.

— Cum e posibil aşa ceva? Sunt sigur că tatăl tău a încheiat o cambie bancară pentru mine. Nat nu putea să o încaseze fără acordul meu.

Chipul ei se schimonosi.

— Din nefericire, zestrea mea a constat în nişte monede de aur economisite de tata. În cazul în care se întâmpla ceva cu afacerea, nu voia ca creditorii să se poată atinge de restul. Aşa că a ţinut banii ascunşi în casă până la măritişul meu.

Spencer îşi frecă faţa cu mâinile. Oare situaţia se putea înrăutăţi şi mai mult?

— Mi-e şi frică să întreb, dar cât valorau monedele?

— Tata le-a schimbat în lire sterline pentru fratele tău, şi cred că în jur de cinci mii, mai mult sau mai puţin.

Da, cu siguranţă noaptea se putea înrăutăţi. Cinci mii de lire sterline era o sumă frumuşică, ce putea tenta cu

uşurinţă pe cineva a cărui alocaţie anuală se apropia cu greu de această sumă.

— Domnişoară Mercer, poate mi-ai putea povesti cum s-a ajuns la… hmm… treaba cu mariajul.

— Bine. Deşi se ţinea tare pe poziţii, Spencer îi sesizase vulnerabilitatea în tremurul bărbiei. După ce ai plecat din Philadelphia, Nathaniel s-a purtat foarte frumos cu tata.

Auzind-o cum îi rosteşte numele de botez, se enervă brusc.

— Şi se pare că şi cu tine. Vorbeşti cu afecţiune despre el.

Îşi ridică bărbia cu trufie spre el.

— El mi-a cerut să-i spun pe numele mic. În scurt timp aveam să-i devin soră.

Spencer oftă.

— Mda. Continuă, te rog.

— Tata a vrut întotdeauna să lase jumătate din afacere soţului meu, oricine ar fi fost el. A sperat că fratele tău se va însura cu mine, dar Nathaniel a pretins că este ataşat de altcineva. Ochii ei drăguţi scăpărară. Presupun că asta a fost o altă minciună.

Să-l ia naiba pe Nat fiindcă o făcuse pe creatura asta perfectă să se îndoiască fie şi pentru o secundă de propriile preferinţe.

— De fapt, în privinţa asta a spus adevărul. Logodnica lui este aici în seara aceasta. E cea care a intrat prima în birou acum câteva minute.

— Oh. Îşi fixă privirea asupra mâinilor ei înmănuşate. Tânăra blondă şi elegantă.

— Plănuiesc de ceva vreme să se căsătorească. Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, prea agitat să poată sta într-un loc. În seara asta era dineul lor de logodnă, dar Nat nu a apărut.

Fruntea ei minunată fu umbrită de o cută delicată.

— E posibil să fi aflat că am ajuns în Anglia? Căzu pe gânduri o clipă. Oh, desigur – ţi-am scris o scrisoare în care ţi-am dat toate detaliile legate de venirea noastră. Probabil a interceptat-o.

— Asta cu siguranţă explică obsesia lui recentă pentru corespondenţă. Câte scrisori mi-ai scris?

— Două. Una imediat după ce ne-am căsătorit şi încă una despre vapor. Nici n-a fost vreme de mai multe. Tresări. Dar pe prima am trimis-o prin el, când s-a întors în Anglia.

— Ah. Şi, de îndată ce confiscase cea de-a doua scrisoare, probabil că postase pe cineva în port care să pândească vaporul şi apoi să îl anunţe. Înjură în barbă. Aşa se explică biletul pe care l-a primit cu scurt timp înainte să dispară.

Complexitatea şi caracterul premeditat al planului lui Nat îl alarmă. Ce scop avea? Să-i fure zestrea şi compania? Nat făcuse multe porcării în viaţa lui, dar nu fusese niciodată hoţ.

Spencer se aşeză la birou şi-şi uni vârfurile degetelor.

— Îmi povesteai despre mariajul nostru prin procură…

— Oh, da. Când Nathaniel a aflat că tata voia să-şi lase afacerea doar unchiului sau soţului meu care să o administreze pentru mine, a încercat să-l facă să se răzgândească. Vocea îi căpătă o undă de amărăciune. I-aş fi putut spune că n-avea nicio şansă. Tata a avut întotdeauna ambiţia să mă căsătorească bine. Era pornit să demonstreze familiei că nu conta că aveam sânge senecan. Mi-a angajat profesori şi maeştri de dans şi mi-a cumpărat ghiduri de bune maniere… Oftă. Văzând că Nathaniel nu avea de gând să mă ia de soţie, tata a insistat cu planul lui de a-şi lăsa afacerea fratelui său. Aşadar, dacă voiam să-mi iau partea din moştenire, trebuia să mă duc să locuiesc cu unchiul meu.

— O perspectivă nu tocmai plăcută, presupun.

Ochii ei căprui se umbriră.

— Familia tatei l-a renegat acum mulţi ani pentru că s-a căsătorit cu mama. Sunt sigură că unchiul meu m-ar fi acceptat doar ca să-l ajut cu hidromelul Mercer, dar aş fi fost tratată ca o… mă rog…

— Ruda săracă. Sau mai rău.

Ea încuviinţă din cap.

— Tata nu şi-a dorit asta, dar în acelaşi timp nu credea că aş putea conduce afacerea de capul meu. De aceea voia neapărat să mă vadă măritată.

— Iar când Nat nu l-a putut convinge, m-a oferit pe mine drept miel de sacrificiu.

— Ai putea vedea şi aşa lucrurile, recunosc, zise ea pe un ton iritat. Oricum, la două luni după ce ai plecat, Nathaniel a susţinut că a primit o scrisoare de la tine în care mă ridicai în slăvi. Jucându-se cu haina, adăugă încetişor: Acum ştiu că n-ar fi trebuit să-l cred, dar… ei bine… discuţiile dintre noi au fost plăcute, trebuie să recunoşti. Iar eu am crezut că… este…

— Da, îmi închipui de ce l-ai crezut.

Deşi nu-i făcuse niciodată avansuri romantice, fusese suficient de prietenos cu ea cât să dea crezare poveştilor lui Nat.

— Şi sigur, să nu uităm de momentul acela când m-ai necăjit şi mi-ai spus că s-ar putea ca într-o bună zi „optimismul meu naiv american” să-mi anunţe sfârşitul. Îşi mută privirea, iar obrajii i se colorară vag. Se pare că ai avut dreptate. Felicitări!

— Te asigur că nu-mi face nicio plăcere să te văd în această postură, domnişoară Mercer. Mai ales când propriul meu frate a fost unealta prin care ai ajuns aici.

Ea flutură a lehamite din mână şi continuă să vorbească:

— Revenind, Nathaniel i-a spus tatei că în schimbul a jumătate din companie – iar cealaltă jumătate a ta, ca soţ

al meu – poate aranja ca noi doi să ne căsătorim. Nunta însă trebuia să aibă loc de la distanţă, pentru că tata era foarte bolnav, iar ţie îţi era greu să pleci din Anglia.

— Iar tatăl tău a fost de acord cu o propunere atât de ciudată?

— Se pare că şi el suferea de un „optimism naiv american”. Afirmaţia ei sarcastică îl făcu pe Spencer să se încrunte, aşa că îşi domoli puţin tonul. Părerea mea e că a crezut că nu are de ales. Era hotărât să mă vadă măritată înainte să moară. Şi îi plăcea de tine.

— Sigur că îi plăcea, zise el sec. Presupun că nu trec prea mulţi viconţi bogaţi prin Philadelphia.

Se uită la el cu o privire de căprioară rănită.

— Credeam că ne cunoşti mai bine, dar se pare că nu. Îşi înălţă bărbia spre el. Milord, nu am încercat să vânez nicio avere. Am şi eu zestre… sau aveam, că mi-a luat-o fratele tău. Cu fiece cuvânt, bărbia ei mândră se mai semeţea puţin. Pe tata nu l-au interesat titlul şi averea ta, ci caracterul tău. I-a plăcut de tine pentru că a *crezut* că eşti un om bun. Nu ştia el prea multe. Sunt sigură că, dacă şi-ar fi dat seama…

— Merit toate vorbele astea, domnişoară Mercer, zise el, uşor amuzat. Te rog să continui.

Pufni dispreţuitor şi ezită. Când reîncepu să vorbească, nu se mai uita la el.

— Am făcut nunta la distanţă, iar fratele tău ţi-a ţinut locul.

— Nimeni n-a intrat la bănuieli?

Ea înălţă dintr-odată capul, iar din ochi îi scăpărau scântei.

— De ce să intre? Te cunoşteau toţi. Aveam scrisorile în care îmi propuneai să ne căsătorim. Propriul tău frate era acolo. Ce era suspicios?

— Înţeleg ce zici.

Calmată vag de vorbele lui, îşi trase până la bărbie

haina care îi alunecase. Lui Spencer îi trecu prin cap că poate îi era frig. Se ridică şi se duse să înteţească focul.

— La scurt timp după căsătorie, continuă ea, fratele tău a zis că pleacă pentru că stătuse prea mult timp departe de logodnica lui. A spus că ar trebui să vin împreună cu doamna Graham imediat după ce tata moare. Apoi a luat monedele şi dus a fost.

Spencer se întoarse spre ea şi o fixă cu privirea.

— Nici asta nu i-a stârnit suspiciuni tatălui tău?

— Nu a ştiut. Schiţă un zâmbet. Era deja foarte bolnav, şi nu am vrut să-şi facă griji. A murit la câteva zile după aceea. Vocea i se înecă. Cred că tata s-a agăţat de viaţă până m-a văzut măritată. S-a încăpăţânat să trăiască până atunci.

— Mulţi părinţi ard de nerăbdare să-şi vadă copiii la casele lor. Spencer se uită spre biroul masiv care odinioară aparţinuse tatălui său, la fel de încăpăţânat. După moartea fratelui mai mare, Theo, tatăl lor se îmbolnăvise de pneumonie. Dar bătrânul se agăţase cu înverşunare de viaţă, sperând să-l vadă pe Spencer întorcându-se de la război ca să îl înlocuiască pe Theo ca moştenitor. Din nefericire, Spencer era deja spion la ora aceea – până se găsise cineva să-l anunţe de moartea fratelui său şi de boala tatălui, părintele lui murise deja.

Fără ca măcar să audă că Spencer nu putea fi moştenitorul.

— După moartea tatei, continuă domnişoara Mercer, trezindu-l din reflecţiile sumbre, m-am ocupat de înmormântare, de aranjarea bunurilor noastre şi am închis casa, pe care tata i-a lăsat-o unchiului meu. Ţi-am scris o scrisoare despre asta. Apoi am venit aici.

Povestea ei explica multe, dar nu totul.

— Înţeleg de ce tatăl tău a fost de acord cu această căsătorie, dar tu ce motiv ai avut? Ce te-a făcut să vrei să te măriţi de la distanţă cu un bărbat pe care abia de-l

cunoşteai?

Oftă şi-şi trase haina înapoi până sub bărbie.

— Ai citit cumva scrisorile pe care ţi le-am dat, milord?

— Nu. Se bătu peste buzunar, dar îşi aminti că le lăsase pe podea. Fir-ar să fie. Precis harpiile din hol se distrau de minune cu ele. De ce? Ce scria în ele?

— Ai fi foarte încântat să afli că mi-ai explicat cu foarte mare convingere de ce mi-ar fi mai bine să fiu măritată cu tine decât să ajung o proscrisă în casa unchiului meu.

— Ah. O decizie practică, deci?

Ea îşi ţinu privirea în covor, pe care îl lovea încet cu vârful cizmuliţei elegante.

— Hmm… nu chiar. Fratele tău este un mincinos extrem de talentat, şi mi-a scris nişte lucruri foarte… foarte drăguţe despre mine. Ar fi trebuit să-mi dea seama în clipa când a devenit foarte poetic – mi-a scris că „În noapte umblă în splendoarea/Tărâmului senin şi înstelat”. Chipul îndurerat îi fu luminat de focul viu din şemineu. Eu însă nu sunt obişnuită cu complimente aşa extravagante, de unde trag concluzia că am vrut să îl cred.

Lui Spencer i se tăie răsuflarea. Să-l ia naiba pe Nat că-şi adusese aminte tot ce Spencer uitase din noaptea în care se îmbătaseră.

— De fapt, eu chiar… hmm… I-am citat versurile acelea vorbind despre tine.

Îşi mută imediat privirea spre el.

— Oh?

Fir-ar să fie de treabă, n-ar fi trebuit să-i spună aşa ceva.

— Ţineam să-mi susţin punctul de vedere privind felul în care domnii ar trebui să te privească.

Ochii îi fură luminaţi de o sclipire amuzată.

— Înţeleg. Şi ai citat dintr-o poezie?

— Eram beat, bine? mormăi el. Era ultima mea seară în Philadelphia, şi am ieşit cu Nat să bem. Bărbaţii vorbesc prostii când sunt beţi. Dar văd că fratele meu s-a decis să se folosească de aiurelile mele pentru scopurile lui.

Veselia ei dispăru.

— Care, să-mi fure zestrea şi compania tatei?

— Presupun că da. Spencer scutură din cap. Deşi mi se pare o metodă extremă de-a face rost de fonduri, ca să nu mai zic că e sortită pieirii. Sigur ştia că o să vii aici şi o să-l dai de gol.

— Sigur că ştia. El a plătit biletele pentru Anglia.

Capitolul 3

Un servitor deştept pune nevoile angajatorului său mai presus de orice, ştiut fiind faptul că, dacă stăpânului îi merge bine, atunci şi servitorului îi va merge la fel.

Sugestii pentru un servitor stoic

Judecând după cum se holba la ea, Abby îl şocase din nou. Devenise un obicei deja. O merita, însă. Şi el o şocase *pe ea* cu vârf şi îndesat în seara asta.

— Fratele meu v-a plătit biletele? repetă Lord Ravenswood.

— Păi, altfel cum crezi că am fi ajuns aici? Tata mi-a lăsat puţini bani – el ştia că m-am măritat, ai uitat? Şi oricum n-avea ce să-mi lase. După ce am plătit înmormântarea şi i-am achitat datoriile, de-abia am mai avut cât să cumpăr cele trebuincioase pentru călătorie.

— Dar de ce ţi-a mai plătit Nat biletele de vapor dacă tot ţi-a furat zestrea?

— De unde să ştiu? Îşi trase din nou haina până la

bărbie, încercând să nu bage de seamă că mirosea puternic a *el.* Poate a avut o mustrare de conştiinţă. Poate a sperat că tu o să încerci să te revanşezi pentru pierderea pe care am suferit-o. E fratele tău – tu să-mi spui de ce.

— N-am nici cea mai vagă idee. Lord Ravenswood începu să se plimbe în sus şi-n jos pe covorul scump turcesc, cu mâinile prinse la spate într-o postură cât se poate de militărească. Nici nu ştiu de unde aş putea începe să descâlcesc logica asta întortocheată.

— Nu cumva suntem nedrepţi cu el, presupunând ce-i mai rău? Poate a avut intenţii bune. Poate chiar a vrut să mă salveze din situaţia dificilă în care mă aflam?

— Încurajându-te să te măriţi cu un bărbat care nu voia să se însoare cu tine?

Ea tresări.

— Eşti sigur că ştia? Mie parcă mi-a luat Dumnezeu minţile şi nu mi-am dat seama.

Lordul se opri să se răţoiască la ea:

— Pentru că erai prea ocupată să-l asculţi pe idiotul de frate-meu cum construia castele din poveşti pentru noi doi.

De câte ori începea să-şi aducă aminte de ce îl plăcuse la început, el se răstea şi spunea ceva atât de enervant.

— Nu am avut niciun motiv să cred că fratele tău a inventat ceva. Oricât de greu ţi se pare de crezut, eu chiar am fost convinsă că îţi plăcea de mine.

Oftă cu obidă, ca un om ajuns în culmea disperării.

— Mi-a plăcut. Îmi place. Doar că nu vreau să mă însor cu tine.

— Lucru pe care mi l-ai spus extrem de clar. Şi chiar în repetate rânduri, aş putea să adaug.

Privirea lui ca o ploaie răcoritoare de vară poposi asupra ei.

— Îmi pare rău, domnişoară Mercer, situaţia aceasta

m-a luat prin surprindere. Te asigur că mâhnirea mea nu are nimic de-a face cu tine personal. Eşti o femeie plăcută, cu care orice bărbat ar vrea să se însoare, dar…

— Dar nu eşti chiar „orice bărbat”, nu-i aşa? Nu-ţi face griji, am înţeles. Acum, că îl văzuse în mediul lui natural, înţelegea mult prea bine. Eşti viconte, ai o poziţie socială minunată şi o putere politică la fel de impresionantă. Căsătoria cu fiica unui medic american nu ţi-ar ajuta prea tare în viaţă.

— Nu are absolut nicio legătură. Se duse înapoi la biroul lui impozant din mahon sculptat, se aşeză, apoi îşi aşeză hârtiile şi puse o pană de scris înapoi în suportul ei. E un moment crucial în cariera mea, atât. Guvernul este în impas, iar prezenţa mea este indispensabilă la Ministerul de Interne. În clipa de faţă, nu pot să-mi bat capul şi cu o soţie.

— De când soţia dă bătăi de cap?

— De când te priveşte motivul pentru care nu vreau să mă însor? contracară el.

Nu era nevoie să-i mai vadă şi privirea tăioasă ca să-i înţeleagă punctul de vedere. Nu era treaba ei să-şi bage nasul în afacerile lui. Locul ei nu era aici şi nici nu avea cum să fie vreodată. O ştiau amândoi.

Nu crezuse nicio iotă din bălmăjeala lui cu cariera. Fusese doar o modalitate politicoasă de a-i spune că nu provenea dintr-o familie potrivită, că n-avea clasă şi nici relaţiile necesare pentru a deveni soţie de viconte. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai repede, doar că domnului amabil pe care îl cunoscuse în America nu părea să-i pese de astfel de lucruri. Acestui viconte năzuros însă – cel care o acuzase că dorea să pună mâna pe averea lui şi care locuia într-un conac scump – îi păsa foarte mult.

Iar ea nu putea face nimic. Poate doar să se mustre singură că nu-şi dăduse seama că purtarea lui amabilă din America fusese doar o aparenţă.

Îşi temperă dezamăgirea şi-şi încolăci degetele în

pielea suplă a divanului.

— Iartă-mă că sunt băgăcioasă. E un obicei de-al meu. Se aventură să mai adauge ceva: Dar poate fratele tău nu e de acord cu această repulsie a ta faţă de căsătorie. E posibil ca acesta să fie motivul pentru care a vrut să te însoare fără ştiinţa ta? Am înţeles că în Anglia este de datoria fiului celui mai mare să se însoare şi să aibă un moştenitor.

El încuviinţă din cap.

— Pentru că fiul cel mai mare moşteneşte totul. Ceea ce înseamnă că fiii mai tineri încearcă să-i pună beţe în roate, nu să-l ajute să se căsătorească. Dacă cel mai mare nu are un moştenitor, atunci următorul ca vârstă va moşteni totul. Prin urmare, fiii mai tineri nu-l simpatizează pe cel mai mare, îl sabotează în diverse moduri, iar în unele cazuri extreme chiar încearcă să-l elimine. Dar în niciun caz nu-l ajută să se însoare.

— Atunci nu mai ştiu ce să cred. Dacă voia să-mi fure zestrea şi compania, nu mi-ar mai fi plătit biletul până aici. Dacă avea o motivaţie nobilă, atunci n-ar mai fi furat zestrea şi compania. Eu nu pricep absolut nimic. Doar el poate explica ce-a fost în capul lui.

— Însă el nu-i prin zonă, replică sec Lord Ravenswood.

Ciocănitura discretă din uşa biroului îi făcu pe amândoi să tresară. Lord Ravenswood se duse la uşă, o întredeschise şi dădu cu ochii de majordom.

— Milord, oaspeţii dumneavoastră sunt… ah…

— Din ce în ce mai neliniştiţi. Da, cred şi eu. O clipă, McFee.

— Prea bine, milord. Dădu să plece, după care scoase un vraf de hârtii. Oh, am luat hârtiile astea de la Lady Evelina. M-am gândit că aţi prefera să le aveţi la dumneavoastră.

Abby recunoscu scrisorile şi certificatul de căsătorie, deşi nu stătea prea aproape. Lord Ravenswood le luă şi

încuviinţă abătut din cap.

— Mulţumesc, McFee. Bună treabă.

După ce majordomul plecă şi lordul închise uşa, aşeză hârtiile pe suprafaţa acoperită cu piele a unei mese. Rămase cu privirea pironită asupra lor câteva momente lungi, apoi îşi ridică ochii spre ea.

— Nu-i putem da de cap în seara asta. Trebuie să scap de oaspeţi, iar tu şi servitoarea ta aveţi probabil nevoie de o masă caldă şi de un somn bun peste noapte.

— Dacă tot ai adus vorba, mi se pare o idee excelentă.

— O să rămâneţi aici, nu începe discuţie, iar de dimineaţă o să vedem ce-o să facem mai departe. Până atunci sper să dau de fratele meu.

Deşi tentată din pricina foamei şi a oboselii să i se supună fără să crâcnească, se simţi obligată să mai spună ceva.

— Dacă preferi să ne ducem la un hotel, aşa o să facem. Îşi aduse aminte că fratele lui îi furase zestrea, aşa că adăugă cu acreală: Dar va trebui să-l plăteşti, ţinând cont de faptul că fratele tău m-a lăsat fără bani.

Un muşchi al maxilarului lui zvâcni.

— Îmi pare sincer rău. Te asigur că, indiferent de ce se întâmplă, vei fi recompensată pentru pierderea financiară. Îşi plimbă degetele peste certificatul de căsătorie şi adăugă sec: N-ar fi pentru prima dată când plătesc oalele sparte de fratele meu, să ştii.

Acum era „o oală spartă”. Minunat. Era însă generos cu ea, deci n-avea de ce să se plângă. Domnul blând şi prietenos cu care crezuse că se măritase nu avea s-o lase la nevoie, dar cine ştia cum ar reacţiona un lord impunător englez dacă se hotăra să schimbe tactica?

— Nu vreau să te împovărez. Dacă ai putea să-mi dai o sumă oarecare pentru o chirie…

— Aiureli, măcar atât pot face, să-ţi ofer un loc unde

să stai. Zâmbi cu tristeţe. Şi, în afară de asta, dacă îmi trimit „soţia” la un hotel, bârfele n-o să se mai oprească niciodată.

Ea îi aruncă o privire şocată.

— Ai de gând să continui această farsă?

— Să fiu sincer, domnişoară Mercer, nu ştiu ce planuri am. Graţie servitoarei tale guralive, cele douăzeci şi şase de persoane din sufrageria mea au discutat în ultima jumătate de oră doar despre soţia mea. Nu prea cred că aş mai putea ţine acest secret.

— Şi atunci ce-o să le spui? Adevărul? Şi ce voise să spună cu „servitoarea guralivă”? Ce anume zisese doamna Graham cât fusese leşinată?

— Nu, cu certitudine nu adevărul. Dar o să găsesc ceva cu care să pot trage de timp până mă decid ce să fac. Ridică dintr-o sprânceană. La o adică, pot fi şi eu un „mincinos extrem de talentat”.

— Trăsătură de familie, spuse ea cu candoare.

Râse pentru prima dată de la sosirea ei.

— Aşa se pare. Deschise uşa şi îşi chemă majordomul pompos. McFee, condu-o pe musafira noastră în camera ei şi trimite-le ei şi servitoarei bagajele sus. Şi pregăteşte-i cada.

— Mulţumesc, şopti Abigail.

Zâmbetul lui cald îi aminti în treacăt de bărbatul cu care se grăbise să se mărite. O durea inima pentru că îl pierduse.

— Bine atunci, spuse el, ne vedem de dimineaţă.

Dădu să plece doar în cămaşă şi vestă, dar ea sări imediat de pe divan.

— Lord Ravenswood!

Se opri şi se întoarse spre ea.

— Da?

— O să ai nevoie de ea. Ţinându-şi marginile depărtate ale cămăşuţei cu o mână, îi întinse haina cu

cealaltă.

Veni spre ea şi întinse mâna. O atinse în treacăt, iar scânteia fierbinte care se aprinse între ei o fâstâci atât de tare, încât pierdu controlul cămăşuţei pe care o ţinea lipită de ea.

Privirea lui căzu pe cămăşuţă, iar respiraţia i se acceleră până ajunse la acelaşi ritm cu a ei. Preţ de o clipă, o privi cu o asemenea intensitate, că ei îi trecu prin cap că s-ar putea să o sărute.

Apoi el păru să se adune, şi privirea i se mută instantaneu spre chipul ei.

— Sunt de părere, domnişoară Mercer, că mai bine o păstrezi, şopti el gutural, iar vocea lui reverberă adânc în ea. Ridică haina prin spatele ei. După tot ce s-a întâmplat în seara aceasta, ultimul lucru de care le pasă musafirilor mei e haina.

Îl lăsă şovăitoare să i-o aşeze pe umeri. Fiecare atingere a mâinii lui pe umărul ei îi stârni fluturi în stomac şi fiecare mângâiere accidentală pe părul ei rezonă până îi cele mai ascunse cotloane ale inimii ei caraghioase şi ameţite. Pulsul i se împletici în tot timpul cât el stătu aproape de ea, învăluind-o cu parfumul lui delicios.

Maică Precistă, trebuia să înceteze cu reacţiile astea. Chiar dacă mirosea la fel cum mirosise şi în America, chiar dacă din când în când era la fel de blând cum fusese şi atunci, acum nu mai era gentlemanul prietenos şi fascinant cu care de-abia aşteptase să se mărite. Era un viconte, profund conştient de propria importanţă. Era în interesul ei să nu uite asta.

Când se depărtă de ea, deja îşi recăpătase controlul, în ciuda mirosului de bergamote şi vin impregnat în haina lui, care îi bombardase simţurile.

Se încheie în grabă. Măcar putea să-şi acopere cămăşuţa desfăcută, chiar dacă arăta comic. Se întoarse spre el şi observă că de-abia se abţinea să nu râdă, iar

gestul acesta politicos o făcu să se întrebe dacă nu cumva se pripise să-i judece caracterul.

— Te descurci acum singură? întrebă el.

I se puse un nod în gât când îi auzi tonul tandru.

— Da.

Doamne, Dumnezeule, s-ar fi putut descurca mult mai uşor dacă s-ar fi comportat ca un viconte. Ori de câte ori apăreau semne ce îi aduceau aminte de bărbatul pe care îl cunoscuse înainte, simţea că tânjea după ceva ce ştia că nu putea avea.

Îşi ridică privirea spre el, dorindu-şi să aibă dreptul de a-i da şuviţa de păr întunecat pe după ureche sau să îi îndrepte eşarfa apretată şi parfumată, puţin strâmbă.

— Cred că te-am judecat greşit mai devreme. De fapt, eşti un om bun.

Rămase fără reacţie. Apoi un zâmbet cinic îi curbă buzele.

— Ţine-ţi părerea asta doar pentru tine. Dacă se află aşa ceva, nu mai am cum să mă impun în parlament.

Nu se mai putu abţine şi izbucni în râs.

— Nu-ţi face griji, buzele mele sunt pecetluite.

— Slavă Domnului, zise el automat, dar privirea îi alunecă spre buzele ei, parcă pentru a se asigura.

Sau din cu totul alt motiv, pentru că ochii i se fixară asupra gurii ei, apoi se îmblânziră, provocându-i o fierbinţeală ciudată în coşul pieptului.

Îşi înclină capul şi murmură:

— Pe mâine, atunci!

Iar ea uitase deja despre ce vorbiseră până atunci. Plecă, şi ea rămase uitându-se după el, complet debusolată. Nu avea să-l înţeleagă niciodată pe omul ăsta cu privirile lui intense cu tot.

Nici majordomul cu buzele lipite nu catadicsi să o lumineze în ce-l privea pe stăpânul lui în timp ce o conduse spre dormitor, încercă să-l facă să vorbească în timp ce

urcau scara principală, cu trepte masive din marmură albă – marmură, pentru numele lui Dumnezeu! Aparent, un majordom englez nu se aventura să discute cu musafirii despre angajatorul lui, iar răspunsurile monosilabice ale domnului McFee îi descurajară orice insistenţă.

Aşa că se lăsă păgubaşă şi, în schimb, încercă să arunce o privire prin camerele pe lângă care treceau, dar care erau prea întunecate. Scările şi holurile erau însă luminate din belşug cu lumânări scumpe din ceară de albine, ce se reflectau în oglinzi cu rame aurite şi în luciul meselor lustruite din lemn de trandafiri ce străjuiau uşi masive de mahon. Scaune cu perne de catifea, demne doar de cele mai rafinate funduri, punctau spaţiile dintre etaje din dreptul scărilor. Cornişe ornate, medalioane în basorelief, ferestre delicate în formă de evantai şi…

Măiculiţă mare. În tinereţea ei, când aveau bani, casa tatălui ei fusese considerată destul de mare după standardele din Philadelphia. În comparaţie cu casa asta însă, părea doar un şopron.

Se simţi aproape uşurată când ajunse la capătul celui de-al patrulea etaj şi îl lăsă pe domnul McFee să o conducă într-un dormitor spaţios, dar mobilat cu simplitate. Nu îşi dădu imediat seama de propria naivitate de a nu percepe încă de la început ce distanţă uriaşă se afla între ea şi lord.

De îndată ce intrară pe uşă, doamna Graham se apucă să-l confrunte pe imperturbabilul domn McFee.

— Măi scoţiene pezevenghi, cum îndrăzneşti să o cazezi pe această lady în mansardă, ca pe o guvernantă. Îţi cer să ne dai o cameră la nivelul familiei. Ţin să-ţi atrag atenţia că dumneaei este soţia lordului!

— Doamnă Graham, te rog, încercă Abby.

— Până în momentul în care milord îmi dă alte instrucţiuni, o întrerupse domnul McFee, pentru mine sunteţi musafire, aşa că trebuie să staţi în camera de oaspeţi. Excelenţa Sa se întoarce târziu acasă când

parlamentul este în sesiune, aşa că m-am gândit că v-aţi simţi mult mai bine să aveţi un întreg palier la dispoziţie şi să nu fiţi deranjate de venirile şi plecările dumnealui.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, se grăbi Abby să-i răspundă. Doamna Graham nu făcea prea bine faţă schimbării de situaţie. Vă mulţumesc că v-aţi îngrijit de confortul nostru, sir.

Doamna Graham pufni enervată:

— Te crezi superior nouă, aşa-i? Cu toate aerele tale arogante, pentru mine eşti doar un irlandez. Nu ai niciun drept să ne priveşti de sus.

— Nu sunt scoţian, doamnă. Sunt majordom. Dar dacă singura cale prin care vă pot face să tăceţi este apelând la latura mea de scoţian… Făcu o pauză ca să-i arunce o privire cruntă. Sunt cât se poate de apt să mă descurc cu o americancă cu gura mare, aşa că nu-mi staţi în cale, bine?

Accentul lui de scoţian fusese atât de impecabil, încât Abby bufni în râs, iar doamna Graham rămase cu gura căscată.

Domnul McFee continuă să vorbească, dar fără accent:

— Iar acum vă voi lăsa să vă vedeţi de treburile dumneavoastră, doamnă. Se uită prin cameră, apoi îşi fixă privirea sfidătoare asupra cuferelor. Printre care şi să despachetaţi lucrurile stăpânei.

Replica asta o dezmetici brusc pe doamna Graham.

— Zău aşa, eşti un… eşti un… bolborosi ea înecată de furie, dar prea târziu.

Domnul McFee ieşise şi închisese deja uşa.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui tu *mie* cum să-mi fac treaba, fudulule cu nasul pe sus ce eşti! strigă doamna Graham spre uşă.

— Nu te poate auzi, aşa că degeaba strigi.

— Chiar că să „nu-mi staţi în cale”, îi imită doamna Graham vocea hârâită. În continuare susţin că ar trebui să

ne dea o cameră la nivelul la care locuieşte familia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, camera asta e foarte bună. E de două ori mai mare decât dormitorul meu din Philadelphia. Se duse la fereastră şi se uită spre strada luminată de lună, apoi spre contururile mătăhăloase ale copacilor care delimitau un parc. Şi cred că are o privelişte frumoasă.

— Da, dar nu e dormitorul în care trebuie să stea stăpâna casei.

Abby îi aruncă o privire severă.

— Nu mai vorbi aşa. Ştii foarte bine că nu sunt stăpâna casei. Hotărâtă să nu cadă pradă gândului acestuia deprimant, se duse spre cufărul cel mai mare şi săltă capacul, ca să verifice dacă toate plantele, rădăcinile şi seminţele uscate şi preţioase ajunseseră nevătămate. Dacă Lord Ravenswood se răzgândea şi îi dădea crezare, poate avea nevoie de ele. Fratele lordului i-a falsificat semnătura, aşa că nu se poate susţine că acest mariaj este legal.

Doamna Graham pufni.

— Asta ţi-a zis cât te-a ţinut prizonieră în camera aia? Bănuiesc că neagă şi existenţa unei zestre. Presupun că se gândeşte să ne arunce în stradă de îndată ce se asigură că nu vom apela la căile legale. Bănuiesc că…

— De fapt, chiar s-a simţit jenat de acţiunile fratelui lui. Abby deschise un săculeţ de satin şi îl aduse mai aproape de lumina lumânării. Ah, seminţele ei de călin şi de iarba-febrei scăpaseră aproape complet de umezeală. Măcar ceva mersese fără probleme. A promis că mă va recompensa pentru zestre şi intenţionează să-şi găsească fratele şi să îndrepte lucrurile. Aşa că nu te mai panica. Dacă ţii minte, s-a comportat ireproşabil în Philadelphia, şi cu siguranţă nu s-a transformat într-un monstru de când a venit în Anglia.

Dar se schimbase într-un om pe care abia îl cunoştea şi, prin urmare, într-un om ale cărui acţiuni nu le putea

anticipa. Îşi alungă cu hotărâre concluzia aceasta neliniştitoare din minte. Acum erau în siguranţă şi trebuia să se mulţumească deocamdată cu asta.

— Eu atât îţi zic: n-am încredere în lorzii ăştia englezi, o ţinu doamna Graham una şi bună, în mod vădit nu la fel de optimistă în privinţa viitorului pe cât se străduia Abby să fie.

— Dar ai avut încredere în ei când credeai că o să mă mărit cu un reprezentant de-al lor.

— Asta-i altceva. Şi ce ne facem acum, când ne-a lăsat în plata Domnului?

— Nu poţi să spui că „ne-a lăsat în plata Domnului”, doamnă Graham. Îşi reţinu temerile, pentru a nu-i da şi mai mult apă la moară servitoarei, şi începu să măsoare camera cu pasul. Iar dacă cina pe care i-a spus majordomului să o trimită sus miroase precum ce-am simţit în foaier mai devreme, o să şi mâncăm bine.

Auzind de mâncare, doamna Graham ciuli imediat urechile.

— De ce? Ce-au de mâncare?

— Friptură de vită, sparanghel şi cel puţin un fel de plăcintă cu came…

— Măiculiţă, ce nas ai! N-am mai văzut un corp care să aibă un nas atât de deştept. Ai putea descoperi un liliac într-un pat de trandafiri, pe cuvântul meu.

— Nu e greu să deosebeşti mirosul de friptură şi sparanghel, mai ales dacă ţi-e foame. Se forţă să-i zâmbească. Oricum, ideea este că suntem îngrijite foarte bine.

— Dar pentru cât timp, asta e întrebarea.

— Nu contează. Până când lordul îmi înapoiază zestrea, nici nu-mi pasă cât de mult stăm aici. Iar după ce o să avem banii, o să fim libere. O să putem face orice vrem. Ridică un pacheţel cu seminţe şi se chinui să-şi menţină o mină vioaie. Ne putem întoarce în America, putem cumpăra

o căsuţă, ne punem afacerea pe picioare şi putem trăi după bunul-plac. Până la urmă, s-ar putea ca ăsta să fie cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată.

Doamna Graham o privi cu scepticism.

— Eu nu cred până nu văd. Dar, uită-te la mine, englezii ăştia o să ne dea bătăi de cap. Deocamdată mai bine ia-ţi gândul de la banii aceia.

— Cred că te înşeli, încercă Abby să facă pe curajoasa. O să fie bine, sunt sigură.

Da, chiar foarte bine. O să fie pe picioarele ei. O să fie liberă. Se putea mărita cu cine dorea.

Simţi că-i dau lacrimile. Mare păcat că lordul era singurul bărbat cu care voise vreodată să se mărite.

*

Evelina aşteptă nerăbdătoare la intrarea din hol până când viitorul ei cumnat termină de vorbit cu musafira lui. Mama ei plecase deja spre trăsură, iar Evelina îi promisese să o urmeze repede. Ar fi dorit ca pisăloaga de Lady Brumley să plece şi să-i lase în pace.

— Văd că refuzi cu obstinaţie să explici cum se face că în seara asta te-ai trezit cu o soţie la uşă, remarcă marchiza.

— După cum am spus şi la masă, răspunse Spencer şi îşi ţintui bine surâsul pe chip, în scurt timp voi face un anunţ public referitor la acest oaspete. Până atunci, prefer să nu discut acest subiect.

— Atunci nu-mi rămâne decât să le ofer cititorilor mei singura versiune a poveştii pe care o am.

— În locul dumitale nu aş face aşa ceva.

Lady Brumley ridică dintr-o sprânceană şi căscă gura, probabil ca să protesteze, dar privirea lui Spencer o făcu să o închidă la loc. Nici măcar Galionul de Bârfe nu era imună la privirea lui cumplită.

Pe Evelina o trecură fiorii. Ea n-ar fi suportat niciodată ca el să o privească aşa. Slavă Domnului că Nathaniel nu avea aceeaşi privire întunecată, pentru că altfel i-ar fi fost groază să se mărite cu el.

Spencer îşi continuă ideea:

— Ţinând totuşi cont de faptul că nu sunteţi singura bârfitoare din oraş, sunt pregătit să vă fac o ofertă.

— Eu nu primesc bani pentru a înăbuşi subiectele, Ravenswood, replică Lady Brumley.

El schiţă un zâmbet.

— Sigur că nu. Dar aş îndrăzni să afirm că vă place să auziţi detaliile direct de la botul calului.

Doamna îşi înclină capul, ocazie cu care clopoţeii beretei sale cu motive nautice scoaseră un mic clinchet.

— La ce fel de ofertă vă referiţi?

— Promit să vă relatez în exclusivitate această poveste încâlcită. Cu condiţia să aşteptaţi câteva zile şi să nu scrieţi nimic.

— Cred că aş putea face asta. Îi aruncă o privire şireată. Dar o să am grijă să te ţii de cuvânt. Să nu încerci să scapi de mine sau să te fofilezi ori de câte ori mă vezi.

— Bineînţeles că nu.

— Şi îţi dau o singură zi. Mâine mă întorc după poveste.

Pe chipul lui nu se citi nimic.

— Prea bine, veniţi mâine la patru jumătate.

— La patru. Am nevoie de timp să scriu articolul şi să-l pregătesc pentru ediţia de a doua zi.

— Foarte bine, ne vedem atunci.

Evelina aşteptă răbdătoare până îşi luară rămas-bun şi Lady Brumley plecă. Spencer se întoarse în sfârşit spre ea, uşor amuzat.

— Tu de ce mai stai pe aici, păpuşică?

Mai că o bufni plânsul când îl auzi că îi spune pe numele de alint pe care i-l dăduse pe când era doar o fetiţă,

iar el terminase armata şi venise acasă, plin de dulciuri franţuzeşti şi de păpuşi pictate. Întotdeauna se gândise la el ca la fratele mai mare pe care nu-l avusese.

— Povestea pe care ne-ai spus-o despre Nathaniel care a ajutat la prinderea unui hoţ... a fost doar o minciună, aşa-i?

O studie cu atenţia care-l caracteriza.

— Ce te face să spui asta?

— Te cunosc – iar dacă ai fi crezut că Nathaniel e rănit sau poate are probleme cu poliţia, ai fi plecat imediat după el.

— Nu puteam să vă las pe tine şi pe mama ta să...

— Am înţeles totul foarte bine. Nathaniel nu doreşte să se însoare cu mine, şi cu asta, basta. I se puse un nod în gât ce ameninţă să o sufoce. Femeia care a venit în seara aceasta – e prietena lui Nathaniel, nu? Le auzise pe nişte doamne bârfind la toaletă, dar nu îndrăznise să-i spună mai devreme lui Spencer. Lui nu-i plăceau bârfele. A venit din America pentru a pune punct logodnei lui Nathaniel şi de aceea el nu este aici, iar tu pretinzi că e soţia ta. Ca să nu aflu eu.

— Dumnezeule, ce de aiureli! o contrazise Spencer cu fermitate. Crede-mă că prezenţa acestei femei nu are nimic de-a face cu tine.

— Mi-a zis că e o femeie simplă, d-dar... Uită că-şi promisese să se ţină tare şi începu să plângă. E dră-drăguţă. Probabil că s-a şi însurat cu ea cât a fost în America.

— Nu fi absurdă! Spencer o trase încet în braţele lui. Ai văzut certificatul de căsătorie – e trecut numele meu.

— Nu-nu am apucat să mă uit, îngăimă ea printre suspine. Domnul McFee mi l-a smuls prea repede. Dar am văzut că era nu-numele lui Na-Nathaniel!

— Era citat ca reprezentant al meu. Aşa se procedează la căsătoriile prin procură. O mângâie pe spate

cu o mână, iar cu cealaltă scotoci în buzunar. Domnul McFee se apropie şi-i pasă discret o batistă, pe care Spencer i-o dădu ei. Hai acum, nu plânge. Fratele meu te iubeşte la disperare – sunt sigur.

— Şi atunci de ce n-a venit?

Îşi suflă nasul în batista lui McFee, mâhnită că se comporta cu atâta lipsă de maniere în faţa lui Spencer.

El îi ridică bărbia.

— Ţi-am spuse de ce, păpuşică. A fost implicat într-o neînţelegere cu un tâlhar.

— Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat de-adevăratelea?

— Nu am ce să-ţi spun. Îţi faci griji degeaba.

Îşi înghiţi lacrimile şi încercă să se liniştească. Voia să creadă povestea cu hoţul. Doar că i se părea prea trasă de păr.

Din nefericire, Spencer nu avea încredere să-i spună adevărul. Era de părere că trebuia să o protejeze de adevăr.

— Bine atunci, te cred. Îşi pironi privirea asupra picioarelor ei. Dar, dacă vine după ea, îmi spui, da? Nu mă laşi să cred că mă iubeşte.

— Îţi repet că nu are…

— Spune-mi că ai să-mi zici adevărul.

Oftă.

— Da, aşa am să fac. Acum ar fi mai bine să pleci. Te-aşteaptă mama ta.

Tamponându-şi ochii cu batista, încuviinţă din cap, apoi se grăbi spre trăsura care o aştepta.

Drumul înapoi spre casă fu interminabil. Mama vorbi întruna despre noua soţie a lui Spencer, şi era prea acaparată de acest subiect ca să facă vreo legătură între dispariţia misterioasă a lui Nat şi apariţia misterioasă a domnişoarei Mercer. Evelina însă era sigură că exista o legătură.

Iar acum, când Nathaniel şi ea erau deja… Of, nici nu voia să se gândească că Nathaniel nu o iubea.

Mama ei continuă să vorbească şi când ajunseră în dreptul casei, motiv pentru care probabil nici nu observă biletul pe care valetul îl plasă în palma Evelinei în timp ce îi luă haina.

Aruncă o privire rapidă spre singurul rând: „Te aştept în grădină. Vino cât poţi de repede”. Nu era semnat, dar ştia cine îl scrisese. Evelina putea recunoaşte scrisul caligrafic al lui Nat.

Inima începu să-i bată nebuneşte.

— Mamă, cred că mă duc să fac o plimbare prin grădină înainte să urc. Aceasta îi aruncă o privire iscoditoare, aşa că adaugă: Am băut puţin prea mult vin la masă. Vreau să-mi limpezesc mintea înainte să mă culc.

Din fericire, mama ei se declară mulţumită cu această explicaţie, drept care ridică din umeri.

— Du-te dacă vrei. Dar ai grijă să nu stai prea mult. Aerul rece o să-ţi dea o durere de cap.

— Vin repede, zise ea pe fugă, deja la jumătatea holului spre ieşirea din spate. Ieşi şi nu văzu nimic.

Dacă plecase? Cine ştie cu cât timp în urmă îi dăduse biletul valetului. Dacă se săturase de atâta aşteptat?

Dintr-odată, simţi o mână care o trage pe după un copac, iar în secunda următoare era în braţele lui Nat şi era sărutată cu atâta pasiune, că uită de tot în afară de el. Sărutul se înteţi şi mai tare, mâinile lui începură să o pipăie, trezindu-i toate simţurile.

Îl împinse cât colo, supărată la culme.

— Cum îndrăzneşti să vii aşa, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Cum?

Nat ridică mâinile.

— Ştiu, dragostea mea, ştiu. M-am purtat foarte urât. Dar nu am avut ocazia să te avertizez. În momentul în care omul meu m-a anunţat de sosirea domnişoarei Mercer…

— Ştiam eu că are legătură cu femeia aceea! Stomacul i se strânse ghem şi se repezi să-şi înfigă unghiile în faţa lui. E amanta ta, nu-i aşa? Şi ţi-ai închipuit că mi-o poţi vârî sub nas, fără să…

— Amanta mea! repetă el râzând. Domnişoara Mercer? Cred că glumeşti. De ce ai crezut că e amanta mea?

Evelina se bosumflă şi-şi încrucişă mâinile pe piept.

— Mi-ai zis că e ştearsă, şi nu-i. A apărut la dineul nostru de logodnă, iar tu nu. Mi-e foarte clar ce se-ntâmplă.

— Îţi jur că a fost doar o întâmplare. Trebuia să sosească de-abia săptămâna viitoare. Dacă mi-ar fi trecut prin cap că s-ar putea să pice astăzi, aş fi convins-o pe mama ta să reprogrameze dineul.

— Adică vrei să spui că ştiai de venirea domnişoarei Mercer?

— Sigur că ştiam. Făcea parte din planul meu.

Evelina îşi miji ochii.

— Ce plan? Iar dacă nu-mi explici în secunda asta de ce a venit, Nathaniel Law, o să chem un valet să te arunce afară din grădina asta!

El afişă o expresie abătută şi încercă să o ia în braţe, dar nu era momentul.

— Mai întâi explică-mi. Apoi o să mă decid dacă te pot ierta, în momentul ăsta nu-mi e clar deloc.

Nat se strâmbă.

— Bine, bine. Dar întâi vreau să-ţi mai spun un lucru. Te iubesc, întotdeauna te-am iubit. O să ne căsătorim de îndată ce va fi posibil. Dar trebuie să ai răbdare, draga mea. Pentru că, îţi place sau nu, domnişoara Mercer este acum aici, şi, pentru ca planul meu să funcţioneze, va trebui să dispar o perioadă.

— Oh, serios? îşi încrucişă iar braţele peste piept. Atunci ai face bine să ai o explicaţie pe cinste.

Capitolul 4

Dacă angajatorul dumneavoastră primeşte vizita unei persoane din America, să nu vă aşteptaţi ca respectivul să aibă comportamentul unui englez obişnuit. Americanii au un fel propriu de a gândi şi trebuie trataţi cu circumspecţie.

Sugestii pentru un servitor stoic

În dimineaţa de după dineul catastrofal, Spencer stătea la micul dejun şi aştepta ca servitorii să o aducă pe domnişoara Mercer. Sub cot avea un exemplar din Times, cafeaua era fierbinte şi tare, iar ouăle cu unt erau perfect gătite, dar, cu toate astea, nu se putea gândi decât la afurisita de femeie şi la posibila ei reacţie când avea să-i spună propunerea pe care o avea pentru ea.

Cu siguranţă, avea să se simtă uşurată să-şi rezolve situaţia financiară. Dar trebuia, şi de data asta, să ţină cont că femeia nu gândea la fel ca o englezoaică. Sângele ei american era încărcat cu un puternic simţ al independenţei.

Întorsese pe toate părţile situaţia neplăcută în care se aflau şi nu găsise o altă soluţie. Evelina trăsese deja nişte concluzii ciudate. În curând aveau să-i urmeze exemplul şi alţii. Aşadar, pentru a evita un scandal, trebuia să acţioneze rapid.

Orice urma să se întâmple, adevărul nu trebuia să se afle. Prea mulţi oameni ar fi avut de suferit – Evelina, mama ei, domnişoara Mercer, el. Şi Nat, fireşte, dar în momentul acesta lui Spencer puţin îi păsa de suferinţele ticălosului. Mai ales că idiotul parcă intrase în pământ şi îl lăsase pe Spencer să îşi bată capul cu tot.

Din fericire, Spencer excela la rezolvarea problemelor. Soluţia lui pentru această dilemă era eminamente

funcţională.

Regretabil era că ura această soluţie. Singura lui speranţă era ca ei să-i surâdă ideea.

McFee intră în salonul în care se servea micul dejun, nu la fel de calm ca de obicei. Cel mai rău era că venise singur.

— Deci? îl luă la rost Spencer. Unde-i domnişoara Mercer?

— Vă cer iertare, milord, dar... vedeţi... nu ştim unde este.

Spencer simţi un grăunte de nelinişte în stomac.

— Cum adică nu ştiţi?

— Lady nu este în camera ei. Iar cotoroanţa aceea pe care o numeşte servitoare nu vrea să spună unde a plecat sau măcar *dacă* a plecat.

Se ridică.

— Dar eşti sigur că nu e în casă. Ai verificat deja toate camerele, ai căutat-o prin bucătărie, te-ai uitat pe stradă.

— Căutarea este în plină desfăşurare chiar acum, milord. M-am gândit doar să vă informez că avem ceva probleme în a o localiza.

Îşi vârâse dracul coada, acum ce putea face? Cu certitudine domnişoara Mercer nu era genul care să o şteargă de una singură ca să-l caute pe fratele lui. Iar dacă chiar ar fi făcut aşa ceva, nu şi-ar fi luat şi servitoarea cu ea? I se părea puţin probabil.

— Dacă îmi permiteţi un comentariu, continuă McFee, americancele sunt mult mai independente decât englezoaicele. Poate s-a dus să se plimbe.

— Singură, într-un oraş pe care nu-l cunoaşte? Sper că nu i-a trecut prin minte o asemenea idioţenie. Nu vreau să aud aşa ceva. Refuzând să aştepte până când personalul o găsea, se duse spre uşă, unde se ciocni de un valet care intră valvârtej.

— Am găsit-o! strigă tânărul, apoi se albi la faţă când

îşi văzu stăpânul. Vă rog să mă scuzaţi, milord. Am… hmm… găsit-o pe musafira dumneavoastră. E în grădină.

Fireşte. Unde altundeva să se fi dus un trandafir sălbatic american?

— Mulţumesc, spuse el şi o porni în acea direcţie. Se simţea ca un caraghios că îşi făcuse griji. Dar gândul că domnişoara Mercer se avântase singură şi fără bani pe străzile Londrei…

Era absurd. Ea nu ar face niciodată ceva atât de necugetat. Era ea naivă şi extrem de optimistă vizavi de viitor, dar nu era proastă.

Slavă Domnului! Pentru că, dacă îi accepta propunerea, câteva săptămâni de-acum încolo aveau să locuiască împreună, iar el nu suporta prostia.

Se duse în grădină, dar nu o văzu din prima. Cheltuise o groază de bani pentru a avea o grădină luxoasă, mult mai arătoasă decât a altor case londoneze. Înaintă pe cărările pietruite, se uită pe sub crengile copacilor şi de-a lungul aleilor şi constată cu surpriză că ea se dusese în locul în care se aşteptase cel mai puţin să o găsească – în zona rezervată bucătăriei.

Fără bonetă pe cap, îmbrăcată tot cu hainele acelea oribile negre, stătea aplecată peste un rând de verdeţuri şi mişca tulpinile plantelor cu meticulozitate. Razele soarelui îi luceau în părul negru, iar obrajii i se coloraseră în rozul satinat al petalelor de trandafiri, dar ceea ce îl tentă cel mai tare fu posteriorul ei. Se văzu nevoit să-şi tempereze impulsul violent de a-i ridica fustele ca să vadă dacă şi ceilalţi obraji erau la fel de moi şi de roz ca petalele de trandafiri.

— Ce naiba faci? se răsti el, enervat de efectul pe care îl avea de fiecare dată asupra lui.

După ce îşi ridică privirea şi îl văzu, se îndreptă şi îi zâmbi.

— Caut nişte rozmarin.

— Ce-i ăla rozmarin?

Chicoti.

— E o plantă, milord. De cimbru şi limba-mielului aţi auzit?

— Ah, da. O plantă. Şi ai putea să-mi spui şi mie de ce cauţi o plantă în grădina mea, la ora asta?

Ochii îi sclipiră poznaş.

— Dar unde în altă parte aş putea căuta o plantă? Prin biroul tău? Sau în sufragerie? Deşi cred că…

— Domnişoară Mercer, o întrerupse el cu severitate, ştii la ce mă refer.

Îşi regretă cuvintele aspre când chipul ei se posomorî brusc.

— Da. Îşi şterse mănuşile pline de praf şi îi oferi răspunsul practic: îmi trebuie rozmarin pentru hidromel. Sticluţa în care mai aveam puţin mi-a dispărut seara trecută, după ce ai scos-o pentru mine din gentuţă. Mai am doar o sticluţă, deci vreau să mai prepar. Am adus toate ingredientele cu mine, dar cel mai bine e ca rozmarinul să fie proaspăt, aşa că m-am decis să văd dacă ai în grădină aşa ceva.

— Şi nu te-ai gândit să întrebi o servitoare?

— Să fiu sinceră, nu ştiam dacă ai vrea sau nu să vorbesc cu servitorii. Aşa că m-am gândit să-l găsesc singură, fără să-i mai deranjez.

Nu-şi putu reprima un zâmbet.

— Ar fi fost mai bine dacă ai fi vorbit cu ei, pentru că în ultima jumătate de oră te caută peste tot.

O cută micuţă îi onoră fruntea.

— Cu ce ocazie?

— Pentru că am vrut să vorbesc cu tine. Făcu un gest către aleea din grădină. Hai să ne plimbăm puţin. După ce terminăm de vorbit, o să-i cer bucătăresei să-ţi adune tot rozmarinul de care ai nevoie. E bine aşa?

Îşi scoase mănuşile murdare de ţărână şi le băgă în

buzunarul şorţului.

— Dacă nu te deranjează că o să-mi mănânc micul dejun în timp ce vorbim.

— Ce mic dejun?

Scoase o pară din celălalt buzunar al şorţului şi i-o flutură prin faţă.

— Am furat-o din salon. Sper că nu te superi.

— Sigur că nu. Eşti musafira mea, şi, în general, gazdele îşi hrănesc musafirii, să ştii.

Îşi recăpătă exuberanţa naturală şi îi aruncă un zâmbet nostim.

— Chiar dacă musafirii i-au băgat într-o situaţie cât se poate de delicată?

— Mai ales atunci. Musafirii bine hrăniţi dau mai puţine bătăi de cap.

Muşcă din pară şi o luă pe alee.

— Ai mulţi musafiri care încearcă să-ţi facă probleme?

Se luă după ea. „Niciunul atât de fermecător ca tine.”

— În ultimul timp, nu. Şi că veni vorba de problema noastră…

— Înainte de a spune ce ai de spus, vreau să-ţi mai confirm că nu am de gând să mă cert cu tine în legătură cu desfacerea unui mariaj evident inexistent. Nu vreau nimic de la tine, cu excepţia banilor luaţi de fratele tău. Se opri să rupă un liliac din tufele de lângă cărare şi-şi puse bucheţelul după ureche. Nu trebuie să mi-i dai chiar în clipa asta, dar, dacă mi-ai putea da o parte acum, aş putea aştepta restul până când îl găseşti pe fratele tău.

În calculele lui nu intra şi varianta în care îi dădea bani ca să-şi ia tălpăşiţa, Dumnezeu ştie pe unde. Dar era curios să afle ce planuri îşi făcuse ea.

— Şi ce-o să faci cu banii?

— Zău aşa, o să produc hidromelul, ce altceva?

Ridică para şi mai muşcă o dată cu o aşa poftă, încât lui i se acceleră pulsul. Dumnezeule, ce bine arăta –

neînfricată, impetuoasă şi americancă până în măduva oaselor. Se forţă să-i ignore nurii.

— Adică să preiei afacerea tatălui tău.

— Oh, nu, asta nu pot. Îi aruncă o privire şireată. Din punct de vedere tehnic, eşti încă soţul meu, deci jumătate din bunurile mele sunt ale tale. Toate actele au numele tău pe ele.

— Ce acte?

— Cele pe care le are Nathaniel, contractele semnate. Le-a luat ca să le „treci tu în revistă”.

Încă o mică surpriză, graţie fratelui lui.

— Văd că Nat s-a gândit la toate, nu?

— Aşa se pare. Nu doar minţitul e o trăsătură de familie.

— Ce vrei să spui cu asta? Scrâşni din dinţi. Sper că nu crezi că am avut vreo legătură cu această… înşelătorie.

Ea oftă.

— Cred că nu. Dar amândoi profitaţi de pe urma ei. El s-a ales cu zestrea mea, iar tu eşti proprietarul a jumătate din afacerea tatălui meu. Iar fratele tău are cealaltă jumătate.

— Să fii sigură că nu-mi doresc afacerea tatălui tău. O să semnez cu prima ocazie când o să pun mâna pe hârtii, ca să-ţi revină ţie.

Ea ridică aproape imperceptibil dintr-o sprânceană.

— Şi cam când crezi că o să se întâmple asta?

— Nu ştiu. Îşi fixă privirea asupra tufelor încă neînflorite de trandafiri, aliniate lângă zidurile grădinii, gândindu-se cât de jalnic arătau în comparaţie cu trandafirii sălbatici. Mi-am trimis doi dintre cei mai discreţi investigatori să-l caute pe Nat, dar nu au aflat mare lucru. Mi-au confirmat doar că a avut pe cineva în port. Spencer îşi reluă plimbarea. L-au interogat pe flăcăul acela, dar nu ştia decât că a fost plătit să fie atent când soseşte vaporul tău, după care să trimită un mesaj aici. Habar n-avea unde

s-ar fi putut duce Nat.

Abby ţinu cu uşurinţă ritmul cu el, deşi paşii lui erau mult mai mari.

— Nu crezi că i s-a întâmplat ceva groaznic, nu?

Grija faţă de pungaşul de frate-său, după cum se purtase cu ea, îl uimea pe Spencer.

— Sunt din ce în ce mai convins că a plecat din oraş, cu tot cu zestrea ta şi cu actele. Am impresia că s-a săturat să-şi cheltuiască propriul venit şi s-a gândit că mai bine se foloseşte de banii *tăi.*

Ea se opri brusc, iar el îi urmă exemplul. Se albi la faţă şi rămase cu para pe jumătate mâncată suspendată în aer.

O privi alarmat.

— Sper că n-ai de gând să leşini din nou.

Se scutură să-şi revină, iar mâna îi căzu pe lângă corp.

— Eu… nu, sigur că nu. De obicei nu leşin. Mi s-a întâmplat doar din cauza corsetului strâmt.

— Sigur, murmură el, dar se trase mai aproape de ea. Te asigur că oamenii mei îl vor găsi. S-ar putea să dureze însă ceva timp.

— Cât să-mi cheltuiască toţi banii. Îi aruncă o privire acuzatoare. Doar nu vrei să aştept până atunci aici fără niciun ban.

— Nu poţi să-ţi vezi de afacere în voie până-l găsim?

— Nu e vorba că nu pot să-mi văd de afacere, protestă ea. Vreau doar să-mi dai nişte bani cât să ne putem întoarce în America, să ne putem muta undeva acolo şi să mai am şi ceva rezerve. După aceea voi relua producerea hidromelului. O să-i zic… „hidromelul medicinal al domnişoarei Mercer” sau ceva de genul.

— Conducerea unei afaceri nu se limitează la realizarea produsului.

— Nu-s idioată, milord. Îmi dau seama că n-o să fie

uşor. Îi cunosc însă pe mulţi dintre clienţii tatei şi pe toţi furnizorii lui de ingrediente. O să-mi ia ceva timp până o să pun lucrurile în mişcare, dar sunt sigură că o să mă descurc.

Îşi ridică para cu un gest de sfidare şi muşcă iarăşi din ea.

— Conducerea unei afaceri e dificilă şi pentru un bărbat, d-apoi pentru o femeie. De unde ştii că asociaţii de afaceri ai tatălui tău vor continua să lucreze şi cu tine? Poate se gândesc că hidromelul medicinal al domnişoarei Mercer n-are cum să fie la fel de eficient. O să se întrebe de ce i-ai schimbat numele. Ar putea chiar să presupună – şi nu s-ar înşela – că tatăl tău nu ţi-a sprijinit eforturile.

Îşi semeţi bărbia spre el.

— O să-i conving că se înşală. O să le explic ce s-a întâmplat şi o să-i câştig de partea mea. Nu văd de ce n-aş putea să-i conving.

Când îşi şterse zeama de pară de pe buzele apetisante cu degetele, Spencer simţi cum îi zvâcnesc tâmplele… şi nu numai. Se mustră pentru reacţia necontrolată. Trebuia neapărat să facă ceva, înainte să se răzgândească.

— Am o propunere mai bună. Îi făcu semn spre o bancă. Hai să stăm puţin.

Pe chipul ei apăru o expresie suspicioasă, dar făcu întocmai cum îi spusese. El se aşeză alături.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş oferi dublul sumei furate de Nat?

— De ce? Îşi arcui una dintre sprâncenele ei frumoase. Pentru că ai un suflet bun?

— Mă tem că nu. Vreau ceva la schimb. Observă că o speriase şi-şi dădu seama că avea nevoie de timp să se gândească. Aş vrea să rămâi în continuare, se grăbi el să adauge, în Londra, ca soţie a mea. Cel puţin o perioadă.

— Dar nu sunt soţia ta. Nici din punct de vedere legal, nici moral. Actele acelea sunt ridicole. Au fost semnate fără

ştiinţa ta, deci…

— Din nefericire, nu mai ştie nimeni acest lucru. Există câteva persoane, printre care o ziaristă foarte insistentă care lucrează la un ziar de scandal, care deja te-au auzit – pe tine sau pe servitoarea ta – susţinând că eşti soţia mea. Pentru a nega ar trebui fie să inventez un alt motiv pentru vorbele tale – şi încă n-am găsit unul plauzibil –, fie să spun adevărul.

— Păi, spune adevărul, izbucni ea.

— Nici nu se pune problema. L-aş băga pe fratele meu într-un scandal care i-ar terfeli atât pe el, cât şi pe logodnica lui şi pe familia acesteia. Ca să nu mai zic că mi-ar distruge şi mie reputaţia. Nu pot să risc aşa ceva. Şi, oricum, anularea legală a căsătoriei ar presupune un drum până în America, şi eu nu pot pleca acum, cât parlamentul este în sesiune. Mai presupune şi nenumărate întâlniri cu avocaţii, încă un motiv care ar pune paie pe foc.

— Pentru cineva care face de regulă doar ce-i place, mi se pare că eşti prea îngrijorat ca nu cumva să se işte „un scandal”, zise ea, imitându-i cu mare acurateţe accentul.

El nu se distră.

— Ţi-am spus, guvernul trece printr-o perioadă tumultuoasă. Secretarul Ministerului de Interne a demisionat de curând, ca urmare a protestelor oamenilor faţă de acţiunile lui. Acţiuni pe care şi Spencer le contracarase, pe bună dreptate. Noul secretar al ministerului are sprijinul tuturor, dar un scandal în care ar fi implicat subsecretarul lui şi escrocarea unei americance inocente ar schimba complet această nouă situaţie. Nu pot risca.

Îl privi surprinsă.

— Eşti aşa devotat ţării tale încât vrei să rămâi însurat cu o femeie pe care nu o doreşti?

— Nu vreau să sugerez să continuăm aşa la nesfârşit. Cer doar un mariaj temporar de faţadă. Rămâi aici, ca soţie

a mea, până îl găsesc pe fratele meu. Apoi te poţi duce la moşia mea până se termină sesiunea parlamentară şi pot pleca din Anglia. O să spun tuturor că te întorci acasă pentru a pune la punct afacerile tatălui tău decedat. Iar în America vom desface legal mariajul şi amândoi vom fi din nou liberi.

— Şi nu crezi că şi asta va stârni un scandal?

El ridică din umeri.

— Slabe şanse ca aici să se afle de o manevră legală discretă făcută în America.

— Dar cum o să explici când o să te întorci aici fără soţie?

— O să spun că te-ai bucurat aşa de tare că ai ajuns acasă, încât te-ai hotărât să rămâi. Vei rămâne soţia mea înstrăinată. Se întâmplă mai des decât crezi, şi bârfele sunt mai puţine.

— Se prea poate, zise ea cu viclenie. După ce i-ai şocat pe prietenii tăi cu căsătoria cu o americancă din popor, n-o să se mai mire că ai vrut să scapi de ea.

— Nu asta am vrut să spun.

Ochii îi scăpărară de furie.

— Poţi să-i faci pe toţi cei prezenţi pe la dineuri să creadă că eşti profund fericit c-ai scăpat de soţia ta, atât de nepotrivită pentru tine.

— Nu am spus nimic de acest gen. Şi, dacă aş crede că eşti atât de nepotrivită, de ce Doamne iartă-mă aş sugera să menţinem aparenţa acestui mariaj pentru o vreme?

— Pentru că nu ai de ales. Văd că preferi să stârneşti un scandal legat de o soţie americancă dintr-o familie simplă decât un scandal legat de fratele tău, un hoţ şi un escroc. Mai ales că de soţie poţi să scapi imediat ce nu îţi mai este trebuincioasă.

Afurisita asta se încăpăţâna să vadă propunerea pe care el i-o făcuse ca pe ceva ce-i era doar lui de folos.

— O să fie şi în avantajul tău. După ce se termină, vei fi proprietara afacerii tatălui tău – şi aş vrea să subliniez că altfel acest lucru nu ar fi posibil – şi vei avea la dispoziţie o sumă considerabilă pentru asta. Şi vei putea să te recăsătoreşti. Nu înţeleg de ce te plângi.

Furia i se transformă în tristeţe.

— Da, văd că nu înţelegi. Mai muşcă o dată din pară şi mestecă mecanic, privind în gol. Stai să văd dacă am înţeles bine ce vrei – după ce „mariajul" nostru e desfăcut, o să fiu liberă. Dar tu o să fii căsătorit, cel puţin în faţa celorlalţi.

— Exact.

— Şi asta nu te încurcă în niciun fel?

— Momentan, nu.

Ar fi putut să-i spună că nu dorea să se căsătorească niciodată, dar apoi s-ar fi năpustit asupra lui cu întrebări la care nu voia să răspundă. Sau, mai rău, i-ar fi tratat hotărârea de a nu se căsători ca pe o provocare.

Nu, era mai bine să rămână la povestea cu cariera solicitantă. Cu siguranţă nici măcar Abby n-ar fi tentată să insiste cu mariajul dacă asta i-ar putea afecta viitorul.

— Dar poate o să vrei să te însori la un moment dat, spuse ea şi azvârli cotorul perei printre margaretele din spatele lor. Ce-o să faci atunci?

Trebuia să-i găsească rapid un răspuns.

— O să spun tuturor că ai murit. Cine-ar fi crezut?

— O să intre la bănuieli.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta. Nu există nicio eventuală Lady Ravenswood la orizont, aşa că prima mea grijă e să înăbuş orice fel de scandal.

— Punându-mă pe mine să pretind că-ţi sunt soţie.

— Da.

Pe chipul ei apăru o umbră de răutate.

— Ah, dar cum o să poţi să-ţi strecori soţia în programul atât de încărcat?

Îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

— O pretinsă soţie nu are să-mi facă capul mare şi să-mi ceară să renunţ la activităţile mele ca să stau cu ea. O pretinsă soţie nu are să-mi distragă atenţia de la munca mea. O pretinsă soţie nu-mi întoarce casa cu fundul în sus sub pretextul că e şi casa ei.

— Cu alte cuvinte, o pretinsă soţie o să-ţi fie eminamente sub papuc, zise ea sec. Ce perspectivă atractivă pentru mine…

El se burzului.

— Eşti de acord sau nu? E cea mai bună variantă pe care o ai.

Căzu pe gânduri, cu chipul întors spre est precum un boboc de floare ce se întoarce după soare. De ce simţea că locul ei era în această grădină a lui, printre nagâţii ciripitori şi liliacul în floare? îl făcea să-şi dorească să…

— Căsătoria asta de convenienţă… ce implică? întrebă ea.

— Nu mă aştept să te culci cu mine, dacă asta te îngrijorează, i-o întoarse el fără menajamente, atât pentru binele ei, cât şi al lui.

Judecând după privirea ei şocată, nu ar fi trebuit să-şi facă griji pentru binele ei. Doamne, Dumnezeule, dar chiar nu observa în ce stare îl adusese?

Probabil. Nu trebuia să o lase să-şi dea seama că era atras de ea. Femeile sunt în stare să-şi pună toate speranţele în ceva pornind de la lucruri cât se poate de nesemnificative. Şi-aşa îi era destul de greu că trebuia să stea în preajma ei câteva săptămâni fără să o poată atinge.

— De fapt, zise ea înroşindu-se, eu mă referam la activităţile cotidiene ale unei soţii.

— Am o menajeră, un majordom şi alţi servitori care să se ocupe de treburi. De la tine mă aştept totuşi să mă însoţeşti la unele evenimente publice, pentru a menţine aparenţele în ceea ce priveşte acest mariaj. Aş vrea să

începem chiar din seara asta, când vreau să te scot la teatru. Eu şi Nat trebuia să mergem cu logodnica lui şi cu mama ei, dar acum…

— Da, chiar aşa. Cum o să explici dispariţia fratelui tău?

— Deja m-am ocupat de asta.

— Poţi găsi o scuză pentru o absenţă de câteva zile, săptămâni, poate chiar luni?

— N-o să dureze luni. „Te rog, Doamne, să nu fie luni.” Cum putea să îndure luni întregi să fie alături de buzele ei apetisante, provocatoare… Am însărcinat cei mai buni detectivi să-l găsească. Bănuim că Nat şi-a luat tălpăşiţa pe continent. Acolo s-ar duce în mod normal ca să mă evite după ce face o asemenea… nefăcută. N-am niciun dubiu că i se pare că îi e mai uşor să se ascundă de mine acolo.

— Şi îi e mai uşor?

— Depinde de ce indicii a lăsat în urmă. Dar n-o să se poată ascunde la infinit. Sper că în cel mai rău caz nu va dura câteva săptămâni.

— Că doar n-ai vrea să mă obişnuiesc în pielea unei Lady Ravenswood, îl tachină ea.

— N-aş vrea să fii într-o situaţie neplăcută mai mult decât este necesar.

— Foarte frumos din partea ta. Îşi duse mâna tremurândă să-şi ia liliacul din păr, apoi îl mirosi cu nesaţ, căutând parcă alinare în parfumul lui. Şi ce se întâmplă dacă refuz propunerea ta?

Îşi dorea să-i poată da nişte bani şi gata. Asta însă ar fi provocat un dezastru pentru toţi cei implicaţi, inclusiv pentru ea. În naivitatea ei tipică, credea că era extrem de simplu să o ia pe urmele tatălui ei în America. Nu era deloc atât de simplu.

Mai bine să creadă că era un nenorocit oficios care o obliga să fie de acord cu condiţiile lui decât un „om bun” pe

care să-l învârtă pe degete.

— Dacă refuzi, atunci sper că vei găsi o altă sursă de finanţare, pentru că de la mine n-o să vezi un sfanţ.

Ochii îi aruncară flăcări, iar umerii începură să-i tremure.

— Chiar ai fi în stare să refuzi să-mi dai banii, după ce fratele tău…

— Da. Iar în America nu te poţi întoarce fără bani. Şi cu siguranţă nici nu poţi începe o afacere.

— Dar aş putea spune tuturor din Anglia despre cât de rău am fost tratată de fraţii Law.

— Nu te-aş sfătui să faci asta, zise el pe cel mai rece ton cu putinţă. Nu-ţi va fi deloc uşor să te pui cu mine, domnişoară Mercer. Şi, în afară de asta, pe cine crezi că vor crede oamenii – pe mine sau pe tine?

Ea se albi la faţă.

— Credeam că te temi de un scandal.

— Mă tem. Dar, dacă nu faci cum spun eu, atunci se va isca oricum un scandal. Aşa că n-am nimic de pierdut dacă îţi ofer varianta asta. În timp ce tu ai o grămadă de pierdut dacă o refuzi.

Ea simţi cum i se pune un nod în gât de furie.

— Ăsta e şantaj!

— Ai dreptate.

Îl privi câteva clipe, încercând să priceapă ce intenţii avea de fapt. Apoi îl luă prin surprindere când îl apucă de mână.

— Nu te cred că m-ai forţa să fac aşa ceva. Eşti prea domn, prea bun…

— Nu sunt bun. Îşi retrase mâna din palma ei de parcă l-ar fi fript. Nu trebuia să o lase să creadă că i se putea vârî pe sub piele apelând la simpatia lui. Se grăbi să se depărteze de ea. Sunt hotărât, asta e clar. Când vine vorba despre familia mea, despre ţara mea sau despre regele meu, sunt în stare să fac orice pentru a-i proteja.

— Chiar dacă asta înseamnă să mă obligi să continui o farsă care nu-mi face nicio plăcere? şopti ea cu voce chinuită.

Se holbă la ea, luptându-se din răsputeri să-şi menţină atitudinea rece.

— Îţi face sau nu plăcere, planul meu o să te îmbogăţească şi o să-ţi asigure o situaţie mai bună decât dacă te agăţi de mândrie şi te încăpăţânezi să-ţi porţi singură de grijă.

Durerea îi săpă cute adânci în fruntea aurie, şi îşi ridică privirea spre el.

Incapabil să-i mai suporte suferinţa, îşi mută privirea în altă parte.

— Hai, te rog, ştii şi tu că aşa este cel mai bine. Chiar dacă ţi-aş da toţi banii pe care i-a furat frate-meu – ceea ce n-o să fac –, va trebui să te zbaţi din greu să pui afacerea tatălui tău pe picioare, fără ca măcar să fie legal a ta. Va trebui să revii în Philadelphia şi să rezişti unui val stânjenitor de speculaţii.

— Nu-mi pasă de asta.

Se întoarse spre ea.

— Nu? Nu-ţi pasă dacă o să spună că vicontele s-a debarasat de tine pentru că eşti o fată din popor? Sau, şi mai rău, dacă vor insinua că, de fapt, nici n-ai fost măritată? Nu ţi-a trecut prin cap că întoarcerea ta precipitată în America ar putea duce la concluzia că ai fost doar amanta mea şi că în cele din urmă te-am alungat?

Judecând după privirea ei oripilată, nu, nu se gândise la asta.

— Dumneata, sir, eşti un om groaznic! ţipă ea, aparent într-o criză de argumente.

— Asta da. Dar defectele mele nu trebuie să ne împiedice să ne jucăm rolurile până la capăt.

Ea se ridică, cu chipul împietrit.

— Nu? Bine atunci, sunt de acord cu planul tău

revoltător, cu o singură condiţie.

— Care? o întrebă el, presimţind ceva.

Ochii ei verzi îl priviră cu răceală.

— Trebuie să mă săruţi ca să pecetluim înţelegerea.

Capitolul 5

Nu puneţi niciodată la îndoială felul în care angajatorul alege să-şi aloce fondurile. Modul în care îşi cheltuieşte banii e o chestiune la fel de personală ca felul în care îşi petrece nopţile.

Sugestii pentru un servitor stoic

Deşi Abby putea aproape mirosi teama lui Lord Ravenswood, nu îşi trădă cu nimic emoţia.

— Nu e o condiţie cam ciudată? întrebă el cu voce sugrumată.

— Vrei să pretind că-ţi sunt soţie, deşi mă consideri respingătoare. Aşa farsa va fi şi mai greu de jucat, nu crezi?

— Nu te consider respingătoare, se răsti el.

— Te-ai ferit când te-am atins adineauri. Ce a însemnat asta?

El îşi mută privirea, iar tensiunea pe care o simţea ea în stomac deveni de nesuportat. Se ura pentru că insista, dar trebuia să ştie. Instinctele ei în ce-l privea o mai păcăliseră o dată. De data asta avea nevoie de un semn că gentlemanul de care se ataşase în America nu fusese în întregime în imaginaţia ei. Avusese încredere în acel gentleman; în viconte – nu prea.

Dar, dacă el se putea aduna să o sărute, dacă mai avea vreo urmă de afecţiune pentru ea, atunci se putea convinge să aibă încredere în el… cel puţin pentru continuarea acestei şarade.

Într-un final, îşi întoarse privirea glacială spre ea.

— O să fii de acord cu planul meu dacă te sărut?

Ezită. Avea de ales? Fără bani, nu se putea întoarce în America. Şi mai trebuia să se gândească şi la doamna Graham – două femei captive într-un oraş necunoscut.

— Dacă mă săruţi, sunt de acord.

— Nu poţi să mă crezi pe cuvânt că nu-mi provoci nici pe departe repulsie?

— Nu când acţiunile tale susţin exact contrariul. Încercă să se adune. Mă crezi sau nu, milord, nu-mi place să fiu umilită în public. Evenimentele din seara trecută mi-au ajuns cât pentru o viaţă, iar perspectiva de a îndura de fiecare dată aceleaşi lucruri când te fereşti ca ars de atingerea mea în faţa lui Dumnezeu şi a oricărui altcuiva nu mă încântă absolut deloc.

— Înţeleg. Chipul i se încinse brusc înainte să se apropie de ea şi să-i prindă bine bărbia. O săgetă cu o privire ca de oţel. Să nu uiţi că tu ai vrut-o, zise el iritat.

Apoi îşi coborî gura şi şi-o lipi de a ei.

Se aşteptase să o sărute scurt, o atingere minimă cu care să se achite de sarcină. În schimb, ce se întâmpla acum depăşea orice mai trăise vreodată… buze mai fluente decât limba prin care comunicau, mângâieri, şi dezmierdări, şi fierbinţeală, genunchi care se înmuiaseră şi sânge care îi clocotea prin vene. Doamne apără şi păzeşte, ce se întâmplase cu vicontele glacial, cu bărbatul rezervat şi conştient de titlul şi de poziţia sa, care nu avea nevoie de o soţie?

Acesta era bărbatul la care visase, bărbatul pentru care venise în Anglia.

Aroma de bergamote îi inundă simţurile, amestecată cu parfumul liliacului şi al pământului. Apoi nu mai fu în stare să simtă niciun miros, pentru că nu mai putea respira, nu mai putea gândi. Se sărutară vreme îndelungată, cu tandreţe, dorinţă şi înfiorare. O fermecă atât de tare, încât

gura i se supunea de bunăvoie, şi se rugă ca această minune să nu se mai termine niciodată.

Dar bineînţeles că se termină. Şi încă mult prea repede.

Se retrase, cu o privire imposibil de descifrat. Nu-i dădu drumul la bărbie şi rămase suficient de aproape de ea încât răsuflarea lui trepidată şi mirosind a cafea îi venea în faţă.

— Mulţumită? reuşi el să îngaime, fiind singurul cuvânt care îi veni în minte.

— Eu aş descrie altfel ce simt acum.

Inima îi bătea să-i spargă coşul pieptului, iar muşchii îi păreau dintr-odată din cauciuc.

Chipul îi fu luminat de o umbră pronunţată de dorinţă, şi o strânse şi mai tare de bărbie.

— Adică ţi-am îndeplinit sau nu condiţia?

— Eu… da. Se pare că tolerezi bine să mă atingi.

— În pofida părerii tale, draga mea, ar fi mai bine dacă nu aş face-o. Se uită cu regret la gura ei, iar cu degetul mare îi urmă conturul buzei. Ţie ţi s-ar putea părea foarte dificil, dar mie mi-ar fi infinit mai simplu.

Cu acest comentariu enigmatic, îi dădu drumul la bărbie şi se depărtă de ea.

Îşi reluă instantaneu masca de lord, iar ei îi veni să plângă. Din nou aceeaşi expresie impersonală care o scotea din minţi. Încă îi mai simţea căldura degetelor pe maxilar, gustul lor pe buzele ei, şi în piept i se puse un nod de plăcere amestecată cu agonie.

Era posibil să-şi fi imaginat doar pasiunea sărutului lui, tandreţea atingerii lui? Sau, şi mai rău, chiar aşa bine se pricepea să simuleze că simţea ceva, încât o putea păcăli? Care anume era adevăratul Lord Ravenswood – englezul prietenos care tocmai o sărutase sau străinul arogant care o privea acum semeţ?

Indiferent de răspuns, menţinerea acestei căsătorii de

faţadă avea să se dovedească mult mai dificilă decât presupusese. Pentru că dacă era, de fapt, bărbatul care tocmai o sărutase, atunci avea o mare, mare problemă.

Oricum, era prea târziu să mai dea înapoi. Îşi expusese condiţia, el i-o îndeplinise, iar acum era rândul ei să se ţină de partea ei de învoială.

— Ia loc, Abby, îi ceru el. Avem multe de discutat.

În ciuda tuturor gândurilor, simţi un fior. Nici măcar în America nu i se adresase pe numele de botez. Şi, deşi ştia că îi spusese aşa doar ca urmare a înţelegerii dintre ei, i se părea că răsunase foarte dulce şi intim de pe buzele acelea cu care tocmai o sărutase. Se prăbuşi supusă pe bancă, bucuroasă să-şi sprijine trupul tremurând de ceva solid.

— E de la sine înţeles că o să ai nevoie de rochii, începu el, într-o varietate de culori şi materiale, precum şi de…

— Scuză-mă că te întrerup, dar n-ar trebui să port în continuare doliu?

Îi cercetă rochia cu o privire atât de critică, că ei îi veni să se facă mică.

— Această ţinută austeră din lână neagră nu mi se pare deloc adecvată, nici măcar pentru o pretinsă soţie a mea.

— Oh. Deşi latura ei senecană protestase împotriva purtării doliului pentru o perioadă atât de lungă, nu avusese încotro şi trebuise să se supună obiceiurilor din Philadelphia. Englezii nu ţin doliu? Eşti sigur că englezii nu o să creadă că sunt o fiică nerecunoscătoare dacă renunţ prea repede la hainele de doliu?

— Nu dacă nu ştiu despre ce-i vorba. O să audă doar ce-o să le spun eu despre tatăl tău, şi nu-i nevoie să ştie cu precizie data la care a murit. Zâmbi. Dar dacă chiar insişti…

— Nu. Îşi dădu seama că răspunsul ei monosilabic păruse cam dur, aşa că adăugă: Cei din tribul mamei mele ţin doliu după cei dragi timp de zece zile. Apoi ţin un

praznic prin care eliberează sufletul celui decedat. Când tatăl ei a murit, mama a preferat să-şi manifeste durerea în stilul celor din tribul Seneca. Întotdeauna a spus că cel mai frumos mod de a-i onora pe morţi este prin sărbătorirea celor vii.

— Cred că a fost o femeie foarte înţeleaptă.

Zâmbi.

— Aşa e. Şi, că veni vorba de mama mea, milord…

— Nu-i nevoie să-mi spui „milord”, Abby. Acum eşti soţia mea, nu servitoarea mea.

Se miră că un lord atât de trufaş nu îi cerea să ţină cont de diferenţa de rang, măcar uneori.

— Dar cum să mă adresez?

— În mod normal, ar trebui să-mi spui Ravenswood. Ţinând însă seama de faptul că deja avem probleme în a-i convinge pe oameni că suntem cu adevărat căsătoriţi, ar fi bine să ne purtăm cât mai intim şi să-mi spui pe numele de botez, Spencer.

— Bine. Spencer.

Simţi că se încinge brusc, dar se stăpâni.

— Spuneai de mama ta…

— Cum o să explic din ce familie provin şi cine a fost mama mea?

— Cum vrei.

— Aş vrea să poţi spune adevărul, dar, de vreme ce preferi să îl ascunzi…

— Adevărul este întotdeauna de preferat, draga mea. Problema e că nu e întotdeauna bine să-l şi spui. În cazul nostru, ambele sunt valabile. Expresia lui solemnă îi sugeră că vorbea cât se putea de serios. Dacă-mi aduc bine aminte, mama ta a fost fiica unui şef de trib. Nu văd nimic ruşinos în asta.

Familia tatălui ei nu fusese de aceeaşi părere. Greu de crezut că un om cu poziţia socială a lui Spencer gândea diferit.

— Nu din pricina rangului social al mamei mele era vorba că m-aş ruşina, milord.

— Spencer, o corectă el.

— Spencer. Am crezut că te-ai simţi ofensat de rasa ei.

Spencer se aşează pe bancă, iar de data aceasta, el fu cel care o luă de mână.

— Hai să ne înţelegem foarte clar asupra unui lucru. Mi-am petrecut aproape jumătate de viaţă cu oameni de toate rasele şi credinţele. Am întâlnit „sălbatici" mai vicleni decât spionii englezi, femei africane care rivalizau ca frumuseţe cu franţuzoaice curtezane şi prinţi sikh la fel de iubitori de pace ca membrii sectei protestante Quaker. Am învăţat acum mult timp să nu am prejudecăţi despre oameni – inclusiv despre alţi englezi – bazate pe impresii. Aşa că nu am nimic de obiectat în ce priveşte rasa mamei tale.

— Dar pentru alţii va conta.

— Alţii o să se ia după mine. Contează doar cum le sunt prezentate lucrurile. Dacă o prezint pe mama ta ca pe o prinţesă exotică indiană, aşa o vor privi. Îţi promit, Abby, nu te voi supune nici unui fel de umilinţă.

Cu aroganţa lui tipică, chiar credea că putea controla felul în care gândeau oamenii despre sângele ei amestecat. Nu avea nici pe departe o origine nobilă ca el, iar în copilărie primise tot felul de apelative. Dar în scurt timp avea să se lămurească şi el cum stătea treaba.

— Bine, murmură ea. Las asta în seama ta.

— Bun. Îi dădu drumul la mână şi se ridică. O să chem o croitoreasă să-ţi ia măsurile pentru rochii. O să ai nevoie de cinci de zi şi de şase de seară, ca să nu mai zic de…

— Te rog să nu cheltuieşti prea mult pe rochii, pentru că nu o să le port decât o vreme.

— Îmi permit să te îmbrac cât stai în Londra.

Se ridică şi ea, deranjată de tonul lui arogant.

— Să ştii că nu sunt vreo oropsită care are nevoie de mila ta. Dacă fratele tău n-ar fi făcut ce a făcut, aş fi putut să-mi plătesc singură toate lucrurile astea. Aşa că aş prefera o garderobă mult mai modestă.

Miji ochii spre ea.

— Doamna mea, cea care-mi e vicontesă nu se poate îmbrăca decât cu cele mai frumoase veşminte. Eu capăt întotdeauna ce vreau, iar acum vreau să evit ca persoanele de acelaşi rang cu mine să facă speculaţii în ce priveşte felul în care îmi tratez nevasta. Ai priceput cum stă treaba?

Stânjeneala îi ardea pieptul. Fără îndoială, ticălosul ăsta arogant o considera atât de nevrednică de a-i fi soţie, încât era nevoit să cheltuiască o avere ca să o facă prezentabilă. Foarte bine atunci, dacă asta voia…

— Atunci să ştii că n-am nevoie doar de rochii. Am nevoie de pălării care să se asorteze la toate ţinutele, papuci pentru seară, ghetuţe pentru zi, mai multe poşete pentru diverse ocazii, câteva şaluri, cel puţin două mantouri… Se întrerupse brusc, enervată de zâmbetul din ce în ce mai lăţit de pe faţa lui, apoi adăugă: Oh, şi să nu uit de cămăşuţe, jupe şi două cămăşi de noapte. Sau îţi faci griji doar pentru apariţiile mele publice? Bănuiesc că din partea ta n-am decât să mă duc dezbrăcată la culcare, din moment ce niciunul dintre cei care „ar face speculaţii despre nevasta ta” nu mă va vedea.

Zâmbetul îi dispăru.

— Servitorii o să vadă. Ca să nu mai zic de… Ezită şi o măsură din cap până în picioare, cu o privire umbrită. Apoi, înţelegând ce făcea, îşi dezlipi privirea de la chipul ei. O să mă asigur că primeşti toate ţinutele necesare, inclusiv pe cele pentru somn.

Aşadar, se gândi ea cu satisfacţie perversă, ideea de a o vedea dezbrăcată îl afectase. Se părea că reacţia lui la sărutul de mai devreme nu fusese absolut deloc simulată. Probabil nu o considera demnă să-i fie soţie, dar totuşi o

dorea. Asta ar fi trebuit să o supere, doar că nu-l putea acuza că nu-i plăcuse. Mai mult ca sigur că îl enerva gândul să dorească o americancă din popor.

Simţi un impuls răutăcios.

— Dar cum rămâne cu lenjeria – femeile de rangul tău poartă aşa ceva? Şi corsete? Va trebui să le port, nu? Sau preferi ca femeile să umble, cum ar veni, cât mai natural îmbrăcate? Am remarcat că, dacă port corset, îmi împinge bustul în sus şi…

— Fără corsete. Tonul lui categoric nu lăsă loc de alte proteste. Iar în ce priveşte restul, fă ce vrei. O să plătesc pentru tot ce comanzi – doar spune-i croitoresei ce anume vrei. Acum, te rog să mă scuzi…

Se roti pe călcâie şi plecă în mare viteză, vrând parcă să scape cât mai repede de ea.

— Croitoresei îi va lua câteva zile până face hainele, Spencer, strigă ea după el, vrând să mai continue acest joc. O distra foarte tare. Eu ce fac între timp? Mă îmbrac cu rochiile negre?

Se opri şi se întoarse spre ea, iritat la culme.

— La asta nu m-am gândit. Îşi pironi privirea spre straturile frumos aranjate de margarete, peste care se îmbulzeau albine şi fluturi. Cred că vei putea purta rochiile vechi ale mamei mele vitrege, după ce vor fi ajustate pe măsura ta.

— Ai o mamă vitregă? întrebă ea surprinsă.

Expresia îi deveni şi mai indescifrabilă.

— Am avut. Dorothea locuieşte în Italia acum, dacă nu mă înşel. N-am mai văzut-o de câţiva ani.

— De aceea n-aţi pomenit nimic, nici tu şi nici fratele tău, despre ea în timp ce încercaţi să aflaţi toate informaţiile despre familia şi situaţia financiară a familiei mele?

Îi aruncă o privire împietrită.

— Nu m-am mai înţeles cu Dora după ce s-a înstrăinat

de tatăl meu, aşa că arareori aduc vorba despre ea.

— Oh.

Acum se lămurise de ce-i spusese că nu era un lucru neobişnuit ca soţia să locuiască în altă ţară.

— A fost mai apropiată de Nat, aşa că el mai vorbeşte despre ea, dar acum presupun că a fost prea ocupat să te îmbrobodească pe tine să-i spui secrete de familie. Cuvintele lui impertinente îi mascau durerea. Trădarea fratelui său îl rănise mai mult decât lăsa să se vadă. Iar asta îmi aduce aminte că trebuie să plec. Am întâlnire cu un avocat, să discutăm despre toată harababura asta. Şi mai trebuie şi să vorbesc cu o croitoreasă, şi să-ţi angajez o cameristă…

— Mă descurc foarte bine cu doamna Graham. Nu-i nevoie să angajezi pe cineva pe care să-l dai afară după plecarea mea.

— O să mă asigur că servitoarea nu rămâne fără serviciu după ce se termină toată povestea asta, spuse el, uşor amuzat de grija ei pentru o servitoare. Doamna Graham este într-adevăr potrivită ca însoţitoare a ta, dar o să ai nevoie de o cameristă personală. Aşadar, te rog să mă scuzi, dar mă duc să angajez una imediat.

Făcu o plecăciune cordială şi plecă spre casă, cu părul castaniu fluturând în briza dimineţii şi cu paşi uşori şi siguri.

Ea rămase pe loc, ameţită de cele tocmai întâmplate. Lucrurile se petreceau în viteză. În doar câteva minute, se alesese cu o garderobă nouă, o servitoare şi un pretins soţ care era convins că trebuia să supravegheze fiece aspect al rolului pe care îl juca ea în calitate de soţie a lui. Nu era de mirare că nu se căsătorise până acum – ce femeie ar fi suportat să fie obligată să se ridice la standardele pe care i le impunea oricărei femei din anturajul lui?

Deşi bănuia că avea dreptul să ceară respectarea acestor standarde. Era un viconte înstărit, la urma urmei. Cu toate acestea, se simţea jignită de faptul că el credea că

trebuia să arunce cu bani în stânga şi-n dreapta pentru a o face cât de cât prezentabilă.

Prea bine atunci, să îşi risipească banii pentru ea. Oricum nu avea de ales. Aşa că, dacă era musai, n-avea decât să o îmbrace, să-i spună ce avea de făcut şi să o prezinte prietenilor lui.

Iar când toate astea se vor fi terminat, avea să mulţumească îngerului ei păzitor că acest mariaj nu fusese real. Pentru că îi era cât se poate de clar că Lord Ravenswood era un om mult prea arogant pentru o americancă simplă ca ea. Căsătoria cu el ar fi însemnat să trăiască în permanenţă cu teama că va face sau va spune ceva greşit în public. Ce viaţă groaznică ar fi avut în aceste condiţii!

Cu excepţia momentului când o sărutase.

Nu, nu trebuia să se gândească la asta, nu trebuia să îşi dorească aşa ceva. În caz contrar, avea să ajungă să sufere, şi călătoria asta se dovedise deja a fi plină de episoade de respingere, aşa că mai bine se lipsea.

Capitolul 6

Bârfitul e o îndeletnicire cu două tăişuri. Un servitor prudent evită această activitate, cu excepţia cazului când poate oferi o informaţie utilă angajatorului său.

Sugestii pentru un servitor stoic

Spencer bătea nervos cu degetele în braţul curbat al canapelei din salonul de zi, în timp ce o privea pe enervanta Lady Brumley scriind în grabă în caieţelul ei cu mâna plină de bijuterii. Afurisita asta de femeie chiar trebuia să scrie cuvânt cu cuvânt ce-i spunea?

Când o văzu că-şi ridică privirea spre el, încetă cu bătutul şi se forţă să-i zâmbească. Galionul de Bârfe era un rechin printre alţi rechini. Un singur strop de sânge, şi s-ar năpusti asupra lui. Deja îi dădea târcoale cu un interes prea mare pentru gustul lui. Deşi părea că îi luase de bună povestea cu înamoratul în America, avea oarece îndoieli legate de povestea cu Nat.

Spencer aruncă o privire spre ceas – mai avea doar câteva minute la dispoziţie ca să o convingă. Trebuia să plece cu Abby la ora cinci spre teatru, pentru a evita îmbulzeala şi a ajunge în loja lui, fără a fi nevoit să răspundă la prea multe întrebări din partea unor spectatori băgăcioşi.

Lady Brumley bătu cu creionul în caieţel.

— Vreau să verific dacă am înţeles bine, milord. Susţii că, în timpul asaltului asupra tâlharului, fratele dumitale a fost rănit seara trecută. Iar acum se recuperează la casa din Essex.

— Exact.

Ridică o privire rece spre el.

— Probabil sunteţi extrem de îngrijorat pentru el.

— Într-adevăr.

— Şi totuşi umbli, milord, haihui prin Londra cu noua dumitale soţie, în timp ce el zace undeva la ţară.

— După cum prea bine ştii, am treburi importante de făcut aici. Dacă aş şti că rana lui Nat îi periclitează viaţa, atunci fără îndoială m-aş afla lângă el. Doctorul însă m-a asigurat că nu este cazul.

— Aş putea vorbi cu acest doctor?

— Bineînţeles. Îl cunoşti pe medicul familiei mele, domnul Godfrey.

Spencer îşi suprimă cu greu un surâs afectat. În curând, Lady Brumley avea să constate că deja îi anticipase orice pistă pe care ar fi vrut să o urmeze pentru a-i găsi fisuri în poveste. Nu degeaba fusese şeful spionajului.

Evelinei şi lui Lady Tyndale li se spusese aceeaşi poveste ca lui Lady Brumley. Iar tuturor celor implicaţi li se spusese exact ce crezuse el de cuviinţă. Toată lumea era pregătită să spună exact ce li se ordonase. Din fericire, toţi îl plăceau pe Nat. Şi nu o plăceau pe Lady Brumley.

În general vorbind, el, personal, nu o displăcea – genul ei de activitate îi putea fi util. Dar numai când coincidea cu scopurile lui.

— Să-nţeleg că Lady Evelina este cu el în Essex? testă ea terenul.

— Nu. N-am încurajat această dorinţă a ei. Prezenţa ei acolo l-ar fi tentat să se ridice din pat mai repede decât era cazul, şi nimeni nu ar fi dorit aşa ceva. Şi, în afară de asta, oricum trebuie să se ocupe de pregătirile pentru nuntă. Nu poate pierde timp retrăgându-se la ţară cu fratele meu.

— Păi bine, dar dacă este o rană atât de superficială încât până şi logodnica lui l-a abandonat, zise ea cu perfidie, înseamnă că-ntr-o zi, două, îl vom revedea prin Londra.

El îi aruncă un zâmbet crispat.

— Oh, s-ar putea să dureze mai mult. Acesta era aspectul ingenios al poveştii lui – rana se vindeca exact în perioada dorită de Spencer. Se putea deschide, Nat putea fi la un pas de moarte… chiar aşa, dacă idiotul nu apărea mai repede, până punea mâna pe el, chiar că ajungea să-şi dorească să-l vadă mort. Dar e pe mâini bune la Essex.

— Chiar aşa? Tonul prefăcut al lui Lady Brumley îi dădu de înţeles că nu credea o iotă din vorbele lui. Ar fi trebuit să se ducă până în Essex ca să spioneze, altfel nu putea dovedi că minţea. Personalul lui, atât cel din Londra, cât şi cel de la moşie, îi era cu desăvârşire loial. Însărcinatul cu afaceri al lui Spencer plecase în dimineaţa aceasta la Essex ca să informeze personal angajaţii în legătură cu ceea ce trebuiau să spună dacă erau întrebaţi de Nat.

Acum Spencer nu putea decât să spere că Nat nu

apărea pe la mesele de jocuri din Bath ori din Brighton sau în oricare alt loc public, ca să-l dea de gol.

Se uită din nou la ceas, apoi se ridică de pe scaun, cu un zâmbet palid.

— Mă tem că va trebui să isprăvim altă dată această conversaţie. Eu şi soţia mea le vom însoţi la teatru în această seară pe Lady Evelina şi pe mama dumneaei. Sper că ele trei vor avea şansa să se cunoască mai bine, ţinând cont de... hmm... întâlnirea ciudată de aseară.

Expresia lui Lady Brumley îi trădă mirarea. Era evident că nu se aşteptase ca el să se manifeste atât de prietenos cu viitoarele rude, când avea alte probleme pe cap.

— Bine, milord, nu-mi permit să te reţin de la întâlnirea cu încântătoarea dumitale soţie. Cred că am aflat tot ce voiam să ştiu. Se ridică şi îi aruncă un zâmbet circumspect. Pentru moment, am terminat.

Ieşi din salon, iar el o urmă posomorât. Trebuia să fie atent la Galionul de Bârfe. Dacă nu avea grijă, îi putea face viaţa un iad, iar momentan viaţa lui era cât se poate de încâlcită oricum.

Dar, când ajunseră în dreptul scărilor, falsa lui soţie îşi făcu apariţia de la etajul superior, şi atunci el înţelese că de fapt nu ştiuse ce însemna cu adevărat iadul. Camerista personală pe care o angajase pentru ea începea lucrul de a doua zi, aşa că trandafirul lui sălbatic şi american se transformase într-un amarant cu petale satinate, absolut fabulos. Şi, fiindcă el era doar un alt englez profitor, ar fi vrut să se întindă şi să i le smulgă.

Dumnezeule, ce păr avea, şuviţe groase de mătase, negre ca pana corbului, prinse lejer în vârful capului. I le-ar fi putut desprinde într-o cascadă cu o singură mişcare a mâinii lui nestăvilite. Iar rochia – chiar fusese a mamei lui vitrege? Dora nu arătase niciodată aşa îmbrăcată cu ea. Dar sigur fusese a ei, pentru că partea superioară – croită

pentru o femeie mai zveltă – era strânsă pe formele mult mai ample ale lui Abby. Abby nu avea nevoie de corset, era limpede. Rochia îi împinsese sânii suficient de sus. Noroc cu rubinele mamei lui, care blocau parţial priveliştea spre…

— Bună seara, Spencer, zise Abby pe un ton şovăielnic. Sper că am ales o ţinută potrivită pentru teatru.

Fir-ar să fie, fusese atât de absorbit să se holbeze la ea, că nici nu apucase să mai scoată o vorbă.

Din fericire, Lady Brumley nu rămânea niciodată fără replică.

— Cu siguranţă. Ori de câte ori apariţia soţiei îl face pe soţul ei să rămână fără cuvinte, Lady Ravenswood, puteţi fi sigură că este mulţumit de ţinuta ei.

S-ar fi putut găsi un alt cuvânt în loc de „mulţumit”. Cine ar fi fost mulţumit de perspectiva de a-şi petrece o seară întreagă tânjind fără speranţă după o femeie atât de atrăgătoare?

Aparent instigată de cuvintele lui Lady Brumley şi de reacţia lui, Abby se intimidă.

— Dar tu, milord? îi întinse mâna. Încă nu ţi-ai găsit cuvintele?

— Mă străduiesc. Îi luă mâna şi o studie. Rochia îi stătea bine. Nuanţa închisă a amarantului o făcea pe Abby să strălucească de vitalitate, iar volănaşele care semănau cu nişte petale prinse în dreptul tivului o transformaseră într-o ţinută la modă. Era cazul să dubleze salariul croitoresei.

— Eşti cea mai minunată făptură pe care am văzut-o vreodată, adăugă el. Spectatorilor le va fi greu să-şi desprindă ochii de loja mea ca să se uite spre scenă.

Abby râse, un clinchet muzical care îi făcu stomacul să se strângă şi îi produse o apăsare în vintre.

— Doar mă necăjeşti.

— Nici nu mi-a trecut prin cap. Vrând să o convingă că vorbea serios, îi ridică mâna înmănuşată la buze. Degetele

îi erau delicate ca porţelanul, şi tremurară sub sărutul lui, moment în care simţi o dorinţă puternică, deşi se chinuia din răsputeri să-şi ţină în frâu reacţiile.

Se înroşi, apoi îşi duse cealaltă mână la colierul cu rubine care aparţinuse mamei lui.

— Oh, şi ar trebui să-ţi mulţumesc pentru bijuteria aceasta. Nu mă aşteptam… Aruncă o privire spre Lady Brumley şi adăugă cu voce firavă: Cred că este foarte valoroasă.

Ce mai conta valoarea – îl trimisese pe McFee cu obiectul ăsta afurisit ca să-i ascundă pieptul tentant de privirea lui. Acum însă ar fi vrut să smulgă colierul ca să se poată uita la ea în toată splendoarea.

Îşi mută cu greu privirea spre chipul ei.

— Cum ar fi o rochie fără bijuterii?

— Chiar aşa, cum? zise cu viclenie Lady Brumley.

Fără a o băga în seamă pe cealaltă femeie, Abby îi aruncă o privire plină de subînţeles.

— O să am mare grijă de colier.

El avu nevoie de o clipă de gândire ca să priceapă că ea încerca să-l asigure că ştia că era doar un împrumut.

— Sunt convins. Enervat că îi adusese aminte de şarada lor, adăugă: Dar, dacă nu, nu-i mare pagubă – o să-ţi cumpăr altul.

Ochii lui Abby se măriră, pâlpâind cu sclipiri verzi şi misterioase în semiîntuneric, iar el simţi un impuls sălbatic să o tragă în braţe şi să o sărute cu sete chiar acolo.

Lady Brumley îşi drese vocea.

— Văd că Excelenţa Sa a avut dreptate. Era pentru prima dată când din tonul ei lipsea sarcasmul. E o căsătorie din dragoste.

Abby se albi la faţă, iar Spencer o trase să coboare cele două trepte care îi despărţeau, apoi o luă cu fermitate de cot.

— Dar ce credeai, milady?

Galionul de Bârfe îi privi cu un amuzament rece.

— Nu ştiam ce să cred.

Spencer o conduse pe Abby pe scări până la parter, cu Lady Brumley suflându-le în ceafă.

— Nu se întâmplă foarte des ca un viconte englez cu poziţia dumitale să-şi ia de soţie o americancă, ştii asta, zise femeia enervantă din spatele lor.

— Nu se întâmplă foarte des ca un viconte englez să întâlnească o americancă atât de fascinantă ca soţia mea, contracară calm Spencer. Ajunseră în holul de la intrare şi făcu semn către valeţi, care se grăbiră să aducă haina lui şi mantoul lui Abby.

Îi aruncă un zâmbet de complezenţă lui Lady Brumley.

— Vă rog să ne scuzaţi, dar trebuie să plecăm acum.

— La ce teatru mergeţi?

— La Covent Garden.

O ajută pe Abby să-şi pună pelerina şi se îmbrăcă şi el. Lady Brumley pufni dezaprobator.

— Săptămâna trecută am fost acolo, iar prima reprezentaţie e o farsă stupidă, nici nu merită văzută. N-are nimic dacă o rataţi. Din fericire, piesa de teatru de după e mult mai bună. Scoase o sticluţă din poşetă şi o flutură prin aer. Şi, oricum, înainte de a pleca, aş vrea să aud mai multe despre fiertura interesantă a lui Lady Ravenswood – hidromelul medicinal al tatălui ei.

La naiba! Femeia asta blestemată avea sticluţa de hidromel pe care el i-o luase din poşetă în seara precedentă.

— Aici era sticluţa mea, zise Abby şi se întinse să o ia. Am căutat-o peste tot.

Lady Brumley o vârî rapid la loc.

— Îmi pare rău. O s-o recuperaţi după ce termin. Îşi deschise carneţelul. Dar până acum nu pare prea promiţător. L-am testat pentru indigestia de aseară şi nu s-a întâmplat nimic.

Mâna lui Abby se încordă pe braţul lui, iar Spencer i-o acoperi cu palma şi o strânse ca să-i facă semn să stea calmă.

— Mă tem că discuţia despre hidromelul Mercer va trebui amânată, Lady Brumley. Am stabilit să le luăm cu trăsura pe Lady Tyndale şi pe fiica dumneaei, aşa că nu putem întârzia.

O trase cu grijă pe Abby să treacă dincolo de bârfitoarea pisăloagă şi se îndreptă spre uşă, încrezător că McFee se putea debarasa de femeia aceasta.

Abby însă strigă după ea înainte de a ajunge la uşă:

— Milady, mai încercaţi o dată cu puţin lapte. Cred că veţi constata că are efect. Dar, dacă nu, veniţi la mine şi o să mai adăugăm un ingredient.

Spencer o strânse mai tare de braţ şi o scoase pe uşă, apoi o conduse pe scări spre trăsura care aştepta.

De îndată ce o văzu aşezată pe bancheta din faţa lui, cu portiera închisă, izbucni:

— Ascultă-mă bine, nu o să te întâlneşti singură cu femeia asta. Nu e deloc aşa inofensivă cum pare. Un singur cuvânt scăpat aiurea în faţa unui rechin precum Lady Brumley şi…

— Că tot veni vorba despre cuvinte scăpate, i-ai spus că ne-am căsătorit din dragoste. Abby îşi trase mantoul pe umeri. Eu ce-aş putea să spun, mai grav de atât?

— A fost singura explicaţie plauzibilă pe care o mai aveam, zise el defensiv. Nu m-ar fi crezut nimeni dacă susţineam că m-am căsătorit cu tine ca să-mi sporesc avuţia sau să-mi întăresc poziţia în politică.

Regretă că îi răspunsese atât de dur când ea strânse din dinţi cu încăpăţânare.

— Mulţumesc că mi-ai adus din nou aminte că n-am niciun titlu şi nici relaţii de familie care să mă recomande unei personalităţi atât de însemnate ca tine.

— Nu asta…

— Ba ştiu prea bine ce-ai vrut să spui. Fii fără grijă, altă dată n-o să-mi mai uit locul.

Fir-ar să fie! Nu voise să-i rănească orgoliul. De ce reacţiona ca un necioplit de fiecare dată? De obicei, se pricepea de minune să flateze femeile, dar Abby era atât de directă, că îl făcea să se fâstâcească şi să îi răspundă la fel.

Asta însă nu era o scuză. Se întinse să-i ia mâinile şi refuză să-i dea drumul când ea se trase.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să fiu atât de…

— Dar aşa eşti. E în firea ta. În clipa aceea, părea la fel de arogantă ca orice domnişoară insultată şi aducea a o femeie cu „rang” mult mai mult decât conştientiza.

— O să mă revanşez. Gândeşte-te la următoarele săptămâni ca la o şedere relaxantă în Londra. Am treburi la parlament, dar, după ce o să scap de ele, o să te plimb prin oraş.

— Oh? Ai tu aşa mult timp liber la dispoziţie pentru pretinsa ta soţie?

Sarcasmul ei îl făcu să se crispeze.

— O să-mi dau silinţa.

Refuză să-i întâlnească privirea şi se uită lung pe geam spre soarele care apunea.

— Nu-i nevoie. Oricum nu vreau să vizitez oraşul.

Mâinile ei erau încordate, ceea ce îl alarmă.

— Londra are multe locuri minunate. Am putea lua o barcă să ne plimbăm pe Tamisa…

— Nici nu se compară cu o plimbare pe lacul Erie.

Aici avea dreptate.

— Am putea vizita Turnul Londrei.

— Acolo unde sunt executaţi trădătorii? Scutură exagerat din umeri. Nu, mersi.

— Dar ce zici de… îşi stoarse creierii să găsească ceva. Nu mergea cum sperase. Teatru? Am putea merge la toate piesele.

— Să ştii că teatre avem şi noi în America. Îl fulgeră

cu o privire glacială. Dar, dacă aveţi cascade de sute de metri sau bivoli sălbatici, merg.

— Nu cred…

Îi zări sclipirea răutăcioasă din ochi.

Obrăznicătura asta râdea de el. Îşi ridică mâinile şi se trânti de spătarul banchetei.

— Îţi place să mă milogesc de tine, nu-i aşa?

Ea îi zâmbi ca un drăcuşor.

— După ce mi s-a spus de către marele viconte Ravenswood în persoană că preferă să-şi înşele toţi prietenii decât să fie căsătorit de-adevăratelea cu mine, am şi eu dreptul să mă distrez un pic, nu crezi?

— Din punctul ăsta de vedere, s-ar putea să ai dreptate.

Dacă ar fi ştiut ea cât de mult ar fi vrut să fie „de-adevăratelea căsătorit” cu ea, dacă circumstanţele ar fi fost altele…

Îşi continuară drumul în linişte, iar el se lăsă pradă imaginaţiei. În fiecare dimineaţă să se trezească alături de ea în patul lui. După micul dejun, ea să-şi ia rămas-bun de la el cu un sărut tandru precum cel din grădină. Seara, ea să-i preschimbe îndatoririle publice în pretexte de a dansa şi de a o ţine în braţe. N-ar fi avut nevoie de pretexte oricum dacă tot era soţia lui – ar fi putut avea petreceri private în dormitorul lui, acompaniaţi de muzica trupurilor lor încinse şi goale în timp ce făceau dragoste.

Ah, cât de magnific arăta Abby dezbrăcată, întinsă pe patul lui. Sânii ei – pieptul acela afurisit care se iţea pe sub marginea rochiei ca să-l răscolească pe el – de culoarea mierii calde şi la fel de dulci. Sfârcurile într-o nuanţă de cafeniu, ascuţite la atingerea limbii lui…

— Spencer?

— Da?

Îi mulţumi în gând pentru că îl smulsese dintr-o fantezie atât de tâmpită.

— Ce le-ai spus logodnicei lui Nat şi mamei ei despre mine?

— Că eşti soţia mea. Că l-am pus pe Nat să jure că păstrează secretul şi că am aşteptat până te-ai eliberat de obligaţiile familiale înainte de a te aduce în Anglia.

Ridică dintr-o sprânceană delicată.

— Şi au crezut aiureala asta?

— Nu contează, important este că, dacă le întreabă cineva, o să ştie ce să răspundă.

— Pe cuvânt că nu pricep de ce toţi fac ce le ordoni tu. Îi obligi să-ţi facă pe plac, fără să-ţi pese câtuşi de puţin de ceea ce vor ei.

Fusese acuzat de chestii şi mai rele.

— Tu nu faci la fel dacă e nevoie? De exemplu, cu doamna Graham…

— Cred că glumeşti. Doamna Graham să facă ce-i spun eu? Doar dacă o păcălesc cumva.

— Iar ei ce i-ai spus?

— Bineînţeles că adevărul. N-avea niciun rost să o mint – şi-ar fi dat seama de adevăr, indiferent de ce îi spuneam eu.

— Şi nu a ridicat niciun fel de obiecţie?

Soarele după-amiezii se strecură prin ferestruică şi-i lumină expresia gânditoare de pe chip.

— Adevărul este că e încântată că trebuie să joc rolul soţiei tale.

— Dar am avut impresia că nu mă simpatizează.

— Oh, simpatia ei fluctuează în funcţie de intenţiile tale, zise ea pe un ton ironic. Dacă eşti soţul meu, n-ai cum să faci ceva rău; dacă mă trădezi, atunci eşti dracul gol. Dat fiindcă în prezent eşti soţul meu, te priveşte cu ochi buni deocamdată.

— Chiar dacă e doar un rol.

Ea oftă.

— Speră că rolul se va transforma în realitate.

El începu să se panicheze.

— Dar tu ştii că…

— Da, Spencer, ştiu, zise ea înţepată. N-ai de ce să te temi – eu nu-s aşa naivă ca servitoarea mea. Mi-am dat seama că niciodată nu va fi mai mult de atât. Deşi faptul că ţi-ai pus majordomul să-mi mute lucrurile în camera de lângă dormitorul tău nu a fost în măsură să-i mai atenueze convingerile.

— Şi eu trebuie să mă gândesc la servitorii mei – practic, e imposibil ca secretul să fie păstrat faţă de toţi, aşa că e mai bine să creadă că-mi eşti soţie din toate punctele de vedere. Dacă mi-ai fi cerut părerea, te-aş fi atenţionat să nu-i mărturiseşti adevărul doamnei Graham.

Ea scutură din cap.

— N-aveam cum. Eu n-am talentul tău de a minţi. În secunda în care mi-ar fi cerut detalii…

— I-ai fi spus că nu o priveşte. E servitoarea ta – treaba ei e să-ţi îndeplinească ordinele fără să comenteze.

— Am înţeles. Se foi pe locul ei, iar fusta îi foşni. La fel cum e de datoria familiei tale – şi a celor cu care te vei înrudi în curând – să facă tot ce le spui fără să comenteze?

El se crispă.

— Mă gândesc în primul rând la binele lor. Ei ştiu asta, aşa că îmi permit să le ghidez acţiunile.

— Aşa o fi? Văd că Nathaniel n-a înţeles prea bine ce faci tu.

Spencer îşi înfipse degetele în banchetă, încercând să ascundă faptul că ea atinsese un punct dureros.

— Eu mi-am dat toată silinţa să-i explic. Îi aruncă un zâmbet prefăcut. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu familia mea, bine? Tu doar fii atentă să-ţi joci convingător rolul.

— Cred că am primit rolul cel mai greu, zise ea şi pufni.

— Hai, serios, de ce te plângi? Visul oricărei tinere

este să fie soţia unui moşier bătrân şi arţăgos. Văzând că ironia lui i-a stârnit un surâs, continuă: Şi, oricum, gândeşte-te cât de greu ţi-ar fi fost dacă am fi fost căsătoriţi legal. Ani la rând ai fi avut de-a face doar cu aroganţa mea.

— Ferească sfântul! Îşi ridică bărbia şi îl privi cu ochi senini. Şi mulţumesc că mi-ai amintit că este doar o chestiune temporară.

— Cu plăcere. Trăsura ajunse în spatele unui şir lung de alte trăsuri şi încetini. Aproape am ajuns la teatru, draga mea. Pregăteşte-te să-ţi intri în rol.

Ea îi aruncă o privire contrariată.

— Dar lui Lady Brumley i-ai spus că trebuie să le luăm pe Lady Tyndale şi pe fiica ei.

— Trebuia să scap cumva de ea, nu crezi?

Îşi dădu ochii peste cap şi se mişcă de la locul ei.

— E clar că ai o predispoziţie spre minciună.

— Mă tem că în meseria mea e necesară.

Sprâncenele ei drăguţe se arcuiră.

— Aş fi zis că oamenii de stat trebuie să fie oneşti.

— Nu în meseria asta, draga mea. În cea de spion. Trăsura se opri de tot. Nu trebuie să faci mare caz de asta, dar la un moment dat am fost spion, şi pe urmă am devenit şeful spionilor.

— Serios? Scutură din cap în timp ce valetul deschise portiera şi trase treapta. Ar fi trebuit să bănuiesc. Aşa se explică de ce minţi cu atâta uşurinţă. Ai multă experienţă în domeniu.

Ieşi ca să o ajute să coboare şi se aplecă să-i şoptească:

— Unii gentlemeni se duelează, alţii sunt pasionaţi de jocurile de cărţi… eu mint.

Ea îi aruncă o privire reprobatoare.

— Şi chiar foarte bine, zise ea cu candoare.

După aceea le fu imposibil să mai vorbească. Graţie

lui Lady Brumley, ajunseseră prea târziu ca să mai evite aglomeraţia. Se părea că jumătate de oraş voia să intre la Covent Garden, şi în vestibulul teatrului păreau şi mai mulţi oameni.

O ghidă pe Abby prin mulţimea de spectatori împopoţonaţi, parfumaţi din belşug şi îmbrăcaţi ostentativ spre scara principală care ducea din hol către primul rând de loji. Respinse orice întrebare cu o privire cruntă aruncată către oricine se apropia de ei şi-şi propti o palmă pe mijlocul acoperit cu satin al lui Abby ca să o îndrume să meargă. Cu greu se abţinu să nu-şi mute degetele mai în jos, de-a lungul rochiei care se mula pe fundul perfect rotund. Doamne, Dumnezeule, ce seară lungă îl aştepta!

Apoi ajunseră la scări, iar mulţimea îl forţă să se desprindă de ea şi s-o lase să urce singură. Minunat. Acum posteriorul ei simpatic ajungea la nivelul ochilor lui, şi şi-l imagina deja gol, cu sferele tremurând sub sărutările lui, ca apoi să se vâre între coapsele ei până spre bucăţica umedă de carne…

Nebunie curată! Ce îi întunecase mintea în asemenea hal de îi venise ideea asta tâmpită cu mariajul închipuit? Nicio tortură nu l-ar fi chinuit mai tare decât să o vadă pe Abby fâţâindu-se prin faţa lui, aşa ademenitoare cum era. Cu toate farmecele de la care el trebuia să se abţină.

Din fericire, reuşi să-şi reprime imaginaţia înfierbântată când ajunseră pe coridorul care ducea la loji. Intrară în loja lui, unde Lady Tyndale şi Evelina aşteptau deja, şi reuşi să se tempereze cât de mult putea un bărbat care avea la braţ o femeie din cale-afară de atrăgătoare.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe soţia mea, Lady Ravenswood, le spuse el acestora. Aseară nu aţi fost prezentate cum se cuvine.

Din fericire, Lady Tyndale şi Evelina erau prea bine-crescute pentru a comenta întâlnirea bizară de cu o seară în urmă. Murmurară câteva replici politicoase, după care îl

lăsară pe el să conducă discuţia. Evelina însă o considera în continuare o rivală pe americancă, drept care o privea circumspectă.

Într-un final, muzica începu să cânte şi cortina se ridică, semn că era momentul să-şi ocupe locurile. Piesa se dovedi la fel de proastă pe cât susţinuse Lady Brumley, dar Spencer nu fu oricum atent la ea. Era prea ocupat să studieze reacţiile lui Abby.

În pofida afirmaţiei ei îndrăzneţe despre teatrele din America, concentrarea cu care privea ce se întâmpla pe scenă dădea de înţeles că mersese rar la teatru. Orice mişcare mai ghiduşă o făcu să zâmbească; fiece născocire ridicolă îi provocă un suspin de uimire. Spre deosebire de expresiile plictisite ale celorlalte doamne, chipul lui Abby era la fel de expresiv ca al actorilor şi nu trăda decât încântare.

Se simţi oarecum invidios. Cât timp trecuse de când se desfătase cu fiecare clipă sau se bucurase în neştire de un spectacol atât de absurd? Probabil nu se mai întâmplase asta de pe vremea când era copil şi credea că pământul se învârte în jurul lui. Adică… cu foarte mult timp în urmă.

Farsa se termină în ropot de aplauze. Slavă Domnului că se terminase! Trebuia să găsească o altă activitate pentru a-şi distra soţia, una care să nu-l facă să pice în butoiul cu melancolie. Era ciudat că doar Abby reuşea să-l bage în starea asta. Dar, în acelaşi timp, doar Abby era cea care îl făcea să-şi dorească imposibilul.

Nu încăpea nicio îndoială, Abigail Mercer era o femeie periculoasă.

În timpul pauzei, loja fu invadată de câţiva prieteni ai lui Lady Tyndale, care veniseră să stea de vorbă cu Evelina şi cu mama ei, ceea ce le oferi lui Spencer şi lui Abby câteva clipe de intimitate. La început, Abby nu păru afectată. Îl întrebă pe Spencer despre teatru, despre ceilalţi spectatori… despre orice îi trecea prin cap.

La un moment dat însă, se întoarse să-i şoptească:

— De ce mă fixează Lady Evelina cu privirea aceea ciudată?

— Cred că încă nu s-a lămurit că nu eşti amanta lui Nat, venită special din America pentru a zădărnici nunta. E convinsă că doar pretind că sunt însurat cu tine ca să-l protejez pe el. I-am spus că e absurd.

— Eşti absolut convins că te-a crezut?

— N-am ce face dacă nu m-a crezut.

— Lasă-mă pe mine. Îşi ridică poşeta cu mărgele. Ia te uită, mama ei şi prietenii pleacă. O să mă duc la Lady Evelina şi-o să-i explic eu cum stă treaba cu Nathaniel.

— În niciun caz.

O prinse de mână.

— De ce?

— Nu vreau să afle adevărul despre noi.

— Eu mă duceam doar să-i explic că nu sunt amanta lui Nathaniel.

— Nu poţi vorbi despre aşa ceva cu o englezoaică de viţă nobilă. Ar încălca orice regulă de bun-simţ.

— Dacă vorbeşti sincer se cheamă că încalci reguli de bun-simţ? Se ridică şi îl fixă cu o privire uşor amuzată. Nu mă mir că englezii au pierdut coloniile. Mă întreb cum aţi fost vreodată în stare să faceţi ceva cu toate minciunile, şi regulile „de bun-simţ”, şi cu invaziile… Chiar că habar n-am.

Traversă loja ca să se aşeze lângă Evelina, iar el rămase cu gura căscată de uimire. Americanii erau nebuni – atât şi nimic mai mult.

Evelina se crispă şi refuză să se uite spre Abby, dar asta nu o stăvili cu nimic pe soţia lui cea îndrăzneaţă.

— Lady Evelina, zise ea cu căldură, mă bucur tare mult că am în sfârşit ocazia de a sta de vorbă cu dumneata. Am nevoie de ajutorul dumitale.

— Da? zise Evelina, riscând o privire către închipuita

ei rivală.

— Sunt nouă în societatea londoneză şi nu cunosc toate dedesubturile codului manierelor. Speram să mă poţi ajuta, pentru că logodnicul dumitale mi-a spus că eşti o lady englezoaică desăvârşită. A zis că cel mai bine ar fi să învăţ direct de la dumneata.

Evelina părea intrigată.

— A zis Nathaniel aşa ceva?

— Oh, da. Cu greu a trecut o zi în care să nu te laude cu ceva. „Lady Evelina este cea mai frumoasă fiinţă din Anglia" sau „Lady Evelina este întruchiparea bunătăţii şi a generozităţii". Îi aruncă Evelinei un surâs timid. Mărturisesc că m-a făcut să te invidiez. Aş vrea ca Spencer să fie la fel de mândru de mine cum este Nathaniel de dumneata, dar nu ştiu dacă e posibil. Fiind din America, mă simt ca o nătângă când vine vorba despre astfel de lucruri.

Spencer sesiză confuzia stranie de pe chipul Evelinei, după care se uită întrebător la el, vrând parcă să îi măsoare reacţia la interpelarea lui Abby. Era posibil ca fata aceasta să bănuiască ceva în legătură cu situaţia cu Abby?

Nu, era ridicol. Ce motiv ar fi avut?

Apoi impresia trecătoare se atenuă când Evelina îşi reîndreptă atenţia înspre Abby.

— Ce ai vrea să ştii?

Spencer se relaxă când cele două femei începură să discute despre folosirea evantaiului, despre servitori şi tot felul de alte prostioare pe care le ştia toată lumea, inclusiv americancele din Philadelphia. Foarte inteligent din partea lui Abby să găsească un asemenea pretext pentru a o destinde pe Evelina.

În momentul în care muzica se auzi din nou, semnalând începutul primului act din *Greşelile unei nopţi,* scrisă de Oliver Goldsmith, Evelina şi Abby îşi spuneau deja pe nume şi discutau cu amabilitate, ca oricare alte două tinere obişnuite. Apoi Lady Tyndale îşi reluă locul, iar Abby

plecă de lângă Evelina ca să se aşeze lângă Spencer.

Luă loc alături de el.

— Excelent, draga mea, murmură el.

— Ai văzut, milord? Ochii îi scăpărară spre el. Uneori poţi obţine rezultate mai bune dacă spui adevărul.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Adică fratele meu chiar a zis chestiile alea despre Evelina?

Se întoarse spre scenă cu un surâs încrezut.

— Nu cu atât de multe cuvinte. Dar în asemenea situaţii este permisă o uşoare modificare a adevărului, nu crezi?

Râsul lui răsuna încă în momentul începerii primului act.

Spencer nu mai văzuse piesa atât de populară a lui Goldsmith. În mod normal, considera mersul la teatru ca pe orice altă îndatorire pe care trebuia să o facă la un moment dat – venea la teatru mai degrabă din interes. La fel cum se ducea şi la operă ca să observe ce angajat al guvernului era încurcat cu nu ştiu ce cântăreaţă, în caz că în viitor avea nevoie de o asemenea informaţie. La baluri se ducea doar de dragul aparenţelor.

În seara asta însă, mulţumită lui Abby, se uita la piesă doar pentru plăcerea lui proprie, o experienţă cu adevărat unică. Remarcă replicile isteţe şi dublul lor înţeles. Urmări cu interes personajele, cine pe cine înşela, cine pe cine iubea. În momentul în care se apropie sfârşitul celui de-al patrulea act, chiar constată că de-abia aştepta să vadă ce se întâmpla în continuare. Când experimentase ultima dată aşa ceva?

Apoi Abby se întoarse spre el, oarecum jenată.

— Îmi pare rău, Spencer. Am crezut că mai pot aştepta până la pauză, dar nu pot. Trebuie să merg la toaletă.

— Sigur, murmură el, uitând pe loc de piesă. Te

conduc. E mai bine să mergi acum, când nu e înghesuială.

Se strecurară pe hol, iar ea se scuză încontinuu, până când el nu mai rezistă şi îi spuse că oricum avea şi el nevoie de o gură de aer. O aşteptă lângă uşa de la toaletă, simţindu-se destul de mulţumit. Noaptea decurgea mai bine decât se aşteptase. Abby se simţea bine şi se împrietenise cu Evelina. Un început bun.

Când ea ieşi de la toaletă, se duseră împreună spre scara din spate, discutând despre piesă până când ajunseră pe coridorul de lângă lojă. Nevrând să-i deranjeze pe ceilalţi spectatori, tăcură şi se grăbiră să străbată holul.

Apoi cineva se apropie, şi se dădură într-o parte să-i facă loc. Atunci auziră discuţia ce se purta într-o lojă.

— Nu e nevasta lui, zise o voce de femeie. Cum să fie? O americancă cu un trecut dubios? Ravenswood nu s-ar însura niciodată cu cineva dintr-o pătură socială inferioară. Şi chiar l-a auzit cineva pretinzând că e într-adevăr soţia lui?

Blestemând soarta care îi făcuse să o ia pe aici şi să audă asemenea răutăţi, Spencer încercă să o îmboldească pe Abby să meargă mai departe, dar ea refuză să plece, luată prin surprindere şi totodată rănită.

— Cineva care a fost la dineul de logodnă mi-a spus că nu a vrut să dea nicio explicaţie legată de ea, zise o altă femeie.

— Păi, înseamnă că e doar amanta lui.

— Nu fiţi absurde, interveni o voce apatică bărbătească. Ravenswood nu şi-ar prezenta niciodată amanta lui Lady Tyndale şi lui Lady Evelina. Nu, probabil e amanta fratelui lui, iar el doar îl acoperă pe ticălos.

Acum îngheţă şi Spencer, nevenindu-i să creadă ce-i auzeau urechile. Era şi-aşa rău că asta îi trecuse prin cap şi Evelinei, dar chiar s-o mai gândească şi alţii?! Era ridicol.

— Cu certitudine, Ravenswood a insistat ca fratele lui să se însoare cu Lady Evelina, zise femeia confuză. Ar face

orice ca lucrurile să decurgă după bunul lui plac.

— Inclusiv să se însoare cu o femeiuşcă din America? întrebă o altă voce stupidă.

— Sigur că nu s-a însurat cu ea, interveni iarăşi bărbatul. Probabil că Ravenswood a susţinut că americanca e logodnica lui pentru a-i explica apariţia subită la dineul de logodnă. Aş îndrăzni să afirm că de acolo s-a stârnit toată confuzia asta cu soţia lui. Şi în continuare este absolut de neacceptat ca acum să se vânture pe aici cu ea, prin faţa viitoarelor rude.

Lui Spencer îi veni să îşi înfigă pumnul în peretele subţire, ca să-l înhaţe de gât pe unul dintre bârfitorii neruşinaţi, dar ştia că era mai bine să se abţină. Apoi văzu expresia lui Abby. Fir-ar să fie! Trebuia să o ducă înapoi în lojă, departe de asemenea vorbe veninoase.

Brusc, una dintre femei spuse:

— Of, dragă, se termină. Hai Lucille să mergem să găsim un suc de portocale până iese toată gloata. Mor de sete.

Nu mai aveau scăpare. Nu puteau ajunge la loja lor înainte ca femeile să iasă. Dar atunci... Asta era şansa lui de a stăvili toate bârfele stupide, o dată pentru totdeauna.

O lipi pe Abby de perete şi se uită la chipul ei şocat.

— Prefă-te în continuare, îi şopti el.

Apoi o sărută.

La început, ciuli urechile la Lucille şi la prietena ei şi nu fu prea atent la ceea ce făcea. În scurt timp însă, alte senzaţii îi distraseră atenţia. Gura lui Abby, moale ca trandafirii şi dulce ca nectarul. Parfumul lui Abby, un amestec seducător de rozmarin şi vin. Sânii lui Abby, plini şi calzi – şi striviţi de pieptul lui.

De abia auzi icnetul şocat din spatele lui când se dezlipi de ea şi o ţintui cu privirea. Deja era pierdut în minunea ochilor surprinşi ai lui Abby şi în răsuflarea întretăiată dintre buzele ei întredeschise. Buzele acelea

seducătoare…

Nu se mai putu gândi la altceva, ci doar se aplecă iar să o sărute.

Capitolul 7

O femeie frumoasă îl poate tenta până şi pe cel mai discret angajator să se poarte indecent.

Sugestii pentru un servitor stoic

Abby uită într-o clipă de bârfele răutăcioase, de biata Evelina şi de toate celelalte lucruri care îi otrăviseră sufletul de când venise aici. Pentru că Spencer o săruta, o săruta cu patimă. Şi era fascinant… uluitor… şi o luase complet pe nepregătite.

Atât de surprinsă fusese, încât, când îi simţise limba împingându-se printre buzele ei, deschisese gura doar ca să vadă ce se întâmpla mai departe. Apoi limba lui pătrunsese în gura ei, într-o dezmierdare intimă şi foarte stranie, şi simţise un fior în partea inferioară a pântecelui. Conştientă de noua senzaţie, se lipise de el, iar el scosese un geamăt profund, precum zeul tunetului care anunţă începutul unei furtuni.

Şi, Doamne, ce furtună! Gura lui o seduse cu ardoare, la fel de convingătoare precum norii negri ce cuceresc cerul într-o zi toridă de vară. Fiece nerv îi scânteie precum un fulger, fiecare bătaie a inimii prinse ritmul greu al unei ploi torenţiale. O absorbi cu totul în parfumul, atingerea, forţa lui, până când Abby nu mai fu în stare să se gândească decât la limba şi la braţele lui puternice, strânse în jurul taliei ei.

Apoi lucrurile luară o turnură interesantă. Îi simţi erecţia printre straturile subţiri ale fustei şi ale cămăşuţei, împingându-se în zona moale şi greu de înduplecat, subiectul dorinţei lui. Nu avea ce face – dovada de necontestat a acelui Spencer imprudent pe care îl cunoscuse în America o încântă.

Ameţită de excitare, îşi ridică o mână să se prindă de gâtul lui, mototolindu-i gulerul apretat. Cu un geamăt autentic, o sărută şi mai pătimaş, şi mai sălbatic, iar parfumul lui îi înceţoşă mintea până când se sprijini de perete ca să nu se prelingă pe jos.

Nu mai fusese niciodată sărutată aşa – dezmierdări ale gurii, limbi înlănţuite, răsuflări încinse amestecate până când niciunul din ei nu mai ştia unde începea şi unde se termina totul. Se hrănea cu furtuna lui, plăcerea ce cădea ca o ploaie peste tărâmul ei uscat era atât de dulce, încât nici măcar nu reacţionă când el îşi puse palma pe sânii ei. Cu o uşurinţă demnă de atingerea unui seducător perfect, îi frământă prin satinul subţire.

Apoi cineva îşi drese vocea. Abby tresări, îşi smuci capul şi îi împinse mâna de pe rochie.

Furtuna trecuse, dar Spencer încă nu reacţiona în consecinţă. Cu cealaltă mână o ţinea în continuare posesiv de talie, iar în ochi îi sclipea promisiunea altor furtuni.

— Fir-ar a dracului de treabă, Abby, şopti el în timp ce şocul şi uimirea i se aşternură peste trăsături. Pe toţi dracii şi pe mama lor de treabă!

— Milord, nu suntem singuri, şopti ea.

Încremeni. Abby îl văzu cum revenea la realitate, cum înţelegea unde erau şi cine îi privea. Îi dădu brusc drumul şi se întoarse spre privitori, ale căror expresii erau de la îngrozite la amuzate. Înjură în barbă, o trase de mână şi o târî pe coridor spre loja lui.

Muzica se auzea din ce în ce mai tare, iar oamenii se îndreptau spre coridor. Îi aruncară priviri curioase lui

Spencer, care o îndemna pe Abby să se grăbească, dar îi ignoră cu o expresie sumbră, care îi avertiza pe toţi să se ţină la distanţă. Abby nu-l mai văzuse niciodată atât de nestăpânit. Nu ştia dacă să se declare mulţumită sau alarmată de reacţia lui intensă.

Se întâlniră cu Lady Tyndale, care ieşea din loja lui, dar Spencer nu se opri nici măcar pentru a o asculta spunând unde se ducea. O trase pe Abby înăuntru şi închise uşa lojii în nasul lui Lady Tyndale.

Evelina îşi ridică privirea spre ei când îi văzu.

— V-aţi întors. Ne întrebam…

— Tu şi toţi ceilalţi. Spencer îi dădu drumul lui Abby şi începu să se plimbe agitat în spaţiul limitat al lojii. Dacă oamenii şi-ar vedea de treburile lor, lumea ar fi mult mai frumoasă.

Evelina tresări la auzul tonului aspru, iar Abby se grăbi să o liniştească.

— Nu-l băga în seamă pe Spencer – nu pe tine este supărat. Am auzit nişte bârfe neplăcute, asta-i tot.

— Asta-i tot? Se răsuci pe călcâie, roşu la faţă. Jumătate dintre oamenii ăştia cred că eşti amanta fratelui meu, pentru numele lui Dumnezeu!

Remarcând că Evelina se albise la faţă, Abby se grăbi să intervină:

— Cred că i-ai adus la realitate cu sărutul acela de pe hol.

— Ai sărutat-o? întrebă miratăEvelina.

— Da, am sărutat-o. Şi ce-i cu asta? E nevasta mea, nu? Spencer trase nervos aer în piept, apoi se holbă la Abby, încruntat. Dar nu am vrut… Te rog să mă ierţi, Abby. Nu am vrut să te pun într-o situaţie jenantă.

— Nu m-am simţit jenată.

O şocase, îi dăduse fiori, îi întorsese lumea cu fundul în sus. Dar nu o pusese într-o situaţie jenantă. Nici nu avusese timp să se simtă jenată, pentru că o trăsese ca un

nebun înapoi în lojă.

— Ai crede că oamenii au lucruri mai bune de făcut decât să-şi dea cu presupusul despre chestiuni care nu-i privesc, bombăni Spencer, deşi părea mai calm acum.

Abby se apropie de el şi îşi coborî vocea:

— Ţi-am spus că nu o să meargă. Ar fi nebuni să creadă că un viconte…

— O să creadă ce le spun eu să creadă. Şi a sosit timpul să le spun exact despre ce este vorba. Întinse mâna spre ea. Hai, draga mea, o să te prezint ca soţie a mea tuturor celor pe care o să-i întâlnesc. Asta ar trebui să pună capăt bârfei ăsteia enervante.

Lady Tyndale intră în lojă, albă la faţă.

— În locul vostru, nu m-aş duce acolo. Am auzit nişte doamne spunând că…

— Că Abby este amanta lui Nat? se răsti el. Să nu credeţi un cuvânt.

— Oh… nu. De fapt, spuneau că este amanta ta. Obrajii bătrânei doamne se înroşiră subtil. Se pare că dumneata… ei bine… serios, milord, majoritatea bărbaţilor nu-şi sărută soţiile aşa… şi în public.

Părea să fi înţeles ceva din bâlbâială doamnei Tyndale, pentru că o strânse tare de tot de mână pe Abby.

— Eu nu sunt „majoritatea bărbaţilor”! ripostă el. O să-mi sărut soţia oriunde şi oricând poftesc şi n-o să mă bucur deloc când o să aud speculaţii idioate despre ea doar pentru că… m-am lăsat dus de val.

Lady Tyndale se crispă.

— Din ce am înţeles, ai făcut mai mult decât să-ţi săruţi nevasta. Iar asta o să stârnească vorbe, indiferent cine eşti.

Aducându-şi aminte de palma lui Spencer pe sânii ei, Abby se înroşi ca racul. Sigur că crezuseră că era amanta lui. Asta însă făcu să-i încolţească în minte o idee.

— Vreţi, vă rog, să ne scuzaţi o clipă? se adresă ea lui

Lady Tyndale şi Evelinei, apoi îl trase pe Spencer într-o parte şi-i şopti: Poate ar fi mai bine să-i laşi să creadă că sunt amanta ta. Aşa, după ce-o să plec, nu va trebui să depui eforturi pentru a menţine farsa cu soţia înstrăinată, şi totul va fi mai simplu.

— Pentru cine? Ochii îi luciră precum oţelul. Fratele meu ţi-a luat deja prea mult – nu voi permite să-ţi pierzi şi reputaţia.

— Reputaţia mea din Anglia nu o să mai conteze în America.

— Acum contează pentru mine. Privirea i se întunecă. Refuz să mai adaug la nedreptăţile comise de fratele meu şi calomniile pe care societatea ţi le pune în cârcă atâta timp cât eşti în Londra.

Hotărârea lui dârză de a o proteja o emoţionă atât de tare, încât drept răspuns nu reuşi decât să îi ofere un zâmbet timid.

— Acum, vino cu mine. Îi puse palma pe braţ şi se îndreptară spre însoţitoarele lor, care şuşoteau şi ele. O să mă asigur că s-a înţeles că eşti soţia mea, chiar dacă va trebui să te prezint personal fiecăruia.

Evelina îşi ridică privirea.

— Spencer, te rog să nu te comporţi aşa copilăreşte.

El se încruntă spre tânăra femeie.

— Nu te priveşte cum mă comport, Evelina.

— Nu, dar pe soţia ta da. Zâmbetul ei blând se îndreptă şi către Abby. În curând vom fi surori, şi nu aş vrea să văd că sora mea este vorbită de rău. Ai auzit ce bârfe umblă, şi nu pot să cred că vrei să-ţi supui soţia unor comentarii atât de maliţioase.

Lui Abby i se puse un nod în gât. Femeia aceasta, care avusese toate motivele să nu se încreadă în ea, îi dădea clasă. Abby se mâhni că trebuia să-i răsplătească încrederea cu o minciună, dar îi lăsase Spencer de ales?

Îi simţi palma încordându-i-se.

— Nu o vor atinge cu răutăţile lor, pentru că o să-i fiu alături. Ei ştiu că ar fi mai bine să se abţină.

— Poate. Dar, până apuci tu să o prezinţi, ar putea să înceapă să se ferească de ea. Apoi vei insista şi vei pierde, pentru că, după ce o vor face de ocară în faţa prietenilor lor, o să fie greu să îi convingi să-i ţină partea.

— Ai un punct de vedere valid, recunoscu el scurt.

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi cu „să se ferească” de mine, interveni Abby, dar probabil că, de-a lungul timpului, am avut de îndurat lucruri şi mai grave. Se părea că nici poziţia din înalta societate a lui Spencer nu o putea salva de umilirea publică. Se forţă să vorbească totuşi cu nonşalanţă: Serios, nu vă mai faceţi atâtea griji. Am obrazul gros.

Privirea înfierbântată a lui Spencer îi cercetă chipul.

— Da? Eu îmi aduc aminte de o anumită discuţie în grădina mea care sugera altceva. Ea îşi coborî privirea, iar el adăugă doar pentru ea: Am promis să te scutesc de aşa ceva. O să mă ţin de cuvânt.

Plecă de lângă ea şi se duse în partea superioară a lojii, unde se sprijini de balustradă. Cercetă din ochi teatrul aglomerat şi scrâşni din dinţi. Candelabrele erau ridicate – actul al cincilea trebuia să înceapă dintr-o clipă în alta.

Spencer oftă cu năduf.

— Evelina, ce sugestie ai pentru rezolvarea acestei situaţii?

Evelina tresări.

— Îmi ceri mie părerea?

Spencer se întoarse de la balustradă cu un zâmbet chinuit.

— De ce nu? În seara aceasta, ai demonstrat că poţi gândi limpede şi că cunoşti îndeaproape modul de funcţionare al societăţii londoneze.

Uimirea Evelinei se materializă într-un zâmbet satisfăcut. Era clar că Spencer nu mai ceruse niciodată

părerea unei tinere. Ţinând cont de felul în care vorbise cu familia lui – şi cu viitoarea lui familie nici nu era de mirare.

— Cred că ar trebui să o prezinţi oficial. Începuse cel de-al cincilea act, aşa că Evelina îşi coborî vocea: Mama organizează mâine-seară un bal pentru a-mi sărbători logodna. Ce-ar fi să-l transformăm într-o petrecere în cinstea mariajului tău?

— Dar, Evelina, protestă Lady Tyndale în timp ce îi aruncă o privire tăioasă lui Abby, balul acesta este pentru tine şi Nathaniel.

— Ştiu, dar dacă Nathaniel se recuperează în… Essex, nu ne putem sărbători oricum logodna. Aşa că am putea să ne folosim de acest eveniment pentru a-l ajuta pe Spencer.

Ezitarea Evelinei înainte de cuvântul „Essex” îi oferi lui Abby câteva clipe de gândire, dar nu profită de ele. Era prea panicată de eventuala apariţie a ei la balul din seara următoare.

— Nu, şopti ea, nu pot. Rochiile nu sunt gata şi…

— Cel puţin una o să fie, interveni Spencer. Deja i-am plătit croitoresei o sumă exorbitantă pentru a mă asigura că termină una în cel mai scurt timp.

— Dar eu nu sunt pregătită. N-am mai fost la un bal de câţiva ani.

— O să te descurci. Evelina are dreptate – ar trebui să fii introdusă oficial în societate, şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine. O să le fie greu să mai susţină că eşti amanta mea dacă Lady Tyndale organizează un bal pentru a ne sărbători uniunea.

Pentru numele lui Dumnezeu, situaţia scăpa de sub control.

— Serios, Spencer… începu Abby.

— Mulţumesc, Evelina, zise el, ignorând-o pe Abby. Ţi-am zis că ai o minte strălucită. Nici eu n-aş fi putut găsi o cale mai bună de a ieşi din acest impas.

— Şi, în seara asta, spuse Evelina, poate ar fi bine să

nu mai staţi până la sfârşitul piesei. După ce plecaţi, eu şi mama o să răspândim vestea că te-ai căsătorit şi o să vorbim despre balul de mâine-seară, pentru a-i pregăti sufleteşte. O să le spunem că eşti atât de îndrăgostit, că nu te-ai putut abţine şi ai preferat să pleci acasă decât să-i pui pe toţi într-o situaţie jenantă. Chipul îi fu luminat de un zâmbet. Oricum, ăsta e adevărul, nu?

— Sigur. Spencer putea minţi cu cea mai mare uşurinţă, naiba să-l ia. Apoi îi oferi lui Abby braţul. Hai, draga mea. Îmi pare rău că o să ratezi restul piesei, dar o să mai venim şi altă dată.

Ea ezită, dar n-avea niciun rost să se certe cu el despre bal în faţa Evelinei şi a lui Lady Tyndale, pentru că ar fi trebuit să-şi măsoare cu grijă fiece vorbuliţă.

Aşa că îl luă de braţ, îngăimă nişte cuvinte de rămas-bun şi îl lăsă să o conducă la trăsura care îi aştepta. Îşi ţinu gura până când se urcară şi porniră spre casă.

— Spencer, e imposibil să-mi fac apariţia la un bal. Mai am foarte multe de învăţat despre manierele din înalta societate.

— Nu diferă cu nimic de înalta societate din America. Trase storul ferestruicii şi îşi întoarse privirea spre străzile londoneze. Ai spus că tatăl tău te-a învăţat bunele maniere şi astfel de lucruri – mai mult nu-i nevoie să ştii. Iar dacă crezi că nu ştii ceva, uită-te la Evelina. Ea are întotdeauna o atitudine corectă.

Lauda la adresa Evelinei îi dădu un răgaz.

— Este foarte elegantă, nu-i aşa?

— Da.

— Şi frumoasă, zise ea, uşor tăios.

— Destul de frumoasă. Privirea lui alunecă înapoi spre ea. Dar şi tu eşti.

Dar nu de-ajuns.

— Şi totuşi, crezi că ar trebui să o imit pe ea.

El părea enervat.

— Doar dacă nu ştii ce să faci într-un anumit moment. Altfel, n-ai decât să-ţi urmezi propriul instinct.

— Nu înţelegi. Nu am niciun instinct după care să mă ghidez aici. Indiferent de ce spui tu, America şi Anglia sunt complet diferite. Iar eu nu am mai participat la un bal de dinainte ca tata să se îmbolnăvească. Cu siguranţă acum sunt alte dansuri la modă, ca să nu mai spun că…

— Abby? o întrerupse el.

— Ce este?

— Ştii de ce te-am sărutat în seara asta, da?

Toate gândurile legate de baluri şi dansuri îi zburară din minte. Doamne apără şi păzeşte, nu voia să vorbească despre sărut. Avea să-i distrugă amintirea. Prefera să se agaţe de impresia trecătoare că o considerase suficient de atrăgătoare cât să uite că nu era genul de soţie pe care şi-o dorea.

— M-ai sărutat ca să spulberi zvonurile despre mine şi Nat.

„Fă, Doamne, să nu mai continue discuţia”, se rugă ea în gând.

N-avea ea norocul ăsta.

— Deci înţelegi că sărutul a fost doar de formă.

Simţi că ia foc de supărare. Cum îndrăznea să încerce să-i stoarcă şi ultima fărâmă de bucurie de care avusese parte de când sosise în Anglia?

— Nu a fost în întregime de formă. Ştiu suficient despre bărbaţi cât să-mi pot da seama dacă au… anumite sentimente faţă de o femeie.

I se păru că privirea de oţel îi devenise dintr-odată goală, dar probabil fusese doar o festă jucată de lumina slabă a felinarelor, pentru că, în clipa când îl privi din nou, i se păru doar enervat.

— Bine, zise el sec. Recunosc că m-am excitat. Dar sper că ştii şi că un bărbat poate simţi impulsul acela fizic pentru multe femei. Aş fi reacţionat exact la fel dacă aş fi

avut oricare altă femeie frumoasă lipită de mine.

Să-l ia naiba cu declaraţiile lui cu tot! De ce nu se putuse stăpâni? În gât i se puse un nod de plâns, dar nu ar fi lăsat niciodată lacrimile să-i curgă pe obraji. Nu voia să-i permită să vadă cât de tare o rănise.

— Da, ştiu exact la ce te referi. Îşi drese vocea. E valabil şi pentru femei. Aş îndrăzni să spun că şi eu aş fi răspuns la fel în faţa oricărui bărbat chipeş care se pricepe să sărute.

Se simţi oarecum răzbunată când văzu că el se înroşeşte de furie. Dar era doar o satisfacţie superficială, pentru că furia lui avea legătură cu mândria lui stupidă, tipic bărbătească, şi cu nimic altceva.

— Înţeleg, se răsti el. Atunci înseamnă că am lămurit-o.

— Da, ce uşurare! îşi înălţă bărbia şi îi zâmbi sfidător. Oi fi eu naivă, milord, dar am ceva experienţă când vine vorba despre sexul opus. Am mai fost sărutată o dată sau de două ori înainte. O minciună sfruntată. Ştiu prea bine că de multe ori bărbaţii sărută femei fără a fi mânaţi de vreun sentiment profund.

— Bine. E bine că înţelegi cum stau lucrurile.

Tonul lui părea iritat. Nu, sigur i se păruse. De ce să fie iritat? Ca de obicei, obţinuse exact ce îşi dorise.

Inclusiv prezenţa ei garantată la bal, pentru că era evident că ticălosul ăsta arogant ar fi târât-o acolo indiferent de ceea ce auzea din gura ei. Bine, n-avea decât. Avea să-şi ţină fruntea sus şi să facă tot posibilul să se poarte cât mai manierat. Iar dacă seara avea să se transforme într-un dezastru şi avea să-l facă de râs în faţa tuturor prietenilor lui, cu atât mai bine. Ia să simtă şi *el* ce înseamnă umilinţa.

Capitolul 8

Un servitor prudent urmează ordinele angajatorului său chiar dacă sunt aiurite, obtuze sau de-a dreptul stupide.

Sugestii pentru un servitor stoic

Spencer îşi petrecuse toată dimineaţa în biroul lui Sir Robert Peel, noul secretar al ministrului de interne. După-amiaza şi-o petrecuse singur, ocupându-se de afacerile urgente. La scurt timp după asfinţit, răsuflase uşurat să-şi vadă prietenul şi subordonatul, Morgan Blakely, intrând în birou. Nu-i strica o diversiune, iar Blakely era întotdeauna omul potrivit.

Din nefericire, diversiunea din seara aceasta nu era nici pe departe una amuzantă.

Blakely trânti un ziar împăturit pe biroul lui Spencer şi arătă cu degetul titlul de pe prima pagină – *Vicontele s-a însurat cu o frumuseţe exotică din America.*

— Nu-mi vine să cred că am aflat asta din rubrica lui Lady Brumley, zise Blakely, dar ochii îi sclipiră prieteneşte. Pezevenghi ce eşti, cum de te-ai legat la cap fără să le spui nimic prietenilor?

Spencer îi făcu semn lui Blakely spre un scaun şi trecu rapid în revistă cuvintele lui Lady Brumley. Deşi Galionul de Bârfe dedicase întreaga rubrică mariajului lui, evitase cu înţelepciune să-şi menţioneze suspiciunile legate de Nat.

În schimb, descrierea referitoare la legătura romantică dintre el şi Abby era exagerată. Spencer se strâmbă şi-şi ridică privirea spre Blakely. Cât de mult putea să-i mărturisească? Totul? Putea să aibă încredere în discreţia lui Blakely?

Prietenul lui luă loc şi îi zâmbi în aşteptarea unui răspuns.

— Spune-mi tot, *mon ami.* Clara m-a trimis să te storc

de toate detaliile şi n-o să se declare mulţumită decât când o să ştie întreaga poveste, de la prima întâlnire până la nuntă.

Spencer se încruntă.

— Să-i spui nevestei tale băgăcioase să-şi vadă de treburile ei.

— I-am spus deja. Ca de obicei, m-a ignorat. Consideră că ne eşti dator cu câteva informaţii din interior, după cum ne-ai aruncat unul în braţele celuilalt acum trei ani.

— Trăiam cu impresia că amândoi sunteţi fericiţi că aţi ajuns să vă căsătoriţi ca urmare a manevrelor mele. Nu mai staţi ca pe roze?

— Nu prea. Blakely rânji cu îngâmfare şi îşi petrecu mâinile peste burtă. Clara e gravidă din nou.

— Ah. Spencer reuşi să schiţeze un zâmbet, deşi simţise un junghi de invidie. Atunci trebuie să vă felicit. Şi să-i spui soţiei tale cât de tare îi admir încăpăţânarea de a avea copii cu un pungaş ca tine.

Era uimitor cât de calm putea să vorbească. Avea o experienţă îndelungată, ani la rând în care spusese doar ce trebuia, indiferent de ceea ce simţea. Acum felicitările lui nu sunaseră sincer. Nu îşi putea însă reprima resentimentele – era al doilea copil al lui Blakely, probabil dintr-o serie cât mai lungă. Unii oameni duceau o viaţă minunată.

Ceea ce îi aduse aminte de…

— Sir Robert a zis să-ţi transmit că s-a terminat testarea pentru pistolul conceput de fratele tău. Să-i spui lui Templemore că Ministerul de Interne intenţionează să producă acest pistol pentru toţi ofiţerii săi.

— O să se bucure, zise Blakely. Este din cale-afară de mândru de prototipurile lui. Clătină din cap. Deşi cred că mai nou e şi mai mândru de familia lui extinsă. Juliete e şi ea însărcinată – îţi vine să crezi?

Să-l ia naiba, părea hotărât să se învârtă în jurul subiectului cu copiii.

— Sunt sigur că a fost ceva previzibil, ţinând cont de ce simt unul pentru celălalt. Acum, revenind la pistoale…

— Şi bine că acum ţi-ai găsit şi tu în sfârşit o soţie, îl întrerupse Blakely şi îi făcu cu ochiul. Mă aştept ca în curând să auzim veşti similare şi din partea ta.

Lovitura îl luă complet pe neaşteptate pe Spencer, iar durerea pe care o resimţi în piept îi tăie răsuflarea. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că oamenii aveau să se aştepte ca el şi Abby să ia în calcul conceperea unui copil.

Dar bineînţeles că oamenii se gândeau şi la asta. Îmbătrânea. Majoritatea bărbaţilor cu poziţia şi averea lui îşi luau neveste doar în acest scop – ca să le poarte urmaşii în pântece.

Probabil că îngrijorarea i se întipărise şi pe chip, pentru că Blakely se încruntă.

— Iartă-mă, bătrâne, am uitat că nu prea te dai în vânt după copii.

— Nu-i vorba despre asta. Mariajul lui pretins devenise brusc o povară prea greu de îndurat. Poate *ar trebui* să-i spună adevărul lui Blakely. Garanta cu viaţa pentru onestitatea lui. Şi, în afară de asta, Blakely ştia deja de subterfugiul cu Nat. Spencer îi trimisese vorbă în prima seară de după dispariţia lui Nat, astfel încât Blakely să ştie ce să discute cu magistratul. Era totuna dacă auzea şi restul poveştii.

— Adevărul este că noi avem un altfel de mariaj.

Lui Blakely îi păli zâmbetul de pe buze.

— Cum adică altfel?

— Nu e o căsătorie din dragoste, deşi Lady Brumley aşa a scris. De fapt, nu e niciun fel de căsătorie.

Spencer îi povesti lui Blakely toată întâmplarea sordidă, fără a omite nimic altceva în afară de motivul pentru care oricum nu s-ar fi însurat vreodată. Şi evită cu

măiestrie să pomenească şi despre cât de atras fizic se simţea faţă de Abby. Era doar reacţia normală a unui bărbat care nu avusese o amantă de o groază de vreme. Da, sigur despre asta era vorba, de fapt.

— Din fericire, încheie el, domnişoara Mercer a fost de acord să îşi joace rolul de soţie a mea până îl găsesc pe Nat. Un gest frumos din partea ei, ţinând cont de faptul că Nat i-a furat zestrea. Aşa că am putut să o şantajez.

— Nu se cheamă şantaj, pentru că la sfârşit va fi de două ori mai bogată ca înainte. Fruntea lui Blakely se umbri. Ai grijă, prietene – ai luat în calcul şi faptul că ea e singura care susţine că a avut o zestre?

Aluzia lui Blakely îl făcu să se crispeze.

— Cred că ai fost spion mai mult timp decât era cazul. Nu toţi sunt parşivi şi escroci.

— Ba cred că tu nu ai fost spion suficient de mult timp. De unde ştii că nu urmăreşte să pună mâna pe averea ta, profitând de ocazia de a deveni soţia unui viconte putred de bogat? Sau chiar să te păcălească să-i dai cinci mii de lire?

— N-ar face aşa ceva. Crede-mă, nu e genul.

Blakely nu părea deloc convins. Spencer îşi propti coatele pe birou.

— O s-o întâlneşti diseară. Dacă şi după aceea o să mai susţii că ar fi în stare să se mărite cu cineva şi să-i fure din avere, voi fi peste poate de surprins.

— Foarte bine atunci. Şi după ce lămureşti lucrurile cu fratele tău? Ce faci cu ea?

— O să plecăm în America, o să anulez mariajul susţinând că oricum nu era legal şi o s-o las acolo. Aici se va şti doar că ne-am înstrăinat şi ea a rămas să locuiască în ţara ei.

— Şi dacă o să vrei să te însori?

Nu era pregătit să-i spună că nu avea de gând să se căsătorească – Blakely avea să-l bombardeze cu mult mai

multe întrebări decât Abby.

— O să văd atunci ce-o să fac. În momentul de faţă, principala mea preocupare este evitarea unui scandal. Îşi miji ochii spre prietenul lui. Apropo, o să-mi mai poţi menţine povestea cu Nat şi tâlharul? Magistratul şi ofiţerii lui vor coopera?

— Lui Hornbuckle nu i-a plăcut, dar a fost de acord. Iar ofiţerii îi sunt foarte loiali… Şi ţie.

Spencer se relaxă.

— Bine măcar că am rezolvat-o cu asta.

— Şi nu ştii pe unde ar putea fi fratele tău acum?

Scutură din cap.

— I-am pus pe cei de la sediul central al poliţiei să scotocească zona rurală şi pe alţii să-i interogheze pe amicii vechi din Londra ai lui Nat, în speranţa că unul dintre ei ne va duce la el.

— Şi, între timp, această americancă îşi consolidează statutul cu fiece zi în casa ta.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa lui Abby, se burzului Spencer. Apoi îşi îndulci cuvintele tăioase cu un zâmbet cam nesincer. Vreau să spun că tu ai o soţie adevărată de care să-ţi faci griji, plus un copil care stă să vină. N-ai timp să-ţi baţi capul şi cu problemele mele.

— Aşa e. Blakely îşi frecă bărbia. Şi, că veni vorba despre Clara, cât de mult pot să-i spun?

Spencer ezită. Lui Abby i-ar fi de ajutor să aibă o femeie de partea ei care să ştie întreaga situaţie şi să o poată sfătui.

— Dacă ai încredere în discreţia Clarei, spune-i tot. Dar asigură-te că înţelege că nu mai poate spune nimănui altcuiva.

— O ştii şi tu pe Clara – nu bârfeşte, spuse Blakely. Dar, dacă te ajută cu ceva, poţi să o atenţionezi personal diseară, la bal.

— Bine atunci. Spencer se uită la ceas. Trebuie să

plec. Se ridică. Trebuia să se ducă acasă să se îmbrace. Ne vedem acolo.

Blakely se ridică şi el.

— De-abia aştept să o întâlnesc pe această americancă interesantă despre care susţii că e incapabilă să atragă în cursă un viconte.

— O să vezi, se grăbi Spencer să spună, dacă e cazul să o bănuieşti de ceva pe Abby, dar nu-ţi afişa suspiciunile în seara asta în faţa ei. E destul de stresată şi-aşa, nu mai trebuie să suporte şi dispreţul tău.

— Nu-ţi face griji, o să mă port foarte frumos, îi promise Blakely. Privirea i se întunecă. Şi, oricum, e mult mai eficient să te porţi frumos decât dispreţuitor dacă vrei să scoţi informaţii de la cineva.

Spencer scrâşni din dinţi, dar ştia că nu l-ar fi putut convinge pe prietenul lui să nu o ia la întrebări pe Abby pentru a-şi face o idee despre caracterul ei. Din fericire, Blakely ştia ce să facă fără să ridice suspiciuni. Plecară împreună, discutând despre alte chestiuni, dar, de îndată ce Spencer intră în trăsură, mintea începu să-i zboare aiurea. Spre consternarea lui, ajunse cu gândul la atracţia nesănătoasă pe care o simţea faţă de soţia lui falsă.

Manevra din seara precedentă de la teatru fusese o greşeală – acum îi era clar. De ce presupusese că ar putea să o sărute pe Abby fără să simtă nimic? Chiar şi înainte de sosirea ei, se gândise în permanenţă la ea. Iar după sărutul pasager din grădină, ar fi trebuit să înţeleagă că era extrem de sensibil când venea vorba despre ea.

Şi, cu toate astea, seara trecută făcuse aceeaşi greşeală stupidă. Acum nu treceau zece minute fără să retrăiască plăcerea ameţitoare pe care o simţise când o ţinuse în braţe. Nu se putea gândi decât că voia să o sărute, să o mângâie… să facă dragoste cu ea.

Aproape că făcuse asta seara trecută, în faţa lui Dumnezeu şi a oricui altcuiva. Abby avea capacitatea asta

enervantă de a-l transforma într-un prost căruia îi curgeau balele de câte ori se apropia de el. Cum de reuşea? Nu-şi mai pierduse niciodată capul după o femeie, nici măcar după ultima lui amantă – o franţuzoaică exotică abilă, care cunoştea toate căile prin care să mulţumească un bărbat. Cum putea o americancă minionă cu respiraţia mirosind a rozmarin şi cu un stil îndrăzneţ şi sâcâitor să-l facă să uite de absolut orice, cu excepţia dorinţei de a-i prăda gura delicioasă?

Faptul că ştia că şi ea îi împărtăşea această atracţie înrăutăţea lucrurile. Nu avea niciun drept să profite de disponibilitatea ei. Abby avea o viaţă la care se putea întoarce după ce totul lua sfârşit. De aceea trebuia să-şi ţină mâinile plimbăreţe acasă.

Şi să se abţină să îi mai sărute buzele dulci şi atât de apetisante. Da, acesta era secretul – nu trebuia să o mai sărute pe Abby. Dacă o săruta, dezastrul era asigurat.

Putea să se abţină să o sărute, nu? în seara aceasta aveau să se afle sub privirile curioase ale tuturor – asta trebuia să-i înlesnească sarcina. Trebuia să danseze un vals ori două, ceea ce era aproape un iad, dar trebuia să-şi tempereze poftele. Din fericire, nu trebuia să danseze mai mult cu Abby, pentru că, în general, soţii nu dansau cu soţiile lor.

Se lăsă pe spătarul banchetei. Da, trebuia să o trateze precum îşi trata nevasta orice alt lord englez – cu o indiferenţă respectuoasă – dacă voia să scape cu viaţă după seara asta. Trebuia să găsească o cale să reziste farmecelor ei.

„Să mă gândesc la muncă”, îşi spuse el. „Sigur asta o să fie de folos.”

Ajunse acasă şi se apucă să se pregătească pentru bal, forţându-şi mintea să se gândească la parlament, la amendamentele propuse sau la rezistenţa care le dădea tuturor bătăi de cap vizavi de propunerea lui Sir Robert Peel

de a întări forţele poliţieneşti din oraş. În clipa în care ciocăni în uşa care făcea legătura cu dormitorul lui Abby, cu gândul să o conducă la parter, chiar se simţea mândru că îşi recăpătase controlul asupra dorinţelor iritante. La urma urmei, era doar o altă femeie drăguţă. Nu exista niciun motiv pentru care să-şi piardă capul.

Doamna Graham îi deschise uşa, iar în clipa aceea tot controlul lui se spulberă. Soţia lui arăta chiar mai bine decât îşi amintea. Mătasea verde bătută cu pietre preţioase i se revărsa în falduri bogate din talia înaltă a rochiei până în podea. Rochia era împodobită cu broderii lucrate manual, cu un model subtil într-o nuanţă discretă de verde, iar în jurul tivului îi pluteau nenumărate volănaşe de mătase.

Dar nu partea de jos a rochiei îi făcea probleme – cea de sus îi făcuse inima să bată nebuneşte. Dumnezeule mare! Părul îi era prins lejer în creştetul capului, iar pieptul îi era parţial expus de decolteul adânc, şi arăta ca şi cum ar fi fost în stare să facă orice bărbat să-şi piardă controlul. Nu avea cum să treacă de seara asta fără să o sărute. Nici măcar drumului cu trăsura nu-i putea face faţă. Ar fi luat-o cu repeziciune în braţe, de ar fi lăsat-o fără suflare.

— Nu e bine, îngăimă el.

Camerista franţuzoaică aşteptase în linişte o reacţie din partea lui, iar acum spuse:

— *Monsieur?*

Se chinui să găsească o explicaţie pentru consternarea lui fără a-şi dezvălui adevăratele motive şi găsi într-un final ceva.

— Nu arată respectabil. Încântat că îi venise în minte o explicaţie logică pentru a ridica obiecţii, se grăbi să continue: Nu o să creadă lumea că e soţia mea, când arată ca o… Căută cel mai puţin ofensator cuvânt. Ca o uşuratică. Femeia îl privi perplexă, aşa că adăugă în franceză. *Une fille de joie*[3]*.*

---

3 În franceză, în original, „prostituată" (n.tr.)

Abby şi camerista îl priviră îngrozite.

— *Pardonnez-moi, monsieur,* protestă camerista, dar acesta este haute couture. Este o rochie foarte frumoasă pentru *madame, non?* Arată ca o regină, nu ca o *fille de joie.*

— În alte circumstanţe, aş fi de acord, dar acum este o situaţie delicată. În seara aceasta trebuie să se prezinte ca o doamnă cuviincioasă, iar rochia asta îi dezvăluie prea multă piele… Se strădui să nu pară aberant. Pur şi simplu nu se cade. Decolteul este prea adânc.

— Spencer, interveni Abby, nu e timp pentru altceva. Celelalte rochii nu sunt gata şi nu pot să port o rochie de zi – ar fi o ofensă la adresa gazdei.

— Atunci acoperă-ţi pieptul cu un şal. Se uită spre camerista care îl privea cu ochi mari. Nu-mi pasă ce şi cum – acoper-o cumva, ai înţeles?

Camerista încuviinţă enervată din cap.

— *Oui, monsieur, oui.*

— Şi încă ceva, continuă el. Trebuie să-i prinzi părul mai strâns în creştet. Ca să nu fie tentat să-şi vâre degetele prin el. Se duse spre Abby, ignorându-i obrajii roşii ca nişte cireşe în pârg. Vreau să-i scoţi nişte cârlionţi aici şi aici, zise el şi arătă spre tâmple. Aşa poartă toate tinerele respectabile.

— Dar, *monsieur,* protestă din nou camerista. Părul doamnei nu este… cum se spune… nu e bun de ondulat. N-o să arate la fel de drăguţ cum vă imaginaţi dumneavoastră.

El îşi încrucişă braţele pe piept.

— Pot să-ţi reamintesc, *mademoiselle,* că treaba ta este să o faci să arate bine. Pentru că, dacă nu poţi face ce îţi cer…

— Marguerite, îl întrerupse Abby pe un ton glacial, fă cum spune Excelenţa Sa. Cârlionţii, şalul, tot. Plăteşte pentru asta, aşa că o să obţină ce îşi doreşte.

Se holbă la Abby, nedumerit să o vadă capitulând aşa rapid şi uşor neliniştit de felul în care vorbise, la fel de poruncitor ca el.

— Mulţumesc. Îi studie chipul înroşit, iar starea de nelinişte i se accentuă. Înţelegi de ce, da, draga mea? În seara asta, trebuie să arăţi la fel de pură ca rouă dimineţii, pentru a pune capăt tuturor bârfelor.

— Înţeleg perfect, milord. Vrei să mă transform într-o domnişorică engleză elegantă, aşa ca Evelina.

— La naiba, Abby, aşa e cel mai bine. După ce-i convingem că eşti soţia mea, n-ai decât să te îmbraci cum vrei, dar acum trebuie să faci ce-ţi spun eu.

— Sigur, milord, zise ea blând. Tot ce crezi că se cuvine.

Îl lua peste picior cu „milord” şi cu „tot ce crezi că se cuvine”? Bine, n-avea decât să îl ia cât voia peste picior – nu putea merge cu ea arătând aşa, pentru că nu şi-ar fi putut ţine mâinile potolite.

— Foarte bine. Se făcu că nu bagă de seamă scăderea bruscă de temperatură din cameră şi încruntătura feroce a doamnei Graham. Mai putem zăbovi cel mult o oră, Abby. Sper că o să fii gata până atunci.

Nu mai spuse nimic altceva, ci se îndreptă spre scări, ca să coboare în biroul lui liniştit şi la coniacul lui. Nu se aşteptase să-i fie atât de greu să facă faţă acestui mariaj de complezenţă. Se ruga din tot sufletul ca detectivii să dea cât mai repede de urma fratelui său.

Capitolul 9

Petrecerile, dineurile şi balurile sunt adevărate ordalii care pun la încercare toate persoanele importante, şi nu toate se sfârşesc cu bine.

Sfâşiată de groază şi de frică, Abby trecu în revistă sala modestă de bal a lui Lady Tyndale. Cum de încăpeau atât de mulţi oameni în ea? Cel puţin o sută de doamne şi de domni îmbrăcaţi frumos şi gălăgioşi se fâţâiau în toate direcţiile, preocupaţi fie de dans, fie să o studieze cu acelaşi interes subtil cu care adulmecă lupii mirosul de came fragedă.

Chiar şi cu Spencer alături, tot simţea că atrăgea toate privirile. Acum însă, el se dusese să îi aducă nişte punci, aşa că ea se simţea negreşit atracţia principală. Matroanele îşi dădeau ochii peste cap în spatele evantaielor. Câteva domnişoare izbucniră în chicote de râs după ce aruncară o privire spre părul ei. Iar un dandy – parcă aşa le zicea filfizonilor ăstora – îşi duse monoclul la ochi şi îi scană ţinuta cu un surâs trufaş.

— Nu-i băga în seamă, şopti Evelina. Ai zice că n-au mai văzut până acum o soţie de viconte.

— Nu de asta râd. Bărbia îi tremura, parţial de furie, parţial de jenă. Râd de prostia asta de şal îndesată în decolteul unei rochii de bal.

Evelina ridică dintr-o sprânceană perfect pensată.

— Şi de ce îl porţi dacă ştii că nu e la modă?

— Spencer a zis că rochia e mult prea necuviincioasă fără. E o prostie, ştiu, dar nu mi-a dat de ales.

Buzele Evelinei se întinseră într-o linie subţire.

— Nu m-ar deranja prea tare, continuă Abby, dacă nu ar aluneca întruna. Rochia nu e concepută pentru a fi purtată cu şal, aşa că n-are un sistem de prindere special, iar acele ies încontinuu.

— Atunci scoate-l pur şi simplu şi bagă-l în poşetă, replică Evelina. Uită de ce spune Spencer.

În niciun caz. Dacă el voia ca ea să poarte şal, asta

avea să poarte. Poate după ce mai ajungeau nişte bârfe la urechea lui, acest domn atotştiutor avea să-şi dea în sfârşit seama că nu le ştia chiar pe toate.

— Nicio problemă. După două vizite la toaleta doamnelor, cred că o să scap de şal.

Deşi, dacă nu era foarte atentă, bucăţica enervantă de dantelă îi putea sări de pe umeri şi se putea năpusti asupra cuiva.

Unul dintre „cârlionţi” îi căzu în ochi. Îl suflă la o parte. Evelina se uită cu atenţie la ea.

— Şi coafura, tot ideea lui a fost?

— Tu ce crezi? N-a vrut să asculte când i-am spus că părul meu nu stă ondulat, ca al tău. Mi-ar fi plăcut şi mie să am aşa păr.

— Muşcă-ţi limba, zise Evelina. Aseară, toate femeile de la teatru, inclusiv eu, ţi-am invidiat părul minunat cu fir gros, aranjat atât de fermecător în creştetul capului. O coafură mult, mult mai confortabilă – şi mai frumoasă – decât cocurile noastre strânse bine.

Abby îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Zici doar aşa, să mă faci să mă simt mai bine.

— Ba nu, e adevărat. Până şi mamei i-a plăcut coafura ta, şi, deşi poate e puţin cam… hmm… ştearsă, se pricepe destul de bine la modă. Ai putea chiar să stârneşti o nouă modă.

Abby nu voia să stârnească o nouă modă. Voia să nu atragă atenţia în niciun fel. Asta însă părea imposibil, indiferent de ce-şi făcea la păr.

— Spencer a zis că mă face să arăt ca o uşuratică.

— Poftim? E ridicol!

— Oare? S-ar putea să fi avut dreptate. Se uită la celelalte femei, ai căror cârlionţi arătau exact aşa cum ordonase Spencer. Doar ai ei nu erau la fel de încreţiţi şi de bine conturaţi. Marguerite făcuse tot ce putuse cu fierul de ondulat într-un timp atât de scurt, dar era o cauză pierdută.

Crede că aşa o să arăt mai rafinată, dar nu poţi face din rahat bici.

— Mai ales dacă e deja bici, zise cu îndârjire Evelina. Uite care e treaba – nu trebuie să asculţi tot ce spune Spencer. Habar n-are despre ce vorbeşte. Eşti adorabilă aşa naturală, iar dacă nu poate vedea asta, atunci înseamnă că e orb.

Abby îi zâmbi cu recunoştinţă Evelinei.

— Nathaniel nu s-a înşelat în privinţa ta – eşti cea mai generoasă femeie din Anglia. Acum înţeleg de ce Spencer spune că ar trebui să încerc să te imit.

— Aşa zice? Evelina se încruntă. Uneori, Spencer e un mare măgar.

Abby rămase cu gura căscată.

— Ce-ai spus?

Evelina se înroşi imediat.

— Iartă-mi vulgaritatea, dar aşa zice mereu Nathaniel. Şi el are dreptate. Cineva ar trebui să-l înveţe pe Spencer cum să se poarte cu soţia lui.

— Oh, nu-i chiar atât de rău. Nu era vina lui Spencer că fratele lui i-o aruncase în braţe. A fost foarte bun cu mine. Ar trebui să vezi ce rochii mi-a cumpărat – ştiu că l-au costat o avere. Şi o mulţime de poşete şi pantofi…

— Ţi-a cumpărat rochii şi toate cele? Expresia Evelinei o făcu pe Abby să se gândească la faptul că, venită din partea oricărei altei femei, ar fi putut părea o expresie calculată. Şi s-a plâns că a trebuit să cheltuiască atât de mult? Unii soţi o fac, aşa mi s-a spus.

— Adevărul este că a insistat că nu îl interesează costurile, mai ales când am spus că-mi doresc o garderobă mult mai modestă.

Evelina privi în partea opusă a sălii de bal, cu un zâmbet vag jucându-i pe chipul angelic.

— Ia te uită… nu-i interesant?

— Ce anume?

Evelina tresări.

— Oh, nimic. Bătu cu evantaiul în palmă. Spune-mi, te rog, cum ţi se pare balul nostru? În Philadelphia aveţi baluri la fel de impresionante?

— Nici pe departe! În primul rând, în Philadelphia nimeni nu are acasă o sală de bal. Strângem covoarele şi lipim mobila de perete în salonul de zi. Chemăm pe cineva care cântă la pian, ca să putem dansa. Arătă spre sala de bal. Mama ta s-a întrecut pe sine însăşi cu aşa organizare.

— Poţi să-i mulţumeşti soţului tău pentru asta. El a suportat o mare parte din costuri. Ne-a trimis-o chiar şi pe bucătăreasa lui să prepare mâncarea şi ne-a împrumutat personal pentru lucruri precum lustruirea podelei sălii de bal. Nu ne-am fi descurcat niciodată să organizăm ceva atât de impresionant.

Asta explica multe – Nathaniel descrisese familia logodnicei sale ca „adeseori în pană de fonduri”, iar Abby chiar se întrebase cum de-şi permisese o asemenea extravaganţă.

— De ce a făcut Spencer aşa ceva?

Evelina ridică din umeri.

— Pentru că între timp s-a transformat în petrecerea voastră, aşa că s-a gândit că s-ar cuveni să fie un eveniment mult mai impozant.

— Aş vrea să nu mai cheltuiască în neştire pentru… mariajul nostru.

Pentru mariajul lor fictiv. Nu se simţea în largul ei.

— Aiureli! Spencer e un sac de bani fără fund. Aşa că de ce să nu-l fi lăsat să angajeze o orchestră minunată în locul celor trei muzicanţi pe care îi tocmiserăm noi? Sau să ne dea abajururile astea franţuzeşti în loc de lumânări? Cu excepţia conacului lui, pe care l-a construit doar ca să-i servească în cariera politică, nu şi-a cheltuit niciodată banii pe ceva frivol sau măcar ceva distractiv. Munca e viaţa lui. Asta l-a scos întotdeauna din minţi pe Nathaniel.

Menţionarea neisprăvitului de frate o provocă pe Abby să îi ia apărarea lui Spencer.

— Da, am înţeles că pe Nathaniel nu-l prea interesează „munca”.

Îşi dădu seama abia după ce scăpă porumbelul că de fapt stătea de vorbă cu logodnica lui, dar Evelina nu se arătă jignită, îi aruncă lui Abby o privire iscoditoare.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna cum par a fi.

Abby tresări. Oare era posibil ca Evelina să ştie mai multe despre activităţile lui Nathaniel decât dădea de înţeles?

Nu mai apucă să o întrebe, pentru că lămpile aduse de Spencer se aprinseră, dezvăluind-o în faţa tuturor musafirilor nedoriţi – precum Lady Brumley, care acum îşi croia drum spre ele cu un vaporaş mic de aur cocoţat în vârful coafurii ei învolburate.

Abby oftă. Spencer nu voia ca ea să stea de vorbă cu această femeie. Dar ce putea să facă acum – să fie neobrăzată? Doar obrăznicia le putea ţine la distanţă pe cele de teapa lui Lady Brumley.

— Draga mea Lady Ravenswood, zise femeia. Trebuie să stau de vorbă cu dumneata despre hidromel. Nu înţeleg de ce tatăl dumitale l-a vândut ca remediu împotriva indigestiei. Eu l-am încercat de câteva ori, dar fără rezultat.

Abby îşi semeţi bărbia.

— Pentru mine funcţionează de fiecare dată, milady. Aţi încercat cu lapte?

— L-am combinat cu lapte, cu miere, cu ceai – mai aveam puţin i-l amestecam cu apa în care s-au spălat vasele, şi tot degeaba.

Abby se crispă.

— Nu ştiu ce să vă spun. Poate nu e combinaţia bună de plante medicinale pentru digestia dumneavoastră, milady.

— Vreţi să încetaţi cu atâta „milady”? Doamne,

Dumnezeule, parcă aţi fi servitoare.

Obrajii lui Abby se făcură roşii ca focul. Spencer spusese şi el ceva asemănător – că nu trebuia să se comporte ca o servitoare. Dar de unde să ştie cum trebuia să se adreseze oamenilor cu titluri nobiliare? Nu-i spusese nimeni şi, deşi încercase să înţeleagă de una singură, nu pricepuse mai nimic.

— În tot cazul, continuă Lady Brumley, părerea mea este că afacerea asta cu hidromelul nu merge cum trebuie. Nu e deloc un tonic. E foarte bun ca…

— Bună seara, Lady Brumley, zise Spencer cu răceală în timp ce se apropia cu două pahare de punci. Îi întinse unul Evelinei, iar pe celălalt îl ridică spre marchiză. V-am adus ceva răcoritor, doamnă. Aş vrea să dansez cu soţia mea.

Lady Brumley luă paharul, dar se încruntă la el.

— Uite ce-i, eram în mijlocul unei conversaţii cu Lady Ravenswood. Nu poţi să o iei de fiecare dată când încerc să vorbesc cu dumneaei.

— Oh, ba pot. Privirea lui Spencer scăpără. E prerogativa unui soţ. Iar acum, vă rog să ne scuzaţi…

Îi oferi lui Abby braţul şi o conduse pe ringul de dans. Abby ridică neputincioasă din umeri spre Lady Brumley, dar adevărul era că se simţea uşurată. Conversaţia cu Lady Brumley era precum o plimbare în întuneric într-o casă ciudată – nu ştia niciodată când putea trânti o vază la pământ.

Îşi ridică privirea spre Spencer, care îi zâmbea.

— Mulţumesc că m-ai salvat, spuse ea.

— Cu plăcere. O conduse până în mijlocul ringului. Constată cu mirare că restul dansatorilor se dădeau din calea lor, formând un cerc în jurul ei şi-al lui Spencer. Dar nu te-am salvat definitiv, draga mea, continuă el. Vreau să dansez cu tine. Se aşteaptă să dăm tonul cu primul vals.

Orchestra începu primele acorduri, iar Abby se panică.

— Nu putem, şopti ea.

Doamne, Dumnezeule, toată lumea era cu ochii pe ei.

— De ce să nu putem? Îi puse o mână pe talie şi o ridică pe cealaltă zâmbind. Nu uita că toţi ne cred căsătoriţi.

— Nu ştiu să dansez vals, şuieră ea.

Zâmbetul lui păli.

— Cum adică?

— Adică habar n-am care sunt paşii sau cum trebuie să mă mişc sau… nimic nu ştiu.

Aruncă o privire grăbită în jur şi-şi coborî vocea:

— Şi de ce nu mi-ai zis până acum?

— Pentru că nu m-ai întrebat.

El scrâşni din dinţi.

— Dar sigur ai văzut cum se dansează şi ai o idee.

— N-am văzut niciodată cum se dansează valsul şi nici n-am dansat. Aşa că, dacă insişti să dansez, o să ne facem amândoi de râs. Sau poate ai cum să mă învârţi pe aici pe ring fără să observe nimeni că nu ştiu să dansez.

Spencer îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp şi înjură în barbă.

— Aşteaptă aici, zise el tăios şi plecă spre orchestră.

Oh, nu, acum ce mai făcea? încremenită de groază, rămase singură în mijlocul ringului. Muzica se opri brusc şi toate privirile din sala de bal se fixară asupra ei cu o curiozitate maliţioasă, îi venea să intre în pământ de ruşine.

Deja se hotărâse să fugă la toaletă, când orchestra abordă un cu totul alt gen muzical, ceva ce îşi amintea vag de la balurile din tinereţe.

Comportându-se ca şi cum schimbarea registrului muzical de ultim moment era o chestiune cât se poate de firească, Spencer se apropie şi îi oferi mâna.

— Sper că ştii să dansezi pe muzică irlandeză, da?

Ea dădu aprobator din cap. Slavă Domnului că nu alesese ceva ce nu ştia.

În timp ce o conducea spre şirurile de dansatori, o întrebă:

— Cum e posibil să nu ştii cum se dansează valsul? Ai avut un profesor de dans şi ai zis că în tinereţe ai fost la baluri.

— Da, *în tinereţe.* Înainte ca valsul să ajungă în America. Când cei din Philadelphia dansau vals, eu eram consemnată în camera în care zăcea tata. Ţi-am mai spus, au trecut ani fără să fi participat la orice gen de eveniment social. Şi nu am învăţat niciodată să valsez.

— Am înţeles.

Chipul lui încordat însă spunea că nu înţelesese deloc. Ea se enervă.

— Doar te-am avertizat. Aseară, în trăsură…

— Da, ai dreptate. Maxilarul i se mai descleştă. Cred că ar fi trebuit să te ascult. O să fiu mai grijuliu pe viitor, bine?

— Bine. Se apropiară de capătul şirului format din dansatori, moment în care ea se panică. Sper că dansaţi pe muzica asta la fel cum dansăm şi noi în America.

— Nu văd de ce n-am face-o. Îşi coborî vocea. Iar dacă nu recunoşti muzica, opreşte-te şi o să le spun să cânte altceva. O să dureze o vreme, dar sper că în final o să nimerim ceva ce ştii.

Îngrozită de gândul de a îndura aceeaşi umilinţă şi a doua oară, dădu să protesteze. El îi zâmbi însă, aşa că se linişti. Îi făcu cu ochiul şi o lăsă la locul ei, iar el se duse de partea cealaltă a şirului, şi atunci ea înţelese.

Spencer – omul de stat cu minte lucidă – o tachina. Asta după ce îl făcuse de râs în faţa prietenilor lui. Un lucru nemaipomenit. Tocmai când crezuse că vicontele arogant îl îngropase definitiv pe gentlemanul simpatic pe care îl cunoscuse în America, îi dovedise contrariul.

Când dansul începu, o uimi din nou. Spencer era un dansator excepţional. N-ar fi bănuit nici în ruptul capului

aşa ceva – rezervatul Lord Ravenswood să se mişte cu o asemenea dezinvoltură? Să se angajeze într-o activitate atât de frivolă? Absolut uimitor!

Talentul lui îi punea în umbră pe ceilalţi dansatori. La un moment dat, îi acoperi la propriu câteva mişcări stângace, ceea ce o uimi din nou. După un timp, ea se relaxă şi lăsă muzica să-i poarte paşii.

Slavă Domnului că erau aceiaşi paşi pe care îi învăţase în tinereţe. Iar partenerul îi uşura sarcina, oglindindu-i cu precizie toate mişcările pe care trebuia să le facă. Îi ghidă toate piruetele cu o mână sigură, care îi dădea putere. Se purta de parcă ar fi fost căsătoriţi de-adevăratelea.

Doamne, Dumnezeule, nu din nou. Reuşea să nu-l vadă ca pe un soţ adevărat când se comporta distant şi arogant, dar, când îşi lăsa garda jos, ca acum, inima ei o lua razna. Fiecare atingere părea un preludiu pentru o îmbrăţişare, fiecare privire fierbinte – promisiunea unor săruturi pătimaşe, devoratoare şi pur masculine, fapt ce îi făcea pulsul să-i bată nebuneşte.

În momentul în care dansul se termină, uitase de vals. Uitase şi propriul nume, absorbită fiind de căldura braţului lui pe care îşi ţinea palma în timp ce el o conducea în afara ringului şi de parfumul de citrice al maxilarului lui proaspăt bărbierit pe care-l simţi când el se aplecă să-i şoptească:

— Vreau să te prezint câtorva oameni.

Asta îi alungă orice brumă de zăpăceală senzuală.

— Să nu mă prezinţi prea multor oameni. O să-ţi fie mult mai greu să le explici tuturor dispariţia mea când totul se va termina.

— Ah, dar cei din familia Blakely îmi sunt prieteni buni. Blakely şi soţia lui îmi vor sta alături, indiferent de ce se întâmplă. Şi, oricum, ei deja ştiu adevărul despre noi.

— Chiar ai spus cuiva adevărul despre noi? După ce ai insistat atât asupra proporţiilor scandalului cu care te alegi

dacă nu joci această farsă în faţa tuturor?

— Lui Blakely a trebuit să-i spun. E subordonatul meu, şi aveam nevoie de el să mă ajute cu Nat. Iar soţia lui l-ar fi descusut oricum, aşa că am preferat să-i spună şi ei deschis despre ce-i vorba.

Abby se încordă, parţial pentru că începea un nou vals, şi oamenii îi aruncau priviri infatuate în timp ce se duceau spre ring, şi parţial pentru că îi displăcea profund că prietenii lui ştiau adevărul.

— Probabil mă consideră o fiinţă îngrozitoare pentru că am fost de acord cu planul tău.

— Nu-ţi face griji, n-o să dea vina pe tine – sunt obişnuiţi cu stilul meu, zise el sec. Atâta timp cât o să te porţi cu naturaleţe, Lady Clara o să te adore. Eşti exact genul de femeie care îi este pe plac.

— Ce vrei să spui cu asta? Şi soţul ei?

În ochii lui apăru subit o licărire imposibil de descifrat.

— Mă aştept să aibă şi el cam aceeaşi reacţie. Asta de îndată ce o să admită că s-a înşelat.

Capitolul 10

Manualul de etichetă al lui Debrett trebuie învăţat pe dinafară. Cine nu-l ştie pe de rost, trebuie neapărat să aibă în permanenţă la el o copie.

Sugestii pentru un servitor stoic

Când Spencer o aduse pe Abby să-i cunoască pe cei doi Blakely, nerăbdarea lui nu fu umbrită nici măcar de

prezenţa Evelinei. Aşadar, Blakely credea că Abby era o persoană care vâna bărbaţi bogaţi? De-abia aştepta să vadă ce repede îi scotea suspiciunea asta caraghioasă din cap.

După ce îi prezentă lui Abby ca Lady Clara şi căpitanul Blakely, adăugă:

— Blakely este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. L-am cunoscut pe când era în marină şi eu însărcinat cu obţinerea unor învoiri pentru anumiţi căpitani.

— Înţeleg, spuse Abby. Am crezut că aţi crescut împreună cu Excelenţa Sa, la fel ca în cazul Evelinei şi al familiei ei.

— Nu am crescut împreună cu Lady Evelina şi cu familia ei, zise perplex Blakely.

Spencer o trase de mână să-i atragă atenţia lui Abby, iar Evelina interveni cu blândeţe:

— Sir, cred că vorbea cu soţul ei.

— Dar asta înseamnă că mie mi-a zis… Blakely tresări când Spencer făcu ochii mari spre el. Oh, am înţeles.

— Iar am greşit, nu? zise Abby şi-şi înfipse unghiile în braţul lui.

— Nu, nu, răspunseră la unison cei doi bărbaţi.

Lady Clara îi săgetă cu privirea.

— Nu o ajutaţi cu nimic dacă sunteţi politicoşi, mocofanilor. Sunt sigură că ar vrea să ştie formulele corecte de adresare, îi zâmbi cu căldură lui Abby. În general, soţului meu nu i se spune „lord” sau „domnia ta”.

Abby îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Am presupus că are un titlu nobiliar, pentru că dumneavoastră sunteţi „lady”. Am presupus că şi funcţia militară este la fel de importantă, şi de aceea i se spune „căpitan”. Căpitanii fac ceva util, dar lorzii ce fac?

Blakely începu să chicotească.

— Ai auzit, Ravenswood? Soţia ta e o femeie foarte perspicace. Chiar aşa, lorzii cu ce se ocupă?

Evelina şi Spencer se încruntară amândoi la el, în timp ce Lady Clara spuse apăsat:

— Morgan, încetează! O faci pe biata soţie a domniei sale să se simtă prost.

— Stai aşa, credeam că eu sunt Excelenţa Sa, glumi Blakely, şi, când soţia sa îi trase un ghiont în coaste, se adresă direct lui Abby: Scuze. N-are nimic de-a face cu dumneata, Lady Ravenswood. Doar că nu mă pot abţine să nu-l iau peste picior pe soţul dumitale.

Abby nu putea rămâne imună, la fel ca oricare altă femeie, la farmecul ştrengăresc al lui Blakely. Îşi relaxă palma cu care îl strânsese pe Spencer de braţ.

— Înţeleg perfect. Nici eu nu mă pot abţine.

— Iar eu te rog să-l ignori pe nemernicul meu drag, zise Clara. Ştie foarte bine cât de uşor este să faci confuzie între titlurile noastre nobiliare şi maniera de adresare. Nici el nu a crescut în Anglia.

— Şi nici nu m-am bucurat prea tare când a trebuit să le învăţ, pe vremea când aveam treisprezece ani şi am început liceul în Irlanda, interveni Blakely. Am aruncat cu *Manualul de etichetă* al lui Debrett în capul directorului şcolii şi am luat-o pe cocoaşă destul de rău pentru asta. Mi-a luat ani întregi până am priceput toate dedesubturile. Când fratele meu, care a crescut în Anglia, m-a introdus în societate, am insultat o baroneasă. Nimeni nu mi-a spus cum trebuie să te adresezi unei baronese.

— Femeile au şi ele titluri? De aceea soţia dumitale este numită „lady”, dar dumitale nu ţi se spune „lord”?

— Nu chiar, răspunse Lady Clara, apoi începu să-i explice.

Între timp, Spencer se mustra că nu o instruise mai bine pe Abby. Valsul, încurcăturile de adresare… toate ar fi putut fi prevenite. În loc să fie preocupat de iscarea unui scandal, trebuia să-i asculte temerile. Ce se întâmplase cu abilităţile lui de strateg? De ce nu-şi dăduse seama că nu

putea să o arunce direct într-un ocean de reguli complicate şi să se aştepte ca ea să ştie să înoate printre ele?

Pentru că reuşise să-l facă să uite de regulile propriului joc! Slavă Domnului că nu o cunoscuse pe vremea când era şeful serviciului de spionaj, pentru că Anglia ar fi pierdut războiul. Nu cunoscuse niciodată o femeie cu o capacitate atât de perversă de a-i distrage atenţia.

Se uită spre ea şi tresări când o văzu că scutură din cap ca să-şi dea cârlionţii din ochi. Din nou. Poate că servitoarea avusese dreptate în legătură cu părul ei – poate chiar există un păr care să nu poată fi ondulat. Soţia asta a lui avea şi alte probleme pe moment.

— Nu o să reţin niciodată atâtea titluri, se plânse Abby.

— Ba da, dacă Spencer îşi face timp să te ajute. Acum până şi Evelina sărea în ajutorul lui Abby. Fata îi aruncă lui Spencer o privire mustrătoare. Doar nu te aştepţi ca Abby să înveţe într-o singură zi ceva ce ţie şi căpitanului Blakely v-a luat jumătate de viaţă.

— Ba asta face, replică Abby cu o doză de amărăciune. Nu ştiai? Lord Ravenswood poate ordona oricui să facă întocmai ce pofteşte el. Sau mie aşa mi-a spus.

— Ia vezi, Abby… începu el.

— Lord Ravenswood are tendinţa extrem de supărătoare de a face pe autoritarul, spuse Lady Clara, susţinându-i punctul de vedere.

— Aşa este, remarcă şi Evelina. Ar trebui să vedeţi cum îl muştruluieşte de fiecare dată pe Nathaniel.

Lady Clara dădu aprobator din cap.

— Şi voi ar trebui să aflaţi cum ne-a manipulat pe mine şi pe Morgan acum trei ani. Nu v-ar veni să credeţi ce a făcut.

— Oh, ba mă gândesc că aş putea crede aproape orice despre soţul meu. Ochii lui Abby sclipiră în mod

diabolic. Dar nu-l dojeniţi prea aspru. Face aşa pentru că el ştie cel mai bine de ce avem noi nevoie. Doamne păzeşte să ne vedem de vieţile noastre sau să luăm singuri decizii când îl avem în preajmă pe atotştiutorul Lord Ravenswood, să ne lumineze.

Situaţia începea să devină enervantă.

— Doamnelor, vă mai ascuţiţi mult limba pe spinarea mea? întrebă el iritat. N-aţi vrea să-l luaţi şi pe Blakely la trei păzeşte? Are şi el câteva defecte, nu numai eu.

— Da, dar ale mele nu sunt aşa distractive ca ale tale, răspunse jovial Blakely. Eu am defecte plictisitoare – de exemplu, cam sforăi şi sunt incapabil să iau lucrurile în serios.

— Spencer nu are cu siguranţă acest defect, îl luă Abby peste picior din nou. Până şi glumele lui sunt chestiuni serioase.

— Lord Ravenswood face glume? întrebă Lady Clara. Ce n-aş da să aud şi eu una.

— Soţia mea nu m-a auzit niciodată făcând o glumă, spuse sec Spencer. Probabil că asta insinua.

— Eu l-am auzit pe Ravenswood spunând o glumă, zise Blakely cu un entuziasm suspect.

— Serios? strigă Evelina. Oh, rogu-vă, împărtăşiţi-ne-o!

Blakely rânji ca un clovn maniac.

— Bine, staţi să-mi aduc aminte… Când Iacob I a venit în Anglia, un preot l-a binecuvântat aşa: „Cerul să te aibă în pază şi să facă om din tine, deşi nu prea are din ce”. Asta a fost gluma lui Ravenswood.

— Exact ce v-am spus, zise triumfătoare Abby. Până şi glumele lui sunt serioase.

— Şi nu extraordinar de amuzante, adăugă Lady Clara.

— Ca să fiu cinstit, spuse Blakely, a zis şi unele amuzante, dar erau prea deochiate ca să le repet într-o

companie atât de aleasă.

— Zău aşa, Spencer, ce obraznic eşti! strigă Abby, prefăcându-se îngrozită.

Spencer îl fixă cu privirea pe prietenul lui.

— N-am zis un banc deochiat în viaţa mea.

— Ba ai zis. Ai uitat, pentru că erai beat. Mai ştii noaptea aia din Paris când am terminat o sticlă din cel mai bun brandy de la *madame* Dupuis?

Spencer se uită urât la el.

— Dacă stau să mă gândesc bine, adăugă Blakely în timp ce îşi freca bărbia, a fost singura dată când te-am văzut beat. Hmm. Iar singura dată când te-am auzit spunând un banc coincide cu singura dată când te-am văzut beat. Ce concluzie pot eu să trag?

— Că soţul meu se distrează când e beat, îl necăji Abby cu ochii sclipind de plăcere. Spune glume şi recită poezii…

— Ravenswood recită poezii? interveni Lady Clara. Oho, din ce în ce mai promiţător. Şi ce poezii recită?

Zâmbetul lui Abby păli brusc.

— Oh. De fapt, nu eu l-am auzit recitând. Doar că… eu…

— Byron, spuse Evelina. Am auzit că a citat din Byron: „În noapte umblă în splendoarea/Tărâmului senin şi înstelat”. La Abby se referea.

— Chiar aşa? Blakely schimbă câteva priviri cu soţia lui. Ravenswood, eşti un drac împieliţat. Trebuie să te scot la băute mai des.

Abby se înroşi toată, dar Spencer îi aruncă o privire contrariată Evelinei.

— De unde ai aflat?

Evelina ridică din umeri.

— Nathaniel mi-a spus.

— Ai vorbit cu Nathaniel?

Pe chipul Evelinei apăru şi dispăru atât de repede o

umbră de panică, încât Spencer se întrebă dacă nu cumva i se păruse.

— Sigur că am vorbit. Când s-a întors din America. Mi-a povestit despre noaptea în care te-ai abţiguit.

Foarte ciudat. Ce altceva îi mai spusese Spencer în seara aceea fratelui său care să merite a-i fi relatat Evelinei? Un gentleman nu discută niciodată cu o lady despre beţiile unui alt gentleman. Nu se cade.

Dar când respectase Nat vreo regulă?

— Nu ar fi trebuit să-ţi spună, zise Spencer. Unele lucruri sunt strict confidenţiale.

Chipul lui Abby deveni serios.

— Pentru tine toate lucrurile sunt confidenţiale, Spencer. Poate, dacă n-ar fi aşa, nu ai fi tot timpul atât de serios.

Asediat de pe toate fronturile, Spencer se crispă, apoi se întoarse spre prietenul lui şi schimbă subiectul:

— Apropo, i-ai spus fratelui tău veştile bune? Ce zice Templemore?

— E încântat, cum altfel. Blakely îşi petrecu braţul pe după talia soţiei lui şi o privi cu mare afecţiune. Îi place la fel de mult să aibă nepoţi şi nepoate pe cât îi place şi să-şi facă lui fii şi fiice.

La naiba, el se referise la noul model de pistol. Nu mai apucă să-l corecteze pe Blakely, că Evelina interveni senină:

— Oh, Lady Clara, sunteţi însărcinată?

Lady Clara se înroşi.

— Da.

Abby zâmbi cu sinceritate.

— E primul copil?

— Al doilea, interveni Blakely cu zâmbetul radiant al unui tată în devenire. Mai avem o fetiţă, Lydia. Are aproape un an.

Exact ce nu-şi dorise Spencer în seara asta – o

discuţie despre copii.

— Minunat, murmură Abby. Ador copiii. Aş vrea să o văd.

Invidia care îi inundase chipul îl pocni pe Spencer ca un pumn în plex.

— O să o aduc în vizită la un moment dat, spuse Lady Clara, apoi sesiză expresia chinuită a lui Spencer. Schiţă un zâmbet. Când nu e şi soţul tău prin preajmă. Lord Ravenswood nu se dă în vânt după copii.

— Aiurea! Abby îi aruncă o privire întrebătoare. Există şi oameni cărora nu le plac copiii?

— Oh, holteilor şi proaspeţilor însurăţei, zise Lady Clara dispreţuitor. Dar asta din cauză că nu au. N-ar şti ce să facă cu ei. Ar fi trebuit să-l vezi pe Excelenţa Sa când am încercat prima dată să i-o dau pe Lydia. A sărit cât colo, de parcă îi dădusem un şarpe.

— Mi-era frică să n-o scap, minţi Spencer printre dinţi.

Lady Clara izbucni în râs, fără să-şi dea seama de chinul la care îl supunea cu fiece cuvânt.

— Cred că ţi-era teamă să nu-i curgă scuipatul pe haina ta. Tipic bărbătesc – şi Morgan era la fel până să aibă fata.

— Ba nu e adevărat! protestă Blakely. Îmi plăceau destul de mult copiii. Oricum, mai mult decât lui Ravenswood.

— Da, pe tine te deranja mai puţin dacă-ţi murdărea haina, zise împăciuitor Lady Clara. Dar mi-aduc aminte de un comentariu de-al tău, legat de urlătorii mici. Înainte să ai copil.

— Mda, bine, poate am zis o dată ceva, bombăni Blakely.

— Şi acum speraţi să aveţi un băieţel? întrebă Abby, nerăbdătoare ca orice femeie să afle cât mai multe despre bebeluşi.

Spencer nu mai putea îndura.

— Blakely, hai să mergem să luăm nişte punci pentru soţiile noastre. Trebuie să le ocupăm gura cu ceva mai interesant decât discuţia despre copii.

— Bună idee, zise Blakely şi se desprinse de lângă soţia lui. Deşi eu aş avea o idee şi mai bună pentru gurile lor.

— Morgan, să-ţi fie ruşine! zise Lady Clara.

Blakely râse. Apoi Abby mai întrebă nerăbdătoare ceva despre Lydia, iar Spencer plecă împreună cu Blakely, lăsându-le pe cele două să discute în voia lor despre copii.

Spencer înjură în barbă. Blakely râse iar.

— Te scoate din minţi, aşa-i?

Spencer îşi văzu cu hotărâre de drum.

— Nu ştiu la ce te referi.

— La încântătoarea ta soţie americană. Cea cu zâmbet răpitor şi ochi plini de veselie, interesată de copii.

Tulburat peste măsură că prietenul lui remarcase „zâmbetul răpitor şi ochii plini de veselie” ai lui Abby, Spencer se uită urât la Blakely.

— Să-nţeleg că te-ai lămurit că nu umblă după averea mea?

— Nicio femeie care îl necăjeşte pe impunătorul Lord Ravenswood în faţa prietenilor lui n-are cum să umble după averi. Pentru că, în cazul ăsta, ar fi preferat să te linguşească, pentru a ţi se băga mai bine pe sub piele.

— Să mă ia în derâdere este activitatea preferată a lui Abby, bodogăni Spencer. Aşa alege să se răzbune pe mine pentru că am obligat-o să se implice.

— I-ai oferit de două ori zestrea. N-aş zice că s-a văzut chiar „obligată”.

— Nu a vrut decât o mică parte din banii pe care Nat i-a luat de la ea. Iar eu am refuzat să îi dau pentru că am vrut să evit un scandal.

Blakely îl scrută cu privirea pe Spencer.

— Părerea mea este că ai mai avut şi alt motiv să o

refuzi. Nu ai lăsat-o să plece pentru că o doreşti, aşa-i?

„La fel cum am nevoie de aer, de mâncare şi de apă.” Însă asta nu avea nimic de-a face.

— Dacă mă întrebi dacă o doresc, cred că răspunsul este evident. Ce bărbat în toate minţile nu ar dori-o? E extraordinar de atrăgătoare.

— Dar nu suficient de atrăgătoare încât să o iei cu adevărat de soţie. Cred că un viconte are nevoie de cineva mai… apropiat ca origine şi ca poziţie socială.

Spencer se holbă la Blakely.

— Şi tu? Chiar toată lumea mă consideră cel mai pompos bărbat din Anglia?

Mina lui Blakely când se opriră în dreptul meselor cu punci era neobişnuit de sumbră.

— Dacă nu-ţi pasă, atunci de ce nu o iei de soţie? Sunt convins că o să-ţi fie supusă. Chipul i se luminează ori de câte ori se uită spre tine.

Spencer se întoarse spre masă, încercând să facă ceva, orice, care să-i alunge din minte ideea intrigantă că Abby se lumina la faţă când îl vedea pe el. Mâinile însă îi tremurară când turnă punci în două pahare.

— Nu vreau să mă însor, Blakely – asta-i tot. Nu are nicio legătură cu ea. E vorba doar că nu aş fi un soţ bun, indiferent de femeie.

— Asta e absurd. Şi, oricum, la un moment dat va trebui să te însori – dacă nu cu americanca simpatică, atunci cu alta. Trebuie să ai un moştenitor. Până şi eu ştiu că asta se aşteaptă de la tine.

— Nu trebuie să fac nimic dacă nu vreau. Şi, spre deosebire de tine, nu ard de nerăbdare să fac nişte „urlători” mici. Ai uitat că nu-mi plac copiii?

— Clara are dreptate – de îndată ce o să ai unul, o să-ţi schimbi părerea. Deci nu trebuie să…

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Dumnezeule, nu putea scăpa de discuţia asta despre copii nici măcar cu

prietenul lui. Spencer luă paharele şi se întoarse spre Blakely, fixându-l cu privirea. Chestiunile mele strict personale nu te privesc, aşa că nu-ţi vâri nasul.

Blakely tresări. Apoi expresia i se înăspri.

— Bine atunci. O să am grijă ca pe viitor să nu mai uit.

— Aşa să faci.

Spencer plecă fără să-l mai aştepte şi pe Blakely, evitând astfel să adauge ceva ce ulterior ar fi regretat. Obosise să se tot eschiveze să dea răspunsuri şi să se conformeze aşteptărilor celorlalţi. N-aveau decât să-l considere oficios, arogant sau nesimţitor. Mai bine decât să ştie adevărul, fapt ce le-ar fi stârnit doar milă. Nu mai avusese de îndurat mila altora de la moartea mamei lui şi nu avea de gând să o îndure acum, cu atât mai puţin din partea prietenilor săi.

Chiar dacă asta însemna să nu mai aibă pe nimeni de partea lui.

*

Pe măsură ce seara avansa, Abby se simţea mult mai încrezătoare în capacitatea ei de a naviga în apele parşive ale înaltei societăţi londoneze. Lady Clara şi Evelina îi oferiseră cu amabilitate un curs rapid al titlurilor engleze. Era sigură că va avea nevoie de mult timp pentru a le aprofunda, dar acum ştia că în cele din urmă avea să le dea de cap.

Nici măcar cererea ursuză a lui Spencer de a dansa cu el pe o melodie populară nu îi mai domoli speranţele. Mai ales că dansul îl mai relaxa puţin şi îi alunga supărarea din ochi.

Din fericire, până la sfârşitul dansului, se transformase din nou într-o persoană cordială. Reuşi chiar să schiţeze un zâmbet când căpitanul Blakely o invită să danseze pe o melodie scoţiană, iar ea acceptă cu mare

drag.

Căpitanul Blakely o conduse spre celelalte perechi de pe ring.

— Se pare că ţi-ai intrat foarte bine în rolul pe care îl ai în această şaradă.

Abby simţi un junghi de panică, dar îşi aduse apoi aminte că el ştia adevărul.

— Încerc. Deşi n-am fost convinsă că e o idee bună.

— Şi atunci de ce te-ai implicat?

Ea privi cu încăpăţânare în faţă în timp ce ocoleau camera.

— Nu mi-a dat de ales. Ori jucam rolul de soţie, ori mă arunca în stradă fără niciun sfanţ.

— A mers la cacealma. Sigur ţi-ai dat seama de asta. Nu ar lăsa niciodată o femeie fără nicio leţcaie. Cu atât mai puţin pe una pe care o place.

Ea îi aruncă lui Blakely o privire uimită.

— Spencer nu mă place – mă tolerează. Şi în acelaşi timp mă şi... Ba nu, n-are rost. Orice ar simţi pentru mine, ţine bine ascuns.

— Eu susţin în continuare că nu te-ar fi aruncat în stradă.

Ea oftă.

— Aşa cred şi eu. Dar s-a oferit să-mi dubleze zestrea. Şi, să fiu cinstită, am simţit că îi datorez ceva pentru că am avut încredere în fratele lui. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă aş fi tratat cu mai mult scepticism afirmaţiile lui Nathaniel.

— Şi de ce n-ai făcut-o? Mi se pare că eşti o femeie inteligentă.

— Mulţumesc. Îi aruncă un zâmbet. Spencer mă crede naivă şi exagerat de optimistă. De aceea susţine că l-am şi crezut pe Nathaniel.

— Dar de ce l-ai crezut?

Abordarea prietenoasă a căpitanului Blakely o

încurajă să spună adevărul.

— Pentru că l-am plăcut pe Spencer mai mult decât ar fi trebuit. Mi-am dorit ca povestea lui Nathaniel să fie adevărată.

— Înţeleg perfect. Ravenswood e un om bun, dar e foarte închistat la minte. De aceea dumneata pari puţin cam prea îndrăzneaţă pentru el.

Ea scutură din cap.

— În America s-a comportat altfel.

Ajunseră într-o etapă a dansului care era prea zglobie pentru a-şi putea continua conversaţia.

Un dans scoţian prea plin de viaţă pentru a vorbi în continuare despre Spencer. În plus, stilul de dans al căpitanului Blakely era lăudabil, iar ea adora genul acesta de dans cu paşii săriţi şi exuberanţi. Parfumul greu de ciuboţica-cucului şi de liliac din sala de bal îi sporea această plăcere, făcând-o să uite de toate problemele. La sfârşitul dansului râdeau amândoi.

După ce o conduse în afara ringului, căpitanul Blakely preferă să o tragă într-o parte în loc să o conducă înapoi spre grupul lor. Apoi reluă conversaţia din punctul în care o întrerupseseră:

— Ce înseamnă că Ravenswood se comporta diferit în America?

Ea îşi dori să nu fi spus asta. Nici măcar nu era sigură dacă atitudinea lui Spencer era reală sau prefăcută.

— Este greu de explicat. Oricum, întotdeauna a fost mult mai serios decât majoritatea bărbaţilor pe care i-am cunoscut, îşi fixă privirea asupra şalului care n-avea ce căuta acolo şi-şi aduse aminte de acele vremuri. Vreau să înţelegi exact – bărbaţii din America pe care îi cunosc sunt prieteni de-ai tatălui meu, mult prea în vârstă pentru mine, sau bărbaţi ale căror activităţi mi se par frivole.

— Despre Ravenswood nu se poate spune că se ocupă cu chestiuni frivole.

— Exact. Şi asta m-a atras în mod deosebit. Mi s-a părut foarte onest când mi-a povestit despre Anglia şi şi-a susţinut opiniile cu înflăcărare. Şi s-a arătat sincer interesat de tribul mamei mele. Nu a vorbit niciodată urât despre obiceiurile lor şi nici nu le-a denigrat cultura.

— Cultura? repetă el.

Of, Doamne. N-ar fi trebuit să spună nici asta, dar, dacă tot o făcuse, acum putea să-i spună tot.

— Eu am crescut în Philadelphia, printre semenii tatălui meu, dar mama provenea din tribul Seneca, a fost fiica şefului de trib. Îl privi cu mândrie, sperând să nu vadă nici urmă de dispreţ pe chipul lui. Influenţa ei asupra educaţiei mele a fost la fel de puternică precum a tatălui meu.

El îi adresă un zâmbet.

— Ah. Înseamnă că ai un avantaj faţă de mine. Eu sunt fiu de baron, dar numai mama s-a ocupat de creşterea mea. Iar ea s-a confruntat cu nişte probleme, aşa că la un moment dat ajunsesem hoţ de buzunare în Geneva, însă m-a găsit un unchi şi m-a adus înapoi în Anglia.

Cuvintele lui o surprinseră atât de tare, încât nu ştiu ce să-i răspundă.

Nici nu era nevoie.

— Dar îmi povesteai despre cum era Ravenswood în America.

— Da. Îşi plecă uşor capul. Vezi dumneata, deşi era un om cu capul pe umeri, în acelaşi timp era blând, amabil şi…

— Eu n-aş folosi chiar cuvântul „amabil” pentru a-l descrie pe Ravenswood.

— Dar chiar aşa era. Şi m-a lăsat să cred că…

Se opri, nevrând să-şi dezvăluie pe de-a-ntregul propria neghiobie.

— Vrei să spui că te-a lăsat să crezi că într-un viitor oarecare îţi va face o propunere serioasă? întrebă căpitanul Blakely, pe un ton cât se poate de dezaprobator.

— Nu, nu, nu ceva de genul acesta. S-a purtat ca un gentleman desăvârşit, în toate privinţele. Dar noi eram prieteni, înţelegeţi? De aceea am fost atât de nerăbdătoare să mă căsătoresc cu el. În America puteam vorbi orice cu el. Mă înţelegea tot timpul. Chiar dacă nu era de acord cu mine, cel puţin mă asculta cu interes.

— Iar aici?

Abby se crispă.

— Aici este arogant, vrea să mă controleze şi să mă determine să fac doar ce spune el, oricât de mult protestez.

— Ah, acum îl recunosc în sfârşit pe Ravenswood.

— E o chestie înnebunitoare, mai ales că eu sunt cea care trebuie să se supună tuturor ordinelor lui.

— Nu aşa ţi-ai imaginat că ar fi mariajul cu el.

— Nu, am crezut că o să fie... îşi mută privirea. Indiferent de ce am sperat, m-am înşelat. Îşi îndreptă spatele şi se încumetă să se uite spre el. Oricum nu mai contează acum. E doar o mascaradă. Spencer nu e interesat de mariaj – şi cu siguranţă nu cu mine.

— În locul dumitale, n-aş fi atât de sigur.

Nu mai apucă să îl chestioneze, că în jurul lor se stârni un murmur care o făcu să-şi ridice privirea spre Spencer, care mergea alături de o femeie extraordinar de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie scandalos de decoltată. Femeia îşi puse palma pe braţul lui şi se aplecă să-i şoptească ceva la ureche, iar Abby simţi o strângere de inimă.

— Cine-i femeia care vorbeşte cu Spencer? întrebă ea în şoaptă.

Căpitanul Blakely îi privea şi el pe cei doi, scrâşnind din dinţi.

— Persoană neimportantă. Haide să mergem la soţia mea şi la Lady Evelina.

În timp ce căpitanul Blakely o conduse spre cele două, ea simţi cum o cotropeşte tristeţea. Înţelesese mult mai multe din reacţia lui reticentă.

— E amanta lui, nu?

— Sigur că nu. Când Abby ridică întrebătoare dintr-o sprânceană, el oftă. Bine, Genevieve a fost amanta lui, dar până acum vreo doi ani. Acum sunt doar amici.

Amici foarte buni, judecând după familiaritatea cu care îl atingea femeia şi după atenţia cu care o asculta Spencer. Genevieve – până şi numele îi era de amantă.

I se puse un nod în gât.

— De ce a invitat-o Lady Tyndale şi pe ea?

— Probabil că Lady Tyndale nu ştie natura fostei lor relaţii. Genevieve a fost întotdeauna foarte discretă cu aventurile ei, la fel ca Ravenswood – foarte puţini şi-au dat seama că era amanta lui. Şi, oricum, acum e măritată cu nu ştiu ce baron şi e o femeie respectabilă.

— Da, îmi dau seama cât de respectabilă este.

El o strânse de mână.

— Serios, Abby, nu simte nimic pentru femeia asta.

Din punctul ei de vedere, lucrurile nu stăteau chiar aşa.

— Şi, chiar dacă ar simţi, nu am niciun drept să comentez, nu? Că doar nu sunt de-adevăratelea soţia lui.

— Ai în continuare dreptul să fii respectată. Dar cred că eşti. Eu n-aş face prea mare caz din asta.

Dar cum să se abţină? După ce ajunseră la cele două femei, nici măcar nu mai fu în stare să fie atentă la discuţie. Mintea îi era asaltată de prea multe întrebări fără răspuns. Spencer avea o amantă? Se aştepta să o viziteze în continuare, în timp ce Abby pretindea că îi era soţie? Avea ea dreptul de a-i cere să nu se ducă?

Bineînţeles că nu avea. Dar ce mult şi-ar fi dorit să aibă acest drept!

Abby îşi continuă absentă discuţia cu familia Blakely şi după ce Spencer li se alătură. Se lumină însă când orchestra începu o bucată muzicală familiară, un cotilion.

— Ah, îmi place foarte tare melodia asta. Era cântată

la toate balurile la care mergeam când eram mică.

— Vrei să dansăm? întrebă Spencer şi îi oferi braţul cu un surâs.

Ezită. Genevieve era încă acolo. Dacă Abby comitea vreo eroare gravă în faţa ei? Dar era melodia ei preferată şi chiar ştia să danseze foarte bine pe ea.

— Bine, zise ea şi îl luă de braţ.

Din nefericire, soarta era hotărâtă să îi joace feste în seara aceasta. Abia ajunseră pe ring, când simţi unul dintre ace căzându-i pe sub rochie. Agitaţia de mai devreme din timpul dansului scoţian îi mişcase şalul de la locul lui.

Acum nu avea ce face – refuză să se oprească din nou în mijlocul ringului. Şi, oricum, nu conta aşa mult că şalul era prins într-un ac mai puţin, nu?

În timp ce îşi preluară locurile în cercul de opt dansatori şi începură să danseze, ea constată că un singur ac putea conta al naibii de mult. Fiecare mişcare îi sălta şalul, care insista să i se vâre în decolteul rochiei cu o persistenţă diabolică.

Doamne, Dumnezeule, nu era momentul potrivit. Dacă reuşea să scape nevătămată până la sfârşitul dansului, se putea duce la toaletă să îl reaşeze. Era singura variantă acceptabilă. Acum nu-l putea trage la loc – îi era imposibil să facă asta în mijlocul ringului de dans fără a fi văzută de nimeni. Iar a trage prea ostentativ de el ar fi fost un gest la fel de vulgar ca a-l lăsa să-i cadă.

Preţ de o clipă, avu senzaţia că nu i se mai mişcă pe umeri, aşa că se relaxă, gândindu-se că stătea probabil prins în celelalte ace.

Apoi Spencer o făcu să se rotească într-o piruetă, şi parşivul şal zbură cu totul. Făcu o tentativă nereuşită de a-l prinde. Se uită îngrozită cum baticul malefic pluti pe podea şi ateriză sub picioarele unui bărbat care dansa.

Podeaua fusese atât de lustruită, că părea ca de marmură, astfel piciorul dansatorului alunecă, şi bărbatul

se prăbuşi. Partenera lui îl urmă cu un ţipăt. Cei doi căzură unul peste celălalt, şi tot grupul de dansatori se prăbuşi într-o încăierare de mâini, picioare şi capete iţite.

Bineînţeles, cu excepţia ei şi a lui Spencer. Acesta reuşi să o smulgă din calea lor, înainte de a fi trasă la pământ.

Acum el se holba la ceilalţi de parcă şi-ar fi pierdut cu toţii minţile.

— Ce mama dracului? mormăi el şi-şi întinse mâna ca să-l ajute pe primul bărbat care căzuse.

Bărbatul se ridică, cu şalul încleştat în pumn. I-l înmână lui Abby cu o expresie împietrită.

— Cred că vă aparţine, doamnă, zise el cu aceeaşi nuanţă insinuantă pe care se părea că o aveau toţi gentlemenii englezi.

Era de-a dreptul îngrozită.

Smulse baticul şi iuţi pasul printre spectatori curioşi, matroane care o priveau dezaprobator şi un grup de tineri care râdeau. Un minut dacă mai stătea acolo, avea să moară de ruşine.

Se îndreptă spre toaletă, sperând să nu mai fie nimeni acolo. Măcar de data asta, ruga îi fu ascultată. Intră în încăperea pustie, se prăbuşi pe un scaun şi începu să plângă.

O podidiră şiroaie de lacrimi, un potop pe care nu şi-l mai putea reţine. Lacrimile se transformară în suspine adânci şi nimicitoare, pentru toate umilinţele pe care le îndurase. Atât de adâncită în nefericirea ei era, încât nu auzi uşa deschizându-se, ci doar văzu pe cineva intrând. De ce nu se gândise să o încuie?

Din fericire, era Lady Clara. Femeia îi aruncă iute o privire şi încuie uşa, apoi veni şi se aşeză lângă ea, cu o expresie atât de înţelegătoare, că pe Abby o podidi iar plânsul.

— Hai, linişteşte-te. Lady Clara îngenunche în faţa ei

şi îi luă mâinile. Nu e o nenorocire aşa mare.

— Am do-doborât un r-ring întreg de d-dans cu un ş-şal, se bâlbâi Abby. Ce nenorocire mai mare ar putea fi?

— Nu chiar tot ringul, doar câţiva oameni.

— La fel de bine putea fi şi toată ţara, şopti ea.

Lady Clara îi dădu o batistă.

— Nu a fost vina ta, dragă. Evelina mi-a spus că Ravenswood te-a obligat să porţi şalul. Dacă e să învinuim pe cineva, el e împricinatul.

— L-l-am simţit că alunecă… Ar fi trebuit să refuz să dansez… sau… sau să fac ceva.

— Ar fi fost şi mai rău. Ai făcut ce-ar fi făcut oricine altcineva – ai sperat că va rămâne la loc şi dansul se va încheia cu bine.

Abby îşi ridică privirea spre Lady Clara.

— M-am făcut de râs. L-am făcut de râs şi pe *el.*

Gura lui Lady Clara se strânse într-o linie sumbră.

— În locul tău, nu mi-aş face atâtea griji pentru „soţul” tău. Nu merită să-ţi faci atâtea griji în privinţa lui după ce te-a silit să iei parte la această farsă.

— D-dar a vrut doar să preîntâmpine un scandal. Acum eu l-am băgat în altul. Am fost cea mai îngrozitoare soţie pe care şi-ar fi putut-o alege, şi o ştie şi el, pentru că altfel n-ar mai fi stat de vorbă cu… cu femeia aceea.

Lady Clara rămase perplexă.

— Care femeie?

— Cu amanta lui. Mă rog, soţul dumitale a zis că e fosta amantă, dar…

— Pe soţul meu îl ia gura pe dinainte, o întrerupse Lady Clara, şi ochii îi scăpărară.

— Nu e el de vină. Am văzut şi eu că e o persoană specială pentru Spencer din felul în care l-a atins. Ştiu că n-ar trebui să-mi pese, dar…

Se opri cu un suspin. Pe chipul lui Lady Clara apăru o expresie compătimitoare.

— Oh, Abby, sărăcuţa de tine. Îl iubeşti, aşa-i?

— Nu! Nu, nu fii caraghioasă. Doar că, atunci când am venit chiar credeam că suntem căsătoriţi, iar când am aflat că nu suntem… Îşi suflă nasul, fără să-i mai pese de gestul nedemn de o lady. Şi eu îl plac, să ştii. E o prostie, dar aş vrea ca şi el să mă placă pe mine, măcar puţin.

— Cred că te place – în felul lui. Dumnezeu mi-e martor că întotdeauna mi s-a părut din cale-afară de arogant, dar, când e cu tine, se mai… înmoaie.

Abby scutură îmbufnată din cap.

— Nu şi după seara asta. Mare minune dacă nu mă urcă pe primul vapor spre America.

— Nu asta îţi doreşti?

Abby îşi coborî privirea spre mâini, aducându-şi aminte de cum o sărutase Spencer cu o seară în urmă.

— Uneori da. Dar alteori… Oricum, nu contează. După seara asta, o să mă urască.

— Dacă te va urî, va fi demn de blamat. Lady Clara o strânse de mâini. Nu-l lăsa pe ticălosul ăsta arogant să te necăjească, mă auzi ce-ţi spun? Tu îi faci lui o favoare, indiferent de ce susţine el.

— Dar dacă nu l-aş fi crezut pe fratele lui…

— Doar baliverne. Fratele lui te-a înşelat, nu tu pe el. Dacă vrei să te întorci în America, atunci cere-ţi banii şi ameninţă-l că-l dai în vileag în presă dacă nu ţi-i dă. Dar nu-l lăsa să te şantajeze în vreun fel. Nu are dreptul să-ţi facă asta.

Abby îşi retrase mâinile din strânsoare şi se uită mirată la expresia încrâncenată a femeii. Fusese atât de absorbită de groaza care o cuprinsese, că uitase şi a cui fusese ideea. Cu siguranţă nu a ei. Nu ea voise să joace această şaradă; nu ea ceruse să fie amăgită şi manipulată. Totul i se întâmpla doar din cauza lui şi a fratelui lui.

Îşi înălţă capul.

— Aşa este, nu are acest drept. Şi o să i-o spun în

faţă.

— Foarte bine.

Abby se încruntă.

— Dar nu aici. Nu vreau să ne vadă toţi oamenii aceştia. Se uită peste Lady Clara în oglindă şi simţi că o ia ameţeala. Doamne, Dumnezeule, arăta groaznic. Părul i se desfăcuse complet. Cârlionţii îi cădeau ca o perdea dreaptă pe faţă, ochii îi erau injectaţi, iar nasul i se înroşise ca al unui beţivan. Nu pot vorbi cu el în halul ăsta. Aruncă o privire disperată către Lady Clara. Nu pot să mă întorc acolo. Trebuie să aştept până arăt cât de cât decent. Trebuie să plec acasă înainte de a da ochii cu el sau cu oricine altcineva. Vreţi să mă conduceţi acasă?

Lady Clara ezită, apoi încuviinţă din cap.

— Dar nu uita ce ţi-am spus – nu-l lăsa să profite de tine. E genul care, dacă-i dai un deget, îţi ia toată mâna. Şi, sincer, Abby, nu poţi permite să îţi mai fie luat ceva.

Capitolul 11

Când stăpânii pleacă să îşi petreacă seara la un bal, aşteptaţi-i cu ceva provizii lichide. La un bal se poate întâmpla orice.

Sugestii pentru un servitor stoic

Spencer se plimba agitat într-o parte a sălii de bal, prea frustrat să facă altceva. Nu-i ieşea din minte expresia întipărită pe chipul lui Abby când se uitase spre scena aceea ridicolă de pe ringul de dans. Prima lui reacţie fusese să izbucnească în râs. După care îi văzuse chipul descompus de groază. Plecase înainte ca lui să-i treacă măcar prin cap s-o oprească.

Iar acum se închisese pe undeva cu Lady Clara. Nimeni nu ştia unde erau, iar asta îl scotea din minţi.

Evelina se apropie de el, dar nu apucă să-i spună nimic, pentru că mârâi la ea:

— Unde e? Unde e Abby?

— Lady Clara a dus-o acasă. M-a trimis să-ţi spun că nu se simţea bine. Anunţi tu sau mă duc eu?

— Tu! se răsti el în drum spre uşă. Mă duc după ea.

Evelina îi blocă drumul.

— Nu te las dacă te duci să-i ţii o predică.

Rămase mut de uimire în faţa Evelinei, pe care în alte împrejurări ar fi descris-o ca angelică.

— E treaba mea ce fac cu soţia mea.

— Ai obligat-o să poarte şalul ăla, aşa că n-o să te las să o pedepseşti pentru asta.

— Nu am de gând să o pedepsesc, pentru numele lui Dumnezeu! Oricum nu te priveşte.

— Să nu uiţi când vorbeşti cu ea că nu toţi suntem aşa reci şi calculaţi ca tine. A încercat din răsputeri să fie aşa cum îţi doreşti, iar în momentul ăsta simte că a dat greş.

Vorbele ei îl ţintuiră locului. Atât de exigent şi de exagerat se purtase cu ea, încât să fugă de el ruşinată după o întâmplare atât de frivolă?

Îşi aminti de scena de mai devreme, petrecută în dormitorul ei – insistenţele lui ca ea să poarte şalul, comentariile legate de părul ei. O pusese la curent cu lucruri de care ea nu avusese nevoie şi neglijase să îi spună ceva ce Abby şi-ar fi dorit cu disperare să audă.

Nu era de mirare că nici nu venise să-i spună că pleca. Se uită la expresia hotărâtă de pe chipul Evelinei şi-şi mai îndulci glasul.

— Îţi promit că nu-i ţin nicio predică, păpuşică. Acum mă laşi să trec?

— După ce-ţi mai spun un singur lucru. Obrajii i se

colorară puţin. Pe viitor, poate te gândeşti să nu-ţi mai fluturi… fosta amantă prin faţa ei.

— Fosta amantă? repetă el uluit. Apoi îşi aminti. Dar Abby nu ştia cine e Genevieve.

— Idiotul de prieten al tău i-a spus.

Fir-ar să fie! Acum trebuia să-şi ceară o grămadă de scuze, îi venea să-şi tragă una că vorbise cu Genevieve, deşi mare lucru nu se întâmplase.

Evelina continuă:

— Recunosc că mama nu trebuia să o invite, dar a fost nemulţumită că mi-ai transformat balul de logodnă în seara ta şi a chemat-o ca un soi de răzbunare. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi fost de acord.

Alte greşeli care i se puneau în cârcă. Dumnezeule, noaptea asta nu se mai termina odată?

— O să-mi repar greşeala faţă de soţia mea pentru că am discutat cu Genevieve în prezenţa ei, zise el cu glas încordat. Altceva?

Evelina înghiţi cu greu, amintindu-şi subit că nu îi stătea în fire să se comporte aşa.

— Atât.

El ridică dintr-o sprânceană.

— E destul, nu crezi?

— Merită să o respecţi, să ştii, chiar dacă nu e…

Se opri brusc. El o privi cu ochii mijiţi.

— Dacă nu e ce, Evelina?

— Dragostea ta adevărată. Îşi îndreptă spatele, apoi continuă cu curaj: Ştiu că e posibil să te fi însurat cu ea pentru că ţi s-a făcut milă de situaţia cu tatăl ei, dar asta nu-ţi diminuează obligaţiile de a fi un soţ bun.

Se întrebă, a câta oară, dacă Evelina bănuia adevărul. Era posibil ca Lady Clara să îi fi spus – sau poate chiar Abby? Dar, în acest caz, de ce s-ar fi prefăcut că nu ştie?

Doar dacă nu cumva…

— Ai mai vorbit cu Nathaniel după dineul de logodnă,

Evelina?

Ea păli, dar nu îşi feri deloc privirea.

— Cum să vorbesc cu el? L-ai expediat la Essex înainte să apuc să-l văd.

O mai studie câteva clipe. I se părea imposibil să fie mână în mână cu fratele lui. Evelina cea cinstită nu ar fi fost niciodată de acord ca Nathaniel să fure zestrea cuiva. Nu, probabil era doar supărată pentru ce se întâmplase.

— Bine atunci, spuse el. Trebuie să plec. Spune-le musafirilor că soţiei mele i s-a făcut rău şi am dus-o acasă, bine?

Ea încuviinţă din cap.

Îl descusu pe majordom şi află că Lady Clara şi Abby plecaseră cu puţin timp în urmă. Bun. Nu voia ca ea să stea tristă mai mult decât era nevoie. Evelina avea dreptate – Abby se străduise să-i facă pe plac, iar în schimb fusese umilită, exact lucrul de care îi promisese că avea s-o ferească.

Trebuia să se revanşeze cumva faţă de ea. Se hotărî ca a doua zi să-i cumpere ceva special – nişte bijuterii sau ceva zorzoane deosebite. Femeile se dădeau în vânt după fleacurile astea. Apoi avea să-i tocmească un instructor de dans şi un profesor. Trebuia să o pregătească mai bine pentru alte evenimente sociale.

Dar mai întâi trebuia să stea de vorbă cu ea. Să-şi ceară scuze. Să îi aline sentimentele rănite şi să-i promită să aibă mai multă grijă pe viitor.

Din fericire, Lady Clara plecase deja când el ajunse acasă. Nu avea dispoziţia necesară să discute cu amândouă în seara asta. Îi era de-ajuns că trebuia să stea de vorbă cu Abby. Femeia asta era foarte sensibilă – probabil avea să o găsească plângând.

Dar ştia cum să se poarte în faţa unor asemenea ieşiri vijelioase ale temperamentului feminin. Avusese parte de o mulţime de episoade lacrimogene, când fosta amantă îi tot

reproşase diverse. Ce putea fi diferit acum?

În timp ce McFee îi luă lucrurile, îl întrebă:

— Unde e soţia mea?

— În dormitorul ei, milord. Doamna Graham a zis că s-a dus la culcare.

Fir-ar să fie de treabă, dar chiar era supărată, nu glumă. Ei bine, nu putea să o lase să se înece în tristeţe.

Urcă rapid scările şi o luă pe holul care ducea spre camera ei. Se opri brusc. Doamna Graham stătea de pază în dreptul dormitorului. De îndată ce îl văzu, se puse fix în dreptul uşii.

Era de-a dreptul absurd – toate femeile încercau să o protejeze pe Abby de el. De parcă el chiar ar fi încercat să o rănească.

— Trebuie să vorbesc cu soţia mea, îi zise el scoţiencei cu păr de foc.

— Ea nu vrea să stea de vorbă cu dumneata. Mi-a zis să-ţi zic că o să vorbiţi mâine-dimineaţă.

— Nu pot aştepta până dimineaţă. Dă-te la o parte.

— În niciun caz. Oricum, e deja în cămaşă de noapte, aşa că nu puteţi intra. Nu se cuvine.

Vru să protesteze, să-i spună că îşi putea vedea soţia în orice ţinută posibilă, dar îşi aminti că zgripţuroaica de servitoare a lui Abby ştia adevărul despre situaţie. Fir-ar să fie de treburi.

— Bine. O să folosesc uşa dintre camere.

Se întoarse spre dormitorul lui.

— E încuiată, strigă după el. La fel ca uşa asta.

Chiar aşa ajunseseră, să-i încuie uşile în propria casă, pentru a se feri de el? Simţi cum furia urcă valuri-valuri în el.

— McFee! zbieră el spre scări. Vino imediat!

Rar se întâmpla ca majordomul lui să fugă, dar se afla de suficient timp în slujba lui Spencer ca să ştie când situaţia era gravă. McFee ajunse în câteva clipe la Spencer,

gâfâind de oboseală.

— Da, milord?

— Cheile de la dormitorul soţiei mele, te rog, zise el şi întinse mâna.

McFee încuviinţă scurt din cap, îşi luă inelul cu chei şi începu să caute. Doamna Graham privi cu îngâmfare în timp ce McFee le verifică o dată, apoi încă o dată.

În cele din urmă, majordomul îşi ridică privirea, uşor alarmat.

— Eu… eu… milord… cred că… hmm… au dispărut.

— Uite ce păţeşti dacă dormi în post, domnule McFee, zise servitoarea lui Abby cu o încântare diabolică. Doar nu era să-mi las fata neajutorată în camera în care Excelenţa Sa putea veni şi pleca după bunul-plac, aşa că mi-am luat libertatea de a te uşura de chei ieri-dimineaţă.

McFee îşi pierdu pe dată expresia de detaşare care-l caracteriza.

— Harpie ce eşti! zise el pe un ton plin de venin, care îi era total necunoscut lui Spencer. Cum îndrăzneşti să iei cheile *mele* din haina *mea* şi să…

— Gata, McFee, îl întrerupse Spencer. Aşa nu ajungeau nicăieri. Se forţă să se adreseze calm doamnei Graham: E de lăudat faptul că te îngrijeşti de stăpâna dumitale, doamnă, dar în acest caz faci o greşeală mare de tot.

— Serios? zise ea şi-şi împinse în faţă bărbia grăsună. Fata mea s-a întors cu ochii roşii ca părul meu. După mine, orice bărbat care-şi trimite nevasta acasă plânsă toată nu merită decât nişte vorbe tăioase şi un mare adio. Adică exact ce vă ofer eu acum.

— Nu am trimis-o eu acasă – a venit de una singură, fără să-mi dea ocazia să-mi cer scuze. Chiar crezi că stăpâna dumitale se simte mai bine plângând în camera ei decât dacă ar auzi nişte scuze din gura persoanei care a făcut-o să plângă?

Femeia se descumpăni.

— Scuze, zici?

— Da. Ştiu că am greşit. Vreau să mă revanşez. Vocea i se înăspri, deşi făcea mari eforturi să se controleze. Dar, dacă stau afară pe hol, nu prea pot, nu?

— Ascultă-l, femeie, zise McFee din spatele lui. O fi el englez, dar e unul onorabil. O s-o trateze cuviincios pe stăpâna matale.

Doamna Graham se uită de la unul la altul. Apoi oftă şi-şi băgă mâna în buzunarul şorţului, de unde scoase două chei.

— Bine atunci, zise ea şoptit. Dar să-i spui că a trebuit să mă dai cu forţa la o parte ca să intri.

În timp ce Spencer luă cheile, McFee bombăni:

— O idee deloc rea.

Spencer îi lăsă pe McFee şi pe doamna Graham să se ciorovăiască în hol. Intră în camera lui şi descuie uşa care făcea legătura cu dormitorul lui Abby. Intră în cameră şi o văzu stând pe patul cu baldachin, cu spatele la ambele uşi. Îşi peria părul cu mişcări ample şi senzuale, care îi trimiteau şuviţele mătăsoase să i se reverse peste umeri. Peste umerii ei abia acoperiţi.

Fir-ar a naibii de treabă, uitase că doamna Graham îi spusese că se schimbase deja. Cămaşa de noapte era dintr-o muselină transparentă ca sticla, care nu ascundea nicicum nurii lui Abby. Mai ales când îşi întoarse profilul la lumina focului din şemineu. Când îi văzu forma sânilor clar conturată, pulsul îi zvâcni în timpane. Fir-ar să fie.

Temperându-şi reacţia nepotrivită, intră în cameră şi închise uşa în urma lui. Apoi o încuie, ca să fie sigur că băgăreaţa de servitoare nu dădea buzna peste ei ca să-l întrerupă în mijlocul scuzelor.

— Ce-a zis? întrebă ea, aşteptându-se să vorbească cu doamna Graham.

— A zis că-i pare rău, zise el cu voce sugrumată. A zis

că nu a vrut să-ţi strice seara. A zis că vrea să se revanşeze faţă de tine.

Ea sări din pat şi se întoarse valvârtej spre el.

— Tu erai! Groaza i se întipări pe chip şi-şi strânse în pumn gulerul cămăşii de noapte. Cum ai intrat?

— E casa mea, ai uitat?

Ochii ei scăpărară, plini de furie.

— Nicidecum. O clipă nu mă laşi să uit.

Atunci îi remarcă ochii şi nasul roşii de plâns. Îl apucară mustrările de conştiinţă.

— Oh, Doamne, Abby, nu am vrut să te întristez aşa tare.

— Nu tu eşti de vină. Buzele îi tremurau, şi îşi petrecu o mână în jurul taliei. Eu sunt de vină pentru că te-am lăsat să-mi spui ce să fac. Dar, gata, de-acum înainte nu îţi mai permit, ai înţeles?

— Foarte bine faci. Ar fi făcut orice pentru a-i şterge privirea aceea pustiită de pe chip. O să evităm o perioadă să mergem la baluri sau la alte evenimente. O să angajez personalul de care ai nevoie – profesori, instructori de dans, o guvernantă… orice ai nevoie. Şi, în ce priveşte vestimentaţia, o să te îmbraci doar cu ce-ţi place.

— Serios? Chiar dacă arăt ca o *fille de joie?* zise ea cu un sarcasm feroce. Chiar dacă nu-mi aranjez părul ca mult prea rafinata Evelina?

— Am greşit cu părul, cu hainele şi în celelalte privinţe.

Avea să zâmbească şi să îndure ţinutele ei, oricât de provocatoare erau, chiar dacă avea să fie nevoit să facă două băi reci pe zi timp de câteva săptămâni.

Deşi niciuna nu l-ar fi putut stârni mai mult decât ţinuta de acum. Cămaşa de noapte era până în bărbie, dar îi mângâia cu drag toate formele. Şi, pentru că îşi presa cu mâna materialul pe corp, îi putea întrezări până şi umbra întunecată a peticului cu cârlionţi dintre coapse.

Îl trecură toate năduşelile, aşa că îşi ridică privirea spre chipul ei.

— Nu am nimic de obiectat în legătură cu stilul tău de a te îmbrăca, Abby.

„Cel puţin nu în public”, adăugă el în gând.

— Dar totuşi fac multe greşeli în felul în care mă comport.

— Dacă o faci, e doar pentru că nu te-am pregătit. Îmi pare rău că mi-am încălcat promisiunea de a nu permite să înduri vreo umilinţă. Îţi jur că nu mi-am dat seama… Nu am ştiut…

— Că habar n-aveam de regulile din înalta societate? Eu îmi aduc aminte că ţi-am spus.

— Iar eu nu am ascultat. Dar, de acum încolo, o să te ascult.

Ea scutură din cap.

— Nu o să mai fie niciun „de acum încolo”. Nu mai pot face asta.

Îl apucă panica.

— Ba sigur că poţi. Ai nevoie doar de puţină şlefuire şi…

— Şi ce? Înalta societate o va primi cu braţele deschise pe proasta de soţie americană? Nu, nu-mi trebuie aşa ceva. Îşi înălţă bărbia, iar ochii îi scăpărară. Mâine-dimineaţă îmi vei scrie o cambie pentru cinci sute de lire. Asta e doar o zecime din ce mi-a luat fratele tău – asta-i tot ce-ţi cer până îl găseşti. Ar trebui să-mi ajungă să-mi plătesc drumul înapoi până în America şi să pot închiria ceva, iar între timp să mă ocup de afacerea tatălui meu.

Doamne, Dumnezeule, vorbea serios. Chiar voia să plece.

— Abby…

— Dacă nu mi-i dai, continuă ea, o să-i fac o vizită acelei Lady Brumley şi o să-i povestesc tot. Ştiu că o să mă creadă. După care o să ai parte de scandal.

Se simţea de parcă îi trăsese una în plex.

— Atât de mult mă urăşti?

Chipul ei fu umbrit pentru o clipă de o expresie îngrozită.

— Nu te urăsc. În colţurile ochilor i se vedeau lacrimi. Doar... vreau să ştii că vorbesc serios. Nu mai pot continua această şaradă. Locul meu nu este aici. Nu te pot ajuta.

— Ba da, poţi. Eşti singura care poate. Se apropie de ea, ameţit de ce-i auzeau urechile. Acţionă din instinct, lăsând deoparte orice reţinere. Nu mai ştia decât că trebuia să o ţină în Londra. Cu el. Nu trebuie să pleci, nu încă. Nu o să te las.

— Nu mă poţi opri, Spencer. O vreme, te-am lăsat să mă convingi că nu am de ales, dar acum ştiu că nu e aşa.

Îşi stoarse înnebunit creierii ca să găsească un argument prin care să o convingă că nu putea pleca.

— Şi cum rămâne cu Evelina? Chiar dacă nu-ţi pasă că arunci scandalul pe capul familiei mele, ce zici de familia ei?

Ea înghiţi în sec.

— Nu o să fie niciun scandal dacă îmi dai cinci sute de lire şi mă laşi să plec.

— Crezi că nu? Râse nervos. Nu crezi că oamenii vor bârfi că m-a părăsit soţia după nicio săptămână? Cum o să explic aşa ceva?

— Spune-le că mi-am dat seama că nu ne potrivim. Vocea îi era din ce în ce mai plină de amărăciune. După nenorocirea de aseară, o să te creadă fără probleme.

Hotărât să o facă să renunţe la cacealmaua asta, se apropie de ea cu pumnii încleştaţi pe lângă corp.

— Nu o să fac nimic. Nu-ţi dau un sfanţ. Nu te las să pleci până nu se termină totul. Du-te şi spune-i bârfitoarei ăleia ordinare ce vrei. Nimic din ce va scrie nu poate fi mai rău decât ce-ar spune oamenii despre mine dacă pleci.

Ea rămase cu gura căscată.

— Bine. Nu-mi da niciun ban. Clara a zis că pot să locuiesc cu ea până se întoarce fratele tău. După aceea o să-l dau în judecată, ca să-mi recuperez zestrea, şi să vedem atunci ce mai zici.

Fir-ar a naibii de treabă, o avea pe Lady Clara de partea ei. Furia i se transformă în frustrare. Tot ce îi spusese o făcuse să se îndepărteze şi mai tare de el.

— Ce vrei de la mine? se răsti el, cuprins de o disperare stranie, provocată de posibila ei plecare. Vrei să te implor, asta vrei? Vrei să-l vezi pe „atotştiutorul Lord Ravenswood” în genunchi, ca să te răzbuni pentru umilinţa din seara asta? Pentru că, dacă asta vrei, te anunţ că ai câştigat.

Pe fruntea ei apăru o încruntătură ce-i trăda mirarea.

— Am câştigat?

— Ştii foarte bine că da.

— Şi cum este, Spencer, să vezi că viaţa ta e în mâinile altcuiva? Să ştii că cineva îţi poate distruge viitorul, iar tu nu poţi face nimic?

Aluzia la situaţia ei îi reaprinse furia.

— La fel ca atunci când ai apărut la uşa mea. Nu eşti singura înşelată de fratele meu, Abby. Nu eşti singura care trebuie să îndrepte lucrurile.

— Ai dreptate. Aşa că haide să sfârşim odată cu chinul ăsta pentru amândoi? Buzele îi fură curbate de un surâs vag. Haide, recunoaşte, dacă nu te-ai teme atât de tare de un scandal, ai fi încântat să mă vezi plecând. O bătaie de cap mai puţin, un motiv de stres în minus. După ce plec, îţi poţi căuta fratele în voie, fără grija că trebuie să-mi recuperezi mie banii cât mai repede. Nu va mai trebui să te porţi ca şi cum ai fi însurat. Poţi reveni la viaţa de holtei. Nu poţi simţi altceva decât o mare uşurare.

— Ba ar fi o adevărată tortură. Văzând că vorbele lui o luaseră prin surprindere, îşi mută privirea, nevrând ca ea să înţeleagă cât de mult îşi dorea să rămână. Dacă pleci, o să

ştiu că doar din cauza mea te chinuieşti în America de una singură. Sentimentul de vinovăţie provocat de ceea ce ţi-a făcut familia mea mă va urmări peste tot, şi o să mă consider singurul vinovat pentru plecarea ta.

— Dar nu e cazul. Îşi puse cu tandreţe palma pe braţul lui. Nu ţi-a cerut nimeni să îndrepţi greşelile comise de fratele tău – a fost ideea ta. Ai fi putut să mă acuzi că-s nebună şi să mă arunci în stradă sau să mă predai autorităţilor, dar nu ai făcut-o. Ai depăşit orice fel de obligaţie morală, şi ştiu asta. Îmi doresc doar să te fi putut ajuta mai mult, să-mi fi putut juca mai bine rolul.

— Ba ţi-ai jucat foarte bine rolul, zise el, mutându-şi înapoi privirea spre ea. Dacă nu m-aş fi amestecat, seara asta ar fi decurs perfect. Îi luă palmele în ale lui. Şi, până la urmă, seara asta n-a fost atât de groaznică, nu? Te-ai înţeles bine cu prietenii mei. Ba la un moment dat chiar te-ai simţit bine dansând.

— Atunci când nu mi-am dat cu dreptul în stângul. În ochi i se reaprinse scânteia umilinţei. În restul timpului, m-am simţit înfiorător. Iar tu – jenat. Sunt sigură că ţi-a fost ruşine cu mine.

— Cu cea mai frumoasă femeie de la bal? Nu mi-a fost câtuşi de puţin ruşine. În ciuda câtorva detalii care nu s-au potrivit, mi-a făcut plăcere să mă aflu acolo cu tine. N-aş fi vrut să fiu însoţit de nimeni altcineva.

Ea îşi trase mâinile.

— Nici măcar de Genevieve?

Fir-ar să fie, de asta uitase.

— În mod clar nu de Genevieve. Dacă i-aş fi putut tolera compania o seară întreagă, n-aş fi părăsit-o acum doi ani.

— Dar în seara asta i-ai tolerat prezenţa fără nicio problemă.

Îşi coborî privirea, dar nu înainte ca el să înţeleagă că o rănise.

— Am vorbit doar câteva minute. M-a întrebat cum de m-am hotărât în sfârşit să mă însor şi i-am oferit câteva răspunsuri. Nu s-a întâmplat nimic altceva.

— Şi ce i-ai spus? Că te-ai plictisit de toate cuceririle şi realizările de până acum şi te-ai gândit că civilizarea unei americance stupide se va dovedi o provocare interesantă?

Înjurându-se în gând pentru că, fără să vrea, o făcuse să aibă o părere atât de proastă despre ea, îi ridică bărbia cu un deget.

— I-am spus că soţia mea este cea mai fermecătoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Buza de jos începu să-i tremure.

— Cu alte cuvinte, ai minţit-o.

El scutură din cap.

— Eu nu mint niciodată în legătură cu chestiuni importante.

— Serios? Pe chip i se perindară mai multe emoţii. Atunci te rog să îmi răspunzi la următoarea întrebare, Spencer. Ai o amantă?

— Ţi-am spus, eu şi Genevieve…

— Las-o pe ea! O amantă la care să te duci în mod regulat. O femeie uşuratică pitită în vreo căsuţă situată într-o zonă mai puţin frecventată a oraşului. Pentru că, din ce am auzit eu în seara asta, am tras concluzia că jumătate dintre bărbaţii căsătoriţi au o amantă şi aproape toţi cei necăsătoriţi.

— Doamne, Dumnezeule, cine ţi-a putut spune aşa ceva? Ştiu că Evelina şi Lady Clara nu ţi-ar fi împuiat capul cu asemenea treburi.

Ea ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Am petrecut o groază de timp în toaleta doamnelor ca să-mi fixez şalul. Asta a fost unul dintre lucrurile auzite acolo.

— Dacă ai auzit ceva despre mine, nu e adevărat. Nu am nicio amantă.

— Nu a zis nimeni că ai, dar... la fel de bine am auzit şi că eşti discret. Înghiţi cu greu. Dacă eşti discret, foarte bine. Dar e destul de neplăcut că trebuie să-i aud pe unii vorbind pe la spate despre americanca din topor – nu aş vrea să-i aud şi că preferi să te duci la amantă în loc de soţie.

— Nu mă duc la nicio uşuratică. Nu am mai fost de când cu Genevieve. Îşi plimbă degetul pe gâtul ei, apoi în cercuri din ce în ce mai mari pe pielea ei catifelată. Nu era bine să o atingă în acest fel, dar nu se putea abţine. Eşti prima femeie, după mult timp, care îmi stârneşte interesul.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Nu te interesez – ai spus-o chiar tu. Cuvintele îi erau pline de durere. Ai zis că pur şi simplu simţi dorinţă şi că asta s-ar întâmpla cu orice femeie frumoasă lipită de tine.

Tresări când îşi auzi propriul comentariu deplasat întors împotriva lui.

— Am crezut că, dacă o zic cu voce tare, o să devină realitate. Dar nu. Nu a fost niciodată adevărat. Îşi petrecu celălalt braţ pe după talia ei, mânat de dorinţa de a o linişti. Te doresc cu o disperare pe care nu am simţit-o pentru nicio altă femeie. Am tot aşteptat să-mi treacă, dar degeaba.

În timp ce ea îl privi uluită cu ochii aceia imposibil de verzi, îşi răşchiră degetele pe gâtul ei, pe minunatul şi fragilul ei gât, unde pulsul îi bătea nebuneşte.

— Chiar şi cu buclele alea ridicole şi strâmbe şi cu şalul absurd cu care te-am îmbrobodit, de fiecare dată când te-am văzut în seara asta, nu m-am gândit decât la cât de tare aş vrea să te sărut din nou.

Îl privi drept în ochi.

— Şi ce te reţine?

Era singura încurajare de care avea nevoie – plus pofta înnebunitoare pe care o simţise pentru ea din ziua în

care o cunoscuse. Îşi strecură mâna pe sub părul ei şi o apucă de gât ca să o tragă mai aproape de el, după care îşi lipi gura de a ei.

„Doar un singur moment de desfătare”, îşi spuse el în gând. Un singur sărut de care să-şi amintească toată viaţa, în cazul în care nu o putea face să se răzgândească.

Apoi buzele ei se întredeschiseră, şi el ştiu că se minţea singur. Nu s-ar fi putut mulţumi niciodată doar cu un sărut de-al lui Abby.

Capitolul 12

Nimic din ce se întâmplă în dormitorul angajatorului nu vă priveşte. Oricine nu ţine cont de această regulă îşi va pierde, cu siguranţă, slujba.

Sugestii pentru un servitor stoic

Probabil n-ar fi trebuit să îl încurajeze pe Spencer să o sărute. La ce-i stătea mintea? Ticălosul parşiv o făcuse deja să se îndoiască de decizia de a pleca, iar acum o ademenea să rămână. De aceea o săruta oare?

Nu, putea să jure că nu. Îi ataca prea cu ardoare gura şi o strângea prea tare de talie ca să fie doar o tactică murdară.

Şi cum i-ar fi putut rezista după toate cuvintele şi rugăminţile fierbinţi? Mai ales că acum era gentlemanul simpatic pentru care bătuse atât amar de drum. Era încântată că bărbatul acela o săruta din nou, cu pasiune şi cu înflăcărare, făcându-i palmele să-i transpire. De ce să nu se bucure de aceste clipe? Poate era ultima ei şansă.

Îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui şi i se dărui, îşi

deschise gura mai mult, îi atinse limba cu limba ei. El o strânse mai tare, cu un geamăt din adâncul gâtului, transmiţându-i un fior păcătos de-a lungul şirei spinării.

După ce îi devoră câteva minute buzele, îşi îndreptă atenţia către bărbia şi maxilarul ei, plimbându-şi gura deschisă de-a lungul gâtului şi lingându-i-l.

— Ah, Abby, gemu el, am visat toată seara că o să te ţin în braţe.

Alte cuvinte tandre. I le sorbi pe rând, ca şi cum ar fi fost unse cu miere.

— Da?

Şi ea îl visase, imaginându-şi că îi mângâia părul scurt de la ceafă exact cum o făcea acum, atingându-l cu o intimitate care se cuvenea unei soţii.

— Doar la asta mă pot gândi. În visele mele ţi-am simţit până şi mirosul. Cu ce parfum îţi dai, cel care miroase a flori şi rozmarin?

— Nu e parfum, îi şopti ea şi-i sărută lobul urechii, în timp ce se delecta cu răsuflarea lui întretăiată. E hidromelul. Îl folosesc ca să-mi îndulcesc respiraţia.

— Şi ca să mă înnebuneşti pe mine. Îşi plecă uşor capul ca să îşi frece nasul de clavicula ei prin cămaşa de noapte, iar ea se cufundă în mirosul lui, îmbogăţit cu mosc, lumânări parfumate şi bergamote. De fiecare dată când îl simt, mă gândesc la tine şi îmi vine să te sărut şi să gust din tine… Of, Doamne, ce mult îmi doresc să gust din tine…

Degetele lui găsiră năstureii de la gulerul cămăşii de noapte, pe care îi desfăcu orbeşte, dezvăluindu-i gâtul.

— Vreau să gust de aici, murmură el şi-şi presă gura de clavicula dezgolită. Îşi trecu limba de-a lungul ei, în timp ce degetele îi alunecară pe deschizătura de la gât, desfăcând pe rând toţi năsturaşii. Şi de-aici. Îşi aplecă şi mai mult capul, ca să îi presare alte sărutări în şanţul dintre sâni.

Ei i se tăie răsuflarea. Nu se cuvenea să-şi permită

asemenea libertăţi ruşinoase cu ea.

Pe de altă parte, de ce să-l întrerupă acum? Avea ce să-şi amintească după ce pleca. În următoarea clipă, ultimul năsturaş de la cămaşă îi era desfăcut deasupra taliei. Răsuflarea fierbinte a lui Spencer îi încălzea pielea, şi îl simţi cum trage de o margine ca să-i expună un sân.

— L-am găsit, îngăimă el. Cel mai mult am vrut să gust din sân.

Nici nu mai apucă să se gândească dacă se simţea sau nu jenată, că gura lui îi cuprinse sânul şi i-l supse cu putere, trimiţându-i senzaţii înnebunitoare în toate terminaţiile nervoase, îi linse fără milă sfârcul, până când o făcu să icnească şi să-i tragă capul spre pieptul ei. Când el îşi strecură şi cealaltă mână pe sub cămaşa de noapte ca să-i dezmierde şi celălalt sân, gemu şi se frecă de el, apoi închise ochii ca să nu-i mai observe gura şi palmele pe sânii ei.

Poate dacă nu vedea decât cu ochii minţii ce se întâmpla, totul avea să se transforme într-un vis la care putea reveni la nesfârşit, fără să se simtă vinovată şi fără să simtă vreun regret. Cu siguranţă se simţea ca într-un vis în timp ce limba lui îi lingea sfârcul cu mişcări circulare, iar palma îi frământa sânul, sporindu-i înflăcărarea până la culmi nebănuite.

Cu cealaltă mână o împinse uşor de spate ca să se lipească de erecţia lui rigidă, apoi îşi smulse gura de pe sân.

— Nu ar trebui să fac asta. Nu am niciun drept să profit de tine.

— Nu profiţi de mine, îl linişti ea, apoi îi trase cu fermitate capul spre celălalt sân, ca să i-l sugă şi pe acela.

Dacă tot era să profite de ea, atunci să profite…

În clipa următoare, el o împinse spre pat şi se lăsă peste ea până când o întinse pe cuvertura croşetată, cu coapsele desfăcute.

Doamne, Dumnezeule, acum chiar că o încurcase.

Cu ochii scânteindu-i, se instală confortabil între coapsele ei.

— Încă puţin, îi promise el cu răsuflarea întretăiată. Apoi îşi puse gura ca „să profite” de sânul ei gol, pe care îl asaltă cu o blândeţe atât de răvăşitoare, încât o făcu să scâncească şi să-şi dorească şi mai mult. În curând o să mă opresc, promit, spuse el, după care se întoarse să mai sugă şi din celălalt sân, în timp ce cu palma frământa carnea umezită a primului.

— Nu-i nicio grabă, murmură ea. Nu mă grăbesc nicăieri.

Şi ea voia să-i simtă pielea dezgolită. Trase de reverele hainei lui frumoase până când i-o scoase şi i-o aruncă deoparte. Vesta şi eşarfa o urmară în scurt timp. Dar când se apucă să-i desfacă şi nasturii de la cămaşă, el îşi înălţă capul, cu o privire contrariată.

— Ce faci?

— Vreau şi eu să te ating. Aşa e corect.

Chipul îi era desfigurat de dorinţă.

— Da, aşa e corect. De îndată ce ea termină de desfăcut nasturii, el îşi azvârli cămaşa de pe el, apoi îi luă palma şi i-o puse pe pieptul lui. Atinge-mă şi-o să fim chit.

„Nu prea”, se gândi ea în timp ce îşi plimba palma peste muşchii voluminoşi şi peste pielea întinsă. Sfârcurile lui plate erau înconjurate de păr, dar se întăriră sub atingerea ei. Hmm. Ce-ar fi dacă i-ar face şi ea ce-i făcuse el ei?

Se aplecă să-i lingă un mugur întărit, dar el sări cât colo.

— Dumnezeule, Abby, mergi prea departe.

Totuşi, nu o opri când i-l linse pe celălalt.

— Mă joc şi eu un pic.

— Ţi se pare o *joacă?* gemu el.

— Aşa mi-a zis mama că se cheamă. Mi-a spus că asta

fac doi oameni când se doresc reciproc. Înainte să facă dragoste. Abby considerase întotdeauna că partea asta era mai frumoasă decât actul în sine.

Spencer se trase la o parte, dintr-odată serios.

— Nu o să facem dragoste.

Of, nu, începea să se trezească la realitate. Mai lipsea să-i spună aiureala aia cu lipsa de timp pentru o soţie şi că ea nu se încadra în planurile lui, că nu era nevasta potrivită pentru el. Nu îi putea permite să facă asta, nu acum.

— Atunci, hai să ne mai jucăm puţin, şopti ea şi îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui.

— Te joci cu focul. O fixă cu o privire atât de plină de dorinţă, că o trecură fiorii. Nici măcar nu ştii regulile jocului.

Aşa era, dar măcar ştia că asta nu distrugea virginitatea unei femei, iar acum doar asta conta. Mama îi spusese că felul în care se jucase cu tatăl ei înainte de căsătorie îl convinsese de fapt pe tatăl ei să-i ceară mâna.

În inima ei încolţi sămânţa speranţei. Dacă pentru mama ei funcţionase…

— Atunci învaţă-mă, Spencer. Îl apucă mai strâns în îmbrăţişare. Vreau să ştiu cum e. O să ne oprim când ajungem prea departe.

Expresia de pe chipul lui îi trăda scepticismul.

— Nu ştiu dacă o să fiu în stare.

— Poftim? Credeam ca marele Lord Ravenswood poate face orice îşi pune în minte.

Încercă să-i tragă înapoi capul spre sânii ei, dar el se opuse, deşi respiraţia lui întretăiată încă îi încălzea carnea.

— Aşadar, ţi-ai pus în minte să mă provoci?

— Dacă e nevoie, spuse ea cu îndrăzneală.

Îşi plecă uşor capul să o sărute pe gât şi supse cu putere.

— Prea bine, micuţă seducătoare, bine jucat. Cu o singură condiţie. O sfredeli cu privirea. Să rămâi în Londra şi să pretinzi în continuare că eşti soţia mea. Să nu pleci în

America până nu-l găsim pe fratele meu.

Se crispă toată.

— Apelezi din nou la şantaj?

— Dacă e nevoie, da.

Blestemat să fie pentru că se folosea de un moment atât de intim şi minunat în propriul scop. Doar pentru asta, şi ar fi trebuit să-i dea un brânci şi să iasă pe uşă.

Dar nu asta avea să facă, pentru că solicitarea lui ascundea ceva. Voia ca ea să rămână nu doar pentru a evita un scandal, ci pentru a o avea aproape de el. Cu siguranţă asta nu era o nimica toată.

Poate că era naivă fiindcă spera la un viitor alături de el, dar nu avea nicio amantă – era liber. Şi o dorea. Era un început, nu?

Şi, în afară de asta, nu se putea întoarce în America fără măcar să încerce să-l convingă că erau făcuţi unul pentru celălalt. În caz contrar, s-ar fi întrebat toată viaţa dacă laşitatea ei o făcuse să rateze singura şansă de a fi fericită alături de el.

— Bine, o să rămân în Anglia, murmură ea. Dar atunci eu o să decid când ne oprim în seara asta.

Chipul lui străluci de o lumină sălbatică în clipa când se aplecă deasupra ei, silueta lui masivă conturându-se clar pe fundalul pânzei albe de deasupra baldachinului.

— Dacă intenţionezi să mă torturezi, trebuie să te previn – pot suporta orice tortură dacă asta te va face să rămâi.

Apoi se năpusti asupra buzelor ei cu acelaşi nesaţ pe care îl resimţea şi ea, îndrăzneţ, tulburător şi fără oprelişti. Mâna îi frământa cu violenţă sânii, îi strângea şi trăgea de sfârc, până când o făcu să se zvârcolească sub el de o dorinţă de nestăvilit.

Urmându-i exemplul, îşi răşchiră degetele pe pieptul lui, explorându-i fiecare centimetru de piele acoperită de păr şi întinsă peste muşchii sculptaţi şi peste oasele ferme.

În seara asta era al ei, şi voia ca el să nu uite acest lucru. Îşi dezlipi gura de a lui şi îşi trecu limba peste un sfârc, apoi îl trase de celălalt.

— Deci vrei neapărat să mă aţâţi?

Îi dădu capul pe spate ca să o sărute rapid. Apoi îşi coborî gura deschisă spre sânii ei, unde îi aplică aceleaşi torturi, lingându-i sfârcurile şi trimiţându-i fiori prin tot corpul.

Ea îşi împinse sânii spre el ca să-i poată suge mai bine, dar el doar o trase de celălalt sfârc cu dinţii şi îi dădu drumul, făcând-o să tânjească după mai mult.

— Te rog… şopti ea. Îl apucă de cap şi încercă să-l oblige să îi ia sânul în gură, la fel ca mai devreme.

Îl bufni râsul.

— Nu numai tu poţi să mă aţâţi pe mine, draga mea. Suflă peste sfârcul umed şi se uită cum ea se vânzoleşte de dorinţă. Şi asta tot joacă se cheamă.

Miji ochii spre el. Îşi strecură mâna între ei, ca să îi frece umflătura din pantaloni.

— Şi asta la fel.

După ce îşi retrase palma, el i-o prinse şi i-o ţintui de pat.

— Joacă cinstit, Abby.

— Îţi urmez exemplul.

Atât îi trebui ca să se repeadă să-i sugă din nou sânii, să-i devoreze şi să-i dezmierde cu limba lui fierbinte şi aspră. Iar ea îi răspunse cum ştiu mai bine, având în vedere experienţa ei limitată cu bărbaţii. Ghidându-se după gemetele şi mişcările lui nestăvilite, îi mângâie membrul erect prin pantaloni.

Până când palma îi alunecă într-o parte şi îl apăsă pe şale, iar el îşi înălţă dintr-odată capul cu o înjurătură, provocată de durere, nu de plăcere.

Îşi retrase imediat mâna.

— Te-am lovit.

— Nu face nimic. O rană veche din război, atâta tot.

— Aşa aproape de…

— Da, replică el scurt. Se întinse şi-şi desfăcu nasturii care îi încheiau şliţul pantalonilor, apoi pe ai indispensabililor de dedesubt.

— Îmi… îmi pare rău. O să fiu mai atentă.

— Gata, acum o să fie mai uşor. Îi aruncă o privire dogoritoare şi-i prinse mâna, pe care i-o băgă în chiloţi, pentru ca apoi să-i prindă degetele în jurul erecţiei. Ţine-te bine de mânerul ăsta şi vezi să nu-l scapi. Îi aruncă un zâmbet crispat. Dacă tot ai de gând să te joci, măcar să ştii regulile.

Ea simţi un fior de îndoială. Precis depăşiseră limita unui simplu joc. Carnea lui rigidă părea masivă, puternică şi cât se poate de masculină, putându-se transforma oricând într-o armă dacă nu era atentă.

Apoi el îşi puse palma peste palma ei şi îi arătă cum să îl frece. Prima ei mişcare şovăitoare îl făcu să şoptească:

— Doamne, da, Abby… freacă în continuare.

Şi atunci Abby înţelese că avea şi ea o armă puternică de partea ei – dorinţa lui pentru ea.

Se simţi triumfătoare. Putea face orice voia cu el. Şi încă la insistenţele lui. În timp ce îl mângâia, el scoase nişte sunete sugrumate pe care nu le mai auzise niciodată – gemete prin care o implora să continue şi care îi hrăneau propria dorinţă.

Spencer îşi trase palma din chiloţi, dar doar pentru a-i prinde tivul cămăşii şi a i-l ridica peste picioare. Îi distrase atenţia cu un sărut, dar Abby era profund conştientă de ce-i făcea cu mâna. Când îi săltă cămaşa de noapte suficient cât să-şi poată băga mâna pe dedesubt spre locul umed dintre picioarele ei, îşi eliberă gura şi se opri din mângâiat.

— Spencer, poate nu ar trebui…

Nechibzuinţa îi modelase trăsăturile în foc mocnit.

— Ne jucăm doar… O frecă, iar excitaţia o inundă cu

un val de căldură. Tu te joci cu mine. Vreau şi eu să mă joc cu tine. Apoi îi frecă cu degetul mare umflătura sensibilă dintre cârlionţi şi aproape o scoase din minţi de plăcere.

— Oh, Doamne, Dumnezeule… şopti ea în timp ce el îi mângâia cu pricepere bucăţica de carne, necăjind-o şi dezmierdând-o până se încordă toată. E… oh… e prea… oh, Spencer.

Se simţea prea bine ca să fie doar o joacă.

— Te-ai oprit, zise el cu voce guturală. Nu te opri. Hai să ne jucăm amândoi.

Când creierul ei topit de plăcere înţelese în sfârşit ce-i spusese, reveni la a-i mângâia „chestia" care părea plină de viaţă în mâna ei. Apoi el renunţă la orice reţinere. O sărută peste tot – îi devoră sânii, îi supse gâtul, îi asaltă o ureche cu limba. Dar toată atenţia ei rămase îndreptată la degetul pervers care se mişca ritmic în ea.

În timp ce îi freca mădularul, îşi potrivi aproape inconştient ritmul cu ritmul degetului fierbinte şi curios. Apoi el îşi înfipse două degete adânc în ea, în timp ce cu degetul mare îi apăsa pe carnea care îi pulsa, făcând-o să scâncească şi să se contorsioneze, căutând să sporească excitarea extraordinară pe care-o simţea tot mai intensă între picioare.

El accelera ritmul, iar ea îi urmă exemplul, astfel că mâinile li se mişcau la unison, trupurile le alunecau transpirate, iar respiraţiile li se amestecau printre icnete. Auzi un geamăt ciudat în ureche, ce crescu în intensitate cu fiece mângâiere, până când răsună tare, şi mai tare, şi…

— Da, Abby, da, îi şuieră el la ureche, aşa… oh, Doamne… eşti o minune mică şi sălbatică… trandafirul meu sălbatic… draga mea sălbatică…

Cuvântul „dragă" o făcu să depăşească o anumită limită, dincolo de care geamătul erupse într-un strigăt. Era al ei, un ţipăt neruşinat care se revărsa din ea în timp ce fu orbită de lumină, iar trupul i se încordă. Val după val de

plăcere vibrară prin ea, prinzând-o nepregătită, făcând-o să strige din nou, din ce în ce mai stins.

Apoi mădularul lui îi zvâcni în palmă, şi Spencer scoase un ţipăt aspru şi gutural, ce se transformă într-o repetiţie a numelui ei în timp ce fu scuturat de o trepidaţie interioară, după care „chestia” se înmuie. Nesigură de ceea ce făcuse, Abby îşi retrase mâna, dar nu înainte de a simţi ceva umed şi lipicios în lenjeria lui.

Spencer se rostogoli de pe ea şi se întinse gâfâind pe pat.

— Dumnezeule, femeie, zise el după o clipă, o să-mi aduci pierzania.

Era cuprinsă de o letargie plăcută, dar o ignoră din pricină că era îngrijorată pentru el.

— Ţi-am atins din nou rana aceea din război? şopti ea. Am simţit sânge…

— Nu e sânge. Izbucni într-un râs ciudat. Aia e sămânţa mea. Dacă se poate numi aşa.

Confuză, se ridică într-un cot ca să se uite la el.

— Dar am crezut că nu…

— Păi nu. Respiraţia îşi reluă ritmul normal, dar ochii îi erau încă înceţoşaţi. Ne-am oferit plăcere unul altuia, atât. Eşti în continuare castă, cel puţin în sensul strict al cuvântului.

Nu se simţea castă. Acum, că ştia că nu îl rănise, se simţea minunat. Ca o femeie, femeia lui. Sigur că de fapt nu era, dar ce făcuseră ei doi fusese prea intim ca să fie doar plăcere oferită reciproc. Şi îi spusese şi „dragă”. Oare el era conştient de asta?

Se trânti înapoi pe pat şi se ghemui lângă el. Îi puse într-o doară mâna pe piept, iar el trase şuierat aer, de parcă greutatea braţului ei l-ar fi rănit. Dar nu o împinse la o parte.

— Spencer?

— Da, Abby.

Răceala din vocea lui o reduse la tăcere. „Of, Doamne, te rog nu iar lordul îngâmfat.” îl voia pe Spencer acela care îi spusese lucruri drăguţe despre câtă nevoie avea de ea.

Dar îşi făcu totuşi curaj să continue:

— Nu am vrut ca jocul nostru să meargă atât de departe. Dar mă bucur că s-a întâmplat aşa.

El nu răspunse nimic, ci doar se încordă şi mai tare.

Teama îi umbri încet-încet bucuria, dar nu voia să se dea bătută, ci era hotărâtă să afle cât de departe ar merge el acum, după ce-şi satisfăcuse nevoia. Se forţă să adauge o notă de ironie şi îl întrebă:

— Şi când o să ne mai jucăm din nou?

El înjură printre dinţi. O împinse mai încolo, se ridică în capul oaselor şi-şi coborî picioarele peste marginea patului. Şira spinării îi era rigidă ca un băţ, iar când ea îl atinse pe spate, el tresări. Mâna ei căzu, şi Abby simţi cum i se strânge stomacul de dezamăgire.

— Nu ne mai putem juca din nou, Abby, îngăimă el. E prea… dificil.

— Dificil? Cum adică?

— Adică lucrurile se complică prea mult.

O cuprinse tristeţea.

— Pentru mine, nu. Deci înseamnă că „lucrurile se complică” doar pentru tine.

— Exact. Se ridică, dar refuză în continuare să se uite spre ea. Pentru că, dacă ne mai jucăm, o să vreau să… Cuvintele îi fură curmate de o înjurătură. Nu se poate şi gata, ai înţeles?

Apoi se întoarse spre ea şi făcu ochii mari când o văzu întinsă pe cuvertura albă. Privirea îi alunecă spre cămaşa desfăcută, care îi dezvelea în continuare un sân, apoi către poalele mototolite ale cămăşii, pe care nu se obosise să şi-o tragă în jos şi care îi stătea la limita coapselor. Simţi că îl inundă iar dorinţa în timp ce o măsură cu o privire fierbinte.

Într-un final, scoase un şuierat. Făcu un pas spre ea, iar inima ei se umplu de speranţă, dar el nu făcu decât să îi tragă cămaşa în jos şi să-i aranjeze marginile desfăcute.

— Pe viitor, cel mai bine ar fi dacă ne-am limita să purtăm toate discuţiile oriunde altundeva, numai nu în dormitorul tău. Sau în al meu. În timp ce Abby îl fixa cu privirea, şocată de uşurinţa cu care putea ignora ceea ce tocmai se întâmplase între ei, el se aplecă să-şi ia hainele şi se îndreptă spre uşă. Ne vedem la micul dejun, spuse el.

Apoi plecă.

Plânsese atât de mult în seara asta, încât crezuse că îşi isprăvise toate lacrimile. Se înşelase. Acestea începură să-i curgă fără niciun alt avertisment de îndată ce-şi lăsă capul pe pernă.

Cum de putea fi aşa – acum era cineva, iar în secunda următoare altcineva? Îi spusese „dragă” şi în mod evident o dorise. Şi, cu toate astea, o împinsese cât colo ca pe o… ca pe o mare bătaie de cap.

Îşi şterse ochii umflaţi. Asta era problema – din punctul lui de vedere, ea era un impediment în calea planurilor lui măreţe de carieră. Fizic, o dorea, dar nu era de părere că ea reprezenta ceea ce şi-ar fi dorit de la o soţie.

Poate avea dreptate. Nici ea nu era sigură dacă *ar fi putut* fi soţia unui viconte atât de oficios.

Dar în spatele acelei faţade mai era un bărbat, un bărbat care o dorea, căruia îi păsa de ea şi care îşi călcase peste mândrie ca să-şi ceară scuze pentru greşelile comise. *Lui* i-ar fi putut fi soţie, oh, da. Şi îşi dorea să-i fie soţie, să-l audă vorbindu-i în stilul ăla liniştitor, să-i împărtăşească şi ei speranţele legate de Anglia, aşa cum o făcuse şi înainte.

Se întinse pe spate şi se holbă la tavanul baldachinului. Voia să-l readucă la suprafaţă pe acel Spencer, pe bărbatul căruia îi jurase credinţă ca soţie. Voia să îl reînvie pe acel Spencer care era bun, pasional şi… şi…

Şi care ar fi luat-o bucuros de soţie. Acum era sigură că şi-l dorea pe acest domn. Voia să fie soţia acelui Spencer Law până când moartea avea să-i despartă.

Dar modul în care se agăţa de trecut putea fi înşelător. Dintr-un motiv absolut de neînţeles, Spencer insistase să se comporte cât se poate de aristocratic când era în Anglia. Iar, pentru el, ideea aceasta ciudată cu căsătoria interfera cu ambiţiile lui. După balul din seara aceasta, probabil se convinsese şi mai tare că Abby nu avea să fie niciodată o vicontesă adecvată. Acum îi putea tolera inepţiile ca să evite un scandal, dar unei soţii adevărate nu i-ar fi tolerat niciodată asemenea scăpări.

Aşa că, dacă voia să rămână măritată cu el, trebuia să-şi potolească aceste temeri. Trebuia să înveţe de una singură cum să devină o soţie potrivită. Să înveţe să valseze şi să ştie toate titlurile acelea stupide şi toate regulile caraghioase de comportament pe dinafară, să facă tot posibilul să devină vicontesa elegantă de care credea el că avea nevoie. Intenţiona să-i arate că o soţie putea să-i aducă un plus în carieră, ca să nu mai spună şi că putea fi utilă la casa omului.

Da, trebuia să-şi folosească „optimismul naiv, tipic american” pentru a se face indispensabilă, şi aşa îl putea câştiga. Pentru că oricând era de preferat un optimism naiv american unui cinism englezesc.

*

La scurt timp, Spencer zăcea în patul lui şi înjura de mama focului cu glas tare. Chiar îşi pierduse complet minţile de fusese de acord cu „joaca” ei? Fir-ar să fie, dacă se mai jucau aşa o singură dată, nu se mai putea opri până nu-şi vâra scula în ea atât de adânc, încât mariajul lor ar fi devenit cât se poate de real. Iar apoi nu se mai putea face nimic.

Dar după aceea ar fi putut face dragoste cu ea în fiecare noapte, ar fi servit masa alături de ea în fiecare zi, ar fi putut să o atingă ori de câte ori voia, să danseze cu ea…

Şi să vadă cum marea ei dragoste faţă de el se transformă în câteva luni în resentiment şi apoi în ură, când avea să constate că tot nu era însărcinată. Niciun bebeluş în braţe, niciun băieţel căruia să nu-i mai tacă gura, nicio fată pusă pe făcut prostii. O viaţă de om legată de el, fără să aibă copii care să-i ocupe timpul în vreme ce el îşi petrece zilele la parlament sau la minister.

Din cauza schijelor care îi perforaseră măruntaiele în urmă cu mulţi ani, el nu putea avea copii. Majoritatea fragmentelor metalice îi fuseseră scoase şi îi rămăseseră doar câteva cicatrici firave în zona intimă, dar, cu toate acestea, toţi doctorii care îl examinaseră îi spuseseră acelaşi lucru. Una dintre schije îi perforase un organ vital al anatomiei şi, deşi totul funcţiona în continuare, se îndoiau că va putea face copii.

La început nu-l deranjase prea tare. Ce soldat tânăr şi excitat n-ar dori să se împerecheze după bunul-plac fără să se teamă de consecinţe? Iar după terminarea războiului, când cariera nu îi mai permisese să aibă decât ocazional câte o amantă, se bucurase de acele clipe fără nicio grijă. Dar, văzând că anii treceau şi încă nu auzise să aibă vreun copil din flori, începuse să intre la idei. Sămânţa lui părea apă chioară. Şi, dacă nu putea avea copii, atunci nu va putea avea niciun moştenitor. Şi nici nu va putea să-i dăruiască soţiei lui ceea ce toate femeile îşi doreau: propriii copilaşi. Aşa că îşi jurase că nu avea să se căsătorească niciodată. Asta până când Nat pusese la cale mariajul acesta nebunesc cu Abby.

Dar dacă… Nu, nici nu se punea problema. Dintre toţi oamenii pe care îi cunoştea, pentru Abby putea băga mâna în foc că îşi dorea copii şi că merita să-i aibă. Refuza să o

priveze de aşa ceva. După ce-şi recupera zestrea, se putea mărita, mai ales dacă se ducea într-un oraş precum New Yorkul, unde sângele ei senecan n-ar fi contat prea mult. Avea să-şi găsească un bărbat de treabă, cu care să aibă câţi copii voia.

Imaginea lui Abby în braţele altui bărbat îl lovi ca un pumn în piept, aşa că trase şi el unul în pat, scos din minţi. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era cinstit. El trebuia să fie cel cu care se mărita, care avea grijă de ea... care era tachinat de ea.

Încercă să se agaţe de orice urmă de speranţă, doar-doar o găsi o cale să o păstreze. Poate că nu-i păsa de sterilitatea lui. Poate că n-ar fi deranjat-o să adopte un copil. Ar fi fost la fel ca şi cum ar fi fost al ei, nu?

Ba pe naiba! Gemu când îşi aduse aminte de mama lui vitregă. Copiii altcuiva nu erau niciodată trataţi la fel – cine să ştie asta mai bine decât el? Femeile îşi doreau doar copii ai lor. Abby, la fel. Iar el nu o putea ajuta cu asta.

Poate ar fi fost mai bine dacă schijele i-ar fi ratat şi scula. Faptul că putea să se culce cu orice femeie voia, dar fără să poată face copii, i se părea o bătaie de joc la adresa virilităţii lui – ca şi cum şi-ar fi pierdut cu totul bărbăţia.

Dar atunci nu şi-ar mai fi putut petrece seara asta cu Abby.

Rămase o clipă să savureze amintirea dulce-amăruie a mâinii ei care îl storsese de vlagă. Abby cea sălbatică şi fierbinte... care se umezise toată sub mângâierile lui, care îşi strânsese pelvisul în jurul degetelor lui, care ţipase când ajunsese la orgasm şi care îl adusese cu inocenţă şi pe el în acelaşi punct.

Şi care voise să ştie de ce nu puteau repeta această experienţă.

Fir-ar să fie, ce treabă încâlcită. Acum, că aflase şi ea ce mult o dorea el, Abby avea să se aştepte la mai multe. O convinsese să rămână, dar cu ce preţ? Lui i-ar fi fost mult

mai bine dacă ar fi lăsat-o să plece înapoi în America şi ar fi înfruntat scandalul.

Dar nu l-ar fi înfruntat singur. Ar fi avut de suferit şi Evelina, şi mama ei, mai ales după ce lumea bună avea să înceapă să facă tot felul de presupuneri legate de plecarea lui Abby. Cineva ar fi aruncat o vorbă că dispariţia lui Nat avea cumva legătură cu dispariţia lui Abby şi, până să se dezmeticească bine, lumea i-ar fi suspectat din nou pe cei doi de o relaţie.

Aşa că trebuia să stea până la întoarcerea lui Nat. Ceea ce însemna că trebuia să găsească o cale să-şi reprime atracţia fizică obsesivă pentru ea.

Era o singură modalitate prin care putea face acest lucru – să se afunde în muncă şi să-i ceară să îl însoţească doar la cele mai importante evenimente. Acum se împrietenise cu Lady Clara şi cu Evelina – să se ocupe ele să-i umple timpul liber. Pentru că, dacă asta cădea iarăşi în sarcina lui, în scurt timp aveau să se „joace” din nou, iar aşa ceva nu trebuia să se repete.

Trebuia să respecte cu stricteţe aceleaşi reguli pe care părinţii şi părinţii părinţilor le respectau pentru a-i alunga pe peţitorii netrebnici din preajma fiicelor lor. Iar Abby nu s-ar fi înghesuit să le respecte, aşa că trebuia să se ocupe el.

Prea bine atunci. Gata cu întâlnirile în privat. Gata cu timpul petrecut singur cu ea, cu mersul cu trăsura doar cu ea – pe scurt, avea să evite orice spaţiu în care ar fi putut-o seduce. Gata cu atinsul, excepţie fiind cazurile extreme – şi doar în public.

Şi, cel mai important, gata cu sărutatul. Niciun fel de sărut. Asta dacă într-adevăr voia ca acest mariaj să rămână unul de faţadă.

Capitolul 13

Dacă angajatorul nu este o gazdă desăvârşită, este de datoria servitorului să îl îndrume. În caz contrar, vă veţi petrece tot timpul acoperindu-i greşelile.

Sugestii pentru un servitor stoic

În după-amiaza de după bal, Abby cerceta sufrageria lui Spencer cu un ochi vigilent, rugându-se ca măcar un lucru, orice, să fie în neregulă. Nu avea ea norocul ăsta. La fel ca în restul încăperilor, şi aici era o ordine perfectă. Personalul lui era exagerat de competent. Până acum nu găsise nicio încăpere care să nu fie aranjată cu pricepere şi păstrată într-o ordine imaculată. Argintăria nu avea nicio pată, toate hiaturile erau lustruite perfect, iar crăpăturile coloanelor cu caneluri ce încadrau uşile erau şterse de praf.

Cerule mare! Cum se putea face indispensabilă unui bărbat care avea totul, inclusiv o armată eficientă de servitori?

Mai ales că el nici nu era prin preajmă să-i remarce eforturile. Fruntea i se acoperi de îngrijorare. Spencer plecase cu mult înainte de trezirea ei. Oh, ştia că treburile lui erau foarte importante, trebuia să salveze Anglia sau orice altceva făcea el la Ministerul Afacerilor Interne, dar în ultimele două zile venise la micul dejun. De ce azi era altfel?

Pentru că caraghiosul de el o evita.

Îşi atinse gulerul înalt al rochiei de zi, aşa cum deja făcuse de câteva ori, punându-şi degetul pe locul pe care îşi pusese el amprenta în noaptea dinainte. Simţi un val de căldură. Spencer o dorea, chiar dacă încerca să facă abstracţie de acest lucru. Iar dorinţa lui era ceva de care trebuia să profite în calitate de soţie. Dar mai avea nevoie şi de altele.

În Philadelphia ar fi putut să impresioneze un bărbat dacă i-ar fi preparat mâncarea preferată când venea să o curteze. Poate reuşea să afle care era mâncarea preferată a lui Spencer.

Adulmecă aerul. Poate ar putea face ceva şi cu mirosul uşor antiseptic din casă dat de soluţiile de curăţare şi de oţet. Ar putea pune liliac în vaze. Sau farfurii cu potpourri. Pe chip îi răsări un zâmbet stingher. Da, sigur găsea coji de portocale la bucătărie şi iasomie în grădină. Iar dacă încă nu era vremea iasomiei, avea la îndemână hidromelul…

— Scuzaţi-mă, doamnă, zise domnul McFee după ce-şi băgă capul pe uşă.

— Domnule McFee, mă bucur că sunteţi aici. Ştiţi cumva care este mâncarea preferată a lordului?

— Scoici în unt, doamnă. De aceea le şi servim în fiecare vineri seară.

— Sigur, zise ea cu un oftat.

— Am venit să vă informez că vă caută cineva. Lady Clara Blakely. Primiţi musafiri?

— Păi, sunt aici, nu? zise ea, mirată de întrebare.

Buzele lui McFee se strâmbară.

— Da, sigur că sunteţi, doamnă. Tare neatent mai sunt.

Ea îi aruncă o privire nedumerită.

— Trimiteţi-o în salonul din faţă şi spuneţi-i că vin imediat.

— Prea bine, doamnă.

Domnul McFee se făcu nevăzut precum un spiriduş, ca să-i îndeplinească dorinţa.

Foarte ciudat că domnul McFee nu i se adresa niciodată cu „milady”. Dar poate şi el ştia că nu era.

La fel şi Clara, slavă Domnului. Bine că exista măcar o persoană faţă de care putea fi ea însăşi. Îşi dădu jos şorţul şi se opri în faţa unei oglinzi ca să-şi aranjeze părul şi

ţinuta.

Mai dura două zile până când rochiile noi erau gata, dar croitoreasa reuşise să le modifice pe cele care aparţinuseră mamei vitrege a lui Spencer. Prin ataşarea unui pieptar brodat din mătase peste talia înaltă originală, croitoreasa transformase o rochie demodată într-una foarte la modă. Marguerite îi aranjase părul în stilul ei obişnuit, aşa că gata cu cârlionţii. Nu arăta deloc ca persoana patetică pe care Clara o întâlnise în seara precedentă.

Mulţumită că arăta prezentabil, se duse să-şi întâmpine musafira. De îndată ce Abby intră în salonul de primire, Clara îi zâmbi cu prietenie şi se ridică să-i dea mâna.

— Te-aş fi întrebat cum te simţi, dar văd că eşti bine.

Abby îi luă mâna şi i-o strânse cu afecţiune.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta. O să-ţi fiu veşnic recunoscătoare pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o aseară.

— Mă bucur că nu ai pus prea mult la inimă cele întâmplate, îi cercetă chipul. Am sau nu dreptate să afirm, pentru că nu am văzut bagaje în holul de la intrare, că te-ai decis să mai rămâi pe aici o vreme?

— Da, ai. Spencer mi-a promis că n-o să-mi mai spună cum să mă îmbrac sau cum să-mi aranjez părul şi şi-a cerut scuze pentru toate măgăriile. Aşa că îi mai dau o şansă. În niciun caz nu îi putea mărturisi că îşi negociase dreptul de a pleca pentru câteva momente de „joacă”, scandalos de plăcute. Sau că nu regreta nicio clipă ce făcuse. Mă bucur că eşti aici. Ia loc, să stăm de vorbă.

De îndată ce se aşezară pe canapea, Clara se întoarse spre ea, radiind de curiozitate.

— Aşadar, Lord Ravenswood chiar şi-a cerut scuze?

— Nu numai atât – a şi recunoscut că a greşit.

— E un prim pas.

— Ştiu. Am fost prea pornită ca să apreciez asta la

momentul respectiv, dar e cu adevărat un lucru uimitor. Mai că îmi pare rău că l-am bombardat cu atâtea întrebări despre amanta lui.

— La Genevieve te referi.

— La ea… şi la alte eventuale amante.

— Ai ridicat problema amantelor? întrebă Clara, nevenindu-i să creadă.

— Sigur că da. Am vrut să ştiu dacă are una în prezent. Faptul că sunt doar soţie de complezenţă nu-i dă dreptul să mă umilească pe la spate. Aşa că l-am întrebat dacă are, iar el a zis că nu.

— Nu-mi vine să cred că l-ai întrebat aşa ceva, zise Clara amuzată. Ce n-aş da să-i fi văzut mutra. Lord Ravenswood nu e obişnuit să aibă de-a face cu femei directe, care să nu respecte regulile societăţii. S-a comportat la fel de arogant ca atunci când consideră că cineva e impertinent?

Abby nu-şi putu controla roşeaţa din obraji.

— Hmm… nu chiar. M-a rugat să rămân, iar apoi m-a… m-a sărutat.

— Oh, din ce în ce mai bine! zise Clara, în culmea bucuriei.

— Nu-s prea sigură că asta a fost şi părerea lui. Nu a vrut să mă sărute, şi de fapt chiar s-a enervat că a făcut-o.

— Sigur că da. Aşa fac toţi bărbaţii. O bătu pe braţ. Dar era timpul să-l enerveze cineva pe măreţul lord. Prea mult timp toată lumea a făcut numai ce-a vrut el.

Abby bănuia că această afirmaţie nu era chiar adevărată, dar încă nu avea nicio dovadă în acest sens.

McFee apăru brusc în cadrul uşii.

— Lady Brumley întreabă dacă sunteţi acasă, doamnă. Ce vreţi să-i spun?

Abby oftă. Ultima persoană pe care voia să o vadă era Lady Brumley. Dar la un moment dat trebuia să vorbească şi cu ea. Era mai bine dacă avea şi o prietenă de partea ei.

— Invit-o aici, domnule McFee, mulţumesc.

Imediat după plecarea domnului McFee, Clara o întrebă:

— Spune-mi repede ce a apărut în rubrica lui Lady Brumley. Sunt sigură că de aceea a şi venit.

— Te referi la ce a scris după dineul lui Spencer?

— Nu, nu, ce a scris în ediţia de dimineaţă. A spus că noua Lady Ravenswood are un iepure în pălărie, care va impresiona toată lumea bună odată scos. Ce păcatele mele a vrut să spună?

— Habar nu am. Abby se foi pe scaun, alarmată. Oh, nu, ce altceva a mai scris? A menţionat ceva despre spectacolul jalnic pe care l-am oferit aseară?

Clara nu mai avu timp să răspundă, pentru că domnul McFee apăru în uşă şi o anunţă pe Lady Brumley. Abby se ridică pentru a o întâmpina cu un sentiment de groază.

Lady Brumley năvăli în salon ca o corabie cu toate pânzele sus.

— Sunt încântată să vă găsesc fără soţ. Poate cu ocazia aceasta avem şansa să vorbim.

— Bună ziua. Abby încercă să-şi mascheze nervozitatea. O cunoaşteţi pe Lady Clara Blakely, nu-i aşa?

— Sigur. Fără să mai aştepte o invitaţie, Lady Brumley se îndreptă spre Clara.

— Mă bucur că eşti şi dumneata aici. Mă poţi ajuta să o conving pe Lady Ravenswood.

— Să mă convingeţi ce anume? întrebă Abby.

McFee îşi drese vocea, ceea ce o făcu să se uite spre el.

— Mai doriţi ceva, milady? întrebă majordomul.

Tresări. I se adresase cu „milady”. Foarte ciudat. Iar ceva din expresia lui îi spunea că se aştepta la un răspuns mult mai protocolar din partea ei. Ezită, iar el îi mimă un cuvânt care semăna cu „ceai” şi tresări, îngrozită că nu-i trecuse şi ei prin cap acelaşi lucru. Dar în ultimii ani, ea şi

tatăl ei nu avuseseră prea mulţi musafiri.

— Hmm, domnule McFee? Sunteţi amabil să serviţi ceaiul?

— Cu siguranţă, milady, zise el şi încuviinţă din cap.

De îndată ce dispăru, Abby se întoarse spre Lady Brumley, care stătea încruntată.

— Vino să stai jos, fată dragă, zise femeia mai în vârstă în timp ce se aşeză pe canapeaua tapiţată cu catifea, iar Clara îi urmă exemplul. Trebuie să discutăm despre conduita corectă a unei vicontese.

Abby simţi un junghi în inimă. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Lady Brumley să-i ţină o predică despre greşelile comise la bal.

— Sunt sigură că în timp o să le înveţe, interveni Clara în sprijinul ei.

— Ar face bine să le înveţe repede, dacă intenţionează să respecte statutul unui om ca Ravenswood, replică Lady Brumley.

— Nu are niciun rost să-mi înşiraţi greşelile pe care le-am făcut aseară. Abby se aşeză într-un fotoliu, vizavi de femeie. Ştiu că am dansat catastrofal şi că…

— Oh, zău, cui îi pasă de dansat? Paşii se pot învăţa într-o după-amiază. Nu, eu mă refer la chestiuni mult mai importante – ca, de exemplu, cum să te adresezi servitorilor.

Servitorilor? îl insultase cumva pe imperturbabilul McFee?

— O vicontesă nu îl roagă pe majordom să-i aducă ceaiul, îi ordonă.

Ideea în sine îi dădea fiori. În America, până şi cele mai alese familii aveau puţini servitori, iar aceia nu reacţionau prea bine la comenzile autoritare. În Anglia, servitorii îşi acceptau soarta fără să crâcnească, lucru care ei i se părea foarte ciudat.

— Dar e atât de… de…

— Copleşitor? îi termină Lady Brumley propoziţia.

— Da, răspunse ea cu voce stinsă.

— Sper să fie aşa, răspunse Lady Brumley. Altfel cum ai putea arăta servitorilor că tu eşti stăpân în propria casă? Dacă nu te porţi aşa cu ei, o să-ţi nesocotească cuvântul şi te vor bârfi cu alţi servitori, în cazul dumitale spunând cât de „din topor” este stăpâna lor. Până te dezmeticeşti, tot oraşul o să vuiască.

— După seara trecută, oricum vuieşte tot oraşul despre cât de prost crescută sunt, zise Abby sec.

— Vorbe goale. Îţi garantez că discută despre cât de stângace eşti, despre cât de demodat te îmbraci sau poate despre cât de americancă eşti. Dar încă nu discută că ai fi „din topor”, şi trebuie să te asiguri că nici n-o s-o facă.

Abby se albi la faţă, iar Clara se grăbi să-i sară în apărare:

— Zău aşa, Lady Brumley, nu cred că sunteţi de ajutor dacă…

— Ba bine că nu. Fata asta a fost suficient de isteaţă să pună mâna pe Ravenswood. Indiferent de cum reuşeşte să facă asta, nu trebuie să se culce pe-o ureche. Trebuie să înveţe absolut tot ce poate despre conduita unei femei cu titlul ei. Îi aruncă o privire sfredelitoare Clarei. Şi trebuie să o înveţi dumneata. Tatăl dumitale şi-a câştigat titlul la o vârstă înaintată, aşa că ştii cât de dificil este să înveţi toate manierele. Ocupă-te de ea, şi sunt sigură că va fi gata de scos în societate în cel mai scurt timp.

— Ţinând seama de uşurinţa cu care vă exprimaţi opiniile despre o femeie pe care abia aţi cunoscut-o, zise Clara cu răceală, presupun că aţi fi vrut să preluaţi această sarcină.

— Pe cuvânt că nu. Eu am venit aici pentru o cu totul altă chestiune. Lady Brumley îşi deschise poşeta şi scoase sticluţa de hidromel pe care o furase de la Abby. Fiertura aceasta este extraordinară. Tânără lady, ai un iepure sub

pălărie.

Abby se luminã la faţă.

— Deci a avut în sfârşit efect pentru indigestia dumitale.

— Pentru indigestie? Oh, nu, eu vorbeam despre parfum. Agită sticluţa. Este cel mai frumos parfum din ultimii ani. Aveţi vreo idee de cât de greu este să mai găseşti un parfum de calitate? Ceva delicat, dar care să reziste mult? Aruncă sticluţa înspre Clara. Miroase-l şi spune-mi dacă nu e cel mai delicios parfum care ţi-a gâdilat vreodată nările.

Pe chipul Clarei apăru o expresie de mirare după ce luă sticluţa, o desfăcu şi o mirosi.

— Nu o lua în serios, interveni Abby. Da, cred că hidromelul miroase frumos, dar a fost conceput ca remediu pentru…

— Lasă ce-ar trebui să facă, o întrerupse Clara. Rar mi se întâmplă să fiu de acord cu Lady Brumley, dar de data asta are dreptate. Miroase extraordinar. Cred că e cel mai frumos miros de parfum.

— Vezi? Lady Brumley îşi aranjă podoaba de pe cap, de data asta un turban bizar făcut din mătase înfăşurată şi o panglică peste, care era prins un cerculeţ cu o ancoră de aur. Aşa au păţit şi cei care au creat apa de colonie. Sperau ca elixirul lor să fie un remediu – am auzit că Boney bea sticle întregi din zeama aceea. L-am încercat şi eu odată – neplăcut gust. Dar ca parfum făcea toţi banii. Ochii îi străluceau. Până acum. Al tău e de două ori mai reuşit.

Abby îşi mută privirea de la Lady Brumley la Clara, care dădu aprobator din cap. Chiar atunci intră şi servitoarea cu ceaiul, în mod mecanic, Abby îşi reluă îndatorirea de gazdă şi îl turnă în ceşti, dar mintea îi era la afirmaţiile tulburătoare ale lui Lady Brumley.

Întotdeauna fusese conştientă că hidromelul mirosea frumos, dar crezuse că mirosul era perceput doar de nasul

ei fin. Îl consuma de obicei ca să-şi îndulcească respiraţia, lucru deloc ieşit din comun, de vreme ce multe remedii naturiste erau folosite şi ca apă de gură.

Dar chiar parfum? La asta nu se gândise. Dar nici nu se dăduse vreodată cu parfum – mama ei susţinuse întotdeauna că apa şi săpunul erau singurul parfum de care avea nevoie o femeie. Şi i se părea oarecum nenatural să adaugi un alt miros pielii.

— De ce îmi spuneţi aceste lucruri despre hidromel? o întrebă Abby pe Lady Brumley.

— Pentru că ar trebui să profiţi de asta. Am înţeles că Excelenţa Sa a investit în compania tatălui dumitale, iar fratele dânsului este partener. Dacă i-ai putea convinge să producă hidromelul ca parfum, aţi putea avea un succes de proporţii. Lady Brumley îi aruncă un zâmbet calculat, peste marginea ceştii de ceai. Fireşte, m-aş bucura nespus să vă ofer sprijinul meu. Pot strecura câteva vorbe bune în rubrica mea, care să stârnească interesul pentru această nouă descoperire. Iar după ce ne vom parfuma cu el în public – şi dumneata, Lady Clara, dacă doreşti –, oamenii vor începe să-l caute. Şi gata, aşa o să demonstrez că este la modă, iar familia soţului dumitale se va bucura de toate beneficiile financiare. Lady Brumley adăugă cu un surâs şiret: Sunt sigură că soţul dumitale va fi extrem de recunoscător.

Rănirea fratelui său îl împiedică pe acesta să se ocupe de afacere. Dar dacă dumneata preiei frâiele, compania va avea deja un nume sonor până când domnul Law se pune din nou pe picioare. Clienţii vor sta la coadă să cumpere hidromelul. Asta va creşte investiţia soţului dumitale, iar dumneata îi vei deveni şi mai utilă. Bărbaţilor le plac femeile care participă la mariaj şi cu altceva decât un chip drăguţ.

Abby nu se gândise la asta. În prezent, Spencer deţinea jumătate din companie şi fusese întotdeauna

preocupat de viitorul fratelui său. Dacă şi-ar fi putut asigura un venit şi un trai aşa…

Clara o privi suspicios pe femeia mai în vârstă.

— Dar de ce Dumnezeului vă arătaţi interesată de această promovare? Ce avantaje aţi avea?

„Bună întrebare”, se gândi Abby.

— Ah, mă cunoşti prea bine. Am un motiv, desigur. Pentru început, aş vrea o cantitate nesfârşită din acest elixir fabulos. Ridică sticluţa în lumină. Sticluţa dăruită de Lady Ravenswood e pe terminate…

— Nu v-am dat… încercă Abby să intervină.

— În al doilea rând, mă aştept la un anumit procentaj din încasări, în schimbul ajutorului meu. Se bătu pe turbanul elaborat. Am gusturi extravagante, iar dragul meu soţ răposat nu mi-a lăsat îndeajuns după gustul meu.

— O explicaţie pertinentă pentru interesul arătat, remarcă Clara. Dar vă asumaţi un risc, să ştiţi. Dacă domnul Law nu se mai însănătoşeşte?

Clara şi Abby schimbară câteva priviri. Da, exista şi riscul ca fratele lui Spencer să nu fie găsit. Dar lui Lady Brumley nu-i puteau spune.

— Pff, cine are nevoie de un bărbat pentru asta? zise Lady Brumley. Lady Ravenswood este cea care pregăteşte amestecul. Atâta vreme cât poate prepara sticluţele, iar soţul dumneaei este de acord…

— Şi sunteţi convinsă că o să fie? întrebă Abby.

— De ce n-ar vrea ca toată lumea să vorbească despre soţia lui şi despre fabulosul ei parfum? îi răspunse Lady Brumley printr-o altă întrebare.

— Dar întotdeauna am ştiut că englezii consideră că nu este de demnitatea persoanelor din înalta societate să se implice în comerţ.

— Aşa este, dar tu, draga mea, eşti o inventatoare, iar asta este cu totul altceva. E un lucru aproape exotic ca o lady să inventeze ceva. Atâta vreme cât nu află nimeni că

eşti implicată în mod direct în afacere, asta îţi va creşte reputaţia într-un mod pozitiv.

— Lady Brumley are un punct de vedere pertinent, interveni Clara. Şi nu strică niciodată ca o femeie să aibă ceva al ei. Aşa că, în loc să fii cunoscută ca soţia domniei sale, ai fi cunoscută ca lady care a creat acest parfum. O privi insistent pe Abby. Înţelegi la ce mă refer?

Abby înţelegea. Clara se gândise că, dacă Nat nu mai apărea niciodată şi lucrurile luau o întorsătură neplăcută cu Spencer, putea profita de această afacere proprie, fie doar pentru a face rost de bani pentru întoarcerea în America. Şi avea nevoie de clienţi dacă voia să se descurce pe cont propriu. Abby sperase că nu avea să ajungă niciodată în această situaţie, dar nu era rău să aibă un plan de rezervă.

— Şi sunteţi sigură că soţul meu va fi încântat de succesul hidromelului?

— O să devii vedeta oraşului. Lady Brumley agită sticluţa de hidromel. După un singur damf, toate doamnele din înalta societate te vor felicita pentru nasul tău superior, iar mutările tale greşite din trecut vor fi iertate şi uitate. Soţul dumitale va fi încântat.

— În cazul acesta, spuse Abby, ce trebuie să fac pentru ca afacerea să meargă?

Lady Brumley îşi lăsă ceaşca jos şi trecu direct la esenţa problemei:

— Mai întâi, amestecul are nevoie de un alt nume. Îmi pare rău, dragă, dar doamnele nu se vor înghesui să-şi cumpere hidromelul medicinal al doctorului Mercer.

— Dar ce ziceţi de „Elixirul aromat al lui Abigail”? sugeră Clara.

— Nume de săruri pentru servitoare, o repezi Lady Brumley. Nu, eu mă gândeam la ceva de genul „Parfumul mării”.

— Adică… cu miros de saramură? zise sec Clara. Nu prea cred.

— Dar cum sună „Apa parfumată a lui Abby”? interveni şi Abby.

— Oh, nu, prea monoton, zise Lady Brumley.

— Gata, ştiu! exclamă Clara. „Parfum de rai” – adică trimis din rai, cum ar veni.

Lady Brumley îşi ţuguie buzele şi căzu pe gânduri, repetând numele de câteva ori.

— Da, sună bine. Îmi place. „Parfum de rai.” O să încep să vorbesc mai mult despre secretul frumuseţii misterioasei Lady Ravenswood în rubrica de mâine. O să le dau indicii toată săptămâna, ca să le stârnesc interesul. După ce o să termin de scris, toată lumea va voi să afle secretul.

— Sau se vor fi săturat de el, zise Abby, uşor sceptică la acest plan.

— Draga mea, nicio femeie nu se satură să audă despre cel mai recent secret de frumuseţe. Lady Brumley lăsă jos ceaşca de ceai pe jumătate goală. Şi, după ce le dezvălui eu câteva indicii, va trebui să ai o apariţie în public, pentru a prezenta parfumul. Ştiu exact cum o să se întâmple. Eu o să fac cadou sticluţe doamnelor care vor veni sâmbăta viitoare să servească micul dejun la mine acasă – dumneata şi soţul dumitale sunteţi deja invitaţi. Iar în rubrica de duminică voi dezvălui revelaţia reprezentată de noul parfum al lui Lady Ravenswood.

— O idee minunată, spuse Abby. De câte sticluţe aveţi nevoie?

— Oh, o sută ar trebui să-mi ajungă.

— O sută! exclamă Abby. Erau într-o zi de joi. Însemna că mai avea nouă zile. Nu ştiu dacă o să reuşesc.

— Sigur că o să reuşeşti. Îţi plătesc sticluţele. Scoase o bancnotă şi i-o dădu lui Abby. Asta ar trebui să-ţi acopere toate cheltuielile.

Abby rămase cu gura căscată la hârtia de cincizeci de lire, iar Clara spuse:

— O să aibă sticluţele gata, nu vă faceţi griji.

— Nu-mi fac deloc griji. Lady Brumley se ridică şi o privi cu asprime pe Abby. Întotdeauna obţin ce doresc.

Abby şi Clara se ridicară şi ele, iar Lady Brumley porni spre uşă ca o corabie care înaintează contra vântului. Apoi se opri.

— Încă un lucru, scumpele mele doamne. Nu mai spuneţi nimănui. Puteţi să le ziceţi soţilor voştri, dar ţineţi secret faţă de prieteni.

— De ce? se interesă Clara.

Lady Brumley îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru efectul de surpriză, pentru ce altceva?! Nu vreau să audă nimeni despre descoperirea mea până nu o anunţ eu. Aşteptă până când cele două încuviinţară, apoi se retrase într-un nor de superioritate, cu miros de hidromel.

Abby se prăbuşi în fotoliu imediat după plecarea ei.

— Doamne, Dumnezeule, aşa se poartă întotdeauna?

— Oh, da. Clara se aşează şi ea şi îşi luă ceaşca de ceai. Lady Brumley se consideră epicentrul înaltei societăţi. De cele mai multe ori are dreptate.

Abby scutură din cap.

— Cum să pot pregăti o sută de sticluţe de hidromel – mă rog, de „Parfum de rai” – până sâmbătă? Deocamdată n-am nici toate ingredientele, nici sticluţele. Mai trebuie să scriu şi etichetele, să spăl sticluţele…

— Dar sigur n-o să-ţi ia mai mult de câteva zile, protestă Clara.

— N-am decât două. Preparatul trebuie să se odihnească cel puţin o săptămână pentru ca ingredientele să se amestece bine. Aşa că trebuie să prepar şi să sigilez toate sticluţele până sâmbăta asta, ca să fie gata pentru sâmbăta viitoare. Cum Dumnezeului să le fac pe toate?

— Înseamnă că ai nevoie de ajutor.

— Cred că aş putea angaja câteva persoane, dar nu ştiu cât din astea cincizeci de lire o să cheltuiesc pe

ingrediente. Şi nu vreau să apelez la servitorii lui Spencer, că au şi ei treburile lor.

Mai ales după comentariul lui Spencer că soţia lui îi tulbură liniştea în gospodărie.

Clara îşi îndreptă spatele.

— Am soluţia perfectă. Poate Lord Ravenswood nu ţi-a spus, dar am o asociaţie de caritate pentru ajutarea hoţilor de buzunare. Tinerii mei protejaţi trebuie să înveţe ceva util, iar asta ar fi perfect. Ai putea să le arăţi cum se face parfumul, iar ei te-ar putea ajuta să aranjezi sticluţele. Una dintre fetele mele are un scris foarte frumos. Nu-ţi garantez că nu vor şterpeli câteva sticluţe, dar…

— O idee excelentă, o întrerupse Abby. Mi-ar face mare plăcere să-i cunosc. Rar mi se întâmplă să fiu în preajma copiilor, iar eu îi ador.

Clara izbucni în râs.

— După câteva ore, s-ar putea să nu-i adori pe aceştia, dar sigur ei te vor adora pe tine. Din clipa în care vei păşi în adăpost…

— În adăpost? Nu putem prepara parfumul acolo – mă îndoiesc că ai un spaţiu de lucru suficient de mare pentru un asemenea proiect. Şi, oricum, nu vreau să car sticluţele după ce le umplu. Abby se gândi o clipă, apoi adăugă: Aici sunt o grămadă de încăperi. La etaj e o sală mare în care se adună praful degeaba. Sunt sigură că pe Spencer nu-l va deranja dacă o vom folosi câteva zile.

— Nu prea ştiu ce să zic, Abby, ştii ce simte în privinţa copiilor. Eşti sigură că ai vrea să aibă câţiva tropăind prin casa lui?

Asta îi mai temperă entuziasmul.

— La asta nu m-am gândit. Îşi ţuguie buzele. Dar chiar crezi că-i urăşte?

— Merită să îl înfurii numai ca să afli?

Nu o ajuta cu nimic dacă îl supăra pe Spencer. Abby voia să-l încânte ca să nu renunţe la ea, nu să o scoată cu

forţa din casă.

— Nu, cred că nu.

— Ah, oricum, era o idee drăguţă. Bine că măcar pot să te ajut în continuare. O să aduc nişte fete mai mari – avem două sau trei care ar fi potrivite. Dar mă tem că nu pot sta toată ziua departe de bebeluşul meu – noua noastră bonă e una dintre tinerele de la adăpost şi are încă emoţii că va face ceva greşit. Aşa că i-am promis că o vreme o să-i stau prin preajmă. Deşi, sincer îţi spun, Lydia e tare cuminţică, nu îmi pot imagina că îi va da mari bătăi de cap.

Abby simţi un junghi în piept de invidie. Îşi dorea de multă vreme copii. Ce minunat ar fi fost ca Spencer să îi dăruiască vreo câţiva.

Dar, dacă era adevărat că el chiar ura copiii, poate că n-ar avea niciodată. Nu, nu era posibil să-i urască, nu? Nu avea niciun sens.

Şi, oricum, un om de prestaţia lui trebuia să aibă un moştenitor. Avea să-şi depăşească aversiunea măcar din motivul acesta.

Deşi ea n-ar fi vrut ca el să aibă copii doar din obligaţie.

— Abby? zise Clara, întrerupându-i şirul gândurilor. Să aduc câteva persoane aici?

— Da, sigur. Vezi câţi oameni poţi aduce mâine. O să am grijă să adun plantele până atunci, să fac ordine în încăperea aceea, să cumpăr sticluţele şi ce mai e nevoie.

Stabiliră detaliile proiectului, după care Clara plecă. Abby însă rămase mult timp după plecarea ei pe canapea, gândindu-se la acest plan. Dacă Lady Brumley nu se înşela, hidromelul îi putea asigura intrarea în lumea bună. Iar Clara o putea ajuta să înveţe conduita corectă. Ar fi putut începe chiar de a doua zi, în timp ce preparau parfumul.

În rest, toate celelalte se aşezau încet-încet la locul lor. După ce-i erau gata rochiile, îi putea demonstra lui Spencer că era capabilă să se îmbrace cu gust. Iar mai

devreme el îi trimisese vorbă că i-a angajat un instructor de dans, deci în scurt timp putea învăţa şi să danseze. Era pe drumul cel bun în a-i demonstra că avea capacitatea de a-i fi soţie.

Cu o singură excepţie. Părea hotărât să evite orice împrejurare în care „joaca” din noaptea trecută să se repete. Ţinând cont de cât de uşor o putea evita ducându-se direct în biroul lui, poate n-avea să i se mai ofere niciodată ocazia să rămână singură cu el. Trebuia să găsească o cale să îi pătrundă în gând şi când se ţinea departe de ea. Avea nevoie de ceva care să-i aducă aminte de ea… un tablou, sau un parfum, sau…

Sări cât colo şi aproape urlă în gura mare. Hidromelul. Sigur că da! Pe chip îi înflori un zâmbet. „Uneori, în visele mele, ţi-am simţit şi mirosul.”

Avea să se asigure că îi simţea mirosul şi în realitate. Să i-l simtă când era la serviciu, la parlament şi, da, când dormea. Tot ce trebuia să facă era să se strecoare în dormitorul lui şi să-i stropească eşarfele şi pernele cu hidromel – doar puţin, cât mirosul fin să i se impregneze în memorie.

Aşadar, trebuia să se strecoare în camera lui fără să fie văzută…

Capitolul 14

Orice informaţie pe care nu o ştie angajatorul nu îi poate face rău.

Sugestii pentru un servitor stoic

Iritat că trebuia să se întoarcă acasă după-amiaza târziu, Spencer se dădu jos din trăsură în faţa casei din

oraş. Nu putuse însă ignora invitaţia oficială a regelui, şi trebuia neapărat să se schimbe într-o ţinută mult mai formală pentru întâlnire.

Ce treabă enervantă! Camera Lorzilor ridicase în discuţie cel mai recent plan stupid al prim-ministrului în sesiunea din această după-amiază, iar Spencer trebuia să fie acolo să audă tot. Iar el hoinărea prin Londra.

Spera din tot sufletul să nu dea nas în nas cu Abby. Deja îşi petrecuse jumătate de dimineaţă visând cu ochii deschişi la ea, mai ceva ca un nătâng fără judecată, amintindu-şi de textura pielii ei, surpriza vagă din ochii ei când o adusese în punctul culminant, plăcerea debordantă de a se afunda în gura, sânii şi…

Înjură în barbă. Trebuia să înceteze. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se ducă la rege cu mintea în pantaloni. Ori de câte ori se întâlnea cu ţâfnosul rege George, trebuia să fie cu băgare de seamă la ce spunea.

— McFee! strigă el în timp ce se grăbea să ajungă la uşa de la intrare.

Majordomul îşi făcu imediat apariţia, uşor agitat în timp ce îşi îndesa un carneţel în buzunar. Dacă stătea să se gândească, de multe ori îl surprinsese pe McFee cu un carneţel. Foarte ciudat. Dar poate aşa reuşea viteazul scoţian să ţină gospodăria în asemenea orânduială.

McFee se opri în faţa lui Spencer şi-şi luă o expresie respectuoasă.

— Da, milord?

— Spune-i lui James că am nevoie de el sus. Trebuie să mă îmbrac pentru o întâlnire cu regele.

— Sigur, milord.

În timp ce majordomul se îndepărtă cu un surâs abia schiţat pe chip, Spencer oftă. La fel ca toţi ceilalţi servitori ai lui, şi McFee făcea un titlu de glorie din a avea un stăpân care se întâlnea cu regele. Bine măcar că exista cineva care să-i aprecieze cea mai ingrată dintre atribuţii. În mod

normal, de aceste audienţe se ocupa secretarul de stat, dar Sir Robert era în Manchester acum, aşa că întâlnirea căzuse în sarcina lui Spencer, care tolera cu greu capriciile Maiestăţii Sale.

Fuseseră alte vremuri pe când rege era tatăl actualului rege. În perioada de dinainte ca George al III-lea să fie lovit de nebunie, acesta acţionase cu multă decenţă şi cu dragoste faţă de poporul lui, calităţi pe care fiul nu i le moştenise. În total dezacord cu tatăl lui, George al VI-lea era un înfumurat preocupat doar de modă, mâncare şi femei, în loc să se ocupe de soarta ţării.

Deşi Spencer nu era deloc încântat că trebuia să-l linguşească pe acest rege desfrânat, ştia că era de datoria lui. Îşi cunoştea mereu îndatoririle.

Aducându-şi aminte că nu avea decât o oră la dispoziţie ca să se pregătească pentru întâlnirea cu Maiestatea Sa Cusurgiul, Spencer se grăbi să urce scările şi o luă pe hol. Remarcă în treacăt nuanţele noi de violet de pe coridor. Ah, vaze cu liliac decorau mesele şi se reflectau în oglindă. De când începuse menajera să decoreze spaţiul cu flori?

Deschise uşa dormitorului lui, unde îl aştepta o altă surpriză. Pretinsa lui soţie stătea aplecată peste pat, cu posteriorul ei apetisant în cea mai ademenitoare poziţie.

După ce şi-o imaginase jumătate de zi în acea poziţie, şi nu numai, fu nevoit să facă eforturi supraomeneşti ca să nu se apropie de ea, să-i ridice fustele şi să profite de imaginea fermecătoare oferită.

S-o ia naiba! Ce căuta aici? Nu-i spusese că nu trebuia să mai fie singuri în vreunul dintre dormitoare? Supărat că îi ignorase ordinele prin care voise să-şi protejeze sănătatea psihică, trânti cu violenţă uşa în urma lui.

Ea sări şi se răsuci atât de repede spre el, încât obiectul pe care îl ţinuse în mână îi alunecă dintre degete şi se sparse de podeaua de lemn.

În timp ce erau împresuraţi de un miros puternic de rozmarin şi de citrice, ea se uită cu amărăciune spre cioburile de la picioarele ei.

— Of, Doamne… Spencer, îmi pare atât de rău. Nu mă aşteptam să te văd – mă duc să iau o mătură.

Făcu un pas, dar călcă neatentă cu papucul albastru peste cioburi.

— Nu te mişca!

Se înjură în gând pentru reacţia impulsivă care o făcuse să scape acel obiect. Înaintă repede doi paşi spre ea, o ridică în braţe şi o duse din zona primejdioasă.

— Ce faci? întrebă ea în timp ce-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui, ca să se ţină mai bine.

— Cioburile alea o să-ţi intre în papuc, ca să nu mai zic de picior.

Privirea ei tandră era cel puţin adoratoare.

— A devenit un obicei… să mă plimbi peste tot în braţe.

— Nu-mi dai de ales dacă te pui întotdeauna în situaţii din care trebuie să fii salvată, zise el cu năduf.

— N-aş avea nevoie să fiu salvată dacă nu m-ai surprinde întotdeauna în momente nepotrivite. Îl strânse mai tare de grumaz, tentându-l. Nu că m-aş plânge, îmi place să fiu salvată de tine.

Lui i se tăie răsuflarea, fiind dureros de conştient de trupul moale şi înmiresmat. Gura ei plină îi zâmbea ca să-l tachineze, iar ochii îi sclipeau de voioşie. O clipă chiar îi trecu prin minte să o arunce pe pat ca să profite de dulcea ei predare.

Apoi uşa se deschise, şi în prag apăru valetul lui.

— Oh, vă-vă rog să mă scuzaţi, milord, se bâlbâi omul, retrăgându-se.

— Nu face nimic, James. O lăsă în grabă pe Abby jos şi se forţă să-şi retragă mâinile de pe ea. Lady Ravenswood a avut un mic incident. Adu ceva să strângi cioburile, te rog.

— Da, milord, zise James şi plecă.

În ochii lui Abby se citi dezamăgirea. Când văzu că el nu făcea altceva decât să-şi încleşteze şi să-şi descleşteze pumnii ca să nu o atingă din nou, ea oftă şi se întoarse spre cioburi.

— Ar trebui să strâng.

— De-aia am servitori. Dar ce făceai în dormitorul meu? adăugă el mult mai aspru.

Întrebarea o puse în încurcătură. Începu să mototolească cordonul şorţului.

— Păi, să vezi… îţi… hmm… aduceam un mic cadou, asta făceam.

— Un cadou?

— O sticluţă de hidromel. Flutură mâna spre cioburile împrăştiate pe jos, apoi mormăi nervos, aproape recunoscându-se vinovată: M-am gândit că ai putea s-o foloseşti ca să-ţi împrospătezi răsuflarea, sau ca să-ţi alini durerea de stomac, sau pentru orice altceva. Ai putea chiar s-o foloseşti ca parfum dacă…

— Eu nu-mi dau cu parfum.

Îi aruncă o privire perplexă.

— Nu e adevărat. De multe ori am simţit că miroşi a bergamote. Sigur îţi dai cu ceva. De aceea… hmm… m-am gândit să-ţi dau o sticluţă de hidromel.

I se păru o insultă să fie băgat în aceeaşi oală cu toţi gentlemenii idioţi care îşi parfumau hainele, părul şi corpurile.

— Crede-mă pe cuvânt, nu sunt vreun filfizon care încearcă să miroasă ca o grădină de flori. Nu îmi dau cu parfum. Ţi s-a părut că simţi nu ştiu ce miros.

— Dacă zici tu, replică ea, semeţindu-şi cu încăpăţânare bărbia. Oricum, am distrus ultima sticluţă pe care o mai aveam. O să mai fac mâine, dar nu şi pentru tine, de vreme de tu „nu-ţi dai cu parfum”.

Era sarcastică? Probabil. Niciodată nu îl credea.

— Îmi pare rău că ai spart ultima sticluţă din cauza mea, dar eu am venit să mă schimb şi nu mă aşteptam să te găsesc aici.

Ea tresări.

— De ce să te schimbi?

— Am fost convocat de rege.

— Regele cui?

Dumnezeule, chiar vorbea serios.

— Al Angliei, draga mea. Avem rege, mai ştii?

Abby se îmbujoră.

— Da, dar nu credeam că se coboară să stea de vorbă cu oameni obişnuiţi… adică… n-am ştiut… adică… am ştiut, dar… bine, deci eşti un om important, nu?

— Doar când secretarul de stat este plecat cu afaceri. Una dintre îndatoririle mele este să-i ţin locul, iar asta înseamnă inclusiv participarea la întâlniri cu Maiestatea Sa când mi-o cere.

El aşteptă să-i vadă reacţia, presupunând că avea să fie la fel ca servitorii lui – mândră de-a avea o legătură cu casa regală prin simplul fapt că locuia în această casă. Chiar dacă nu era cu adevărat soţia lui, asta era, probabil, ceea ce simţea.

Aşa că fu surprins când o văzu că se încruntă.

— E foarte nepoliticos din partea lui să se aştepte să laşi totul deoparte ca să alergi să-i faci pe plac. Probabil ai şi tu lucruri importante de făcut. Îşi propti mâinile în şolduri şi îi aruncă o privire indignată, tipic feminină. Şi ce-are dacă te duci îmbrăcat aşa? De ce trebuie să dai buzna aici ca să te schimbi doar pentru că el nu suportă o haină simplă şi decentă?

Îl bufni râsul. Exact la asta se gândise şi el de multe ori, dar nu îndrăznise să-şi manifeste nemulţumirea cu glas tare. Bine că o făcea Abby în locul lui.

— E rege. Poate să poruncească supuşilor orice doreşte.

— Serios? Foarte urât din partea lui. Scutură din cap. Nu ştiu cum v-aţi procopsit voi, englezii, cu familia regală. Ar trebui să-i daţi jos de pe tron şi să vă conduceţi ţara singuri, aşa cum facem noi în America. Noi credem că toţi oamenii sunt egali din naştere. Eşti la fel de bun ca el, să ştii.

— Ai grijă, draga mea, ai face bine să-ţi ţii părerea asta pentru tine, zise el sec. Aici încă sunt spânzuraţi oameni pentru trădare.

Abby îşi duse mâna la gât, absolut îngrozită.

— Ar fi în stare să mă spânzure pentru că spun ce gândesc?

— Dacă ai o minte trădătoare, da. Simţi un imbold de răutate, aşa că adăugă: Dar nu-ţi face griji – o să mă asigur că te vor închide în turn, alături de ceilalţi criminali înrăiţi.

Rămase cu gura căscată. Apoi îşi dădu seama.

— Zău aşa, Lord Ravenswood, cred că glumeşti.

— Ba deloc. Se strădui să nu se dea de gol. Noi, englezii, tratăm cu mare seriozitate trădarea. De ce crezi că m-a chemat regele? Ca să discutăm despre soţia mea americană care ţine predici în stradă despre o răscoală.

— Serios? Se apropie încet de el, cu un surâs sfios. Şi tu o să sugerezi să nu mă spânzure, ci să mă închidă în turn?

— Trebuie să apărăm populaţia de făpturile periculoase, aşa cum sunteţi voi, americanii.

— Bine. Închide-mă dacă aşa trebuie. Ochii îi sclipeau jucăuşi. Dar numai dacă o să vii să mă vizitezi. Sunt sigură că o să-ţi facă plăcere să mă vezi în lanţuri după toate problemele pe care le-am iscat.

Imaginea clară a ei în lanţuri îi fulgeră prin minte. Apoi se transformă într-o imagine mai obscenă, cu ea în lanţuri dezgolită, oferindu-i cu ardoare gura în timp ce mâinile lui făceau ce pofteau cu sânii ei, cu coapsele ei depărtate şi cu locul acela dulce şi fierbinte… Doamne,

Dumnezeule, îl înnebunea. Ar fi trebuit să ştie deja că nu făcea bine tachinând-o – tachinatul ducea la flirt, iar flirtul – la alte treburi.

Spencer se întoarse brusc şi mormăi:

— Mă îndoiesc că regele permite vizite criminalilor din turn. Trase cu nesaţ o gură de aer ca să-şi stăvilească dorinţele sălbatice. James o să se întoarcă din minut în minut ca să mă ajute să mă schimb, aşa că ar fi bine să pleci. „Înainte să te leg cu lanţuri de mine pentru tot restul vieţii.” îşi alungă gândul acesta periculos. Iar data viitoare când vrei să-mi dai „un cadou”, trimite-mi-l prin McFee.

— De ce? îl provocă ea. Ţi-e teamă că, dacă mă laşi de capul meu prin camera ta, o să mai stric ceva ce nu-mi aparţine?

— Nu. Mă tem că eu o să stric ceva. Se uită spre ea şi constată că îl privea cu uimire, aşa că adăugă cu asprime: Du-te, te rog, bine? Trebuie să mă îmbrac.

— Dar voiam să vorbesc cu tine despre hidromel…

— Nu acum, Abby. Nu am timp.

— Of, bine. Pufni. Bag de seamă că nu doar regelui tău îi place să dea ordine în dreapta şi-n stânga, după bunul-plac.

În timp ce ea se îndreptă spre uşă cu demnitatea şi orgoliul feminin profund rănite, lui Spencer chiar îi trecu prin cap să fugă după ea ca să-i implore iertarea cu multe sărutări. Nu făcu nimic, ci rămase încremenit în timp ce uşa se închise în urma ei.

Nu pentru mult timp. Îşi dădu jos haina şi vesta, iar valetul se întoarse cu un servitor cu mătură. Servitorul se apucă imediat să strângă cioburile. James, care ţinea o căldare cu apă fierbinte, se apropie de Spencer cu chipul radiant.

— Vă duceţi în audienţă la rege, nu-i aşa? Va trebui să arătaţi ca o monedă de un penny perfect lustruită, milord.

Spencer oftă. Trebuia să se prefacă din nou că o

audienţă la rege era o onoare, nu o sarcină împovărătoare.

— Sper că da. N-am decât o oră la dispoziţie. Îşi dădu jos cămaşa transpirată.

— Doriţi să vă bărbieresc înainte? întrebă James.

— Ţinând cont de faptul că Maiestatea Sa consideră părul facial o ruşine, ar fi bine. Spencer îşi plimbă palma peste obrazul şi maxilarul uşor ţepoase. Ai grijă să nu mă tai. Cred că e ilegal să sângerezi în prezenţa lui.

Valetul izbucni în râs.

— Nu vă faceţi griji, milord. O să umblu cu băgare de seamă. James turnă apă fierbinte într-un lighean şi-şi pregăti instrumentele de bărbierit. În mod normal, Spencer nu acorda atenţie pregătirilor lui James, dar astăzi observă că bărbatul turnă ceva dintr-o sticluţă în apa de bărbierit.

Spencer arătă cu degetul spre sticluţă.

— Ce-i asta?

— Ulei de bergamote, milord. Un strop ca să vă înmoaie pielea.

Îl fixă cu privirea.

— Întotdeauna pui ulei din ăsta când mă bărbiereşti?

— Sigur. Toţi gentlemenii ar trebui să îşi pună un strop de ulei parfumat în apa de bărbierit – ca săpunul să nu le usuce pielea. Şi miroase frumos.

Aşadar, Abby avusese dreptate. O muştruluise pentru că îl tratase ca pe un filfizon, când ea nu făcuse decât să-i spună ce mirosise. Simţindu-se ca un mojic, se prăbuşi în scaunul arătat de valet.

Spencer nu fusese atât de stângaci cu nimeni în afară de Abby. De câte ori deschidea gura, fie îi rănea sentimentele, fie flirta cu ea. Al naibii de enervant. La fel se întâmplase şi noaptea trecută, când el îşi luase tălpăşiţa după ce se „jucaseră” atât de scandalos. Majoritatea femeilor l-ar fi pedepsit cu asprime pentru că îşi permisese toate lucrurile acelea. Nu şi Abby. Ea voia mai mult. Întotdeauna voise mai mult decât îi putea el oferi.

Îşi dorea nespus să îi poată oferi totul.

Iar acum îşi dorea ca ea să nu fi spart nenorocita aia de sticluţă aici. Camera era îmbibată cu acel miros, care îi pătrundea încontinuu în minte. Se uită spre servitorul care mătura cioburile.

— După ce termini de măturat, să freci bine podeaua. Să dai cu ceva să nu mai miroasă. Încă puţin şi mirosul o să mă sufoce de tot.

Acel miros dulce care îl transforma într-un sclav la picioarele femeii care mirosea aşa. Lanţuri – ha! Dacă era cineva înlănţuit zilele astea, el era acela. Nu-şi putea petrece nicio clipă fără să se gândească la toate felurile în care ar fi vrut să facă dragoste cu ea. Ce turn?! I-ar fi plăcut să o lege dezbrăcată de patul lui, ca să-i arate cu precizie ce li se putea întâmpla femeilor care îndrăzneau să stârnească bărbaţii fără să se gândească la consecinţe…

— Mă duc după haine, murmură James când termină cu bărbieritul.

Smuls din fanteziile lui erotice, Spencer gemu. Avea erecţie. Iar. Fir-ar să fie, trebuia să înceteze să se gândească la ea înainte ca James să se întoarcă şi să-i vadă umflătura din dreptul şliţului. Altfel ar fi fost pus într-o postură extrem de jenantă.

Trebuia să se gândească la altceva. La rege. Da. Asta reuşea să pleoştească pe oricine. Revăzu în minte toate subiectele pe care regele le-ar fi putut aduce în discuţie. Îşi făcu un plan de strategie pentru întâlnirea cu Maiestatea Sa. Se gândi la ultimul proiect de lege avansat în Camera Lorzilor. Asta îi potoli poftele cât să se poată îmbrăca decent.

Asta până când James îi prinse eşarfa. Dintr-odată, imaginea lui Abby îi apăru brusc în minte. Parfumul ei părea mai intens ca niciodată, de parcă i-ar fi vânturat afurisita aia de sticluţă pe sub nas.

Fir-ar să fie, asta era nebunie curată! Mintea începuse

să-i joace feste. Dacă reuşea să-i facă aşa ceva când nici măcar nu era prin preajmă, cum putea să-i facă faţă când era? Trebuia să o dea afară din casă şi să o trimită înapoi în America până nu-i distrugea orice urmă de stăpânire.

Îşi notă în minte să se intereseze dacă poliţiştii mai aflaseră ceva despre fratele lui şi îşi alungă din cap gândurile legate de Abby, rugându-se ca, odată ieşit din casă, să scape de parfumul ei.

Însă nu scăpă. Părea a-l urmări pretutindeni. Nu se putu descotorosi de ea nici în trăsură, nici la palat, nici măcar când ajunse faţă în faţă cu regele. Era contaminat de esenţa ei.

— Lord Ravenswood? spuse regele, iar el tresări şi îşi dădu seama că nu fusese atent la ce îi spusese până atunci vocea regală.

— Da, Maiestate?

— Crezi că e bine să facem această excursie la Edinburgh în august? Aş fi primul rege de la Charles al II-lea încoace care să pună piciorul în Scoţia.

— Aşa este. Spencer îşi forţă mintea să fie atent la discuţie. Maiestatea Voastră trebuie să ştie cu precizie ce doreşte să realizeze cu această excursie. Doriţi să lămuriţi îngrijorările catolicilor cu privire la abolirea sclaviei? Sau doar ca să-i asiguraţi pe scoţieni de bunele intenţii ale coroanei? În primul caz, excursia nu-şi are rostul, pentru că puteţi obţine acelaşi lucru şi de aici. Dar, în al doilea caz, s-ar putea dovedi benefică.

Surprinse privirea şocată a regelui, care se uita la el de parcă i-ar fi crescut două capete, şi înţelese că bătuse câmpii. Maiestatea Sa se aşteptase ca Spencer să aprobe ceva ce el se hotărâse deja să facă.

Deşi Spencer se considera un subsecretar competent, nu era un curtean prea bun. Nu era în stare să-l linguşească pur şi simplu pe rege.

— Dar sunt sigur că Maiestatea Voastră s-a gândit

deja la toate aspectele, adăugă el împăciuitor.

— Sir, ai cu siguranţă opinii foarte ferme, zise regele pe un ton cordial.

— Să mă iertaţi, dar mi-aţi cerut o opinie.

— Da. Pe care mi-ai oferit-o foarte direct, nu-i aşa? Regele îşi urni silueta falnică din tronul scârţâitor din sala de audienţe şi se îndreptă agale spre fereastră. Ştii, Ravenswood, asta e ceva ce ne-a displăcut întotdeauna. Eşti categoric prea sumbru, ai opinii prea arogante şi întotdeauna eşti prea sigur de perfecţiunea ta.

Ar fi vrut Spencer ca măcar ultima acuzaţie să fie adevărată. Până acum nu ştiuse că Maiestatea Sa îl displăcea atât de tare. Spencer îşi văzu toată cariera politică ducându-se pe apa sâmbetei. Cu toate acestea, se simţea în mod straniu foarte calm, ba chiar îi făcea plăcere într-un mod pervers să ştie că nu era simpatizat de un rege atât de frivol.

Maiestatea Sa continuă:

— Dar în ultimul timp am ajuns să cred că poate nu eşti chiar aşa sumbru.

Spencer miji ochii.

— Îmi cer iertare, la ce vă referiţi?

Regele se întoarse spre el cu o privire neclintită, dar ochii îi sclipeau.

— Am auzit că te-ai însurat. Şi nu cu orice domnişoară plictisitoare, ci cu o americancă cu un trecut dubios şi cu o predilecţie pentru provocarea de probleme la baluri.

Spencer habar n-avea cum ar putea răspunde unor asemenea afirmaţii.

— Ah... da, Maiestate, m-am căsătorit recent cu o americancă.

— Bravo. Sper că ai pus pe jar toate matroanele îngâmfate. Ce credeau ele, că o să te însori cu una dintre fiicele lor insipide? Bine le-ai făcut!

— Aşa se pare. Spencer se gândi că regele suferise,

probabil, de multe ori în urma bârfelor stârnite de matroanele care îi dispreţuiau stilul depravat. Probabil se simţise extrem de nedreptăţit. Prin urmare, gestul aberant al lui Spencer i se părea un fel de rebeliune împotriva acelor femei care găsiseră întotdeauna o cale să îl tortureze.

Ce ştia el…

Regele îi aruncă un zâmbet.

— Asta ne-a făcut să ne întrebăm dacă nu cumva ai şi o latură mai jucăuşă pe sub înfăţişarea asta glacială. Bună mişcare, Ravenswood, bună de tot.

Conversaţia era atât de bizară, încât Spencer nu putu să murmure decât un „Vă mulţumesc” şi să se întrebe cum mama dracului avea aşa mare noroc. Dacă noroc se chema faptul că regele îl considera un inconştient nepăsător, ceea ce şi era, de fapt.

— Am auzit că soţia dumitale este extraordinar de frumoasă, continuă regele.

Spencer simţi că i se încordează toţi muşchii. În ciuda zvonurilor că regele avea o legătură cu Lady Steward, îi cam fugeau în continuare ochii.

— Unii ar zice că e frumoasă, da, zise el cu nepăsare, deşi simţea un nod în stomac de nervi numai la gândul că acest George şi-ar arunca privirea libidinoasă spre Abby.

— Ar trebui să o întâlnim pe această frumuseţe americană. Zâmbetul compătimitor al regelui îi demonstra lui Spencer că era pe deplin conştient că îl făcuse gelos. Cu ocazia festivalului primăverii vom merge la petrecerea exclusivă din grădina de la Throckmorton. Am înţeles că o să se danseze, o să aibă un arminden şi chiar şi artificii. Eşti bineînţeles invitat, aşa că haide cu soţia, ca să o putem cunoaşte şi noi. Tare ne-am bucura să vedem cum se descurcă o americancă cu dansurile noastre nostime.

Spencer nu-şi putu ascunde uimirea. Regele nu-şi manifestase până acum nici măcar dorinţa de a servi ceaiul

cu el, cu atât mai puţin să-i solicite prezenţa la un eveniment social. Dacă îi făcea pe plac Maiestăţii Sale, cariera lui politică putea lua o turnură impresionantă.

Doar că Abby nu ar fi fost niciodată de acord cu aşa ceva. Dacă se simţise prost la un bal de proporţii mult mai reduse, nici nu voia să-şi imagineze cum ar fi reacţionat dacă ar fi întâlnit nişte capete încoronate la una dintre festivităţile luxoase organizate la Throckmorton.

— Mă tem că nu este posibil, Maiestate.

— Poftim? întrebă regele cu ochii mijiţi. Şi de ce nu? Te rog insistent să-mi explici cum e posibil să „nu fie posibilă" voia stăpânului şi regelui?

Deşi Spencer simţea cum îşi pune ştreangul de gât singur, nu era prea dornic să dea o explicaţie, nici măcar în faţa regelui însuşi.

— Soţia mea se simte încă stânjenită în înalta societate. A fost crescută foarte diferit şi are nevoie de timp pentru a se familiariza cu obiceiurile din Anglia. În primul rând, nu a fost niciodată în preajma familiei regale şi…

— Aiurea, o să se descurce. Regele nu se mai simţea ofensat, ci vorbea acum cu nonşalanţa lui caracteristică. Mai ştim şi noi cât de cât cum se comportă americanii. Va trebui să trecem cu vederea anumite încălcări ale conduitei. Nu vrem decât să o întâlnim pe americanca îndrăzneaţă, care a reuşit să prindă în mrejele ei inima unuia dintre cei mai înalţi supuşi ai regatului.

Abby capturase ceva mult mai volatil decât inima lui Spencer – tot viitorul lui era în mâinile ei. Cea mai mare distracţie a ei era să-l necăjească în public, aşa că îi putea distruge toată cariera politică dintr-o singură mişcare.

Dar nu asta îl enerva. Îl enerva că însuşi regele se arăta interesat de ea. Deşi putea părea absurd, Spencer nu voia să-şi împartă pretinsa soţie cu nimeni. Nici măcar cu omul care îl putea distruge din punct de vedere politic.

— O să-i transmit prin cineva lui Lady Throckmorton

că vei veni împreună cu soţia, Ravenswood, zise regele.

Nu fusese o întrebare.

— Da, Maiestate, răspunse Spencer printre dinţi.

Buzele regelui se curbară într-un zâmbet plin de îngâmfare.

— Oh, şi spune-i soţiei să aducă şi comoara aceea despre care o pomenit Lady Brumley în rubrica din ziarul de dimineaţă. Vrem să ne convingem cu propriii ochi dacă este aşa minunat precum susţine cotoroanţa aceea.

— Cum doriţi, Maiestate.

Trebuia să facă rost de ziar, să vadă despre ce dracului vorbea regele.

Pentru că un singur lucru era cert – fără să vrea, Abby stârnise vâlvă în înalta societate. Spencer spera ca asta să nu le aducă amândurora pierzania.

Trecuse de mult ora cinei când Abby apucă să îşi tragă sufletul şi să vadă ce reuşise să facă până atunci. Sala era aproape gata pentru a doua zi. Încă mai trebuia să golească din lucruri împreună cu doamna Graham, ca să facă loc pentru mesele lungi la care să poată sta alături de prietenii ei pentru a scrie şi a lipi etichetele, a umple flacoanele şi a lega panglicile. Masa avea o mulţime de scaune, graţie servitorilor amabili ai lui Spencer, şi reuşise să găsească toate ingredientele necesare pentru a prepara hidromelul… „Parfumul de rai.”

În sinea ei, credea că planul lui Lady Brumley era nebunie curată, dar dacă femeia credea că hidromelul era parfum, de ce să o contrazică? Ce avea de pierdut?

— Mare păcat că n-ai putut accepta oferta lui Lady Clara de a veni cu copiii aici. Doamna Graham strânse cărţile împrăştiate pe masă şi le aranjă pe rafturi. Te-ai fi mişcat mai repede, şi sunt sigură că şi lor le-ar fi plăcut să te ajute. Dar, după ce mi-au spus servitorii ce părere are stăpânul lor despre copii, cred că a fost mai bine să nu insişti.

Abby se crispă toată în timp ce se întinse să ia o cutie.

— Ce au zis servitorii?

— Că se plânge de băieţii de peste stradă. Recunosc şi eu că-s nişte zurbagii şi că tot timpul îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala, dar ăsta nu-i motiv să-i alunge aşa din grădina lui. Că doar nu făceau nimic rău.

— Spencer ţine mult la intimitate. Munceşte din greu şi trebuie să îndure toată ziua discursuri plicticoase, aşa că, în momentul în care ajunge acasă, vrea să se poată relaxa în linişte în grădina lui. Poţi să-l învinovăţeşti pentru asta?

— Nu a fost singura dată când domnul McFee mi-a spus că domnul Law i-a lăsat pe băieţi să se joace în grădină când stăpânul nu era aici, iar când Excelenţa Sa a auzit, a tunat şi-a fulgerat. Acuma zice că e mai bine să nu prindă picior de copil în grădină fără permisiunea lui.

Abby simţi un fior pe şira spinării, dar nu-l băgă în seamă. Era dreptul lui Spencer să nu-şi împartă grădina cu nimeni. Nu era o catastrofă. Poate nu voia ca ei să-i strice plantele sau să-i fure fructele.

Deşi, pentru un om atât de înstărit ca Spencer, n-ar fi contat.

Doamna Graham continuă:

— Dar domnul McFee a zis că ai avut dreptate să nu-i laşi aici. A zis că dacă Excelenţa Sa ar fi văzut copii aici, i-ar fi sărit muştarul rău de tot. Şi nu vrei asta, nu?

Chiar nu voia. De-abia scăpase în după-amiaza aceasta, când Spencer o surprinsese taman când îi picura hidromel pe pernă. Slavă Domnului că apucase să-i stropească eşarfele, pentru că altfel el chiar şi-ar fi ieşit din minţi, mai ales că îşi spusese clar părerea despre asta. Cu siguranţă nu voia să rişte să-l mânie iarăşi.

Văzând că nu-i răspunde nimic, doamna Graham continuă să vorbească:

— Şi domnul McFee mai zice că…

— Ia gata cu majordomul acela snob, replică ea

arţăgoasă. De când până când asculţi ce zice? Credeam că îl urăşti.

Spre surprinderea ei, doamna Graham se înroşi.

— Îl urăsc. În cea mai mare parte a timpului. Deveni brusc foarte preocupată de aranjatul cărţilor. Asta nu înseamnă că uneori nu zice şi el lucruri de bun-simţ. Mai ales când vine vorba despre stăpânul lui. Îi aruncă o privire îngrijorată lui Abby. Speram că vicontele te va păstra ca soţie, dar acum nu mai sunt aşa sigură. E mult mai cu nasul pe sus aici decât era în America, nu crezi? Şi, oricum, bărbaţii cărora nu le plac copiii nu sunt taţi buni.

— E holtei, zise Abby, ruşinată că-şi auzea propriile temeri rostite atât de făţiş. Holteilor nu le plac copiii. Îi consideră enervanţi, asta-i tot.

Sau cel puţin spera că asta era tot. Îşi dorea să poată afla cu precizie, însă fără a-l mânia. Doamna Graham spusese un adevăr despre bărbaţii cărora nu le plăceau copiii, iar Abby intenţiona să aibă copii într-o bună zi. Spera să aibă copii cu Spencer.

Doamna Graham oftă teatral.

— Deloc nu-mi place să văd că-ţi frânge inima.

— Nu are cum să-mi frângă inima dacă nu i-o ofer. Şi am simţul practic mult prea dezvoltat ca să i-o dăruiesc unui bărbat care nu o vrea.

Ca să nu mai spună că era şi prea decentă ca să discute despre problemele ei sufleteşti cu servitoarea ei băgăcioasă. Îşi alese o cutie şi începu să o golească.

— Ia să te uiţi la sticluţele astea, doamnă Graham. Crezi că-s bune? Am încercat să găsesc unele cât mai drăguţe, dar a trebuit să cumpăr ce-am găsit prin magazine.

Distrasă la momentul propice, doamna Graham ocoli masa şi veni să studieze sticlele.

— Sunt un pic cam soioase, dar le putem spăla destul de uşor.

Erau atât de adâncite în treabă, că nu auziră că cineva se apropia de ele decât când acesta spuse:

— M-am întors.

Pulsul lui Abby se acceleră brusc când se răsuci pe călcâie spre uşa deschisă. Spencer stătea sprijinit de cadrul uşii şi le studia cu o expresie indescifrabilă. Pantalonii lui trei sferturi din caşmir albastru erau atât de mulaţi, încât nu era nevoie de prea multă imaginaţie, iar fracul cu revere de catifea şi cu butoni aurii îi scotea minunat în evidenţă umerii laţi, pieptul musculos şi talia zveltă. Un bărbat puternic, bogat şi periculos de chipeş.

Şi complet inaccesibil unei femei ca ea. Sau de asta se şi îmbrăcase atât de extravagant?

Nu, sigur că nu. Fusese în vizită la rege. Norocul regelui.

Îşi temperă bătăile nebuneşti ale inimii.

— Arătaţi bine.

— Tu pari ocupată. El îi zâmbi, iar în acea clipă inima ei bătu cu voioşie. Arătă cu degetul spre masă. Ce-i cu astea?

— Domnul McFee a zis că pot folosi sala asta ca atelier pentru prepararea hidromelului. Am vrut să te întreb, dar nu erai aici.

Spencer se dezlipi de cadrul uşii şi se plimbă printre oalele, pâlniile şi tipsia pentru cărbuni pentru încălzirea apei.

— Ditamai procesul de fabricare pentru câteva sticluţe?

Se plimbă agitat prin restul încăperii, examinând toate materialele. O făcu să se simtă nelalocul ei, mai ales că simţea şi privirea vigilentă a doamnei Graham îndreptată asupra ei.

Abby o ignoră pe femeie.

— De fapt, sper să prepar mai multe sticle. În după-amiaza aceasta am primit vizita lui Lady Brumley, care mi-a

sugerat să prezint hidromelul ca parfum. Ea şi Clara m-au convins. O să-i spunem „Parfum de rai”.

El luă un flacon în palmă.

— Se potriveşte.

— Crezi? întrebă ea, entuziasmată de interesul lui. Eu am zis că au înnebunit amândouă, dar au insistat că miroase atât de bine, încât ar trebui să-l vând. Lady Brumley a făcut deja o comandă mare, iar Clara va veni mâine împreună cu câţiva prieteni ca să mă ajute.

Chipul lui fu brăzdat de durere.

— Va trebui să anulezi totul, draga mea. O să fii mult prea ocupată ca să îţi pierzi timpul acum cu hidromelul.

— Oh? zise ea, intrând instinctiv în defensivă.

— Ştiu că am spus că o vreme nu vom mai participa la baluri. A intervenit însă ceva ce nu putem ignora.

Ea îşi miji ochii.

— Ce anume?

El oftă.

— Maiestatea Sa va participa la petrecerea câmpenească a lui Lady Throckmorton pe întâi mai. Am primit şi eu invitaţia acum câteva săptămâni, dar n-aveam de gând să mă duc. Acum a insistat să merg. Şi să te iau şi pe tine, ca să te cunoască.

— Oh, milady, regele vrea să te cunoască! ţipă doamna Graham, uitând complet de suspiciunea cu care îl privise până atunci pe Spencer. Imaginează-ţi aşa ceva!

Degetele lui Abby se strânseră spasmodic pe spătarul scaunului din faţa ei.

— Nu, nu pot.

Spencer îşi ridică privirea spre ea.

— Ba da. Oricum, nu avem de ales. Crede-mă, nici mie nu-mi convine. Am încercat să găsesc o portiţă de scăpare, dar regele nici n-a vrut s-audă.

— De ce Dumnezeului vrea să mă vadă acolo? bombăni Abby, ofensată de faptul că Spencer îi adusese

aminte că ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-şi prezinte soţia anonimă unui rege. Nu mai are acrobaţi şi bufoni prin preajmă? Îşi închipuie că o americancă stângace o să-l poată distra ore în şir?

Lui Spencer îi zvâcni un muşchi al maxilarului.

— Nu fi absurdă!

— Sigur a aflat şi el ce s-a întâmplat la bal…

— Nu-i pasă de asta. Spencer îşi mută privirea spre şemineu. A zis că… că vrea s-o cunoască pe femeia care mi-a vrăjit inima.

Ea râse cu amărăciune.

— Înseamnă că nu pe mine vrea să mă cunoască, nu?

Spencer trânti sticluţa înapoi pe masă.

— *Crede* că eşti, şi doar asta contează. Nu pot să-i explic situaţia, nu?

Abby trase scaunul de lângă masă şi se trânti pe el, cu gândurile vuindu-i în cap. Voia să-i arate lui Spencer că îi putea fi soţie în toate privinţele şi voia să îl facă mândră de ea. Dar nu credea că putea face acest lucru începând din vârful piramidei sociale.

— N-o să fie chiar aşa rău, continuă el. Va trebui să petreci mai mult timp cu Clara şi cu instructorul de dans, asta-i tot. Şi ai aproape două săptămâni să te pregăteşti.

Două săptămâni? Ca să fie pregătită pentru o întâlnire cu regele? Dacă se făcea de râs în faţa regelui, Spencer nu avea să se mai însoare niciodată cu ea.

— Nu e timp suficient. I-am promis lui Lady Brumley o sută de sticluţe de parfum, care să fie gata pentru sâmbăta viitoare, pe care să le dea prietenelor ei. Trebuie să mă ocup de asta înainte de orice altceva. Asta înseamnă aproape o săptămână, dacă nu pui şi duminicile la socoteală…

— Va trebui să anulezi treaba cu Lady Brumley.

— Nu pot să anulez – mi-am dat cuvântul! A anunţat deja în ziar şi a făcut tot ce a promis. N-o fi ea rege, dar are

puterea peniţei, şi nu ai vrea să mă pun rău cu ea, nu crezi? Drept răspuns, primi o încruntătură din partea lui. Şi oricum ştii foarte bine că, după doar două săptămâni, n-am cum să fiu pregătită pentru o întâlnire cu regele.

— Pregătită sau nu, regele a cerut să te întâlnească, iar tu trebuie să i te supui. Dacă nu o faci, rişti să-mi distrugi viitorul în guvern.

— Dar, dacă mă supun, o să-l distrug cu siguranţă.

— Aiureli. Ce s-a întâmplat cu ideile tale americane despre egalitatea între oameni? Şi el e tot om, ca toţi alţii, Abby, şi nu ai de ce să te temi de el. Acum câteva ore îmi spuneai că sunt la fel de bun ca el.

— Exact. Tu, Spencer. Tu eşti la fel de bun ca el.

— Şi tu.

— Poate, dar voi, englezii, nu vedeţi aşa lucrurile. Spre deosebire de America, aici contează enorm cum te porţi în societate. Iar dacă o să-ţi distrug cariera pentru că fac nu ştiu ce greşeală penibilă…

— N-o să faci. Se aplecă şi-şi sprijini palmele pe masă în dreptul ei. Hai, Abby, am nevoie de tine. Dacă faci asta, o să-ţi dau orice îmi ceri.

— Nu vreau nimic…

— Vrea garderoba aia scumpă pe care i-aţi cumpărat-o, o întrerupse doamna Graham de undeva din spatele ei. Vrea să ia cu ea în America toate hainele, până la ultima.

Privirea lui Spencer se mută instantaneu la doamna Graham.

— E clar că discutam cu cine nu trebuie. Bine, poate să păstreze garderoba. Oricum n-aş avea ce face cu ea după ce pleacă. Miji ochii. Altceva ce mai vrea?

— Uite ce-i… interveni Abby.

— Vrea rubinele pe care le-a purtat acum două seri. Doamna Graham îşi încrucişă braţele peste pieptul ei amplu. Şi nu doar cerceluşii – tot setul.

— De acord. Altceva?

— Opriţi-vă în secunda asta! Abby sări în picioare şi îi aruncă doamnei Graham o privire fulgerătoare. Nu vreau nimic din toate astea, şi o ştii foarte bine.

— Dacă e dispus să plătească…

— Nu am de gând să accept bijuterii şi haine ca şi cum aş fi vreo… vreo uşuratică, şuieră ea spre servitoare. Se întoarse spre Spencer, cu o atitudine dârză. Nu-s chiar aşa disperată.

Privirea lui se mai înmuie.

— Bine. Atunci, ce ai vrea? Vocea îi era calmă şi onestă. Sunt dispus să îţi ofer orice, Abby. Ce vrei?

Îl fixă cu privirea, nesigură pe ea, observându-i maxilarul încleştat şi hotărât, gura moale cu care putea săruta o femeie până când o făcea să uite de ea, braţele care o ţinuseră cu atât de multă tandreţe.

„Pe tine”, îşi spuse ea în gând, „pe tine te vreau”.

Se îndoia că ar fi fost de acord cu răspunsul ei. Şi oricum nu voia să îl oblige să rămână cu ea. Voia să îl convingă că ar putea duce o viaţă fericită, cu copii…

Copii. Da, îi putea cere un răspuns la cea mai sâcâitoare întrebare despre el.

— Trebuie să mă laşi să-mi îndeplinesc obligaţia faţă de Lady Brumley.

— Bine, se răsti el. Dar numai dacă îţi vei petrece tot restul timpului pregătindu-te pentru întâlnirea cu regele.

— N-am terminat. Trase adânc aer în piept. Trebuie să termin toate cele o sută de sticluţe până sâmbătă, ca să aibă timp să se odihnească o săptămână, deci îmi trebuie mai multe mâini de lucru. Clara mi-a oferit sprijinul unor hoţi de buzunare aduşi pe calea cea bună. Dacă îmi permiţi, aş vrea să-i aduc pe copiii aceştia aici mâine, ca să mă ajute să pregătesc parfumul.

El se încruntă.

— De ce nu te duci tu la adăpost…

— Nu vreau să mă car cu toate materialele acolo. Şi,

oricum, Clara nu are suficient spaţiu pentru un proiect atât de mare. Abby îşi cuprinse talia cu o mână. Aici e loc de-ajuns. Dacă am cincisprezece perechi de mâini harnice, pot termina mult mai repede treaba şi apoi pot să mă ocup şi de restul.

— Apelează la servitorii mei.

— Asta le-ar da peste cap programul. Vocea îi fusese încărcată de sarcasm. Credeam că nu vrei să fie deranjaţi de activităţile soţiei. Sau a fost doar o vorbă aruncată în glumă? Ştia perfect că aşa era, dar şi că el n-ar fi recunoscut-o niciodată. Când îl văzu că se întoarce ca să înjure ceva în barbă, adăugă: Nu o să pierd timpul. Clara mă poate învăţa despre etichetă, titluri şi chestii din astea în timp ce umplem sticlele şi scriem etichetele.

— Poate să facă asta şi fără a aduce copiii aici.

Abby îşi ridică bărbia într-un gest sfidător.

— Asta vrea, Spencer. Accepţi sau nu? îi aruncă o privire plină de frustrare.

— Asta-i tot ce vrei? Ca acei copii să te ajute?

— Da.

— Aş prefera să-ţi dau bijuteriile. Ea deschise gura să protesteze, dar el îi făcu semn cu mâna în timp ce oftă. Bine, adu-i aici. Dar numai dacă nu voi fi nevoit să reinstaurez ordinea în casă. Vinerea şedinţa parlamentului se suspendă mai devreme, aşa că la şapte sunt acasă, pentru cină. Vreau să nu-i găsesc aici când vin, s-a-nţeles?

— Da.

Înţelegea perfect. Voia ca totul să fie ca el.

Ei bine, nu şi de data asta. Aceasta era şansa ei să-i testeze reacţia în faţa copiilor, şi avea de gând să profite din plin de ea. Chiar dacă prin asta îl cam scotea din sărite.

Capitolul 15

O casă plină de copii necesită intervenţia unui majordom cu o anumită pregătire. Nu vă angajaţi la cineva care are copii dacă nu aveţi pregătirea necesară pentru ei.

Sugestii pentru un servitor stoic

Abby nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Înconjurată de sporovăit de copii de toate vârstele, stătea la masa lungă şi tăia bucăţi de panglică. Îi venea greu să creadă că aceste chipuri îngereşti furaseră... mai puţin când îi vedea la lucru. Mâinile lor dibace se mişcau atât de repede, încât cu greu le putea urmări.

— Ce plăcut e să îi ai în preajmă, îi spuse ea Clarei. I-ai educat frumos.

Clara ridică dintr-o sprânceană în timp ce scria meticulos o etichetă.

— Nu l-ai văzut pe Jack încercând să şterpelească ciobănaşul din porţelan în drum spre etaj şi nici pe Mary trăgând cu ochiul spre argintărie.

Abby făcu ochii mari.

— Chiar crezi că ar putea fura de la *noi?*

— Dacă ar fi convinşi că ar scăpa nevăzuţi, da.

Clara se întinse să o prindă de mâna tremurândă pe o fetiţă de şapte ani care turna parfumul dintr-un urcior în sticluţă. Fetiţa, pe care o chema Lily, zâmbi ruşinată.

Abby se topi toată.

— Oh, nu-mi pasă. N-au decât să fure. Dumnezeu mi-e martor că Spencer are de unde.

— Ai grijă ce spui, o avertiză Clara, deşi ochii îi sclipiră de amuzament. Încerc să-i învăţ să nu fure.

— Eu n-o să fur, afirmă cu hotărâre Lily. N-am mai furat de când eram o gâgâlice.

Clara izbucni în râs.

— Pentru că ştii că ai avea de-a face cu mine dacă te-

aş prinde.

Lily făcu o grimasă în timp ce se străduia să toarne şi mai mult lichid în sticluţă.

— Oricum nu-mi plăcea să fur. Era înspăimântător să fii prins.

Abby îşi putea cu greu imagina o fetiţă de şapte ani furând, cu atât mai puţin o „gâgâlice”. Auzise însă că nu era ceva neobişnuit pe străzile din Londra. Nici în Philadelphia, de altfel, dar parcă în Londra erau şi mai mulţi hoţi de buzunare – şi pedepse mult mai rele.

Nu era de mirare că Clara era atât de devotată adăpostului.

— O să terminăm sticluţele pentru Lady Brumley? întrebă Clara, uitându-se pe geamul sălii la cerul ce se întuneca.

— Cred că da. Câte sunt, Jack? îl întrebă Abby pe băiatul subţirel de unsprezece ani care lipea etichetele pe sticluţe.

— Am ajuns la optzeci şi nouă, milady. Jack se uită urât la Lily. Am fi avut nouăzeci şi una dacă Don’şoara Degete de Paie n-ar fi spart două.

— Din cauza păianjenului! Lily se bosumflă. Urăsc păianjenii.

— Şi eu. Abby se întinse peste masă ca să o bată prieteneşte pe palmă. Nu ne vin nouă de hac două sticle. Şi putem munci puţin mai mult, nu, Clara?

— Da, dar va trebui să trimit vorbă la adăpost să ne păstreze mâncarea pentru cină.

— În niciun caz, veţi mânca aici, zise Abby. Am vorbit deja cu bucătarul. Măcar atât să pot face şi eu după ce m-aţi ajutat.

Clara îşi muşcă buza de jos.

— Păi, şi Spencer? Eşti sigură că n-o să zică nimic când o să se trezească cu toţi ştrengarii ăştia la masă?

— Mi-a zis că îi poţi aduce, nu? dădu ea un răspuns

evaziv. Şi avem un meniu special – supă şi plăcintă cu carne şi cârnaţi. Am încercat să aleg feluri care să fie pe gustul copiilor. Şi al lui Spencer, bineînţeles.

Tresări, aducându-şi aminte de ceva.

— Doamnă Graham, i-ai arătat bucătarului cum se face supa de scoici?

— I-am arătat. Doamna Graham legă o bucăţică de panglică în jurul gâtului unei sticluţe. Să-l fi văzut pe caraghiosul acela cum se plângea că trebuie să pună afumătură peste scoici. „Data viitoare o să vreţi să mâncaţi scoici cu friptură de porc”, aşa a zis. I-am zis că stăpâna lui a insistat, aşa că să aibă grijă s-o facă aşa cum trebuie. Domnul McFee a zis că o să aibă el grijă. Şi i-am spus şi de îngheţata de lămâie.

— Îngheţată de lămâie! exclamă Jack. Ura, băieţi, aţi auzit? Diseară mâncăm îngheţată de lămâie!

— Zici că eu le-aş da numai terci şi zeamă, comentă Clara cu jumătate de gură în timp ce vestea se răspândea printre copii.

Încântarea lor o impresionă pe Abby.

— Oh, ştii şi tu cum sunt copiii. Jumătate din bucuria lor se datorează probabil faptului că vor fi răsfăţaţi, deşi sunt departe de casă.

— Mă îndoiesc. La adăpost nu ne-am putea permite niciodată să-i servim pe toţi cu îngheţată de lămâie în aprilie. Costă o avere. Clara o privi cu atenţie. Sper că ştii ce faci.

— Ştiu, zise ea, deşi nu era chiar aşa sigură.

Dar trebuia să afle dacă Spencer ura cu adevărat copiii. Dacă refuza să plătească cheltuielile din seara asta, era clar.

Uşa sălii se deschise, şi îşi făcu apariţia o bonă tânără cu un copil mare care gângurea în braţe.

— Asta mică tocmai s-a trezit, milady, zise fata, şi m-am gândit că nu vă supăraţi dacă o aduc să stea cu ceilalţi.

— Sigur că nu ne supărăm, răspunse Abby în locul Clarei, iar copiii începură să strige toţi când văzură bebeluşul. Abby îşi întinse mâinile şi îi aruncă Clarei o privire întrebătoare. Pot s-o iau în braţe?

— Sigur, zise Clara cu un zâmbet.

Parcă abia aşteptând să scape, tânăra bonă îi dădu imediat copilul. Abby înţelese şi motivul. Lydia era destul de grea la cele nouă luni. Nu fusese treabă uşoară să urce două etaje cu ea în braţe. Fermecată de ochii ei languroşi căprui şi de mirosul minunat de copil, Abby o cuibări cu drag la piept. Oh, ce bine ar fi fost să aibă şi ea un copil cu Spencer!

În timp ce se uita cu drag la copil, uşa se deschise din nou.

— Ce mama dracului…

Abby tresări imediat când auzi vocea lui Spencer, şi cuvintele de bun găsit i se stinseră pe buze când văzu cât de şocat era. Privirea lui se pironise asupra ei şi asupra copilului, şi încremenise mai ceva ca una dintre sticluţele ei.

— Mă scuzaţi că v-am deranjat. Accentuase fiecare cuvânt, rostit printre dinţi şi cu maxilarul încordat. Îşi dezlipi privirea de la copil şi-şi înălţă capul. Abby, aş vrea să stăm puţin de vorbă în birou…

Simţi că i se taie răsuflarea din pricina furiei oarbe oglindite în privirea lui glacială.

— Da, sigur, îngăimă ea.

În sinea ei însă simţea că se prăbuşeşte. Îşi primise răspunsul la întrebarea legată de sentimentele lui faţă de copii. Din nefericire, nu asta sperase să afle.

Spencer se plimba agitat prin cameră, abia abţinându-se să nu spargă ceva. Trebuia să se calmeze înainte de venirea lui Abby, dar i se părea imposibil. Era ditamai adultul, pentru numele lui Dumnezeu! Cum era posibil ca nişte copii să îl înfurie în halul ăsta?

Ştia şi răspunsul – pentru că Abby era în mijlocul lor. Pentru că o ţinea pe micuţa Lydia – era sigur că ea era – şi se uita la ea cu o asemenea afecţiune, încât simţea un junghi în stomac când îşi aducea aminte.

Naiba s-o ia! Îi ţinuse în mod voit pe copii ca să-i vadă el – era sigur. Asta după ce îi ordonase să scape de ei până la sosirea lui.

Uşa se deschise, şi ea intră, dar nu o lăsă să spună nimic.

— De ce-s încă aici netrebnicii ăia mici? mugi el. Şocul din privirea ei îi implântă şi mai adânc cuţitul în vintre, dar nu-şi mai putea retrage cuvintele. Ţi-am spus că nu vreau să-i văd. Şi afară e aproape beznă, aşa că să nu susţii că nu ştiai cât este ceasul.

Deşi se albise la faţă, nu dădu înapoi.

— Nu terminaserăm treaba.

— Nu-mi pasă.

O vedea în continuare cu copilul în braţe. El nu îi putea dărui niciodată un copil, el nu putea să îi ofere niciodată acea privire plină de afecţiune. Îl durea mult mai mult decât s-ar fi aşteptat.

Scrâşni din dinţi.

— Vreau să plece, mă auzi ce-ţi spun? Vreau să plece numaidecât.

Abby îşi ridică bărbia spre el.

— Nu le pot cere aşa ceva. Merită o recompensă pentru cât au muncit, şi le-am promis o cină bună. Nu am de gând să le răpesc asta doar pentru că ţie nu-ţi convine ca viaţa ta pusă la punct să fie deranjată cu un milimetru.

Deranjată! Doamne, Dumnezeule, habar n-avea despre ce vorbea.

— Foarte bine atunci, serveşte-le masa. Eu plec la club. Dar dacă-i mai prind vreodată pe-aici…

— Nu o să se mai întâmple. Se uită urât la el. Dacă aş fi bănuit că o să te superi în asemenea hal, nu i-aş fi lăsat

să fie motivul ţâfnei tale. Ştiu că nu eşti mare fan al frivolităţii, Spencer, dar nu m-am aşteptat niciodată să îţi verşi nervii din cauza unor bieţi copii.

— Ce să-mi vărs… Despre ce naiba vorbeşti acolo? N-am făcut aşa ceva.

— Oh, au înţeles foarte bine cât de tare te-a deranjat prezenţa lor. Îndură destule de la alţii pentru că au fost hoţi – n-au nevoie şi de condescendenţa ta.

— Crezi că are legătură cu faptul că-s hoţi de buzunare? întrebă el uimit din cale-afară.

— Ce alt motiv ai putea avea să te enervezi aşa că vezi nişte copii? Îl privi cu răceală. Te înţeleg că ţi-e teamă că o să-ţi fure din obiecte şi argintăria. Adică… vreau să spun… fără o dovadă a poziţiei tale sociale elevate pe care să ţi-o afişezi…

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu e vorba despre aşa ceva. Se uită spre ea, simţindu-se ca un copil dojenit de directoarea şcolii. Dacă mi-aş fi făcut griji că ar putea fura de la mine, n-aş fi angajat pe unul dintre ei.

Abby rămase cu gura căscată.

— Aşa ai făcut?

— Da. Acum mulţi ani. Doi dintre valeţii mei tot de-acolo provin. Dar fuseseră deja măricei – nu angajase niciun copil care să-i tortureze mintea cu ce-ar fi putut fi dacă… întreab-o pe Lady Clara dacă nu mă crezi. N-are nimic de-a face cu faptul că sunt foşti hoţi de buzunare. Doar că nu-mi plac copiii. Îi aruncă o privire sfredelitoare. După cum ştii foarte bine.

— I-am auzit pe prietenii tăi pomenind despre o asemenea absurditate, dar n-am vrut să-i cred. De ce i-ar displăcea unui adult într-atâta nişte versiuni mai tinere ale lui?

Îl privea cu înverşunare, iar el avea senzaţia neplăcută că voia să îl atragă într-o capcană.

Ei bine, nu avea să cadă în ea, şi cu siguranţă nu avea

să-i mărturisească ruşinosul adevăr ca să vadă cum furia i se transforma în milă. Cu atât mai puţin după ce văzuse cu ce drag se uitase ea la micuţa Lydia. Îşi dorea copii, iar el nu îi putea dărui niciodată. Nimic nu putea schimba asta.

— Poate că acestui adult nu-i place să-i fie tulburată liniştea, nu-i place să-şi vadă casa invadată şi părerile contrazise de fiecare dată.

— Acum faci aluzie la copii sau la mine? îl întrebă ea încet.

El inspiră profund.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Abby. Înşfăcă tolba pe care o lăsase pe birou când intrase şi trecu pe lângă ea în drum spre uşă. Dă-le să mănânce şi trimite-i de-aici. Mă găseşti la club.

Deschise uşa şi fu izbit de zarva care se auzea din holul de la intrare. Ce naiba se mai petrecea acum? Traversă holul, ignorând-o pe Abby, care se grăbea să ţină pasul cu el. Dădu buzna în foaier şi o văzu pe Lady Clara ajutându-i pe copii să îşi găsească fiecare pălăriile şi mănuşile.

Abby trecu în viteză pe lângă el.

— Stai puţin! protestă ea către Clara. Unde plecaţi?

Lady Clara îi aruncă lui Spencer o privire furişă.

— Ne-am gândit că ar fi mai bine să ne întoarcem la adăpost şi să vă lăsăm pe tine şi pe soţul tău în pace.

Un drăcuşor de copilă cu păr buclat se uită bosumflată la Spencer.

— Şi fără să halim cârnaţi. Nu e corect.

— Linişte, Lily, o admonestă Lady Clara pe copilă.

Abby se întoarse şi îl privi întrebător pe Spencer, care simţi ceva răscolindu-i-se în vintre. Ştia ce voia fetişcana asta îndârjită de la el.

— Nu-i nevoie să plecaţi, se răsti el. Oricum plec la club. Abby a pregătit ditamai cina – ar fi păcat să aruncăm mâncarea.

Strigăte voioase izbucniră în holul de la intrare, iar Lady Clara încercă să le potolească.

— Serios, Lord Ravenswood, dacă preferi să plecăm…

— Nu! zise el cu fermitate. Vă rog să rămâneţi. Se uită spre McFee, ale cărui mâini erau deja ocupate cu mănuşile şi căciulile pe care copiii le aruncaseră spre el când Spencer făcuse anunţul. McFee, dă-mi haina şi pălăria.

— Sigur, milord, spuse imperturbabilul majordom în timp ce pasa obiectele din braţe unui valet.

Abby strânse drăcuşorii de copii la un loc şi îi aruncă lui Spencer un zâmbet recunoscător peste umăr.

— Pe aici, copii – este aproape ora cinei, aşa că putem merge direct în sufragerie.

— Dar faceţi linişte, adăugă Lady Clara cu ochii în direcţia lui Spencer. Gălăgia asta îi provoacă dureri de cap domniei sale.

Spencer vru să spună că gălăgia era ultima pe lista nemulţumirilor lui, dar îşi ţinu gura. Îi voia plecaţi cât mai repede. Nu apucară să se deplaseze niciun centimetru, că din salonul de deasupra răsună o bufnitură, urmată de nişte trăncăneli teribile.

Ce naiba? Spencer urcă scările spre sursa zgomotului, iar musafirii lui nedoriţi îl urmară. Ajunse în salon la timp cât să vadă un băiat încercând cu disperare să îndrepte o masă în timp ce castronul de argint care stătea de obicei pe masă era acum pe jos. În faţa băiatului era o cutie. În spatele lui era un cabinet din lemn de santal pe care Spencer îl ţinea în mod normal încuiat. Nu mai era încuiat.

— Jack! şuieră Lady Clara, ajunsă lângă Spencer. Ce Maica Precista faci aici?

Jack îşi scoase pieptul înainte cu curajul greu încercat al unui hoţ de buzunare, dar frica din spatele bravurii era de neconfundat, chiar şi pentru Spencer.

— Voiam să văd ce-i înăuntru, zise băiatul, gesticulând spre servantă. Am fost foarte atent când am

deschis-o.

„După ce ai forţat broasca”, se gândi enervat Spencer.

— Încercam să văd cum se deschide cutia asta, şi m-am împiedicat, şi… n-am vrut să dau peste masă. Privirea băiatului se îndreptă spre Spencer, de care toţi băieţii mai mari se temeau, pentru că ştiau că el era şeful tuturor judecătorilor din Londra. Nu voiam să fur nimic, milord. Pe cuvânt.

— Lord Ravenswood, îmi pare atât de rău… începu Lady Clara.

O întrerupse.

— Nu face nimic. Băieţii sunt băieţi. I se părea mai uşor să aibă de-a face cu copii năzdrăvani decât cu cei cuminţi. Şi oricum se cam săturase să fie privit cu frică sau groază de Lady Clara şi de copii.

Se apropie de Jack, îndreptă masa şi săltă cutia. Ezită, uitându-se la exteriorul frumos pictat. Apoi oftă şi desfăcu sistemul de prindere cu un deget. Cutia se deschise ca un acordeon şi îşi mări dimensiunea de trei ori. Jack făcu ochii mari.

— Ce şmecherie, ce e asta?

— O jucărie de copii, îi explică Spencer. Uite, ţine-o spre lumina lumânării şi uită-te prin găurica aia. O să vezi o vânătoare de vulpi.

Jack luă cu precauţie cutia şi o ridică la ochi, iar Spencer revăzu cu ochii minţii imaginea tridimensională la care se uitase de mii de ori pe vremea când era copil. Creată din straturi suprapuse de hârtie decupată şi montată ca decorul unei scene, înfăţişa nişte vânători îmbrăcaţi în roşu care vânau cu copoi. Alergau printre copaci către un soare roşu, care de fapt era o bucăţică de hârtie ce acoperea gaura prin care intra lumina lumânării.

— Să fiu al naibii, ce frumos e! exclamă Jack.

Spencer se uită în spate şi constată că Lady Clara şi

Abby îl priveau cu gurile căscate, iar copiii se strânseseră în jurul lor să vadă mai bine ce se întâmpla.

Abby se desprinse din starea aceea, se duse la cabinet şi se uită la cele zece cutii dinăuntru, apoi la Spencer.

— Ai o colecţie întreagă de astfel de casete, zise ea.

Chipul lui Spencer se înroşi.

— Nu am nicio colecţie de nimic, mormăi el. Mă faci să par un elev nătâng. Mai rămâne să mă întrebi de punga în care îmi ţin comorile – bucăţele de cuarţ roz şi aţa pentru zmeie.

Lady Clara se apropie şi ea curioasă, împinsă de copiii din spatele ei, dar Abby rămase acolo ca să îl fixeze cu privirea. Arătă cu mâna spre interiorul servantei.

— Dacă asta nu e o colecţie, atunci ce e?

El îşi feri privirea.

— Câteva casete cu diverse scene pe care le-am strâns pe când eram copil.

— Şi de aceea le ţii într-un dulap special, zise cu ironie Abby.

— Într-un dulap încuiat, interveni Jack în sprijinul lui.

Spencer aruncă o privire ameninţătoare spre băiat.

— Da, încuiat. Aşa că, rogu-te, spune-mi cum ai reuşit să-l deschizi.

Jack înghiţi în sec şi făcu ochii mari.

— Oh, nu mai schimba subiectul, zise Abby. Hai, Spencer, ai fost dat în vileag. Marele subsecretar de stat de la Ministerul de Interne are o colecţie de casete de jucărie. N-ai de ce să te simţi ruşinat.

— Nu mă simt ruşinat. I se părea incredibil că trebuia să stea aici să-şi apere casetele în faţa unor copii şi a falsei lui soţii. Adăugă posac: Nu e o colecţie. Sunt doar câteva…

— Mai bine-o laşi baltă, Lord Ravenswood, interveni Lady Clara, amuzată la culme. Abby are dreptate, ai fost deconspirat.

— Şi poate, dacă e rugat frumos, adăugă Abby, Excelenţa Sa îi va lăsa pe copii să se uite la ele. Le-ar putea chiar arăta cum funcţionează.

Vocile rugătoare ale copiilor umplură camera, la început timide, apoi din ce în ce mai insistente, iar Spencer îşi întoarse privirea alarmată spre ea. Abby îl privi fără să clipească, cerându-i ceva cu frumoşii ei ochi verzi. Ce naiba, chiar se aştepta să invite adunătura asta de copii să-l tortureze?

Era clar, asta voia. Iar ţipetele tânguitoare ale protejaţilor Clarei înrăutăţeau lucrurile – erau nişte copii săraci, şi, dacă nu le-ar fi îngăduit această mică plăcere, imensă pentru ei, ar fi fost chiar ultimul urâcios din lume. Nici măcar el nu putea fi atât de nesimţitor.

Dar avea să se răzbune cu vârf şi îndesat pe Abby pentru că-l pusese într-o asemenea ipostază. Oh, da, să mai sufere şi alţii, nu numai el.

Reuşi printr-o minune să vorbească cu calm:

— Mi-ar face o deosebită plăcere să le arăt copiilor cum funcţionează.

Drept răsplată, primi nişte urale – şi un zâmbet plin de speranţă de la Abby. Ambele reacţii aproape îl făcură să dea înapoi. Strânse din dinţi şi se aruncă cu capul înainte.

Următoarea oră se scurse pe nesimţite. Copiii îl asaltară, la început cu precauţie şi distanţi, dar în scurt timp deveniră de necontrolat. Întâi se uitară peste umărul lui când el se lăsă pe vine ca să-i arate unui băieţel cu ochi migdalaţi cum funcţiona caseta cu scena de la lac. În scurt timp, începură să îl tragă de mânecă ba la caseta aia, ba la cealaltă, după care simţi nişte palme micuţe care îl luară de mână, fără să le pese că se crispase tot.

Dar insulta finală veni după ce reuşi să se retragă în fotoliul lui preferat, ca să scape de atacul violent. Puştoaica ştirbă căreia i se zicea Lily, cea care mai devreme obiectase că nu mai mâncau cârnaţi, avu obrăznicia să se

ţină după el şi să i se caţăre pe genunchi.

Foarte serioasă, îi întinse una dintre casete.

— Nu merge, domnule. Mă uit prin ea, da’ nu văd nimica.

Buza îi tremura ca şi cum mai avea puţin şi începea să plângă, iar Spencer simţi un gol în stomac.

Exact de ce avea nevoie ca seara să fie un dezastru desăvârşit – un copil plângăcios. Un copil plângăcios drăguţ, cu o groază de bucle brunete şi cu ochi albaştri plini de viaţă. Fir-ar să fie!

— Uite, Lily… Luă caseta pe care fata i-o proptise pe piept şi o întoarse către şemineul din stânga lui. Trebuie să înclini caseta spre lumină. Trebuie să aibă o sursă de lumină în spate – de la o lumânare sau de la foc.

O suci, ca fata să se poată uita prin vizor, iar într-o singură clipă, expresia copilei se transformă de la disperare la o încântare surprinsă.

— E o cursă de cai. Lily îşi ridică privirea spre Spencer. Caii se mişcă?

El nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Uite, zise Spencer şi luă caseta cu ambele mâini, ca să prindă şnururile din laterale.

Trase alternativ de ele pentru a mişca armăsarii dinăuntru, iar Lily chicoti fericită.

— Au pornit! Ia uite ce mai aleargă!

Spencer reuşi să scoată un râs gâjâit, deşi i se pusese un nod în gât.

— Nu prea seamănă cu o cursă adevărată, dar măcar poţi controla cine câştigă.

Imaginea lui Lily care îşi concentra toată atenţia asupra unei prostioare de jucării se dovedi o adevărată tortură pentru el. Dacă nu ar fi fost rănit în război, la ora asta şi-ar fi putut ţine propria fetiţă în poală, care ar fi ţinut jucărioara cu nepăsarea ireverenţioasă a celor tineri şi necugetaţi.

Îl durea sufletul, iar privirea i se îndreptă către femeia care îşi pusese în minte să-i amărască viaţa. Abby radia. Probabil credea că îi făcea o favoare, forţându-l să confrunte cu ceva ce-i displăcea profund, ca să constate că, de fapt, nu era aşa îngrozitor. Reuşise să-i acapareze casa şi viaţa, întocmai ca un trandafir sălbatic.

Mai întâi „joaca”, apoi apariţia în dormitorul lui, acum copiii. Se comporta de parcă…

Intră brusc la idei. Oare era posibil ca ea… Nu, sigur nu. Îşi exprimase cât se poate de clar doleanţele.

Lily îşi ridică privirea spre el.

— Aveţi şi casete cu chestii pentru fetiţe? întrebă ea cu speranţă în glas. Adică cu… cu dansuri frumoase şi doamne în trăsuri?

— Mă tem că nu. Dar avea ceva de genul ăsta. Îţi plac doamnele în trăsură?

— Extraordinar! îi zâmbi timid. Mai ales dacă sunt aşa drăguţe ca Lady Clara şi Lady Ravenswood. Lady Ravenswood miroase cum mirosea cândva mama mea, foarte dulce.

— Cândva?

O podidiră lacrimile, şi se înjură în gând că deschisese acest subiect.

— Mama mea s-a dus în rai. Tată n-am avut. A plecat pe mare înainte să mă nasc eu.

Nodul din gâtul lui Spencer se fixă şi mai bine.

— Cine a avut grijă de tine înainte să te duci să locuieşti la adăpost?

Fetiţa îşi şterse lacrimile cu un pumnişor.

— Unchiul meu. Dar mă tot trimitea să fur. Se încruntă, supărată. Mie nu-mi place să fur.

— Foarte bine, o încurajă el. Dacă o s-o asculţi pe Lady Clara, n-o să mai trebuiască să furi niciodată. Îşi notă în minte să nu uite să doneze şi anul acesta nişte bani pentru adăpost.

Drăgălaşa creatură se cuibări şi mai aproape de el.

— Îmi place de tine. Nu eşti chiar aşa rău cum zic băieţii. Îşi vârî nasul în eşarfa lui şi o mirosi. Şi tu miroşi a dulciuri. La fel ca Lady Ravenswood.

Îl bufni râsul, deşi n-ar fi vrut.

— Chiar miros la fel?

— Sigur. Îi băgă eşarfa în nas. Vezi?

O mirosi ca să-i facă pe plac. Apoi mai mirosi o dată. Eşarfa mirosea a parfumul lui Abby, era clar. Iar el nu îşi dăduse cu niciun parfum. Îşi miji ochii bănuitor.

— Cina este servită, anunţă McFee de îndată ce intră în încăpere. Atitudinea lui rezervată suferi o schimbare când îl zări pe Spencer cu Lily cuibărită la el în braţe. Ăăă… milord… vreţi să… ce să… v-am pregătit haina şi pălăria, în caz că mai doriţi să plecaţi la club.

Lily se uită la Spencer.

— Domnule, nu vrei să pleci la niciun club. Aici avem la desert îngheţată de lămâie. Sunt sigură că la club n-au aşa ceva.

— Îngheţată de lămâie? Spencer îi aruncă lui Abby o privire grăitoare. Intenţiona să-l trimită la închisoarea datornicilor şi să-l cotropească cu copii? De unde aveţi voi îngheţată de lămâie în sezonul ăsta?

Întrebarea o debusolă puţin.

— Hmm… domnul McFee m-a ajutat.

Spencer ridică dintr-o sprânceană spre majordomul lui, care încremeni.

— Doamna m-a întrebat ce desert le-ar plăcea cel mai mult copiilor, iar eu i-am sugerat îngheţata de lămâie. Nu mi-am pus problema că va fi dificil de procurat.

— Şi nici problema costului nu ţi-ai pus-o, continuă Spencer sec.

Când pretinsa lui soţie şi majordomul se îmbujorară, Spencer scutură din cap, cuprins de o senzaţie de disperare. Îl prinseseră la înghesuială, toţi. Dacă n-ar fi

văzut expresia plină de speranţă de pe feţişoara lui Lily, i-ar fi trimis pe toţi la naiba şi s-ar fi retras la club.

Dar nu se putea coborî atât de jos încât să rănească sentimentele unei fetiţe care nu avea de unde să ştie că fiece zâmbet fermecător al ei îi provoca o rană vie.

Spencer se uită cu seriozitate la Lily.

— Bine, păpuşică, cred că ai dreptate. Pentru nimic în lume n-aş vrea să ratez asemenea desert. Mai ales când soţia şi servitorii mei s-au dat atâta peste cap să facă rost de el.

Abby era toată numai zâmbete. Oh, da, sigur punea ceva la cale. Acum îi făcea pe plac, dar mai târziu avea să smulgă tot adevărul de la ea. Iar dacă avea să audă ceea ce bănuia că urma să audă, nu mai scăpa aşa ieftin.

Capitolul 16

Nu trebuie să vă preocupe niciodată ce se întâmplă în spatele uşilor închise.

Sugestii pentru un servitor stoic

Abby se relaxase cât Spencer stătuse cu copiii, dar acum, că se aflau la masă, devenise din nou încordată. Privirile încrâncenate ale lui Spencer o speriau, şi nici să respire bine nu putea. Iar când valetul aduse supa, uită cu totul să respire. Mai ales când Spencer îşi fixă privirea în castron şi întrebă:

— Ce-i asta?

Abby strânse din buzele uscate.

— Este... hmm... supă de scoici. E un fel de mâncare american. Sper să-ţi placă. Adică ştiu că ţie-ţi plac scoicile.

O săgetă cu privirea în timp ce băgă lingura în supă.

— De unde ştii?

— De la servitori, răspunse ea automat, privindu-l cum gustă din supă.

Copiii aveau şi ei reţineri faţă de felul ciudat de mâncare, aşa că aşteptară să-i audă sentinţa. Când constată că toate privirile erau îndreptate asupra lui, Spencer îşi încetini mişcările. Mai luă o lingură, dar de data asta plimbă supa în gură şi degustă cu atenţie, apoi înghiţi cu încetineală.

Când îl văzu că bagă din nou lingura în strachină, Abby îşi pierdu răbdarea.

— Deci? se interesă ea. Ce părere ai?

El continuă să mănânce cu calm.

— Despre ce?

— Despre supă, fireşte!

— Oh, despre supă. Abby se uită încruntată la el, aşa că se înduplecă. E chiar foarte bună. Cea mai bună supă pe care am mâncat-o vreodată. Îşi arcui o sprânceană spre copii. Voi ce credeţi?

Atâta aşteptau ca să se repeadă la ea. În scurt timp, plescăiau şi-şi exprimau încântarea, vrând cu tot dinadinsul să-şi mulţumească gazdele. Iar zâmbetul încrezut al lui Spencer o făcea să vrea să arunce cu ceva în el.

Cu toate acestea, cina decurse chiar bine. O surprinse în mod plăcut faptul că Spencer avea abilitatea de a-şi distra musafirii. Îi răsfăţă pe copii cu istorii despre Italia şi plimbarea cu gondola printre lebede, în Veneţia.

Când Jack declară îmbufnat că lui nu-i plac lebedele, Spencer spuse:

— Te înţeleg perfect. Dumnezeu le-a făcut atât de frumoase doar pentru a le masca prostia.

Copiii se tăvăliră pe jos de râs.

După ce terminară îngheţata de lămâie, Spencer se şterse la gură cu un şervet şi se ridică.

— Îmi pare rău că trebuie să mă retrag, dar mai am

nişte treabă. Aruncă o privire enigmatică spre Abby. După plecarea musafirilor, draga mea, aş vrea să treci prin biroul meu.

— Sigur, zise ea, deşi i se părea ceva ciudat la el.

Clara remarcă şi ea ceva straniu în tonul lui şi, înainte să plece cu copiii, spuse:

— Crezi că Lord Ravenswood este încă supărat că am venit cu copiii?

— Bineînţeles că nu. S-a purtat decent cu ei. Sunt sigură că vrea doar să punem la punct planurile pentru mâine.

După plecarea tuturor, se îndreptă spre biroul lui, şi starea de nelinişte îi reveni. Nu ştia motivul, dar nu-i dădea deloc pace.

Ajunse în dreptul biroului şi se opri în faţa uşii întredeschise. Trase cu ochiul înăuntru, îl văzu stând între şemineu şi biroul masiv de mahon doar în cămaşă şi simţi că i se usucă gura.

Spencer doar în cămaşă – foarte ciudat. Se uită prin cameră până îi zări haina şi vesta puse pe un fotoliu. Îşi aranjase eşarfa pe umăr ca un soldat, şi asta îi tăie şi mai mult din elan. Rar se îmbrăca aşa când nu era în dormitorul lui.

Un fior prevestitor de rele i se strecură în inimă, dar îşi dădu silinţa să îl ignore. Se comporta ca o caraghioasă. Nu avea de ce să se teamă de el. Ce dacă nu stătea îmbrăcat oficial în propria casă? Dacă avea chef să stea doar în cămaşă, era dreptul lui.

Chiar dacă nu o mai făcuse niciodată înainte.

Îl studie prin uşa întredeschisă, căutând un indiciu al stării lui sufleteşti. Îl vedea din profil, dar nu îşi putea face o idee clară doar după liniile drepte ale maxilarului. Părea cufundat în gânduri; cu o mână îşi turnă un lichior închis la culoare într-un pahar, iar cu cealaltă ţinea o casetă.

— Intră, Abby, zise el fără să se întoarcă.

Ea tresări. Tâmplele începură să-i zvâcnească, dar împinse larg uşa şi intră.

Nici acum nu se întoarse cu faţa spre ea.

— Închide uşa şi încui-o.

Comanda seacă îi transmise o nelinişte şi în stomac. Poate era cazul să se teamă.

— De ce?

— Nu vreau ca servitorii să dea buzna peste noi în timp ce discutăm chestiuni private.

— Oh.

Avea o noimă, dar mâinile îi tremurau rău când împinse uşa şi răsuci cheia în broască. Se întoarse spre el şi constată că îşi lăsase paharul gol pe birou şi răsucea caseta de jucărie în palme. Lumina focului arunca umbre asupra siluetei lui, ducând senzaţia ei de nelinişte pe noi culmi.

Ca de obicei, îşi struni toate temerile cu curaj.

— Ai spus că vrei să mă vezi.

— Da. Nu-şi dezlipise privirea de la casetă. Îţi plac copiii, nu-i aşa?

— Sigur. Cui nu-i plac?

Se uită întrebător la ea.

— Şi să nu-mi spui că ţie nu, se grăbi ea să continue. Nu te cred. Te-am văzut acolo cu ei. Ai fost plin de înţelegere şi amuzant…

— Ştiu să mă adaptez în funcţie de situaţie, contracară el.

— Aiurea! Ai fi putut să pleci oricând la club dacă voiai. Dar nu ai plecat. Şi niciun om care urăşte copiii nu le-ar fi spus glume şi nu i-ar fi lăsat să se caţăre pe el. Îşi încrucişă braţele peste piept. Recunoaşte că te-ai simţit bine cu drăgălaşii aceia mici.

Se întoarse încet spre ea, cu cutia în mâini, şi îi scrută chipul cu o privire tăioasă.

— De asta i-ai adus aici? Ca să afli dacă pot tolera copiii?

Fluturii din stomac începură să se agite şi mai tare.

— Nu! Am… aveam nevoie de ei ca să mă ajute.

— Şi de aceea ai organizat şi cina pentru ei. Una care a inclus feluri de mâncare speciale pentru ei, dar şi preparate pentru mine.

Greu de contracarat cu argumente.

— Eu… ăăă… nu te-am luat în serios când ai zis că vrei să plece până la ora cinei. O scuză jalnică, inclusiv pentru urechile ei. El o fixă cu o privire tulburătoare.

— Nu ai avut niciun alt motiv ulterior pentru acţiunile tale, niciun alt motiv dincolo de treaba cu parfumul.

Simplul fapt că el începuse această discuţie o făcu să cadă pe gânduri. Nu era încă pregătită să recunoască de ce se purtase aşa.

— Sigur că nu, îngăimă ea.

— Înţeleg. Zâmbetul lui ar fi trebuit să o liniştească, dacă nu ar fi fost atât de… misterios. Nu îi stătea în fire lui Spencer să fie misterios. Evaziv, poate, glacial, dar nu misterios. La ce Dumnezeului se gândea?

El săltă caseta, cu ochii lucindu-i.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Pulsul i se acceleră iarăşi, de teamă. Asta însemna că interogatoriul se terminase? Şi de ce să-i mai arate o casetă de jucărie?

— Nu cred că am văzut-o mai devreme.

— Nu o ţin la un loc cu celelalte. Pe acelea le am de la tata, mi le-a dat când eram copil. Dar asta este de la Nat. A cumpărat-o din Paris acum câţiva ani.

— Oh.

I se părea că reacţiona ca o idioată, dar nu avea de ales. Comportamentul lui ciudat o agita peste măsură.

— Uită-te, zise el pe un ton straniu de tensionat.

— Bine.

Traversă covorul turcesc cu mers nesigur şi întinse mâna.

Nu îi dădu caseta, ci o trase pe Abby aproape de el. O luă în braţe, se sprijini de birou şi o cuibări între coapsele lui desfăcute, astfel încât stătea cu posteriorul lipit de zona lui inghinală, îşi petrecu braţul pe după talia ei şi o ţintui bine.

Maică Precistă. Voia s-o tortureze? Sau recunoştea în sfârşit că era atras de ea? Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce chiar acum?

Fu străbătută de un fior când simţi ceva întărindu-se în spatele ei. Apoi el îi sărută părul, iar fiorul se transformă în aşteptare. Nu-i mai păsa de motivul pentru care se răzgândise. O ţinea în braţe şi o săruta – îi era de-ajuns.

Îi împinse caseta în palme, apoi se aplecă să-i şoptească:

— Uită-te, Abby!

Întrebându-se ce ar putea fi în interiorul unei casete care să aibă o oarecare legătură cu ei, murmură:

— Oh, bine.

O ridică în dreptul ochiului. Îi luă o clipă să-şi dea seama la ce se uita, chiar dacă o îndreptase spre foc şi lumina pătrundea prin deschizătura din spate. Îşi concentră privirea şi observă imaginea, după care icni.

Scena reprezenta un bordel. Câteva femei sumar îmbrăcate stăteau în poziţii scandaloase, se atingeau, erau atinse de bărbaţi…

Se retrase brusc şi se înroşi ca focul.

— E… este…

— O casetă cu imagini erotice. Nu toate sunt de jucărie.

— Oh!

Cu o mână o mângâie pe burtă, transmiţându-i fiori înnebunitori prin straturile de haine. Cu cealaltă mână însă îi desfăcea nasturii de la spatele rochiei, iar ea nu ştia dacă să fie încântată sau speriată.

— Ce-ce faci, Spencer? şopti ea.

— Mă joc, după cum ai spune tu.

Răsuflarea lui îi încălzi ceafa, îi înfierbântă sângele.

— Credeam că nu mai vrei să ne jucăm, zise ea cu precauţie.

— Uneori, bărbaţilor le e greu să se abţină. Continuă să-i desfacă nasturii, după care îi dezgoli spatele. Îi luă caseta şi o aşeză pe masă. Apoi îi trase rochia, care căzu cu un foşnet la picioarele ei. Dar pe asta şi contai, nu?

În pieptul ei se dădea o luptă între frică şi excitaţie.

— Nu ştiu la ce te referi.

Îi puse ceva pe gât, şi, abia când simţi parfumul, îşi dădu, seama că era eşarfa lui.

— Mi-ai turnat hidromel pe eşarfe, aşa e? De asta erai în camera mea ieri. De-abia în seara asta mi-am dat seama. Când una dintre fetiţe mi-a zis că miros dulce, mi-am dat seama că mirosul era prea puternic ca să fie doar o plăsmuire a imaginaţiei mele.

Abby simţi un val de panică.

— Ţi-ţi-a mirosit parfumul tău de pe eşarfe. Ştiu că ai zis că nu-ţi dai cu nimic, dar…

— James mi-a mărturisit tot – îmi turna parfumul în apa de bărbierit. M-am dus în cameră după cină şi mi-am verificat eşarfele proaspăt spălate. Toate miros aşa. Îşi trase materialul mătăsos pe sub nas, apoi îl lăsă să cadă pe podea. Ca tine, ca parfumul tău. Ai putea să recunoşti. Cum ea nu răspunse, el vorbi în continuare: Ah, ce fetişcană încăpăţânată! Apoi se întinse să-i descheie cămăşuţa. Încercă să se întoarcă spre el, dar o ţinu cu forţa în loc. Şi încă ceva, spuse el, iar de data asta vreau să-mi zici adevărul. De ce ai vrut să vină copiii aici, Abby?

Doamne, Dumnezeule, iar începea. Îşi dăduse seama şi de asta?!

— Ţi-am spus…!

— Nu. Adevăratul motiv. Ştii ce părere am. Aşa că sigur ai urmărit ceva când ai încercat să mă convingi să te

las să-i aduci aici şi când i-ai lăsat să stea şi peste ora la care ţi-am spus că vin. Cred că ştiu ce scop ai avut. Doar că vreau să te aud pe tine spunând-o.

Abby se dădu bătută.

— Bine, blestemat să fii! Am vrut să văd dacă într-adevăr urăşti copiii. Şi cred că mi-ai demonstrat că nu.

— Înţeleg. Părea suspect de calm în timp ce îi trase cămaşa până la talie, lăsând-o cu pieptul complet expus. Aerul rece îi întări sfârcurile, iar răsuflarea lui pe ceafă se precipită. Deci a fost un test? îi şopti el la ureche, apoi îi ciupi lobul cu dinţii.

Toţi muşchii din partea inferioară a corpului i se contractară într-un nod dureros, centrat între picioare.

— Ce-ce vrei să spui? Ce test?

Mână lui se încolăci din nou în jurul taliei ei, dar de data asta pe pielea goală.

— Pentru a afla dacă aş putea fi un soţ potrivit.

Maică Precistă, îşi dăduse seama de *tot!*

— Nu fi caraghios! Ce-mi pasă mie de asta, dacă tot o să ne despărţim?

— Bună întrebare. Degetul lui trasă conturul buricului ei, apoi poposi în el. Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare. Şi n-am găsit decât o explicaţie – dacă ai putea, ai vrea ca acest mariaj să se transforme într-unul adevărat.

Nu era atât de nebună încât să recunoască aşa ceva.

— În niciun caz.

— Nu?

Degetul lui se prelinse de-a lungul coastelor.

— Nu.

— Tot încăpăţânată eşti. Vocea lui căpătă o notă de asprime. Spune-mi, Abby, ai vreo idee cum e să trăieşti o viaţă tânjind după ceva ce nu poţi avea?

Ea se încruntă.

— E o întrebare ciudată.

— Ştiu. Dar totuşi răspunde-mi.

— Bine. Se gândi la ultimele zile, în care trăise ca soţie a lui, dar de fapt nu îi fusese soţie. Cred că da. Da.

Gemu şi îşi lipi palma desfăcută de burta ei şi o trase spre el, forţând-o să-i simtă pe deplin umflătura din pantaloni.

— Cred că nu. Cred că n-ai habar cum e.

Nu ştia ce să-i răspundă şi de-abia avu timp să se întrebe unde voia să ajungă cu discuţia, că el îi ordonă:

— Ia caseta şi mai uită-te o dată în ea.

Latura ei extrem de curioasă şi de perfidă găsi cererea lui extrem de interesantă. Femeia bine crescută din ea se opuse.

— De ce?

— Pentru că aşa spun eu. Eşti soţia mea. Iar soţiile din Anglia se supun soţilor lor fără să crâcnească dacă îşi ştiu interesul.

Aluzia ameninţătoare îi transmise un fior pe şira spinării.

— Eu sunt soţia ta doar de formă.

— Foarte ciudat cum îţi aduci aminte de asta doar când îţi convine. Îi sesiză tensiunea şi-şi mai îndulci tonul: Uită-te, bine? Gândeşte-te că e un joc, unul erotic. Îţi place să joci jocuri erotice, nu?

„Nu când te porţi aşa ciudat”, fu cât pe ce să spună cu voce tare. Apoi el îşi lipi buzele fierbinţi de gâtul ei, şi toate obiecţiile ei se stinseră pe loc.

— Uită-te în casetă, Abby, o rugă el din nou.

Nedumerită, îl văzu cum îi îndeasă caseta în mână, de parcă n-ar fi avut încredere că avea să o ia singură. Oftă şi o ridică să se uite în interior.

— Bună fată. Îşi îndoi degetele pe abdomenul ei gol. Acum spune-mi ce vezi. Începe din stânga şi descrie-mi totul.

Simţind că se înroşeşte iar, Abby spuse şoptit:

— E o femeie care stă lângă o perdea.

— Şi cum e îmbrăcată?

— Nu e îmbrăcată, zise ea cu voce abia audibilă.

O sărută uşor pe maxilar, parcă pentru a o recompensa pentru onestitate.

— Mai departe. Ce face?

— Ştii deja ce face, spuse ea pe un ton acuzator.

— Da. Dar spune-mi tu. Îi supse lobul urechii. E un joc, ştii? Şi ţie-ţi plac jocurile.

De ce tot repeta asta?

— E… mă rog… e un bărbat în spatele ei care o ţine…

— Aşa cum te ţin eu.

Tresări.

— Da. Exact.

— Şi ce face cu acel bărbat?

Acum, că înţelesese că era un „joc”, simţi o excitaţie perversă.

— Apasă mâna bărbatului pe sânul ei.

— Arată-mi!

Abby ezită, dar comanda lui fermă făcuse să plutească în aerul dintre ei o promisiune tentantă. Dacă putea juca jocul zeului tunetului, atunci putea călări vântul şi îmblânzi furtuna, îi luă mâna şi i-o trase pe sânul ei, apoi i-o apăsă cu putere.

— Aşa.

Gemu de plăcere şi începu să se joace cu ea, cuprinzându-i sânul în palmă, necăjindu-i sfârcul şi, pe scurt, scoţând-o din minţi. Mângâierile lui o lăsară fără aer, icnind şi tânjind după gura lui.

Se întoarse dinspre cutie ca să-i caute buzele, dar el îşi mută capul pe cealaltă parte şi începu să îi acopere cu sărutări pielea sensibilă.

— Continuă, îi şuieră el la ureche. Vorbeşte. Zi-mi de femeia din mijloc. Ce face?

— E clar că nu te-ai uitat doar o dată la imaginile astea, zise ea, uşor enervată. Cred că le ai perfect întipărite

în minte.

El râse hârşâit.

— Cam aşa ceva. Până şi un bărbat serios trebuie să aibă unele plăceri. O ciupi de sfârc, cât să-i atragă atenţia. Spune-mi ce vezi în mijloc, Abby.

Ea reveni cu un suspin la imaginea din interiorul casetei.

— Femeia stă răşchirată pe un fotoliu, cu rochia desfăcută. Scaunul are picioare aurite şi…

O ciuguli de ureche.

— Nu-mi pasă cum arată scaunul. Descrie-mi femeia!

— Stă jos cu picioarele desfăcute, atât. Şi mai are o… pernă neagră sau ceva acolo.

El scoase un râset înăbuşit.

— Nu e pernă. Uită-te mai bine!

Perplexă, mişcă uşor caseta ca să prindă mai bine lumina.

— Bine, perna are nişte păr, dar… oh. Pe obraji îi apărură nişte pete roşii. Ai dreptate – nu e o pernă.

— Nu. Este capul unui bărbat.

Nu-şi putu reţine curiozitatea.

— Ce face?

Degetele lui rămaseră nemişcate pe sânii ei.

— Tu să-mi spui, zise el pe tonul acela sacadat care întotdeauna îi făcea stomacul să se strângă.

— Cred… cred că o… sărută.

— Unde?

— Ştii unde, şopti ea.

De data asta i se făcu milă de ea şi-şi puse mâna acolo unde voia – în partea de jos a cămăşii, care încă o acoperea parţial, chiar deasupra peticului cu cârlionţi adunaţi între coapsele ei.

— Aici? întrebă el cu voce sugrumată.

I se uscase prea tare gura ca să mai poată vorbi. Nu reuşi decât să încuviinţeze din cap.

Îi prinse zona aceea în palmă, o frecă până când i se înmuiară genunchii şi se lăsă cu toată greutatea pe el. Cealaltă mână reveni pe sânii ei, iar Abby crezu că murise şi se ridicase la cer. Se simţea atât de bine, atât de minunat să îi simtă palmele peste tot trupul. Apoi îşi ridică un deget ca să-i despartă firele de păr şi să se joace cu un anume punct sensibil cu o asemenea dibăcie, că ea începu să geamă şi să-şi unduiască şoldurile în acelaşi ritm cu mâna, vrând mai mult, având nevoie de mai mult.

— Ai vrea să te sărut acolo? întrebă el cu voce şuierătoare. Ca în imagine?

I se părea o treabă de-a dreptul extremă, dar gândul ca el să-şi pună gura pe carnea încinsă…

— Nu… nu ştiu, recunoscu ea.

Spencer se mulţumi şi cu acest răspuns, pentru că se trase de lângă ea şi de lângă birou şi se mută în faţa ei. Lăsă caseta deoparte şi îi săltă cămaşa. Apoi îi desfăcu picioarele şi îngenunche între ele, în dreptul hainelor mototolite.

Ea rămase într-o expectativă plăcută când el îi despărţi ghemotocul de păr cu o nerăbdare care rivaliza cu a ei.

În timp ce privea ţintă la peticul moale de carne expusă, chipul lui fu brăzdat de incertitudine.

— Am avut dreptate, aşa-i? Ai vrut să afli dacă urăsc într-adevăr copiii pentru a vedea dacă există vreo şansă ca acest mariaj să devină real?

Ar fi vrut să nege, dar îi era greu să mintă un bărbat care se uita în zona ei intimă cu ferocitatea cu care zeul tunetului îşi veghează teritoriul. Nu-i răspunse, dar el îşi ridică privirea şi îi citi răspunsul pe chip.

Expresia lui se acoperi de nori de furtună.

— Aşa mi-am imaginat şi eu.

Deschise gura să-i explice, să îl facă să înţeleagă că mariajul lor era posibil. Dar el o sărută chiar acolo, între

picioare, iar mintea i se goli complet.

Oh, Doamne, Dumnezeule. Nu o săruta. Îi făcea ceva… ceva…

Erotic. Uimitor. Şi de-a dreptul înnebunitor. Îi făcea cu limba ceva la care nici măcar nu visase. Abby închise ochii, îi puse mâna pe cap şi îşi trecu degetele prin părul lui mătăsos, ca să îl tragă mai aproape.

— Îţi place, Abby? mormăi el. Te simţi bine?

— Da… oh… da.

Cu un geamăt de satisfacţie, o asaltă din nou cu limba, cu o asemenea pricepere, încât ea începu să se contorsioneze, să se ridice pe vârfuri şi să ofteze. O conduse pe calea extazului cu dinţii, cu limba şi cu buzele lui abile, precum un vânt care se umflă din ce în ce mai tare şi spulberă tot. Fiecare dezmierdare a gurii lui dibace o purtă mai sus, şi mai sus, până când avu senzaţia că se ridică de la pământ şi se avântă spre cer…

El se smulse brusc. Îşi retrase capul de sub strânsoarea ei spasmodică şi se ridică. Ea protestă în timp ce se prăbuşi la pământ, fără să fi apucat să-şi fi luat zborul.

— Spencer, te rog… scânci ea, dar deşi ochii îi scânteiau de dorinţă şi pantalonii îi erau umflaţi în faţă, îi ignoră rugămintea.

Se întinse spre el fără să-i mai pese de nimic, dar el merse cu spatele spre uşă, iar expresia lui chinuită veni ca un final pentru toate speranţele ei.

Vocea îi tună de furie:

— Abia acum ştii cu adevărat ce înseamnă să tânjeşti după ceva ce nu poţi avea.

Durerea o înjunghie din toate părţile. O adusese dinadins până aproape de acel punct. O lăsase aşa, fără nicio intenţie de a termina.

— De ce… de ce faci asta? şopti ea, iar trupul i se cutremură de durerea dorinţei neîmplinite. Pentru că…

pentru că astăzi ţi-am încălcat cuvântul?

El trase o înjurătură şi întinse mâna încleştată în pumn spre clanţa din spatele lui.

— Ţi-am spus că acest mariaj de ochii lumii nu va duce la nimic. Ţi-am spus că nu vreau să ne căsătorim de-adevăratelea, dar tu ai insistat, cu toate jocurile tale cu tot. În camera micuţă răsună ecoul uşii descuiate. Ei bine, şi eu mă pricep la jocuri. Aşa că, data viitoare când te hotărăşti să-mi parfumezi eşarfele, sau să-mi aduci hoarde de copii acasă, sau să mă ademeneşti să ne „jucăm”, adu-ţi aminte acest lucru. Dacă mai faci ceva de genul acesta, jur că o să-ţi dau ce vrei şi o să mă culc cu tine. Trupul lui încordat se zgudui când răsuflă lung şi întretăiat. Iar asta nu va schimba cu nimic situaţia, mă auzi ce-ţi spun? O să te întorci în America de îndată ce îl găsesc pe Nat, cu reputaţia ruinată sau nu. O măsură cu o privire plină de poftă. Sau, dacă chiar vrei să rămâi în Londra, te voi muta cu bucurie într-o casa drăguţă în Chelsea, ca să-mi fii amantă. Vocea lui era ca o ploaie cu grindină, la fel de rece şi de distantă ca o furtună de iarnă. Dar niciodată nu vei deveni cu adevărat Lady Ravenswood. Înţelegi ce-ţi spun?

Şocată de toată această furie, nu reuşi decât să încuviinţeze din cap.

— Bun, zise el, apoi deschise cu furie uşa, ieşi şi o trânti.

Preţ de o clipă, Abby nu fu în stare decât să privească în urma lui, simţindu-se distrusă şi cotropită de un vârtej de emoţii – dorinţă zădărnicită… şoc… disperare.

Şi, într-un final, furie pentru ce-i făcuse. O adusese special aici ca să o tenteze şi să o tachineze, ca apoi să-i spulbere toate speranţele cu retragerea lui vijelioasă şi cu vorbele tăioase.

Privirea îi căzu pe casetă şi se înfurie şi mai tare. El şi tentaţiile lui – cum de îi trecuse măcar prin cap că voia să rămână măritată cu bestia asta fără suflet? înjură, luă

caseta şi azvârli cu ea în uşă.

O podidiră lacrimile, dar se chinui să şi le reţină şi se năpusti ca o furtună prin cameră ca să-şi strângă hainele. O putea agrea în viaţa lui doar dacă îi servea propriilor scopuri, atunci când el era cel care deţinea controlul, şi se putea debarasa oricând de ea. Ba chiar îi propusese să devină amanta lui. *Amanta* lui, auzi la el!

Îşi trase cămaşa peste cap, apoi rochia şi îşi băgă mâinile pe mâneci. Oh, sigur că da, s-ar fi putut coborî într-atât încât să o facă amanta lui şi să se culce cu ea, dar Doamne păzeşte ca ea să-i încurce cumva cariera sau planurile de viitor pentru că voia… că voia…

Că voia să fie a lui.

Pierdu bătălia cu lacrimile. Se prăbuşi la podea şi dădu frâu liber suspinelor. Nu putea fi niciodată a lui – ticălosul i-o spusese cât se putea de clar. În toată această perioadă înţelesese greşit. Crezuse că nerăbdarea lui de a-i face pe plac, atenţiile lui delicate şi, da, sărutările şi mângâierile lui chiar însemnaseră că era gentlemanul minunat pe care îl cunoscuse în America.

Nu exista niciun gentleman minunat – doar un viconte oficios. Da, o dorea, dar atât. O voia doar pentru corpul ei. Nu se schimbase nimic de la venirea ei aici – în continuare era americanca naivă care nu provenea dintr-o familie aleasă, total nepotrivită pentru a deveni soţia bogatului şi importantului subsecretar al nemaipomenitului Minister al Afacerilor Interne al Angliei.

Îşi şterse cu mânie lacrimile, supărată pe ea că îi deplângea pierderea, deşi nu fusese niciodată al ei. Dacă i-ar fi dat timp, dacă i-ar fi oferit şansa de a-i arăta cum e…

Nu, ştia prea bine ce voia de la ea. Dar asta nu însemna că ea nu-i putea arăta de ce era în stare. O putea face doar pentru a-i dovedi lui. Doar ca să-i dea peste nas după aceea.

Îşi şterse lacrimile cu mâneca şi îşi îndreptă privirea

pustiită spre foc. De ce nu? De ce să nu se răzbune pentru răceala lui? Putea deveni o lady tipic englezească. Putea merge la petrecerea aceea pentru a se întâlni cu regele, cu o eleganţă la fel de rece ca a oricărei lady. Avea să-l facă să regrete că nu pusese mâna pe ea când avusese ocazia. Iar într-un final avea să vină în genunchi la ea, iar ea avea să-l refuze scurt.

Să vadă el atunci cum are să se simtă.

*

Spencer se sprijini de peretele de lângă birou. Suspinele ei se mai domoliseră, slavă Domnului, la mult timp după ce reuşiseră să-i alunge erecţia chinuitoare. Nimic nu potolea mai abitir dorinţa unui bărbat ca sunetul plânsului unei femei, mai ales dacă venea din partea femeii pe care o dorea cu o disperare ieşită din comun.

Nu ar fi trebuit să stea acolo să tragă cu urechea. Ar fi trebuit să meargă direct în dormitorul lui ca să rezolve problema excitaţiei. I se păruse însă puţin cam necinstit să-şi ofere satisfacţie după ce o lăsase pe ea în starea aceea, pentru că sigur ea habar n-avea ce-şi putea face singură în acelaşi scop.

Aşadar, rămăsese nemişcat în lumina chioară din hol, în timp ce ea îşi calmase nervii aruncând cu diverse obiecte. Şi rămăsese şi pentru a se autopedepsi, pentru a-i asculta plânsetul sfâşietor şi a îndura toate junghiurile provocate de lacrimile ei.

Pentru că merita să se simtă la fel de nefericit ca ea după ce făcuse.

Fir-ar a naibii de treabă, n-ar fi trebuit să-şi iasă aşa din fire! Mersese prea departe. Dar, după cina aceea din iad, când văzuse ce viaţă frumoasă ar fi putut avea cu ea dacă ar fi fost în stare să-i facă copii, cedase psihic. Dacă ar fi stat nepăsător, într-un final, tactica ei de a-l disciplina ar

fi dat rezultate.

Măcar reuşise ceva. Acum îl ura. Şi asta era foarte bine. Se putea descurca mai bine cu ura ei decât cu privirile ei pline de speranţă şi cu tentativele ei, deloc subtile, de a-l ademeni. Simplul fapt că era în casa lui i se părea o tentaţie de nesuportat – nu-i mai trebuia să ştie şi că încerca să-l seducă. Sau, şi mai rău, să-l convingă să o păstreze.

„Ar trebui să-i spui adevărul. Lămureşte toată situaţia. Asta i-ar distruge toate speranţele într-o clipă."

Poate. Era posibil ca ea să susţină că nu conta că nu putea face copii. Poate chiar s-ar autoconvinge că nu conta. Până mai târziu, când el îi va fi dăruit complet inima şi sufletul. Apoi li s-ar fi întâmplat ce li se întâmplase şi tatălui lui şi Dorei – după ani în care nu putuseră avea copii, relaţia lor se destrămase complet ca urmare a nemulţumirii ei. Şi ar fi rămas din nou singur.

Nu, era mai bine să nu rişte.

McFee apăru în capătul celălalt al coridorului. Îl zări pe Spencer şi porni hotărât spre el. Spencer se dezlipi de perete şi îi ieşi în întâmpinare, uşurat că îşi mai abătea mintea de la Abby şi şi-o ocupa cu cine ştie ce fleacuri.

— Unul dintre poliţişti a venit cu ştiri despre fratele domniei voastre, milord, zise McFee direct. Vreţi să-l invit în birou?

— Nu! Spencer îşi trecu o mână prin păr. Nu, Abby e acolo şi nu vrea să fie deranjată. O să mă întâlnesc cu el în salonul de primire.

— Prea bine, milord. McFee aruncă o privire spre uşa biroului. Să o chem pe doamna Graham la stăpâna ei?

I se strânse stomacul la gândul că zgripţuroaica aceea avea să-şi găsească preţioasa stăpână blestemându-i numele, dar, pe de altă parte, poate că Abby avea nevoie să fie ajutată să se îmbrace.

— Cred că ar fi o idee bună, zise el resemnat.

— Cum doriţi. Dar McFee rămase pe loc, uşor descumpănit. Se trase de eşarfă şi îşi drese vocea. Nu sunt sigur dacă ar trebui să vă spun…

— N-ar trebui, îl întrerupse Spencer.

McFee se coloră la faţă, dar continuă:

— Scuzaţi-mi impertinenţa, dar cred că aţi vrea să ştiţi… că… ei bine, sir, vă lipsesc nişte haine.

Asta îi atrase atenţia. Se uită la cămaşa şi la pantalonii lui şi îşi înăbuşi o înjurătură. Dumnezeule, se zăpăcise atât de tare că uitase cum era îmbrăcat.

— Mulţumesc, McFee. Condu-l pe om în salon şi eu o să… Se opri. Nu se putea duce în birou să-şi ia hainele. Mă duc în cameră să mă schimb şi vin cât pot de repede.

— Desigur, milord.

Dedicat întru totul profesiei sale, McFee plecă fără să speculeze măcar de ce stăpânul lui mişuna prin casă îmbrăcat atât de indecent sau de ce Spencer nu îşi putea pune la loc eşarfa, vesta şi haina.

Slavă Domnului că avea servitori discreţi. Măcar în privinţa lor stătea liniştit că îi erau ascultate ordinele. Dumnezeu îi era martor că soţia lui îl contrazicea îndeajuns.

Gemu în timp ce urcă scările. Soţia *lui.* Faptul că o privise ca pe o soţie îl băgase în asemenea belele de la bun început. Nu i-ar fi trecut ei niciodată prin cap să transforme mariajul într-unul adevărat dacă el nu ar fi cedat în faţa acelei partide de „joacă” din dormitorul lui.

Aşa că, dacă tot nu voia să se însoare de-adevăratelea cu ea, nu trebuia nici să se gândească aşa la ea. O putea considera pur şi simplu o musafiră, atât şi nimic mai mult, care întâmplător se folosea de numele lui. Nu conta că voia să o seducă de câte ori prindea ocazia. Nu conta că plasarea ei în capul mesei părea un lucru firesc şi potrivit.

Nu era soţia lui şi nici nu putea deveni vreodată – de ce nu pricepea atâta lucru tărtăcuţa lui?

Pentru că ea îl bântuia peste tot. Şi în clipa asta era cu el în cameră, deşi se spălase pe faţă şi pe mâini, dar încă îi simţea gustul moscat şi feminin pe limbă. Îi putea simţi până şi tremurul cărnii sub atingerea gurii lui. Tremurase în timp ce i se supusese cererilor ferme, dar îşi trădase excitaţia prin răsuflarea rapidă şi prin oftaturile fierbinţi. Iar asta îi alimentase propria excitaţie.

Tare mult ar fi vrut să se implânte adânc în ea, să se împreuneze irevocabil cu ea. Rezista acestui imbold sălbatic doar pentru că îşi amintea de expresia de pe chipul ei când ţinuse afurisitul acela de copil în braţe. El, unul, nu i-ar fi putut ostoi niciodată acea nevoie.

Înjură şi se apucă să-şi ia haine curate. Apoi ieşi pentru a se întâlni cu poliţistul, sperând că de data asta venise cu veşti. Cu cât îl aducea mai repede pe Nat acasă şi o alunga pe femeia asta din viaţa lui, cu atât mai bine.

În clipa în care Spencer intră în salon, un tânăr deşirat cu privire pătrunzătoare şi cu părul lipit de cap se ridică şi făcu o plecăciune adâncă în faţa lui.

— Bună seara, milord. Îmi cer scuze că vă deranjez atât de târziu, dar m-am gândit că vreţi să aflaţi cât mai repede veştile.

— Sigur. Spencer îi făcu semn spre scaun, iar bărbatul luă loc din nou. El, unul, n-avea stare să se aşeze, aşa că se duse să se plimbe prin faţa şemineului cu mâinile prinse la spate. Deci, l-aţi găsit?

— Ăăă… nu, încă nu. Dar am făcut o descoperire extrem de surprinzătoare. Nu a plecat pe continent, aşa cum crezuserăm iniţial.

Spencer îi aruncă o privire surprinsă.

— Acolo s-a refugiat de fiecare dată.

— Avem trei martori care l-au văzut într-o trăsură, îndreptându-se spre nord. Din nefericire, din Derbyshire i-am pierdut urma. Ultima dovadă a prezenţei lui acolo e faptul că a cumpărat un cal în Derby. Cred că a părăsit

drumul principal de acolo ca să fie mai greu să-i dăm de urmă, dar nu imposibil. Sigur l-a mai văzut cineva sau i-a oferit adăpost. Sau poate are nişte prieteni prin zonă, despre care ne-aţi putea furniza câteva informaţii.

— Eu nu ştiu de niciun prieten în nord. Iar dacă e în căutarea unor locuri în care să poată juca, cele mai bune săli din afara Londrei sunt în sudul Angliei.

— Cu siguranţă, milord. De aceea ne-a şi luat aşa mult să aflăm încotro s-a dus. Nimeni nu s-a aşteptat să meargă în direcţia aceea, aşa că a fost ultima pistă pe care am urmat-o. Poliţistul se aplecă în faţă. Dar am o teorie care explică de ce s-a dus acolo.

— Oh?

— După cum ne-aţi cerut, i-am reconstituit acţiunile din zilele premergătoare dispariţiei. Am descoperit că a avut întâlniri cu trei oameni de seamă ai industriei. S-a întâlnit cu fiecare în parte într-o cameră de hotel. Din nefericire, niciunul dintre ei nu este momentan în oraş pentru a-i putea interoga. Încercăm să le dăm de urmă. Dar unul dintre ei locuieşte în York.

— În nord.

— Exact. Iar Derby este în drum spre York.

Spencer îşi frecă bărbia în timp ce se uita înspre flăcări. Oameni de seamă ai industriei. Oare Nat luase zestrea ca s-o investească în dezvoltarea companiei doctorului Mercer? Dar de ce? Dacă ar fi vrut asta, cel mai simplu i-ar fi fost să apeleze la Spencer ca să investească banii. Spencer îşi exprimase deja acordul, şi asta fără toată povestea complicată cu mariajul.

Ceea ce însemna, probabil, că Nat nu se folosea de fonduri pentru o afacere legală, fir-ar el să fie! Era ca şi cum idiotul ar fi pariat toţi banii pe o singură mână.

Spencer avea de gând să-l omoare cu mâna lui. *Când* îl găsea.

— Aş sugera, continuă poliţistul, să trimitem oameni

la toate proprietăţile celor trei domni. E imposibil să nu-l fi văzut careva. Şi pe urmă putem merge pe pista aceea.

— O idee excelentă. Daţi-i curs. Şi ţineţi-mă la curent. Vreau să fiu informat de îndată ce îl localizaţi, s-a înţeles?

— Foarte clar, milord. Poliţistul se ridică, înţelegând foarte bine că întrevederea luase sfârşit. Nu va mai dura mult, vă asigur.

„Ar face bine să fie aşa”, se gândi Spencer în timp ce îl conducea. Pentru că, dacă Abby mai rămânea mult în casa asta, el avea să-şi piardă complet minţile.

Capitolul 17

Servitorilor englezi nu le-a mai rămas decât să se roage ca toată această fascinaţie din prezent pentru cultura franceză să dispară la un moment dat.

Sugestii pentru un servitor stoic

La o săptămână şi o zi după întâlnirea dezastruoasă din biroul lui Spencer, Abby se foia prin salonul de primire al lui Lady Tyndale cu o nerăbdare deloc feminină. Nu se putea abţine. Domnul McFee îi spusese să le ia pe Lady Tyndale şi pe Evelina la ora zece dimineaţa, iar acum era deja trecut de zece şi jumătate. Abby nu voia să întârzie la micul dejun de la Lady Brumley, unde aceasta le prezenta „Parfum de rai” tuturor prietenelor ei.

Stomacul îi chiorăi, dar ea se făcu a nu băga de seamă. Se trezise la ora opt, dar avusese atâtea de făcut, încât nu apucase nici măcar să ronţăie nişte pâine prăjită. Noroc că se servea şi mâncare la acea reuniune.

Lady Tyndale intră vijelios, urmată îndeaproape de Evelina.

— Ah, aici erai, draga mea. E foarte frumos din partea ta că ne iei cu trăsura ta, pentru că a noastră este la reparat.

Abby se forţă să zâmbească. Legendara trăsură a familiei Tyndale era la reparat de atât de mult timp, încât ar fi putut fi reconstruită complet de trei ori până acum. Acesta era probabil şi motivul pentru care Spencer se oferise să le trimită trăsura lui ori de câte ori era posibil.

— Ar trebui să plecăm. Nu mai avem mult timp.

Deşi Lady Tyndale şi Evelina o priveau cu uimire, o urmară conştiincioase pe Abby la trăsură. Înainte să se urce, Lady Tyndale îi spuse ceva vizitiului, fără îndoială indicaţiile ei obişnuite despre nedepăşirea unei anumite viteze.

Odată instalate în compartiment, Lady Tyndale întrebă:

— Unde este Excelenţa Sa?

— Trebuie să-l luăm de la minister. Abby îi spuse vizitiului să pornească. Vă vine să credeţi că munceşte şi sâmbăta?

Evelina râse.

— Eu cred că, de fapt, a vrut să ne evite compania înainte de micul dejun, când am avut nişte comisioane de făcut.

— Ce comisioane? se interesă Abby.

— Am avut două chestiuni urgente de rezolvat în legătură cu nunta, iar Excelenţa Sa a spus că ne putem folosi de trăsura lui. Ţi-a zis, nu-i aşa?

— Da, sigur. Abby nu avea de gând să le dezvăluie că în ultimele zile Spencer evita să discute cu ea. Doar să nu întârziem la micul dejun…

— E timp suficient, interveni Lady Tyndale. Abia la două începe.

Abby tresări.

— Poftim? Sunteţi sigure?

Evelina scoase ceva din poşetă şi îi întinse lui Abby.

— Scrie pe invitaţie.

Abby se holbă la cartonul aurit. Ea nu văzuse invitaţia. Spencer o primise cu mult timp înainte de sosirea ei în Londra, dar, când i se spusese să le ia pe cele două doamne la zece, crezuse că…

— Ştiai, nu? Lady Tyndale îi trase un cot necuviincios fiicei sale. Biata copilă a crezut că mergem direct acolo. De parcă ar servi cineva micul dejun la ora unsprezece. Păi, cine-ar veni?

Lui Abby nu-i plăcea că Lady Tyndale o lua peste picior. Ura să i se spună „biata copilă”. Şi cel mai tare îi displăcea că, în ciuda eforturilor ei, Lady Tyndale o considera în continuare o străină ordinară. Refuza să-i mai suporte remarcile condescendente.

— Nu fiţi caraghioasă! Abby adoptă tonul rece de vicontesă pe care îl folosise şi cu Spencer. Ştiam că e după-amiază. Doar că nu eram sigură de oră.

Evelina, ca de obicei mult mai perspicace decât mama ei, părea neconvinsă.

— Ai mâncat ceva înainte să pleci?

— Sigur că da. Cine ar aştepta să mănânce atât de târziu?

„O străină ordinară, aia ar aştepta.”

Printre toate învăţămintele Clarei despre conduita în înalta societate, aceasta uitase să menţioneze şi faptul că reuniunile la micul dejun aveau, de fapt, loc după-amiaza. Doamne ajută ca aceste comisioane pentru nuntă să includă şi vizitarea unor cofetării pentru tortul miresei.

N-avea ea asemenea noroc. Mai întâi trecură pe la preot, să discute despre ceremonie. Acesta le oferi ceai şi atât. La urma urmei, cine ar mânca atât de devreme? Apoi se duseră la croitoreasă – localizată în mod convenabil lângă o patiserie –, pentru ca Evelina să-şi probeze rochia.

După o oră, senzaţia de foame era şi mai neplăcută.

După două, devenise enervantă. La sfârşitul celei de-a treia ore, era de-a dreptul copleşitoare. Doar zâmbetul superior al lui Lady Tyndale o reţinea să nu le implore să acosteze un vânzător ambulant de căpşune.

Când urcară în trăsura oprită în faţa atelierului de croitorie, Abby se întrebă cât putea cineva să reziste fără să mănânce.

— Slavă Domnului că am terminat, zise Evelina în timp ce îşi reluară locurile. Acum putem merge spre Lady Brumley.

— E prea devreme, protestă mama ei. E abia unu jumătate. Am putea să facem o vizită şi modistei, în legătură cu voalul. Nici naiba nu ajunge la micul dejun înainte de ora trei.

Trei!

— Dar va trebui să-l luăm şi pe Spencer, zise în pripă Abby, aşa că am putea merge direct. Asta le mai lua jumătate de oră. Ce zi!

Din fericire, Lady Tyndale capitulă. Din nefericire, fu rândul lui Spencer să le întârzie. Îl aşteptară jumătate de oră până urcă grăbit în trăsură.

— Bună ziua, doamnelor, zise el în timp ce intră. Îi ordonă vizitiului să pornească şi se aşeză lângă Abby. Îmi pare rău că m-aţi aşteptat, dar nu vă aşteptam atât de devreme.

— Soţia dumitale îşi face griji că am putea întârzia, se plânse Lady Tyndale înainte ca Abby să poată răspunde. I-am spus că nimeni nu apare la timp la reuniunile astea, dar a insistat să mergem.

Abby îşi forţă un zâmbet pentru Spencer.

— Am vrut doar să nu o insult pe Lady Brumley.

Şi să nu leşine de foame. Dar ar fi preferat să se târască în genunchi peste cărbuni încinşi decât să-şi recunoască greşeala în faţa lui. Îi luase o săptămână să îşi întipărească pe chip expresia aceasta de detaşare – nu

avea de gând să şi-o distrugă taman acum.

Lady Tyndale pufni.

— Marchiza nu se va simţi ofensată, te asigur, draga mea. Serios, voi, americanii, aveţi nişte idei tare ciudate.

În timp ce Abby afişă un zâmbet politicos şi căută fraza perfect de „elegantă” cu care să schimbe subiectul, Evelina zise repede:

— Lord Ravenswood, ai reuşit să termini treaba?

El păru uşurat de schimbarea subiectului.

— Da. Chiar o bună parte. Mă mişc mai cu spor când nu e nimeni în minister.

— Munciţi mult prea mult, milord. Lady Tyndale schiţă un zâmbet în direcţia lui Abby. Jur că am impresia că soţul dumitale e tot timpul pe fugă, ba la birou, ba la Camera Lorzilor.

Critica din spatele cuvintelor ei era destul de transparentă. Domnii proaspăt căsătoriţi nu munceau, de obicei, aşa mult. Soţiile lor le făceau viaţa atât de plăcută, încât rareori simţeau nevoia să plece de acasă la sfârşit de săptămână.

— Îmi place să muncesc, spuse încordat Spencer. Sunt o grămadă de lucruri de făcut înainte de încheierea sesiunii parlamentare.

Asta puse cu eficienţă capăt tentativelor lui Lady Tyndale de a o dojeni subtil pe Abby în faţa soţului ei. În trăsură se aşternu o linişte jenantă.

Agitat, Spencer se tot foi pe locul de lângă Abby. Se aşeză din nou şi îşi lipi genunchiul de genunchiul ei. Ea îi aruncă o privire discretă.

În ultima săptămână, expresia lui fusese din ce în ce mai înnegurată, dar altfel arăta destul de apetisant pentru a fi mâncat. La propriu. Acul de la lavalieră cu rubin semăna cu o cireaşă ce plutea într-o mare de frişcă… spumă de lapte dulce peste o bucată de marţipan alb, umplută cu migdale…

Fără migdale. Butonii, pentru numele lui Dumnezeu, erau doar nişte *butoni* necomestibili la vesta lui din pichet alb. Îşi mută brusc privirea. Dacă nu mânca în scurt timp, era în stare să-l devoreze oricum, doar să simtă că-i aluneca şi altceva pe gât în afară de salivă.

Desigur, în cazul ăsta nu ar mai avea butoni, şi vesta i s-ar desface, lăsând la iveală ţesătura de dedesubt, un strat de glazură albă pe care l-ar fi putut linge direct de pe pieptul lui…

Doamne, Dumnezeule, delira de foame. Iar acum Evelina se holba la obrajii ei roşii ca focul.

Tânăra zâmbi.

— Nu crezi că soţia ta arată minunat astăzi? îl întrebă ea pe Spencer.

El îi aruncă lui Abby o privire fugară.

— Da. Aşa este.

În ochii Evelinei apăru o sclipire de enervare.

— Părerea mea este că-ţi stă foarte elegant cu turbanul, îi spuse ea lui Abby. Ţi l-ai cumpărat de curând?

Abby încuviinţă din cap, recunoscătoare că i se distrăgea atenţia de la stomacul care-i chiorăia de foame.

— Adevărul este că Lady Brumley m-a ajutat. Se bătu peste satinul alb. Părul meu nu se ondulează prea frumos, aşa că mi s-a părut un compromis onorabil.

— Este extraordinar. Întreaga ta ţinută este foarte frumoasă.

— Mulţumesc. Aruncă o privire furişă către Spencer, care se încruntă şi mai tare, aşa că adăugă: Domnul McFee a zis că arăt exact ca o englezoaică. Ce părere ai, milord?

El îşi mută privirea spre fereastră şi mârâi:

— Are dreptate. Arăţi, te comporţi şi vorbeşti „exact ca o englezoaică”.

Tonul lui aspru o exaspera. Ce voia ticălosul ăsta de la ea? Făcuse exact ce-i ceruse cu o săptămână în urmă. Renunţase la toate speranţele privind un viitor alături de el

şi se limitase la păstrarea unei relaţii de cordialitate. Nici asta nu-l mulţumea – în ultimele două zile, fusese tare morocănos.

Era posibil ca noul ei comportament rafinat să-l afecteze deja? Poate începuse să regrete că o respinsese atât de brutal. Ideea asta îi făcea o deosebită plăcere.

Ei bine, nu văzuse nimic încă. Clara o instruise impecabil în privinţa regulilor, a obiceiurilor şi a tradiţiilor ciudate ale înaltei societăţi. Deşi Spencer o însoţise pe Abby la câteva dineuri private, ea nu avusese ocazia să-şi demonstreze manierele alese la un eveniment de amploare. Era hotărâtă să-l surprindă cu abilităţile ei sociale.

Când ajunseră la Lady Brumley, Abby reuşi să-şi strunească agitaţia. Acum era acum – adevăratul test a tot ce învăţase. Dacă trecea cu bine peste ziua asta, atunci era pregătită pentru întâlnirea cu regele.

Mai trebuia doar să-şi stăpânească foamea câteva minute. Probabil exista şi un protocol social îngrozitor care interzicea doborârea oamenilor în drum spre masa cu mâncare. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, mirosul de mâncare ce venea din grădina lui Lady Brumley, unde avea loc reuniunea, era absolut delicios.

Din fericire, în clipa în care puseră piciorul pe peluză, Abby o ochi pe Clara, care stătea singură lângă o tufă de măceşe. Perfect – cu Clara putea fi ea însăşi şi îi putea mărturisi că era lihnită, în sfârşit putea mânca.

— Mă scuzaţi, se adresă ea însoţitorilor ei. Am zărit-o pe prietena mea. Mă duc să o salut.

Lady Tyndale şi Evelina încuviinţară politicos în timp ce ea porni spre Clara, dar, spre enervarea ei, Spencer o urmă. De ce îşi alesese taman momentul *acesta* să dărâme zidul ridicat cu cordialitate între ei?

— Îmi pare sincer rău că a trebuit să mă aştepţi, zise el cu glas scăzut. Nu m-am gândit că ai vrea să fii aici la o

oră anume.

— Nu-ţi face griji, nu e nicio problemă. Trebuia să scape de el. Nu voia sub nicio formă să o vadă cum se repede asupra mâncării ca un câine flămând. Nu-i nevoie să mă conduci, să ştii. Mă descurc.

Aluzia, nici pe departe subtilă, nu avu niciun efect asupra lui. Se încruntă.

— Cred că eşti foarte supărată pe mine dacă încerci să mă alungi.

— Nu sunt supărată, Spencer.

„Supărată” nu descria nici pe departe ceea ce simţea acum. „Disperată” se potrivea mai bine. Se strădui să-şi moduleze vocea, aşa cum o învăţase Clara.

— O lady nu se supără niciodată. Nu este o dovadă de rafinament. Ah, ce tare o enerva expresia asta! „O dovadă de rafinament.”

Nişte cuvinte absolut goale de conţinut. Mai ales când teama de a nu da dovadă de rafinament o împiedica să mănânce.

Spre norocul ei, Clara îi văzu şi veni spre ei. Nu apucară decât să se salute, că Spencer mormăi:

— Vrei, te rog, să-i spui lui Abby că probabil Lady Brumley nici n-a remarcat că am întârziat?

Clara izbucni în râs.

— Este o dovadă de rafinament să întârzii, Abby.

Din nou expresia aceea enervantă.

— Mi-am dat şi eu seama. Abby aruncă o privire plină de jind spre masa cu mâncare. Soţul meu însă insistă cu acest subiect.

— Nici măcar nu te uiţi la mine, pentru numele lui Dumnezeu, replică Spencer. Ştiu că eşti supărată.

— De ce-aş fi supărată? întrebă ea cu candoare.

— Ştii prea bine de ce, la naiba! Maxilarul îi zvâcni. Pentru că te-am lăsat să aştepţi cât mi-am terminat eu treaba la minister. Ei bine, află că am sarcini de îndeplinit şi

responsabilităţi, Abby.

— Nici n-am susţinut contrariul.

— Ai fost sâmbăta la birou, Lord Ravenswood? interveni Clara. Parlamentul nu se întruneşte sâmbăta.

Abby începea să-şi piardă răbdarea, mai ales că Spencer nu avea de gând să plece.

— Nu ca să muncească s-a dus, să fii sigură. A vrut pur şi simplu să evite să bată tot oraşul cu Lady Tyndale. M-a lăsat pe mine, în schimb. Sigur, nici nu s-a obosit să mă anunţe.

El se încruntă şi mai tare.

— Ştiu sigur că ţi-am menţionat ceva…

— Crede-mă că n-ai suflat o vorbă. Mi-aş fi amintit.

Clara izbucni în râs, şi amândoi se întoarseră spre ea. Ochii îi sclipeau jucăuş.

— Ce spectacol convingător! Nu se poate îndoi nimeni că sunteţi soţ şi soţie. Amândoi vă jucaţi la perfecţie rolurile.

Remarca aceasta puse capăt discuţiei şi o readuse pe Abby la realitate. Vicontesele nu se certau în public cu soţii lor. Nu-i venea să creadă că îi permisese să o provoace atât de tare. Nu mai ceda ispitei a doua oară, oricât de înfometată ar fi.

Lord Arici Zbârlit trebuia să găsească alt motiv care să-i alimenteze ţâfna, aşa că se întoarse să se uite în jur.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu harababura asta? A trecut un negustor de postavuri pe aici şi şi-a împrăştiat marfa prin copacii lui Lady Brumley?

Iritată că Spencer nu se lăsa dus, Abby îi făcu pe plac şi aruncă şi ea o privire în jur. Apoi se mai uită o dată. Ce mama…

Metri întregi de pânză albă fuseseră strânşi şi drapaţi peste crengile copacilor, ca să semene cu nişte ghemotoace uriaşe de vată. Sau cu nişte nori?

Miji ochii şi studie mesele supraîncărcate, pe care

erau aranjaţi îngeri confecţionaţi din aluat, şervete pliate să semene cu aripi şi câte o bucată gigantică de marţipan în centru care semăna extrem de mult cu poarta raiului. În cele din urmă înţelese.

— E paradisul, Spencer, spuse Abby.

Nu părea deloc convins.

— Dacă ăsta e paradisul, prefer purgatoriul.

— Nu, nu, la decor mă refer. Tifonul din copaci reprezintă norii, şi mai sunt şi îngeri, şi alte lucruri de genul ăsta… Toate sugerează paradisul. Raiul.

— Ah. Aşa se explică şi harpiştii.

Erau şi harpişti? Abby se uită în jur şi descoperi nouă, împărţiţi în trei grupuri de câte trei, care cântau în diverse arii ale grădinii. Nu văzuse mai mult de doi harpişti la un loc în toată viaţa ei.

— Pentru parfumul lui Abby, explică Clara. Pentru „Parfum de rai”.

— De asta nici n-am vrut să întârzii, zise cu răceală Abby. Lady Brumley îmi prezintă parfumul tuturor prietenilor dumneaei.

— Asta ştiam şi eu, zise Spencer. Nu-s chiar orb. Credeam că eşti mânioasă pentru că aţi întârziat din cauza mea. Sunt sigur că n-ai mai mâncat nimic de dimineaţă, iar acum e aproape trei.

Abby se recunoscu în sfârşit învinsă. Avusese de ales între a capitula şi a devora cu sălbăticie mâncarea de pe mese.

— N-am mâncat nimic toată ziua, Spencer.

— Poftim? se miră Spencer. De ce?

— Că tot vorbim despre lucruri evidente… bombăni Clara în barbă.

Toată iritarea acumulată pe parcursul zilei explodă acum.

— Pentru că veneam la micul dejun, da? Nu s-a deranjat nimeni să-mi spună că e „o dovadă de rafinament”

ca micul dejun să se servească după-amiaza. Am crezut că începe la unsprezece. Iar când mi-am dat seama că nu, eram deja captivă pe drumuri cu Lady Tyndale.

— Dumnezeule, cred că leşini de foame, zise Clara.

Abby schiţă un zâmbet spre prietena ei.

— Am trecut de la starea de lihneală la cea de delir – mesele de acolo seamănă din ce în ce mai mult cu paradisul.

— Ce mai aştepţi, Lord Ravenswood? îi spuse Clara lui Spencer, care rămăsese cu gura căscată. Milostiveşte-te şi du-te să-i aduci ceva de mâncare.

— Îmi cer scuze, Abby, nu mi-am dat seama…

Clara îl îmbrânci uşor pe Spencer.

— Acum. Înainte să o culegem de pe jos.

— Mulţumesc, murmură Abby în clipa în care Spencer plecă.

— Trebuia să spui mai devreme. N-aş fi ghicit în vecii vecilor din comportamentul tău că ţi-e foame.

Bun. Măcar reuşise să-şi păstreze conduita de vicontesă într-o oarecare măsură.

— Mă gândeam să dau singură o raită după ceva de mâncare, îi mărturisi ea. Dar n-am vrut ca Spencer să ştie.

— De ce?

— Speram să scap cu demnitatea intactă.

Clara râse.

— Cine are nevoie de demnitate când poţi trimite un soţ măcinat de vină să-ţi aducă tot ce vrei? Gesticulă spre zona în care Spencer se învârtea pe lângă mese, respingându-i pe toţi cei care încercau să-l abordeze. Uită-te la el cum se agită. Ştie că-i poţi scoate ochii la nesfârşit cu asta.

— Sau cel puţin până la încheierea sesiunii parlamentare, zise sec Abby.

Clara îi cercetă chipul.

— S-ar putea să te ia prin surprindere. Oricine poate

vedea că vă potriviţi. Până şi Morgan e de aceeaşi părere.

Spencer se întorcea, aşa că Abby îşi înăbuşi replica, dar nu-şi putu înăbuşi şi iritarea faţă de opinia Clarei. Chiar dacă Spencer decidea într-un final că era demnă de nasul lui, nu l-ar mai fi acceptat niciodată. Nu era chiar aşa disperată.

Dar i-ar fi fost greu să-şi menţină punctul de vedere când el era atât de drăguţ. Îi întinse o furculiţă şi o farfurie plină cu tot felul de gustări, făcând-o să se întrebe cum de reuşise să o umple într-un timp atât de scurt.

Lui nu-şi luase nimic. Dar, sigur, Lord Perfecţiunea întruchipată mâncase pe săturate înainte să plece de-acasă.

— Hai, mănâncă, o îndemnă el cu un surâs în colţul gurii. Nu sta după mine, ce Dumnezeului!

Ea îi urmă îndemnul. Recunoscu un preparat – plăcintă cu carne –, muşcă şi suspină. Binecuvântare cerească, nu altceva. Bine, la ora asta orice i s-ar fi părut o binecuvântare.

— Ţi-am pus *homards a gratin, gelinotte, epinards a l'essence* şi asta din care mănânci e *veau en croute.* Sper că eşti mulţumită.

— Sunt, da, mormăi ea printre înghiţituri.

— Ştii ce-nseamnă toate cuvintele astea? insistă el.

Habar n-avea, dar încuviinţă din cap în timp ce înghiţea ultima bucăţică de *veau.* Vicontesa Ravenswood trebuia să ştie la perfecţie limba franceză. Devoră guguloiul verde, apoi trecu la guguloiul cu os şi sos, aproape convinsă că acesta din urmă era vreo pasăre, ceva.

Spencer miji ochii spre ea.

— Bănuiesc că ţi se pare ciudată predilecţia englezilor spre produsele franţuzeşti.

— Nici vorbă, zise ea cu gura plină de chestia cremoasă cu gust de peşte.

Bine, credea că englezii erau nebuni că spuneau *le*

jambon a la broche la friptura de porc şi turnau o grămadă de sosuri peste nişte bucăţi perfecte de vită şi berbec doar pentru a le face „franţuzeşti”. Abby Mercer şi-ar fi exprimat clar opinia. Vicontesa Ravenswood, pe de altă parte, trebuia să ia cu naturaleţe tâmpeniile astea ce dovedeau rafinamentul.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Spencer continuă să vorbească şi să o studieze cu atenţie.

— Unora li s-ar putea părea ciudat că noi, englezii, insistăm cu glorificarea culturii franceze, deşi tocmai am încheiat războiul cu Franţa. Unii ar fi chiar în stare să susţină că Franţa a câştigat, de fapt, războiul.

Doar pentru că oamenii din înalta societate foloseau franţuzisme în loc de echivalentele din engleză? Sau pentru că insistau să aibă croitori francezi şi angajau bucătari francezi în loc să apeleze la compatrioţii foarte talentaţi? Nu, de ce? De ce-ar fi susţinut cineva aşa ceva?

Cu privirea aţintită spre Abby, Clara se amestecă în discuţie.

— Şi este tot o dovadă de rafinament ca doamnele să insiste să-şi angajeze servitoare franţuzoaice. Iar dacă nu le permite buzunarul şi sunt nevoite să angajeze englezoaice, sărmanele servitoare trebuie să pretindă că sunt franţuzoaice.

— Nu ţi se pare caraghios, Abby? o îmboldi Spencer să răspundă.

Îşi tamponă gura cu un şervet. Da. I se părea ridicol. Dar se descurcase toată săptămâna să-şi ţină pentru ea părerile reale, fără doar şi poate vulgare, şi nu avea de gând să distrugă toată acea muncă spunând acum ceea ce credea de fapt.

— Servitoarele franţuzoaice se pricep mai bine la coafuri şi la alte lucruri, asta-i tot, contracară ea, încercând să ghicească ce-ar fi răspuns o lady bine-crescută. Şi de ce ar vrea cineva să angajeze o incompetentă?

— Chiar aşa, de ce?

Spencer părea încordat în vreme ce privea în gol.

Clara aruncă în treacăt o privire spre el şi apoi spuse:

— Lord Ravenswood, sub castanul acela sălbatic, lângă Lord Liverpool, nu e cumva secretarul de stat?

— Ba da. Mai bine mă duc să vorbesc cu el. Luă farfuria goală a lui Abby şi plecă, oprindu-se doar pentru a lăsa farfuria pe o masă din apropiere şi a-şi lua un pahar cu punci oferit de un valet.

De îndată ce el se depărtă îndeajuns cât să nu le poată auzi,

Clara murmură:

— Ştii, Abby, e posibil să-ţi poţi exprima părerea şi să rămâi o lady elegantă.

— Nu în preajma lui Spencer, imposibil. Nu mai accept să mă privească de sus.

Valetul cu punciul ajunse şi la ele, iar Clara luă două pahare şi-i dădu unul lui Abby.

— Dar nu cred că asta face. Deşi soţul tău e un om foarte serios, în acelaşi timp e şi un bărbat deschis la minte. Acceptă oamenii pentru cine sunt şi nu pentru ce dictează societatea că ar trebui să fie.

Lui Abby i se puse un nod în gât.

— Cu excepţia pretinsei sale soţii.

— Ce vrei să spui?

Abby ridică paharul la buze şi sorbi repede din el.

— Zău, Clara. De ce crezi că a ales să joace farsa asta? Pentru că nu a vrut să rămână însurat cu o femeie ca mine, iar acesta a fost singurul mod prin care s-a gândit că se poate fofila fără să provoace un scandal.

Spencer se uită spre ele, ca şi cum ar fi intuit că vorbeau despre el. Când privirile li se intersectară, ridică paharul spre ea cu un zâmbet abia schiţat pe buze.

Abby se întoarse dinadins cu spatele la el.

— Spencer mi-a dat foarte clar de înţeles că Abigail

Mercer, care nu-şi are locul în înalta societate, nu e genul ideal de soţie pentru el. N-are relaţii, nu e rafinată şi-i lipsesc toate lucrurile pe care un om de stat le caută la perechea lui.

Clara păru surprinsă.

— Ţi-a zis el asta?

— Nu era nevoie. Mi-a oferit nişte explicaţii elucubrante despre cariera care îi ocupă prea mult timp şi nu-i mai lasă spaţiu şi pentru o soţie. Dar am ştiut că era doar vorbărie goală. Nu mă vrea *pe mine,* atât şi nimic mai mult.

Clara o privi mirată şi luă o gură de punci.

— Eşti tu aşa sigură?

— Oh, crede-mă, sunt cât se poate de sigură.

Nu uitase lecţia dureroasă pe care o primise în biroul lui. Ori de câte ori simţea că se lăsa iar prinsă de vraja lui, se gândea la acea întâmplare.

— Nu ştiu ce să zic, Abby, medită Clara cu voce tare. Un bărbat nu îşi supraveghează atât de obsesiv femeia decât dacă o doreşte foarte tare.

Abby se uită în direcţia în care privea Clara şi constată că Spencer era în continuare concentrat asupra ei, nebăgându-i în seamă pe tovarăşii lui de discuţii. Zâmbetul îi pierise, dar privirea lui neclintită o mânca de vie, o măsura de sus până jos, îi sfredelea buzele, sânii, stomacul…

Ticălosul ăsta arogant – nu avea niciun drept să o privească de parcă ar fi dorit-o, când ştia că nu avea să meargă niciodată mai departe. Îşi semeţi bărbia. N-avea decât să se uite. Pentru că îşi năruise şansele de a o mai atinge după ce îi făcuse în birou.

— Jumătate dintre femeile de aici ar fi în stare să ucidă ca soţii lor să le privească aşa, spuse Clara. Mi se pare evident că te doreşte.

— Da, mă doreşte. Îmi doreşte trupul – de restul nu e

interesat.

— Nu cred că e adevărat. Îl cunosc de mult timp şi nu l-am văzut privind pe nimeni aşa. E mai mult decât dorinţă, aş zice că tânjeşte după tine.

Abby pufni.

— Spencer n-a tânjit după nimic, niciodată. A avut întotdeauna orice şi-a dorit.

— Bărbaţii nu mărturisesc întotdeauna la ce râvnesc. Oh, ştiu ce-şi doresc, dar nu şi de ce au nevoie. Iar Lord Ravenswood are nevoie de tine. Mi-aş pune viaţa chezăşie că aşa e.

— Şi ai pierde.

Ar fi vrut să poată spera, dar nu îndrăznea. Speranţele îi fuseseră năruite fără nicio milă.

— Nu poţi renunţa la el acum. Clara îi zâmbi cu căldură. Iar dacă este adevărat că îşi face griji că nu eşti îndeajuns de şlefuită, asta se va rezolva fără probleme. Deja ai făcut mari progrese.

Abby se forţă să zâmbească.

— Oh, sigur. Acum, că am învăţat limbajul evantaiului şi cum se face curte unui duce, pot fi o adevărată vicontesă.

— Ştii ce vreau să spun. Eşti mult mai încrezătoare în forţele proprii decât erai acum o săptămână. Şi eşti naturală. Chiar ţi se potriveşte.

— E amabil din partea ta că mă încurajezi, Clara, dar ştim amândouă că nu o să mă pot integra niciodată pe deplin. Nu am relaţii, nu sunt bogată…

— Lord Ravenswood a avut multe ocazii să se însoare cu o astfel de femeie, dar nu a făcut-o. Adevărul este că eşti prima femeie de care a fost interesat în mod real. Când Abby deschise gura să protesteze, Clara adăugă repede: Şi să nu-mi spui că n-a avut de ales. Ar fi putut susţine că eşti amanta lui sau ar fi plătit ca să fii trimisă înapoi acasă… Nu uita că are toată poliţia în subordine. Ar fi putut face orice.

Dar nu a făcut-o.

— Pentru că, în ciuda defectelor lui, e un om onorabil. În majoritatea timpului.

— Şi pentru că te respectă. Dacă ar fi crezut măcar o mică parte din ceea ce afirmi tu acum, de ce-ar fi sugerat să pretindeţi că sunteţi căsătoriţi?

Abby ar fi vrut să poată ignora remarcile Clarei, dar o rodeau la fel de tare ca foamea de mai devreme. Deşi Spencer îi propusese să-i devină amantă, bănuia că fusese mai mult o ameninţare decât o posibilitate reală. Altfel, ce l-ar fi oprit să treacă la fapte?

Clara se aplecă spre ea.

— Ştiu cum poţi afla dacă îl interesează trecutul tău. Du-te şi stai lângă el cât vorbeşte cu Sir Robert Peel şi cu Lord Liverpool, cei mai influenţi oameni pentru cariera lui. Dacă lui Spencer chiar îi este ruşine cu tine, o să încerce să te întoarcă din drum când o să te vadă apropiindu-te. Sau o să te lase să spui doar câteva cuvinte şi te va goni sub un pretext oarecare. Aşa o să ştii exact ce simte în privinţa ta.

— Da, la fel de bine aş putea sări în faţa unui pursânge în galop, să văd dacă Spencer catadicseşte să mă salveze, dar nu o s-o fac.

— Laşo!

— Faptul că nu vreau să risc să mă fac de râs în faţa prim-ministrului şi secretarului de stat al Angliei nu e un act de laşitate. E o dovadă de raţiune.

— Poate fi mai rău decât întâlnirea cu regele?

— E altă treabă. Acolo am fost obligată să merg.

— De soţul tău, despre care afirmi că se ruşinează cu tine.

— Şi el a fost obligat. Şi mi-a spus foarte clar că nu e încântat deloc de idee.

— Atunci mai arată-i o dată că se înşală. Dovedeşte-i că îi poţi fermeca prietenii nobili pur şi simplu fiind tu însăţi, nu o copie fidelă a unei englezoaice elegante. Îi aruncă o

privire provocatoare peste marginea paharului. Asta dacă nu cumva crezi că nu eşti în stare.

Abby se uită urât la prietena ei. Naiba s-o ia pe Clara că o cunoştea atât de bine. Abby nu putuse niciodată rezista în faţa unei provocări.

— Dacă mă fac de râs, o să-mi dai socoteală. În momentul în care Spencer o să mă ocărască, o să dau vina pe tine.

Clara zâmbi cu superioritate.

— Foarte bine. Mie nu mi-e frică de Excelenta Sa. Întrebarea e dacă ţie îţi este.

Nu. Dar se temea că avea să se facă iarăşi de râs în faţa lui. Se temea că îşi punea iar speranţe în ceva ce risca să se năruiască. Şi îi era groază să descopere că avusese dreptate, că într-adevăr o ţinea pe lângă el de milă.

Ceea ce însemna că îi rămânea un singur lucru de făcut. Să îşi confrunte o dată pentru totdeauna această temere.

Capitolul 18

Cu cât personajul este mai grandios, cu atât trebuie să-l trataţi cu mai multă precauţie. Trebuie să aşteptaţi până când face dovada unei purtări neceremonioase pentru a-i răspunde la fel.

Sugestii pentru un servitor stoic

Spencer miji ochii când o văzu pe Abby îndreptându-se cu hotărâre spre el. Nu îşi dădea seama ce voia să facă. Graţie acţiunilor lui stupide din urmă cu o săptămână, expresia ei naturală nu îi mai trăda cu nimic intenţiile răuvoitoare.

Oftă. Nu avea de gând să facă vreo năzbâtie, nu? Acum era o falsă englezoaică rafinată. El o ura pe noua Abby. Îi ura aerul distant şi rafinamentul tăcut, refuzul de a spune ce gândea. Cel mai mult ura că nu îi mai urmărea cu disperare fiecare cuvânt şi nici nu îl mai privea cu o adoraţie fătişă.

Nu avea nicio importanţă că doar din vina lui ajunsese să se poarte aşa. Mai ceva ca un copil răzgâiat care plângea după o jucărie pe care nu o putea avea, Spencer o voia pe Abby înapoi. Îi era dor de opiniile ei fascinante. Îi era dor de tachinările ei, de felul cum flirta cu el, de zâmbetele ei.

De zâmbit zâmbea şi acum, dar fără căldură. Îl omora asta. Întotdeauna considerase un iad să aibă o fiinţă atât de dulce şi de aţâţătoare sub nas şi să nu poată acţiona după bunul-plac. Dar nu, pe atunci nu fusese nici pe departe în purgatoriu. Abby cea reală nu avea ce căuta în iad, iar el era condamnat de-a pururi să nu mai poată fi încălzit de atenţiile ei.

— Aici erai, zise Abby în timp ce se apropia cu zâmbetul acela distant, cel pe care i-l ura. Îşi strecură palma înmănuşată pe după braţul lui. Tocmai mă întrebam unde te-ai dus, dragul meu.

Forma de alint golită de conţinut îl înjunghie drept în inimă, încercă să ignore durerea atroce şi se întoarse spre însoţitorii lui.

— Domnilor, spuse el, nu cred că aţi cunoscut-o pe soţia mea.

Abby îşi înclină capul spre ei, foarte sigură pe ea.

— Mă bucur nespus să vă cunosc. Soţul meu mi-a vorbit mult de domniile voastre.

— Sper că nu ne-a descris ca pe nişte încuiaţi, replică Sir Robert şi îi făcu cu ochiul.

Spencer scrâşni din dinţi. Galanteriile lui Sir Robert faţă de sexul opus nu-l deranjaseră niciodată până acum,

dar în clipa de faţă îl deranjau al naibii de tare.

Însă Abby se înseninã în faţa remarcii precum o mâţă ce se întinde la soare.

— Staţi fără grijă, Spencer are numai cuvinte de laudă la adresa tuturor colegilor lui.

— Şi cum vi se pare frumosul nostru oraş, doamnă? o întrebă Lord Liverpool cu cea mai arogantă condescendenţă. Aş paria că diferă destul de mult de oraşele voastre coloniale.

Zâmbetul i se lăţi puţin forţat, dar nu muşcă momeala.

— Am văzut prea puţin din Londra, aşa că vă mărturisesc sincer că nu ştiu. Soţul meu mi-a promis că o să mă plimbe prin oraş, dar încă nu a avut timpul necesar.

— Înţeleg perfect. Sir Robert îi aruncă o privire vag lascivă care îl făcu pe Spencer să vrea să-i sară la beregată. Cei proaspăt căsătoriţi preferă, de regulă, să se implice în activităţi mult mai interesante, acasă la ei.

— Oh, da, citim foarte mult, zise ea făcând pe inocenta, deşi roşeaţa din obraji demonstra că ştia exact ce insinuase ticălosul. Dar eu mă refeream la cât munceşte Spencer. Petrece atât de mult timp la minister, încât nu prea mai are timp să se destindă.

— Guvernul trebuie să meargă înainte, Lady Ravenswood, zise Liverpool cu o notă clară de reproş în voce. Nici măcar bărbaţii proaspăt căsătoriţi nu îşi pot lăsa baltă treburile ca să se angajeze în activităţi frivole.

Spencer aproape că spera să o vadă pe Abby dându-i o replică tăioasă canaliei ăsteia pompoase, la fel cum îi dăduse şi lui de fiecare dată când era prea serios.

Dar ea era mult prea elegantă pentru asta.

— Aveţi perfectă dreptate, Lord Liverpool. Greutatea ţării stă pe umerii voştri, aşa că Anglia trebuie să fie întotdeauna pe primul loc.

Liverpool încuviinţă din cap, un pic mai temperat.

— Exact asta susţin şi eu.

— Sunteţi căsătorit? se interesă ea pe cel mai firesc ton.

— Am fost, dar soţia mea a murit. Însă intenţionez să mă recăsătoresc. Este important ca un bărbat cu poziţia mea să inspire stabilitate populaţiei.

— Ah. Aşadar, oamenii de stat englezi consideră că soţiile şi familiile sunt importante pentru carierele lor. Eu credeam exact contrariul.

Cuvintele ei ironice îl atinseră pe Spencer, care se încruntă.

— Sigur că sunt importante, continuă Liverpool, care nu observă tensiunea dintre soţ şi soţie. Atât timp cât soţia omului de stat îşi cunoaşte locul.

Asta îi atrase atenţia lui Abby.

— „Locul”, milord?

— Sigur, ca sprijin şi camaradă necondiţionată, sublinie Liverpool. Soţia omului de stat nu poate avea pretenţii de la soţul ei. Activităţile acestuia în sfera publică îl solicită îndeajuns. Este datoare să accepte că va primi doar o atenţie limitată din partea lui. Trebuie să îşi dea silinţa să-i uşureze pe cât se poate calea, ori de câte ori este posibil.

Sir Robert îi aruncă lui Spencer o privire care să îl impulsioneze să oprească tirada aberantă a lui Liverpool. Dar Spencer aştepta cu sufletul la gură răspunsul lui Abby.

Nu îl dezamăgi nici de data asta.

— Iar dacă ridică anumite pretenţii în faţa soţului ei? Zâmbetul îi era pe cât de mieros, pe atât de înşelător. Atunci ce se întâmplă? El este dator să o refuze?

Liverpool nici măcar nu sesiză capcana.

— Sigur că da, dacă cererile ei contravin scopurilor lui. Trebuie să fie ferm, să îi reteze orice pornire de acest gen înainte ca lucrurile să capete proporţii.

— Înţeleg, zise ea placid.

Pe chipul ei însă apăru o expresie malefică. În inima lui Spencer se înfiripă speranţa.

— În privinţa mea nu trebuie să vă faceţi griji, mai spuse ea. Soţul meu nu pierde niciun prilej să mă ţină din scurt. Zău aşa, parcă exact ieri m-a ameninţat că mă leagă cu lanţuri dacă nu mă port frumos.

Spencer mai că jubila. Ah, ea era – vechea Abby. Slavă Domnului că apăruse Liverpool cu ideile lui trăsnite. Infatuarea agresivă scotea întotdeauna la suprafaţă ce era mai rău în ea.

— Ce puteam face? zise Spencer, incitând-o să-şi continue jocul. Mi-ai făcut foarte multe probleme deja.

— Ei bine, ai găsit o cale eficientă de a-mi aduce aminte unde mi-e „locul”.

Liverpool clipi des, mai întâi spre ea, apoi spre Spencer, nesigur dacă să le dea crezare sau nu.

Dar Sir Robert interveni cu elan în vâltoarea discuţiei:

— Şi unde intenţionai să-ţi înlănţui soţia recalcitrantă, Ravenswood? Ai vreo temniţă în pivniţă de care nu ştie nimeni?

— M-am gândit s-o închid direct în turn. Sunt sigur că Maiestatea Sa mi-ar împrumuta o celulă, pentru că ştim cu toţii ce probleme a avut şi el cu propria nevastă. Ce părere ai, Liverpool?

Referirea la răposata regină Caroline îl stârni şi mai tare pe Liverpool, care fusese unul dintre cei care solicitase măsuri drastice împotriva comportamentului ei.

— Ăăă… eu… eu nu aş recomanda lanţurile, dar, fireşte…

— Păi cum, aţi putea toţi să vă înlănţuiţi soţiile în turn când nu-s ascultătoare. Ochii lui Abby sclipeau de amuzament. Am înţeles că este îndeajuns de încăpător. Dacă aş reuşi să mă abţin, asta ar putea fi în avantajul meu. Pentru că, dacă sunt destui oameni de stat care îşi închid nevestele în turn, dumneavoastră, domnilor, veţi fi

liberi să veniţi şi să plecaţi când doriţi, şi poate nici nu va mai trebui să munciţi aşa din greu, zise ea şi zâmbi larg. Şi uite cum Spencer m-ar putea duce în sfârşit să văd oraşul.

— Lady Ravenswood, eu nu sunt un susţinător al... începu Liverpool.

Sir Robert izbucni în râs.

— Amice, te ia peste picior. Auzi, închisul soţiilor în turn. Chiar nu-ţi dai seama că glumeşte?

Complet satisfăcut de soţia lui, Spencer începu să râdă alături de Sir Robert.

Lui Liverpool însă conversaţia nu i se păruse chiar aşa amuzantă. Nu prea ştia cui să-i arunce cele mai crunte priviri, aşa că se uită urât la toţi.

Într-un final, Spencer încercă să-i aline orgoliul rănit.

— Te rog să o ierţi pe soţia mea, Liverpool. Are tendinţa de a glumi. Chiar am ameninţat-o că o închid în turn dacă nu se cuminţeşte, dar ştie prea bine că n-am vorbit serios.

— Poftim? izbucni Abby, prefăcându-se surprinsă. Eram sigură că vorbeai serios. Tu eşti întotdeauna serios. Toată lumea ştie asta.

Îl cadorisi pe Spencer cu unul dintre surâsurile ei nimicitoare, iar el se topi tot. Dintr-un impuls, îi prinse mâna şi o strânse, încântat de roşeaţa care îi colorase obrajii. El, personal, n-o mai făcuse să se înroşească de o săptămână.

— Întotdeauna este de preferat o fire serioasă uneia impertinente, decretă Lord Liverpool cu severitatea unui călău.

— Nu fi aşa plicticos, îi spuse Sir Robert împăciuitor. Femeia e americancă, şi toată lumea ştie că americancele spun ce gândesc.

— Doar când englezii le ameninţă că le pun la locul lor, îl înţepă Abby.

— V-aţi căsătorit cu un englez, i-o reteză Lord

Liverpool. Ar trebui să ţineţi cont de asta data viitoare când vorbiţi atât de slobod, doamnă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, omule… începu Sir Robert.

— Iar dumneata, continuă Liverpool ţintuindu-l cu o privire dezaprobatoare pe Spencer, mare păcat că nu ai ţinut cont de greşeala tatălui dumitale când ţi-ai ales soţia.

Insulta la adresa lui Abby aduse un val de răceală între ei. Spencer văzu că zâmbetul lui Abby piere brusc şi simţi cum îi urcă sângele în cap de furie.

— Greşeala tatălui meu a fost că s-a căsătorit cu o femeie de două ori mai tânără, tună el şi îl privi cu aroganţă pe Liverpool. Eu nu sunt încă senil, iar soţia mea nu e proaspăt ieşită de pe băncile şcolii, aşa că nu văd nicio legătură între mariajul lui şi al meu.

Zâmbetul rece al lui Liverpool exprima dispreţul care-l caracteriza.

— Oh, da, am uitat. Ai plecat la şcoală după ce tatăl dumitale s-a însurat cu Lady Dorothea – cu siguranţă nu ai aflat despre escapadele sălbatice ale mamei dumitale vitrege, despre stilul ei indecent şi despre caracterul frivol până în măduva oaselor.

— Am auzit. Şi am mai auzit şi că ai cerut-o în căsătorie înaintea tatălui meu, iar ea te-a refuzat. Se pare că ţi-ai dat seama de caracterul ei frivol abia după ce şi-a exprimat dezinteresul faţă de dumneata.

Buzele lui Liverpool se tensionară, semn că ar fi vrut să mai spună ceva, dar Spencer i-o luă înainte:

— Iar acum, vă rog să ne scuzaţi, domnilor, dar eu şi soţia mea trebuie să ne căutăm prietenii.

Îşi puse palma pe mijlocul lui Abby şi o conduse spre masa pe care era punciul, clocotind în sinea lui.

Când ajunseră suficient de departe cât să nu fie auziţi, Abby şopti:

— Spencer, îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să fiu atât de

directă.

— Aiurea! Omul ăsta e un ticălos plin de el, aşa a fost întotdeauna.

— Dar nu ar fi trebuit să-l tachinez. Nu se va mai întâmpla, promit.

Comentariile lui Liverpool o făceau să revină la stilul ei rece, iar gândul ăsta îl înnebunea pe Spencer.

— Nu pune la suflet vorbele fără haz ale nebunului ăstuia. N-aveai de unde să ştii că nu are simţul umorului. Sau că boşorogul chiar crede toate tâmpeniile alea despre „locul" femeii.

— Să-nţeleg că nu îţi prea e pe plac.

Spencer îşi coborî privirea spre chipul ei, încă palid.

— Nu-mi e pe plac nicio persoană care te insultă. Oricine altcineva să fi fost în locul lui, l-aş fi provocat la duel.

Abby făcu ochii mari.

— Nu vorbi prostii, n-ai fi făcut aşa ceva.

— Nimeni nu-mi insultă soţia şi scapă nepedepsit.

Abby îşi mută privirea spre peluză şi spuse încet:

— Înţeleg că lucrurile pe care le-a spus erau adevărate. Toate chestiile despre mama ta vitregă, indecentă şi frivolă.

Spencer încremeni. Naiba să-l ia pe Liverpool că îi băgase asemenea idei în cap.

Ajunseră la masa cu băuturi. Spencer luă un pahar şi îl umplu în timp ce privea spre musafirii din preajmă, dar erau cu toţii adânciţi în conversaţii. Îi înmână paharul lui Abby, îşi turnă şi lui, după care îşi coborî vocea:

— În mare, da. Dar, repet, Lady Dorothea avea doar douăzeci de ani când s-a măritat cu tatăl meu, şi multe femei sunt frivole la o asemenea vârstă.

— Douăzeci? zise ea uimită. Dar tatăl tău câţi ani avea?

— Patruzeci şi opt. S-a însurat cu ea cam la doi ani

după ce mama a murit născându-l pe Nat.

— De aceea a spus Lord Liverpool că mariajul lor a fost o greşeală?

Spencer o trase mai într-o parte.

— Dora era… plină de viaţă şi tânără, poate prea plină de viaţă şi tânără pentru tata. Avea în permanenţă nevoie de atenţie, iar tata nu a putut să i-o ofere.

— Cred că i-a fost tare greu.

— Probabil. A ascuns-o bine, cel puţin la început. A încercat să ne fie o mamă bună şi l-a răsfăţat din cale-afară pe Nat, care era doar un bebeluş. Chiar şi fratele meu mai mare, Theo, care în acel moment era la şcoală, era răsfăţat de fiecare dată când venea acasă.

— Deci îţi plăcea de ea?

— La început, nu, dar nu din vina ei. Îşi fixă privirea în paharul cu punci. Eram la o vârstă dificilă. Băieţii de zece ani nu-s prea amabili cu mamele noi. Am respins-o, dar nu părea că îmi purta pică pentru asta. Râdea şi îmi spunea „Înălţimea Ta Mică”, îi aruncă lui Abby un zâmbet plin de tristeţe. Cred că şi pe-atunci eram din cale-afară de serios.

Abby nu zâmbi.

— Îţi pierduseşi mama cu doar doi ani în urmă, Spencer. Orice copil ar fi serios într-o asemenea situaţie.

Empatia ei i se strecură în piept şi îi încălzi locul acela din inimă în care ţinea amintirile despre mama lui vitregă. Se sprijini de un copac şi sorbi din punci.

— Oricum, am ajuns să o iubesc aproape la fel de mult cum am iubit-o pe mama. Problema a fost că-şi dorea propriii copii, iar tata a refuzat-o. I-a spus că are deja trei fii. Se pare că, atunci când a cerut-o în căsătorie, i-a spus să-şi ia orice gând de la a avea propriii copii cu el. Totuşi, s-a căsătorit cu el, sperând probabil că îl va face să se răzgândească. A refuzat-o însă cu obstinaţie.

— Dar dormeau în acelaşi pat? întrebă Abby, evident uimită.

— Sigur. Cred că îşi lua măsuri de precauţie. Îşi fixă privirea undeva de-a lungul peluzei, cu chipul împietrit. Bineînţeles, lucrurile au început să se deterioreze. Spre sfârşitul relaţiei, nu făceau decât să se certe din pricina dorinţei ei de a avea copii. Din fericire, la vremea aia nu stăteam prea mult pe-acasă. La doisprezece ani am plecat la şcoală. Când m-am întors acasă şi Anglia se pregătea iar de războiul cu Napoleon, l-am implorat pe tata să îmi cumpere un post în armată, ca să nu fiu nevoit să îi mai văd distrugându-se reciproc. Nu eu eram moştenitorul în acel moment, aşa că a fost imediat de acord.

— Câţi ani aveai?

— Optsprezece. Doi ani mai târziu, pe când Nat începuse şcoala şi Theo dădea iama în femei în Londra, Dora a rămas singură cu tata. Oftă cu patos. Cred că n-a mai suportat. A început să-şi dea frâu liber pornirilor, să se poarte scandalos, să flirteze cu toţi. Când a văzut că nici asta nu îi stârneşte nicio reacţie lui tata, a fugit în Italia cu un conte sau aşa ceva.

— Cred că tatăl tău a fost devastat, zise Abby, mâhnită din cale-afară.

— Nu ştiu. Eu eram la război. Dar, dacă e să-i dai crezare lui Nat, tatălui meu nu i-a păsat. A fost mai tulburat când Theo a murit într-o încăierare stupidă într-un cazinou, câţiva ani mai târziu. Nat terminase şcoala şi o luase şi el pe aceleaşi căi greşite ca Theo. Iar tata – trase cu disperare aer în piept –, tata a făcut pneumonie şi a murit la câteva luni după Theo.

— Mama ta vitregă s-a întors după moartea lui?

Spencer scutură din cap.

— Nat mai primea din când în când scrisori de la ea. Eu… ăăă… eu nu i-am răspuns, aşa că nu mi-a mai scris. Dar Nat mi-a spus că s-a măritat cu contele respectiv după moartea lui tata şi că au avut câţiva copii. Asta şi-a dorit ea întotdeauna. Propriii copii, nu ai altuia. Exact ce îşi dorea şi

Abby. Gândul acesta îi provocă o durere în piept. Asta e. Povestea sordidă a mamei mele vitrege şi a motivului pentru care a fost complet nepotrivită pentru tata.

— Aşa cum sunt şi eu pentru tine, zise ea încet.

El îşi înălţă brusc capul.

— Nu am spus asta.

— A spus-o Lord Liverpool.

— E un idiot.

— Da? îl întrebă în timp ce îl studie cu curiozitate.

Dintr-odată, la câţiva metri de ei se porni un zgomot înnebunitor de clopoţei, ceea ce îi făcu să se răsucească pe călcâie să vadă ce se întâmpla.

Lady Brumley stătea în mijlocul peluzei, înconjurată de o puzderie de valeţi cu clopoţei. Pentru a fi în ton cu petrecerea, era îmbrăcată în alb şi chiar renunţase la podoaba în formă de vapor de pe cap pentru o aură de sfânt. Spencer îşi dădu ochii peste cap.

După ce reuşi să atragă atenţia tuturor, făcu semn valeţilor să înceteze cu clopoţeii. În spatele ei se aliniară mai mulţi valeţi, care purtau fie tăvi cu pahare de şampanie, fie coşuri pline cu sticluţe decorate cu panglici.

Marchiza cercetă mulţimea până o văzu pe Abby.

— Ah, draga mea, aici erai. Îi făcu semn să i se alăture. Vreau să te am lângă mine când fac anunţul.

Abby se înroşi puţin, îi pasă lui Spencer paharul de punci şi se grăbi să se ducă lângă Lady Brumley. Spencer îi goli paharul şi lăsă ambele pahare pe o masă. Urma ceva interesant.

— Prieteni, un moment de atenţie, începu Lady Brumley. Astăzi am un cadou special pentru musafirele mele.

Făcu semn valeţilor, care se răspândiră prin mulţime, oprindu-se să ofere şampanie domnilor şi flacoane de sticlă decorate cu panglici doamnelor. Spencer o supraveghe pe soţia lui în timp ce îşi luă şi el un pahar de şampanie,

întrebându-se dacă toată această atenţie o făcea să se simtă nelalocul ei. Părea însă relaxată.

Lady Brumley continuă:

— Buna mea prietenă Lady Ravenswood a inventat cel mai uimitor parfum pe care am avut plăcerea să îl testez. Am fost atrasă de mirosul lui delicat încă de prima dată când Excelenţa Sa l-a folosit, aşa că trebuia să-l am şi eu. A fost atât de drăguţă, încât mi-a dat propria sticluţă.

Lady Brumley zâmbi spre Abby, care îi zâmbi cu seninătate înapoi. Spencer încremeni. Crezuse că alungase definitiv faţada aceea de cordialitate, dar aceasta revenise după câteva momente. La fel cum afurisitul ăla de turban îi ascundea părul bogat, aşa şi noile ei maniere o ascundeau pe vechea Abby de el.

— Mă ştiţi cum sunt, continuă Lady Brumley. Când găsesc ceva ce-mi place, nu mai am linişte până nu aude toată lumea de el. Aşa că am convins-o pe Lady Ravenswood să-mi furnizeze sticluţe de Parfum de rai pentru toate prietenele mele bune. Sunt convinsă că veţi fi la fel de impresionate ca mine.

Curios, Spencer se uită în jur. Femeile scoseseră deja dopurile şi miroseau cu prudenţă conţinutul sticluţelor. Unele îşi dădeau cu parfum pe la încheieturile mâinilor, pe care le ofereau la mirosit însoţitorilor.

— În tot cazul, încheie Lady Brumley, puteţi păstra flacoanele – un dar din partea mea şi a lui Lady Ravenswood. Distracţie plăcută în continuare, şi să ne spuneţi ce părere aveţi despre parfum. Eu, una, intenţionez să îmi dau de acum doar cu acest parfum.

Musafirii care nu aveau mâinile ocupate aplaudară politicos, iar apoi lumea se împărţi în mici grupuri. Cu excepţia femeilor care năvăleau spre Lady Brumley şi spre Abby, iar acum şi către Clara. În scurt timp fură înconjurate.

— Invenţia soţiei tale o să aibă mare succes, se auzi o voce joasă din spatele lui.

Spencer se uită în spatele lui şi îl văzu pe Blakely sorbind din şampanie.

— Când ai venit?

— Chiar înainte de micul discurs al lui Lady Brumley. Blakely rânji. Am stat „să muncesc” cât de mult am putut fără s-o bag pe Clara la idei. Ştiam că o să fie o petrecere extrem de plicticoasă. Îşi ridică paharul. Treabă tipic feminină. Şi văd că femeia a fost în stare să aducă harpişti. Harpişti! Zici Lady Brumley şi ai spus tot.

Chiar că avea dreptate.

— Nu-mi place de Lady Brumley, îi spuse lui Blakely. Are o influenţă proastă asupra lui Abby.

— Cum adică?

— Cu siguranţă ai remarcat şi tu că soţia mea se comportă diferit. Se transformă într-o afurisită de lady engleză, foarte rece şi reţinută. Îşi mai spune părerea doar dacă e încolţită, în restul timpului, e la fel de falsă ca o monedă de lemn.

— Şi nu-ţi place? se interesă Blakely.

— Nu, nu-mi place. E împotriva firii. Mai ales pentru o femeie care întotdeauna a spus ce a gândit.

Acum era mult prea sofisticată pentru aşa ceva. Spencer se uită spre Abby şi spre mulţimea din ce în ce mai mare care le înconjura pe ea şi pe marchiză. Băgă de seamă că Lady Brumley le înmâna doamnelor nişte cărţi mici de vizită. Până şi Evelina, care părea uşor retrasă, se încumetă să se ducă să ia una.

Apoi se întoarse şi îl văzu pe Spencer. Veni imediat la el.

— Te-am căutat peste tot, milord, zise tânăra şi dădu să-şi bage cartea de vizită în poşetă.

— Dă-mi-o şi mie puţin, murmură el.

Ea i-o dădu, iar el citi singurul rând scris cu litere aurii: „Spiţeria lui Jackson de pe Strand”.

— Ce-i asta?

— Adresa de unde cei interesaţi pot achiziţiona Parfum de rai. Abby mi-a spus chiar acum că Lady Brumley le-a comandat pentru cazul în care doamnele întreabă de unde ar putea cumpăra parfumul, să aibă unde să le trimită. Evelina zâmbi. Nu prea se putea ca Abby să le vândă direct de-acasă de la voi. Ar fi fost cam trivial.

— N-am ştiut că s-a apucat să-l vândă.

Blakely îi aruncă o privire şireată.

— Am crezut că Abby ţi-a spus. Clara zicea că ştii.

— Ştiam că Lady Brumley a comandat nişte sticle de la Abby, dar…

Dar ce? Ce altceva ar fi putut face cu ele?

— Da, cred că mi-a spus.

Evelina îi luă cartea de vizită din mână.

— În tot cazul, am venit să-ţi spun că eu şi mama plecăm. Mama are o durere teribilă de cap.

— Nici tu nu arăţi prea bine.

Un zâmbet palid îi curbă buzele.

— Mă simt bine. Şi nu-ţi face griji în legătură cu trăsura – am găsit nişte prieteni care să ne ducă acasă. Aşa că puteţi rămâne să vă distraţi în continuare. La revedere!

Evelina se îndepărtă, iar Spencer sorbi cu sete din şampanie, încercând să facă abstracţie de junghiul de panică din piept.

— Cred că te simţi uşurat de succesul pe care îl are Abby, spuse Blakely. Acum nu mai ai de ce să-ţi faci griji după ce o să vă despărţiţi. A pus pe picioare o afacere fără fratele tău, aşa că probabil banii furaţi de el nu mai reprezintă o urgenţă. Am înţeles că Lady Brumley i-a dat cincizeci de lire pentru sticluţele astea. Şi, în funcţie de aranjamentele pe care o să le facă cu spiţeria pentru vânzările ulterioare…

— Naiba s-o ia pe Lady Brumley, bombăni Spencer.

— De ce? Ce mai e?

— Nu înţelegi? Abby ar putea să ia cele cincizeci de

lire şi să mă părăsească.

Blakely chicoti.

— N-ar ajunge prea departe, pentru că deja a folosit o parte din bani pentru producerea parfumului.

— Nu ştiu cât de mult o să-i mai dea Lady Brumley. Sau cât de mult va primi de la spiţer.

— Şi ce-ţi pasă? Dacă pleacă înseamnă că nu mai aşteaptă nimic din partea ta. Ai încurajat-o şi tu în acest sens. Ai putea să te ocupi personal de găsirea lui Nat.

Iisuse, cam asta îi spusese şi Abby în seara balului.

— Nu de bani îmi e. De scandal mă tem.

Spencer îşi goli paharul şi mai luă unul de pe tava unui valet. Dacă avea bani de-ajuns, Abby putea pleca oricând. Săptămâna trecută fusese de acord să rămână cât mai avea nevoie de ea, dar asta se întâmplase pe vremea când încă mai spera ca mariajul lor să devină real. Întâmplările din birou îi înăbuşise toate visele.

Acum nu avea niciun motiv să-i pese de ce se întâmpla cu el. Această nouă Abby, cea cu surâs exersat şi cu turban elegant, nu avea inimă.

— Mâine-dimineaţă aş putea constata că a plecat. Asta ar stârni, fără discuţie, o groază de bârfe.

Blakely ridică o sprânceană.

— Dar nu cred că eventualitatea unui scandal te deranjează.

— Sigur că nu. Ba îl deranja, iar asta îl tulbura peste măsură. Voia ca Abby să rămână. O voia pentru că avea nevoie de ea. Chiar dacă păstra distanţa faţă de el, chiar dacă nu l-ar mai fi tachinat niciodată, trebuia să o aibă lângă el şi nu doar ca pretinsă soţie. În ciuda tuturor eforturilor lui, pierduse bătălia cu rezistenţa în faţa ei. Fir-ar să fie de treabă!

— Îţi faci griji degeaba, zise Blakely. Abby nu o să te părăsească pentru ceva mărunţiş. Şi, oricum, parcă îi oferiseşi o sumă consistentă dacă stă până la sfârşit. Ar fi

nebună să renunţe la tot.

Adevărat. Dar deja îl ameninţase o dată că avea s-o facă şi reuşise să o convingă să rămână doar pentru că îi alimentase nefondat speranţele de viitor. După ce i le spulberase, banii erau singurul lucru de care avea ea nevoie ca să scape de *el.*

Iar acum marchiza îi întindea lui Abby o altă hârtie pe care blestemata de soţie a lui o băgă în poşetă cu cel mai calculat calm. Probabil încă o bancnotă pe care o putea folosi pentru a fugi.

— S-o ia naiba pe Lady Brumley, bombăni Spencer în barbă.

Blakely îi puse mâna pe umăr.

— Haide, nu mai lua lucrurile aşa în serios. Ai nevoie – amândoi avem nevoie – de o sticlă de brandy de calitate, *mon ami.* Blakely chemă un valet şi-i dădu comanda. Servitorul se grăbi să-i îndeplinească solicitarea. Soţiile noastre vor fi ocupate o vreme. Aşa că trebuie să ne găsim o îndeletnicire utilă între timp.

Capitolul 19

Nu contraziceţi niciodată un lord ameţit de băutură.

Sugestii pentru un servitor stoic

Deja se înnoptase când mulţimea de femei din jurul lui Abby şi a lui Lady Brumley începu să se răsfire. Două sau trei o chestionau pe Clara, iar Abby prinsese în sfârşit un moment de relaxare.

— Pfiu! murmură ea către Lady Brumley. Nu-mi vine să cred ce entuziasmate sunt toate aceste doamne de un

parfum!

— Nu ţi-am spus că o să se îndrăgostească de el?

— S-au îndrăgostit de el pentru că le-aţi spus că e la modă, zise sec Abby.

— Aiurea! Parfumul se recomandă singur. Deşi îmi place să cred că şi eu mi-am dat silinţa.

— Nu vă pot spune cât de recunoscătoare vă sunt pentru ajutor, zise Abby. Dacă Parfum de rai va avea succes, voi fi mai bucuroasă decât vă imaginaţi.

Nu mai trebuia să-şi facă griji în privinţa a ceea ce avea să se întâmple dacă Nat nu era găsit.

Lady Brumley flutură mâna a lehamite.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, draga mea. M-aş mira din cale-afară să nu fie un succes răsunător. Doamnele probabil speculează deja că parfumul tău fabulos a fost cel care te-a ajutat să pui mâna pe un soţ bogat ca Ravenswood. Se uită spre doamnele care stăteau de vorbă cu Clara. Că tot veni vorba de soţul tău, cred că se îndreaptă încoace.

Abby îşi întoarse capul şi îl văzu pe Spencer înaintând sumbru către ele. Căpitanul Blakely îl urma îndeaproape, uşor încovoiat.

— Ravenswood pare supărat, adăugă Lady Brumley. Ştia de toată treaba asta, nu?

— Sigur. Abby strânse din buze. Nu-l băgaţi în seamă. E aşa morocănos în ultimul timp, că nu mai ştiu ce să mă fac cu el.

— Bărbaţii sunt nişte creaturi simple, draga mea. Dacă mănâncă bine şi li se face pe plac, sunt mulţumiţi. Nu cred că ai probleme cu prima parte, deci trebuie să te concentrezi pe a doua. Culcă-te cu el! Asta îl va scoate din starea asta de deprimare.

Şocată de declaraţia ei directă, Abby nu se putea gândi la niciun alt răspuns în afară de adevăr, iar pe acesta nu i-l putea mărturisi.

Şi, oricum, Spencer ajunsese deja la ele.

— E târziu, Abby. Trebuie să mergem.

— Târziu? Lady Brumley zâmbi afectat. Zău aşa, dragul meu Lord Ravenswood, e de-abia şapte seara. Ce-i cu graba asta să plecaţi acasă?

El o fixă pe marchiză cu o privire sfredelitoare.

— Nu vorbeam cu dumneata, Lady Brumley.

Vocea lui o intimidă pe cealaltă femeie, care tăcu jenată.

— Nu-i vorbi pe tonul acesta, zise Abby în şoaptă. Dumneaei a fost foarte bună cu mine.

— Dacă aşa se cheamă ce a făcut... Spencer se apropie şi o apucă de braţ pe Abby. Deşi părea destul de stabil pe picioare, duhnea a băutură. O explicaţie plauzibilă pentru faptul că vorbi suficient de tare cât să fie auzit de cei din jur: Mie mi se pare că s-a amestecat în treburile altora.

Zâmbetul afectat al lui Lady Brumley se evaporă şi fu înlocuit de o furie intensă care-i coloră obrajii acoperiţi cu un strat gros de pudră.

— Poate ar fi cazul, Lady Ravenswood, să pleci acasă cu soţul tău. Văd că a uitat cum trebuie să se poarte cu gazda.

— Nu îţi datorez nimic, mormăi Spencer, iar acum Abby remarcă fără probleme cuvintele uşor stâlcite. Soţia mea nu-ţi datorează nimic.

— Ravenswood, amice, nu faci bine ce faci, bombăni căpitanul Blakely.

— Văd că e abţiguit, replică Abby. Bănuiesc că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta, căpitane Blakely.

— Probabil. Clara îşi luă soţul de braţ. Hai, dragule, să plecăm acasă. Ai făcut destule pe ziua de azi.

În timp ce Clara îl trase pe căpitanul care protesta, Spencer spuse:

— Nu sunt abţiguit. Am vorbit foarte serios, Abby. A profitat destul de tine. Hai să mergem şi noi!

— A profitat… Abby îşi smulse mâna de pe braţul lui. Este o afirmaţie incorectă, şi nu plec nicăieri până nu îţi ceri scuze.

El făcu ochii mari.

— Refuz să-mi cer scuze acestei bârfitoare ordinare…

— Du-te, draga mea, interveni Lady Brumley, şi zâmbetul afectat îi reapăru. Nu are niciun rost să te cerţi cu un bărbat băut.

Spencer se întoarse vijelios spre ea.

— Nu sunt beat, aşa să ştiţi. Ba mai mult, doamnă…

— Aveţi dreptate, ar fi mai bine să mergem, mormăi Abby. Conştientă că doamnele curioase care mai erau pe acolo ascultau cu mare atenţie fiece cuvânt scandalos, îşi coborî vocea: Nu ştiu ce te-a apucat. Dar o să plecăm înainte să ne faci pe amândoi de râs.

— A dracului de mare dreptate ai că plecăm. O luă de talie şi o conduse cu nasul pe sus spre casă, în timp ce, din fericire, îşi coborî vocea: Şi nu o să te mai întorci aici în veci, auzi ce-ţi spun? Nu trebuie să ai încredere în vrăjitoarea asta bârfitoare.

Abby îşi dădu ochii peste cap. Ce Dumnezeului îl apucase? Ce se întâmplase cu spionul calculat sau cu omul de stat vigilent? Se uită înapoi spre marchiză, care îi făcea voioasă cu mâna, ca şi cum era ceva normal ca soţii nebuni să fie târâţi beţi după un mic dejun. Abby strigă la ea:

— Vin mâine-dimineaţă!

— Nu mai vii deloc la femeia asta, ordonă Spencer în timp ce iuţi pasul prin casă. Mai că se împiedică pe un hol, singurul indiciu că nu era chiar stăpân pe el. Îşi reveni însă rapid, şi îşi continuară marşul ridicol. Nici mâine, nici altă dată.

— Eşti nebun. Se opriră în foaier, iar Abby îşi trase mâna din strânsoarea lui. Deşi pretind că-ţi sunt soţie, asta nu-ţi dă niciun drept să-mi alegi prietenii.

— Ai grijă ce spui, pentru numele lui Dumnezeu,

şuieră Spencer, rotindu-şi capul spre valeţii din apropiere.

— De ce? Tu ai vorbit în gura mare. Cel puţin eu sunt decentă. Spencer îi aruncă o privire urâtă şi ordonă unui valet să-i cheme trăsura, apoi reveni la Abby.

— Am avut grijă de soţia mea, atâta tot.

— Făcând-o de râs în văzul lumii? Spune-mi ceva, Spencer. Dacă Lady Brumley e aşa o bârfitoare în care nu merită să ai încredere, de ce te-ai comportat ca un nebun şi i-ai dat motiv de bârfă?

El deschise gura să riposteze, dar o închise la loc. Bun. Măcar idiotul mai avea o urmă de raţiune în creierul îmbibat în alcool ca să-şi dea seama că ea avea dreptate.

Unul dintre valeţi o ajută cu pelerina, iar altul se apropie cât să-i ofere lui Spencer haina şi pălăria. Spencer le înhăţă pe amândouă şi-şi puse pălăria pe cap, dar haina o scăpă pe jos. Abby se întinse să o ia, dar el făcu ochii mari spre ea şi se aplecă să şi-o ia singur. În mod surprinzător, reuşi să nu cadă, dar nici bine nu se ţinea pe picioare.

Într-un final, izbuti să o arunce peste braţ.

— Nu-i frig, nu-mi trebuie haină, mormăi el.

Abby se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană, iar el adăugă: Nu-s beat, ascultă la mine.

— Nu, sigur că nu, zise ea strâmbând din nas. Mai nou, se poartă parfumul de brandy.

În atitudinea lui se produse o schimbare majoră. Părea sălbatic, chiar disperat.

— Ce ţi-au făcut femeile alea?

Abby tresări.

— Ce femei?

— Lady Brumley. Şi Clara. Înainte erai atât de…

— Trăsura este aici, milord, zise valetul.

Spencer încuviinţă din cap, apoi îşi oferi lui Abby braţul.

— Hai să mergem!

Abby ezită.

— Şi cum rămâne cu Evelina şi cu Lady Tyndale?

— S-au săturat să te aştepte şi au găsit alt mijloc de transport.

Critica insinuată o făcu să ia din nou foc. Se strădui din răsputeri să-şi ţină gura până urcară în trăsură.

În secunda în care se aşezară la locurile lor, se repezi la Spencer:

— Nu-i destul că mi-am petrecut o groază de vreme învăţând să valsez, să fac reverenţe şi alte o mie de reguli ciudate de care n-o să mă mai folosesc după asta? Şi să nu uit să adaug că trebuie să-ţi suport schimbările de atitudine, incapacitatea de a te controla şi…

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin că ai învăţat să valsezi. Ai promis că o să stai până la sfârşit şi nu te las să-ţi încâlci promisiunea.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Vorbesc despre Lady Brumley şi banii pe care ţi i-a dat. Se aplecă spre ea şi îi aruncă o privire cruntă, scoasă în evidenţă de felinarele trăsurii. Ştiu de cele cincizeci de lire. Şi de fondurile pe care ţi le-a dat în seara asta.

Abby rămase cu gura căscată.

— Nu mi-a dat alţi bani. Mi-a dat o bancnotă de cincizeci de lire săptămâna trecută, dar asta a fost tot.

— Ţi-a dat ceva şi în seara asta, insistă el. Ai băgat ceva în poşetă.

Ea înţelese la ce se referea şi-şi deschise poşeta.

— Nu bani. Găsi hârtiile pe care Lady Brumley i le dăduse mai devreme şi le aruncă înspre el. E un contract cu spiţeria care vinde Parfum de rai. Vrea să îl citesc înainte de a semna.

El despături foaia şi constată că îi spusese adevărul, dar nu se linişti decât în mică măsură. Ea i-o smulse din mână.

— Şi, oricum, nu e treaba ta ce-mi dă.

Cu o sclipire rece în ochi, o prinse de mână înainte să apuce să bage hârtia la loc.

— Credeam că ai spus că jumătate din afacere e a mea, în calitate de soţ al tău.

— Ai zis că nu te interesează, mai ştii?

— Şi tu ai zis că o să duci asta până la capăt. Iar acum crezi că o să obţii suficienţi bani cât să-ţi poţi cumpăra bilete pentru America şi s-o ştergi înainte să te pot opri.

Deci de asta era enervat şi se comporta ca un mare idiot. Încă era îngrijorat de scandalul lui stupid.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Nu o şterg nicăieri. Ce te-a făcut să crezi asta?

Vru să-şi tragă mâna, dar nu o lăsă.

— Nu mi-ai spus nimic despre cele cincizeci de lire.

— De ce să-ţi fi spus? Nu te priveşte în niciun fel.

Se încordă şi îi smulse contractul din palmă, după care băgă hârtia împăturită în buzunarul hainei.

— Atunci nu o să te deranjeze dacă-l arăt avocatului meu. Ca să mă asigur că Lady Brumley şi acel Jackson nu te trag pe sfoară.

Se preta la asemenea mojicii doar ca să o controleze…

— Îmi pot purta şi singură de grijă în afaceri, mulţumesc foarte mult. Şi, de vreme ce tot aici ajungeam la un moment dat, aş putea începe chiar de acum. Întinse palma. Dă-mi contractul, Spencer.

— După ce e verificat. După ce-ţi respecţi termenii înţelegerii.

— Eşti total nerezonabil.

Se pregăti de ceartă, aşa că îşi scoase mănuşile şi le băgă în poşetă.

— Ba nu. Îşi încrucişă mâinile peste piept. Tu nu o cunoşti pe Lady Brumley la fel de bine ca mine.

— Nici tu nu mă cunoşti aşa bine cum crezi. Nu sunt micuţa naivă şi incompetentă pe care te încăpăţânezi să o

vezi în persoana mea. Te asigur că Lady Brumley nu profită de mine. Şi mai mult...

Tăcu, pentru că trăsura se oprise brusc. Valetul deschise larg portiera, şi Spencer sări afară, apoi veni să o ajute să coboare, în clipa în care o apucă de mijloc, Abby îi băgă mâna în buzunar şi luă contractul. Apoi se grăbi să urce scările, convinsă că îl putea depăşi în starea în care era el acum.

O luă însă prin surprindere când o ajunse din urmă.

— Fir-ar, Abby, dă-mi-l, zise el şi o apucă de braţ.

Ea îi trase un cot în coaste şi aruncă o privire rapidă spre el, îl văzu clătinându-se la câţiva paşi în spate şi merse mai repede. Ignoră înjurăturile lui Spencer şi privirile năucite ale valeţilor, trecu în goană pe lângă ei şi-şi îndesă adânc hârtia în sân. Cu siguranţă Spencer nu ar fi îndrăznit să o ia de acolo, hotărât fiind să se ţină departe de orice tentaţie.

Se îndreptă spre scări, sperând să ajungă cu bine în camera ei, dar Spencer o prinse din urmă la o doua treaptă. Înjurând în barbă, o luă de mijloc şi o târî spre biroul lui.

— Opreşte-te! protestă ea, proptindu-şi călcâiele în podea. Nu mai intrase în biroul lui de la întâlnirea înfiorătoare de cu o săptămână în urmă. Nu-ţi dau contractul, oricât m-ai ameninţa.

Spencer se opri.

— Poate vrei să te caut în sân de faţă cu toţi servitorii, o avertiză el cu vocea scăzută. Fii înţelegătoare şi vino.

Abby se uită în spate şi-i văzu pe cei trei valeţi şi pe domnul McFee cu gurile căscate. Se înroşi.

— Nu te poţi purta atât de scandalos.

— După ce-am făcut la reuniune, chiar crezi că aş ezita să mă port scandalos în faţa servitorilor mei?

Ea înghiţi în sec. Bine punctat. De data asta i se supuse. De îndată ce intrară în birou şi uşa fu închisă, se trase departe de el.

Spencer privea înfuriat cum soţia lui se ferea de el. Bine, se purta ca un nenorocit, dar, pentru că avea creierul înceţoşat de brandy şi simţea în stomac teama apăsătoare că ea avea să plece în America cu prima ocazie, nu se putea stăpâni.

Veni spre ea, iar ea îşi încrucişă mâinile peste piept şi ochii îi scânteiară de mânie.

— Să nu îndrăzneşti să mi-l iei cu forţa.

— Atunci dă-mi-l tu. Întinse mâna şi se apropie de ea. Nu te las să continui tratativele cu parfumul şi să te cari în America, luându-mă prin surprindere.

Ea se retrase în spatele biroului lui.

— Ţi-am promis că n-o să fac aşa ceva.

— Asta a fost înainte, zise el şi o coti pe după birou, când credeai că o să rămân însurat cu tine. Acum, nu mai ai niciun motiv să stai.

Spre surprinderea lui, Abby explodă de furie:

— Cu excepţia faptului că mi-am dat cuvântul. Văd că asta nu înseamnă nimic pentru tine. Sunt doar o americancă frivolă, nu? Nu cred în onoare, principii sau în…

— Nu asta am vrut să spun. De unde naiba-ţi vin ideile astea? Îşi frecă viguros ceafa, plin de frustrare. Am vrut doar să spun că… ştiu că acum mă urăşti. După ce ţi-am făcut chiar aici, în camera asta…

— Nu te urăsc pentru asta. Fără să-l scape din ochi, se strecură de cealaltă parte a biroului. Mi-ai făcut o favoare când mi-ai arătat că îmi făceam speranţe deşarte.

— Rahat! Doamne, Dumnezeule, chiar că era abţiguit dacă era în stare să vorbească aşa cu ea. Dar lipsa ei de sinceritate îl înfuria rău. Abby nu-l mai minţise niciodată înainte. Eşti superficială şi distantă cu mine… faci pe sofisticata ca să râzi de mine…

— Să râd de tine! Uimirea se contopi cu furia pe chipul ei. M-ai alungat, şi eu ţi-am respectat dorinţa. Nu fac decât ce ai vrut tu.

— Nu am vrut să te transformi în… în… O măsură cu o privire plină de dispreţ. Într-o creatură cu inimă de gheaţă care nu mai zâmbeşte deloc cu sinceritate şi unelteşte pe la spatele meu.

— Nu ţi-e ruşine! Obrajii i se colorară, şi îşi flutură pumnii pe lângă corp. Da, am acţionat fără să te consult, pentru că aşa ai vrut tu. Ai vrut să mă dau din calea ta şi să nu te deranjez.

Aici îl prinsese.

— Da, dar…

— În ce priveşte aerele mele sofisticate, te-ai plâns când eram străina naivă cu gura mare că mă ţin după tine ca… ca un căţeluş îndrăgostit. Aşa că mi-am dat toată silinţa să mă preschimb în vicontesa perfectă şi pretinsă, de care credeai că ai nevoie pentru planurile tale. Spre groaza lui, o podidiră lacrimile, pe care şi le şterse cu înverşunare. Dar nici aşa nu e bine. Văd că nu te pot mulţumi cu nimic, Lord Ravenswood.

El înţelese brusc două lucruri. Primul, că ea chiar credea că el îşi dorea o vicontesă perfectă. Al doilea, că încă îi păsa îndeajuns cât să vrea să-i facă pe plac.

— Nu te-am criticat niciodată pentru cine eşti, ci doar pentru ce voiai de la mine.

— E acelaşi lucru. Am vrut să-ţi fiu cu adevărat soţie, dar nu ţi-a convenit. Astăzi mi-am dat seama şi de ce. Credeai că sunt exact ca mama ta vitregă care te-a părăsit – nesăbuită, inconştientă şi în multe alte feluri care nu-ţi sunt pe plac la o vicontesă.

Înţelesese totul pe dos. Iar cuvintele stupide ale lui Liverpool înrăutăţiseră situaţia.

— Ascultă-mă bine, nu semeni deloc cu Dora, spuse el cu fermitate. Nu era nimic în neregulă cu felul tău de a fi. Ai fost perfectă de la început.

Îl privi fix.

— Categoric. Atât de impecabilă, încât te-ai dat peste

cap ca să-mi nărui toate speranţele în legătură cu mariajul nostru. Eram atât de potrivită să-ţi fiu soţie, încât… încât m-ai umilit şi m-ai ameninţat.

Fir-ar să fie! Fir-ar a dracului să fie de treabă! În toată perioada asta fusese atât de atent să se abţină să o mai seducă, încât nu se mai gândise la cum îi interpretase ea refuzul ferm.

— Jur că firea ta nu a avut nimic de-a face. Ţi-am spus din prima clipă…

— Oh, da, că nu te poţi însura din pricina carierei. Sarcasmul ei amar îl săgetă drept în inimă. Nu-s idioată, ştim amândoi că n-are nicio legătură. În august se termină sesiunea parlamentară, şi ai avea timp să te însori. Dacă ai vrea. Dar nu vrei. Avea lacrimi în ochi. Nu cu mine, cel puţin.

Fiecare cuvânt al ei îl înfundă şi mai adânc în iad. În tot timpul acesta ea îşi imaginase că el avea ceva împotriva ei, în vreme ce el crezuse orbeşte că îi luase de bune explicaţiile îndrugate. Ar fi trebuit să ştie că era mult mai inteligentă.

Dar cum să creadă că nu o voia de soţie când el îşi petrecea fiecare oră chinuindu-se să o păstreze?

— Ai dreptate, am minţit când am spus că ar avea vreo legătură cariera cu căsătoria. Dar îţi jur că dorinţa mea de a rămâne celibatar nu a avut nimic de-a face cu caracterul tău…

— Încetează! Spui aşa doar pentru că ţi-e frică să nu fug şi să provoc vreun scandal stupid. Ei bine, nu o să fug, dar nici nu o să stau să-ţi ascult minciunile. Îţi convine sau nu, am o afacere acum, şi nu o să te las să intervii doar pentru că nu ai încredere că o să-mi ţin promisiunile.

Îl prinse cu garda jos şi porni spre uşă. Spencer înjură şi sări după ea, reuşind să o prindă când ajunse la capătul biroului. O apucă de talie, o luă pe sus, o aşeză pe birou, după care îi prinse picioarele între coapsele lui.

Abby începu să-l lovească în piept.

— Dă-mi drumul… bătăuşule, dă-mi drumul!

— Nu pot, zise el răguşit şi o prinse de mâini, ţintuindu-i-le. Ştiu că aşa ar trebui. Ştiu că aşa ar fi mai bine pentru amândoi, dar nu pot. În clipa asta era mânat doar de instinct şi de o dorinţă pe care nu şi-o putea stăvili. Nu avea rost să se mai împotrivească. Nu te las să pleci.

Se mai domoli şi îl privi fix, iar pe chip i se întipări o expresie chinuită ce-i trăda neîncrederea.

Îi trase mâinile la spate şi i le încătuşă cu o singură mână.

— Nu mai are legătură nici măcar cu teama de scandal. Vreau să rămâi, şi o să fac tot ce trebuie ca să mă asigur că rămâi.

Îşi ridică mâna liberă la gură şi-şi scoase mănuşa cu dinţii. Nu o scăpă din ochi în timp ce îi băgă mâna în sân ca să caute contractul. Ea scoase un geamăt pur feminin, şi groaza din privire i se mai domoli, în timp ce ochii lui străluceau de o dorinţă fierbinte. Se strădui să se concentreze doar la căutarea contractului între sânii ei, fără să se gândească la dorinţa de a-i sfâşia hainele şi la carnea ei moale pe care o atingea cu degetele.

Nu, niciodată nu ar fi putut să o lase.

— Nu vreau să te las să pleci, nici acum, nici altă dată.

Simţi că o apucă disperarea.

— Nici tu nu ştii ce vrei.

— Iar te înşeli. Găsi contractul şi îl scoase, apoi îl aruncă într-un colţ al camerei, după care se aplecă şi-i atinse în treacăt urechea cu gura, absorbindu-i parfumul subtil din păr. Ştiu cu exactitate ce vreau. Pe tine te vreau.

Sărutul lui pe ureche o făcu să se înfioare, iar el fu încântat de reacţia ei. O rănise profund, dar sentimentele pentru el nu pieriseră. Şi trecuse atât de mult timp, atât de mult…

— Nu îţi voi fi amantă, Spencer, şopti ea. Nici măcar pentru câteva săptămâni…

— Nu vreau să-mi fii amantă. Nu ar fi trebuit niciodată să facă ameninţarea aceea nefondată. Ar fi trebuit să-şi dea seama încă de la început că voia să o păstreze pentru totdeauna. I-ar fi scutit pe amândoi de suferinţă.

Dar avea de gând să se revanşeze acum, în seara asta.

— Şi sunt sigur că nu vreau să fii o vicontesă perfectă. Vreau să fii tu însăţi, soţia mea. Asta-i tot.

— Ai spus că niciodată…

— Ştiu ce am spus, zise el cu o umbră de reproş. Am greşit.

Îi văzu întrebarea în ochi cu câteva secunde înainte să-şi lipească buzele de ale ei. Inima îi tună triumfătoare când, după un moment de ezitare, ea îşi deschise gura. O sărută adânc şi pasional, încercând să-i alunge toate îndoielile.

Ar fi putut s-o facă spunându-i adevărul. Şi avea să i-l spună. Dar nu înainte de a-i demonstra cât de bine se puteau înţelege, cât de mult avea nevoie de ea. Refuza să rişte să o piardă spunându-i totul chiar acum.

În timp ce ea se topea centimetru cu centimetru, îi dădu drumul la încheieturi ca să-şi scoată şi cealaltă mănuşă. Apoi se apucă să-i deschidă nasturii rochiei.

Abby îşi desprinse buzele de ale lui şi făcu ochii mari.

— Dacă e o altă şmecherie perversă de-a ta…

— Nu, zise el cu convingere, jucându-se cu lobul urechii şi apoi cu peticul parfumat de piele din spatele lui. Jur că nu e nicio păcăleală. Pur şi simplu nu mai rezist să stau fără tine.

Ea păru pe punctul de a protesta, aşa că o mai sărută o dată, dedicat întru totul acestei îndeletniciri, pentru a-i distrage atenţia de la ce făcea cu nasturii. Şi îi merse… până când încercă să-i tragă rochia de pe umeri. Atunci se

smulse panicată. Vru să se ridice de pe birou, dar el o împiedică.

— Lasă-mă să fac dragoste cu tine, draga mea, şopti el. Am nevoie de tine. Dumnezeule, am atât de mare nevoie de tine!

Ea îşi roti capul într-o parte şi şopti:

— Asta spui acum, că ne jucăm, dar mai târziu…

— Gata cu joaca! O prinse de bărbie şi îi întoarse faţa spre el. Vreau să vii în patul meu. În noaptea asta. Şi în fiecare noapte de acum încolo. Îşi scoase haina şi vesta şi se întinse din nou spre rochia ei.

Abby îi prinse mâna.

— Eşti prea băut ca să gândeşti limpede.

— Sau poate sunt abţiguit exact cât trebuie. Adevărul fie spus, nu se simţea deloc abţiguit. Da, băuse prea mult brandy, graţie lui Blakely, creierul îi era puţin confuz, dar ştia foarte bine ce făcea. Îşi lua soţia – pe Abby – în pat. Se forţă să zâmbească. Cândva mi-ai zis că ştiu să mă distrez doar când sunt băut.

Exact ce nu trebuia să spună. Faţa ei se întunecă, iar strânsoarea se accentuă.

— Da, dar a doua zi te-ai trezit şi ţi-a părut rău. Aşa o să se întâmple şi de data asta. Aruncă o privire prin birou, şi în sufletul ei se strecură şi mai mult îndoiala. Asta dacă într-adevăr o să mergi până la capăt.

La dracu’, niciodată nu avea să poată da uitării acea idioţenie. Şi cu siguranţă plătea şi acum pentru ea. Deoarece crezuse, cu o săptămână în urmă, că ar putea fi bine dacă o făcea să îl urască.

Ei bine, descoperi, spre amărăciunea lui, că îi resimţea ura ca pe un iad abătut asupra lui. Până şi faptul că nu avea încredere în el îl tortura, deşi nu era vina ei. El fusese cel care începuse de două ori ceva şi nu mersese până la capăt, iar a doua oară…

Se simţea măcinat de vină. Mare idiot mai era. Nu ar

fi trebuit să înceapă aşa ceva aici, chiar în locul în care îi distrusese demnitatea.

Îşi eliberă o mână şi i-o puse pe obraz. Apoi îşi plimbă degetul mare peste pielea ei moale, şi o simţi umedă, iar vina deveni şi mai apăsătoare, şi îşi jură că avea să se revanşeze.

— Ai toate motivele să crezi tot ce-i mai rău despre mine, iubito. Am fost nedrept cu tine, ştiu. Dar nu se va mai repeta. De data asta, o să termin, şi nu vei regreta. Mă rog, ultima parte nu prea era adevărată, dar nu era momentul să insiste. Vreau să ne consumăm mariajul. O să mergem sus, în dormitorul meu, departe de camera asta blestemată…

— Nu. Trebuie să fie aici, unde m-ai umilit.

Se holbă la ea.

— De ce?

— Pentru că vreau eu să fie aici.

Insistenţa ei îl luă prin surprindere, dar nu avea de gând să o contrazică.

— Bine.

Abby îi studie cu atenţie chipul, apoi îşi înălţă cu trufie bărbia.

— Şi va trebui să mai faci ceva.

— Ce?

Bănuia că n-avea să-i convină.

— Tu vei fi primul care se va dezbrăca.

Capitolul 20

Secretele angajatorului sunt chestiuni sacre. Este de datoria dumneavoastră să le păstraţi şi sunteţi buni de ocară dacă nu.

Sugestii pentru un servitor stoic

Curioasă să îi vadă reacţia, Abby îşi ţinu răsuflarea. Spencer miji ochii.

— De asta vrei să stai în birou? întrebă el cu vocea sugrumată. Vrei să inversăm rolurile? Vrei să-mi faci ce ţi-am făcut eu ţie şi să mă laşi dezbrăcat şi excitat?

Ea îşi înălţă capul.

— Asta crezi că ai merita?

— Da.

Răspunsul său neşovăielnic înclină balanţa în favoarea lui. Chiar îi trecuse prin cap să îi facă întocmai ce îi făcuse el. La urma urmei, îşi jurase că nu avea să se mai lase fermecată de el. Îşi promisese că avea să-l facă să-şi regrete comportamentul şi să o dorească şi că avea să dea şi ea dovadă de aceeaşi cruzime.

Dar acum, când acea clipă venise, lucrurile erau complet diferite. Poate chiar o plăcuse întotdeauna aşa cum era. Încă era o enigmă de ce insistase el la început să rămână însurat cu ea, dar acum nu părea să mai insiste. Sau cel puţin aşa credea ea.

Dar, cu toate astea, nu voia să mai rişte. Spencer se putea răzgândi pe drumul dintre birou şi dormitorul lui. Sau să o seducă iarăşi pe jumătate, după care să se retragă plin de regrete.

Nu, dacă o dorea, trebuia să i-o demonstreze înainte. Trebuia să-şi pună la bătaie orgoliul, la fel cum făcuse şi ea.

Având grijă ca expresia de pe chip să-i fie imposibil de descifrat, se întinse şi îi netezi o şuviţă de păr rebelă.

— N-ai de unde să ştii ce-o să fac, nu-i aşa? Adică, din moment ce m-am transformat în creatura cu sânge-rece care se furişează peste tot.

El tresări.

— Cred că am meritat-o şi pe-asta. O privi insistent, cu privirea înfierbântată, doar-doar o descoperi ceva pe

chipul ei. Deci vrei să-mi testezi sinceritatea?

— Să te testez. Sau să mă răzbun. Refuza să îi dea vreun indiciu. Alege ce preferi.

Îşi mută privirea de la ea, scrâşnind din dinţi. Ea se întrebă dacă nu exagerase cumva şi se aşteptase la mai mult decât era cazul.

După care privirea lui reveni la ea, dârză şi hotărâtă.

— Bine atunci, o s-o facem cum trebuie.

O lăsă stând pe birou, se duse la un dulap de stejar ca să ia ceva şi apoi se întoarse spre ea.

Abby îngheţă când văzu caseta din mâinile lui.

— Nu.

— E altă casetă, Abby. Veni spre ea cu pasul uşor al unui vânător care-şi urmăreşte prada. Dar, dacă vrei să-mi faci ce ţi-am făcut eu…

Îi dădu caseta.

În ciuda neliniştii, nu îşi putu stăpâni curiozitatea. Ce rău i se putea întâmpla dacă arunca o privire? Pregătindu-se sufleteşte pentru ceva şocant, se uită, după care simţi cum i se pune un nod în gât.

Dumnezeule mare! Asta era ceva cu adevărat obscen. Titlul spunea „Circe şi Ulise”. Pentru a respecta mitul care amintea de frumoasa vrăjitoare care îl fermecase pe călătorul grec să vină pe insula ei, nu doar femeia era goală, ci şi bărbatul. Dezbrăcat şi, da, excitat la maximum. Stătea întins pe un alcov din frunze, piept bine lucrat, coapse ferme şi un mădular proeminent, expus complet gurii şi mâinilor lui Circe, care i-l dezmierda în cele mai intime moduri.

Îşi smulse privirea de la casetă şi se chinui să pară relaxată, sarcină deloc uşoară, ţinând cont că obrajii i se aprinseseră atât de tare, încât ar fi putut lumina o încăpere.

— Câte casete din astea obscene ai?

Buzele lui schiţară un zâmbet palid, şi Spencer se lăsă pe un divan ca să-şi scoată cizmele.

— Doar pe-astea două.

— Da, desigur, zise ea pufnind.

— Singura modalitate de-a afla este să mai stai o vreme pe aici. Ca soţie a mea, poţi răscoli toată casa de sus până jos şi poţi dezgropa toate secretele mele murdare. Se ridică, iar zâmbetul îi dispăru. Sau, dacă preferi să mă faci să sufăr cum te-am făcut şi eu şi să pleci, o să ai ocazia să faci şi asta. Nu te voi opri.

Se duse în ciorapi la uşă şi o încuie. Sunetul cheii rotite în broască o făcu să se hotărască. Poate că avea să i-o plătească totuşi cu aceeaşi monedă înainte de a-l ierta. Dacă avea să îndure ce îndurase şi ea, atunci avea să fie sincer cu ea.

— Prea bine, zise ea. Când el se întoarse spre ea, extrem de curios să afle ce se hotărâse să facă, ea adăugă: O să mă uit în casetă.

Privirea lui se întunecă precum ardezia umedă, şi părea atât de pierdut, încât Abby mai că se înduioşă. Dar era timpul ca Excelenţa Sa să înveţe cum era să nu ştii ce te-aşteaptă.

Se dădu jos de pe birou cu caseta în mână, constatând că rochia ei era larg desfăcută la spate. Ignorând curentul rece de aer pe piele, se duse la el şi îi înmână caseta.

— Uită-te şi descrie-mi ce vezi.

— Nu-i nevoie să mă uit. Ştiu pe dinafară imaginea dinăuntru.

Ea îşi propti o mână în şold.

— Pentru numele lui Dumnezeu, prietenii şi colegii tăi ştiu despre slăbiciunea asta a ta de a te uita în casete cu imagini obscene?

El îşi arcui o sprânceană.

— Mă îndoiesc. De ce? Intenţionezi să le spui?

Simţindu-se brusc în avantaj, bătu cu un deget în casetă.

— S-ar putea.

— Atunci, aş putea să le spun că nu-s singurul. Privirea lui alunecă de la turbanul de pe capul ei până la încălţări, după care poposi la nivelul pieptului. Că şi drăguţa mea soţie are o predilecţie pentru asemenea treburi.

Când cuvintele lui răguşite îi ridicară un nod de dorinţă în abdomen, se bombăni singură pentru răspunsul ei negândit. De data asta, el nu avea să o mai manipuleze. Nu avea să-i permită.

Lăsă caseta pe birou din moment ce el nu avea nevoie de ea şi îl apucă de eşarfă.

— Descrie-mi ce este în mijlocul imaginii! îi ordonă ea în timp ce îi dezlegă bucata de mătase.

Răsuflarea lui rapidă pluti spre ea, odată cu izul de brandy amestecat cu mirosul lui atotprezent de citrice.

— Pe jos sunt întinşi un bărbat şi o femeie.

Abby îi aruncă eşarfa cât colo, apoi se apucă să-i desfacă nasturii de la cămaşă.

— Şi cum sunt îmbrăcaţi?

— Nu sunt.

Sesizându-i nota de amuzament din voce, îşi mută rapid privirea spre el şi constată că zâmbea.

— Las’ că vezi tu! îl avertiză ea. Şi mie îmi place partea asta a jocului, mai ştii?

Asta reuşi să şteargă orice umbră de zâmbet de pe buzele lui arogante. Mulţumită, îi scoase cămaşa şi se strădui să nu se holbeze. Dar îi era imposibil.

Parcă ar fi fost geamănul lui Ulise – piept musculos şi talie fermă, sculptate parcă în marmură. Fâşia subţire de păr care pornea de la gât până pe burtă îi atrase privirea mai jos, în locul în care dispărea sub pantalonii care îşi modificaseră brusc forma în faţă. Imaginea aceasta îi afectă pulsul, care îi vibră cu putere în cele mai surprinzătoare locuri.

Cerule mare! Dacă ar fi fost la fel de excitat în seara

când o tachinase, oare ar mai fi putut să plece?

Da, sigur, pentru că şi-ar fi recăpătat stăpânirea de sine. Dar şi ea putea să se controleze la fel de bine.

— Deci, spune-mi, şopti ea, simţind că gâtul i se usucă brusc, ce îi face femeia bărbatului?

— Îl sărută pe piept, zise el repede.

Abby îşi lipi gura de un sfârc, plimbându-şi vârful limbii peste moţul întărit deja.

— Aşa? întrebă ea în timp ce îl săruta uşor pe pieptul musculos, în drum spre celălalt sfârc.

— Da, îngăimă el.

Îi trase cu dinţii de celălalt sfârc şi se bucură de geamătul profund care se desprinse de pe buzele lui, un geamăt care deveni şi mai înfundat în clipa în care se întinse şi îi desfăcu butonul de la pantaloni.

— Şi ce mai face?

Îl ocoli şi se postă în spatele lui, aşa cum îi făcuse şi el.

— Îl mângâie pe abdomen cu o mână şi... Trase şuierat o gură de aer când îi simţi mâna alunecând din spate pe abdomen, mângâindu-i muşchii tensionaţi, strecurându-şi degetele pe sub betelia pantalonilor ca să-i desfacă şi nasturii de la chiloţi.

— Şi ce? insistă ea. Ce face cu cealaltă mână?

— Îi dezmiardă... ăăă... chestia.

— Arată-mi, îi ceru ea.

Îşi aducea prea bine aminte de partea asta a jocului lor, de cum o convinsese să-şi pună mâna pe mădularul lui.

— Dumnezeule, Abby, de când te-ai transformat într-o fetişcană atât de aţâţătoare?

— Nu eu sunt cea care începe ceva şi apoi o lasă baltă, zise ea cu răceală. Asta e tactica *ta.*

— Nu-mi aduce aminte, zise el cu obidă. Cred că nu eram în toate minţile.

— Ia să vedem dacă ţi-ai revenit. Arată-mi cum îl

atinge femeia pe bărbat, dragul meu Lord Ravenswood.

O apucă de mână şi i-o băgă în chiloţi, în jurul mădularului lui rigid.

— Aşa, micuţa mea chinuitoare. Acum eşti fericită?

— Nu încă, şopti ea lângă umărul lui. Dar în curând.

Nu-i venea să creadă că-i îndurase până acum tachinările. Se simţea tot mai uşurată cu fiecare clipă care trecea. I se făcu milă de el şi începu să-l frece, sus-jos, savurându-i rigiditatea mădularului gros şi, mai mult, simţindu-i pulsul în degete, savurând felul în care ofta şi gemea în ritmul atingerii ei.

Îi trase pantalonii peste şolduri cu mâna liberă. Apoi continuă să îl mângâie, dar nu se putu abţine să nu-l sărute sau să-şi frece nasul de pielea lui netedă, îmbogăţită de parfumul de mosc, tipic masculin. În scurt timp, îşi unduia şoldurile şi o împungea cu mădularul în palmă, în timp ce îşi ţinea pumnii încleştaţi pe lângă corp.

Dintr-odată, se opri brusc şi o prinse de mână.

— Dacă vrei să mă laşi dezbrăcat şi excitat, draga mea, acum e momentul să-mi dai drumul.

— De ce?

— Mai ştii când ne-am „jucat” în dormitor?

Cuvintele lui avură darul de-a o face să se oprească. Şi atunci îi făcuse asta, iar el îşi găsise satisfacţia în urmă mângâierilor ei.

Abby făcu ochii mari. Ar fi putut să ajungă şi acum la punctul culminant – ea n-avea de unde să ştie când să se oprească. Aşa că el chiar vorbise serios când spusese că avea să-i ofere şansa la răzbunare. O avertizase şi cumva se pregătise pentru propria prăbuşire. Nimic altceva nu îi putea demonstra mai bine sinceritatea.

Cu inima eliberată de toate îndoielile şi temerile, râse şi îşi retrase mâna din chiloţii lui. Veni în faţa lui, iar el se holba la ea de parcă ar fi înnebunit. Se aplecă şi îi scoase pantalonii, îi aruncă cât colo, după care îl apucă de chiloţi.

El o prinse de mână.

— Nu.

— Dezbrăcat şi excitat, parcă aşa ne-a fost vorba, îl tachină ea.

Nu zâmbi.

— Am… cicatrici, Abby. Urâte.

Ah, da, rănile de război. Uitase. El râse amar.

— Deşi cred că asta ţi-ar face răzbunarea şi mai dulce – să laşi un bărbat gol, plin de cicatrici, cu scula mare în propriul birou.

Ea simţi o strângere de inimă. Era timpul să înceteze.

— Sau… zise ea în timp ce se duse spre uşă, am putea muta jocul într-un loc mult mai confortabil, ca, de exemplu, dormitorul tău, unde ţi-aş putea săruta în voie cicatricile ca să te simţi mai bine.

Roti cheia în broască.

Când auzi clinchetul încuietorii, Spencer crezu că voia să-l lase acolo. Apoi deveni conştient de vorbele ei. Se duse vijelios spre ea, nevenindu-i să creadă.

Dar zâmbetul ei era cât se poate de sincer. Îl iertase. Îl dorea, îi dădea o şansă.

Nu mai spuse nimic, o luă în braţe şi o sărută cu toate ardoarea pe care şi-o suprimase timp de o săptămână. Răspunsul lui febril îi pecetlui soarta. În seara aceasta avea să o facă cu adevărat soţia lui, iar de a doua zi nu-i păsa.

Când se retrase, violenţa dorinţei lui îl făcu să ameţească, iar pe ea să se clatine pe picioare.

— Hai să mergem sus, şopti el. Se întinse peste ea să deschidă uşa, scoase capul şi răsuflă uşurat că, în afară de un valet care dormea în capătul holului, lângă intrare, nu mai era nimeni. Nu am de gând să mă îmbrac ca să-ţi dau o şansă să te răzgândeşti, draga mea, continuă el, aşa că va trebui să o luăm pe scara din dos până în dormitorul meu. Ca să evităm orice servitor treaz. Ar fi cam jenant să fim văzuţi aşa.

— Pentru tine, poate, murmură ea. Eu sunt complet îmbrăcată.

— Nu pentru mult timp, promise el şi se întinse spre rochia ei.

Abby chicoti şi o şterse pe uşă, apoi alergă spre scara din dos.

El o urmă blestemând, dar ea nu încetini până nu trecu de uşa care ducea în casa scării. Se opri să-şi tragă sufletul, iar el o prinse din urmă. Nu mai apucă să scape, că îi trase rochia jos şi şi-o aruncă peste umăr.

Dădu să-i smulgă şi jupa, dar ea se eliberă şi fugi râzând pe scară. O urmă mai încet, deşi nu se putu abţine să nu strige după ea:

— Nu mă deranjează că fugi, draga mea, dacă până te prind o să fii deja dezbrăcată.

Auzi nişte hohote de râs, care dispărură odată cu ea după uşa care dădea la etaj. Îi trecu prin cap că s-ar putea să-l încuie în afara dormitorului dacă voia cu adevărat să-l tortureze, aşa că grăbi pasul. Când ajunse în dreptul camerei şi dădu buzna prin uşa deschisă, văzu că ea deja îşi dăduse jos jupele şi tocmai îşi scotea şi celălalt ciorap.

Lăsă ciorapul să-i cadă din mână şi se ridică, cu un zâmbet primitor. El se opri, şi gura i se uscă în clipa când o văzu îmbrăcată doar în cămăşuţă. Încă avea turbanul acela stupid pe cap, dar restul…

Doamne apără şi păzeşte, cât de bine arăta! Cămăşuţă transparentă era dintr-o muselină delicată ce se mula pe sânii ei. Umbre misterioase ale materialului îi indicau sfârcurile şi triunghiul de păr dintre picioare. Înconjurată de perdelele aurii şi de stâlpii de stejar ai patului lui, emana la fel de mult erotism ca orice desfrânată din casetele lui obscene. Cu excepţia unui singur lucru.

— Dă-o jos, şuieră el.

Privirea ei se înfierbântă şi mai mult când se întinse spre şnururile cămăşii.

— Nu, nu cămăşuţa. Adică… da, şi ea, dar mai întâi scapă de chestia aia enervantă de pe cap.

— Enervantă? Nu-ţi place turbanul meu? întrebă ea şi ridică mâinile să-l desfacă.

— Îl urăsc din tot sufletul, zise el cu năduf.

Uimită, îl scoase.

— De ce? Am crezut că o să ţi se pară mai acceptabil decât stilul meu vechi, cel despre care ai zis că mă face să par o uşuratică.

Făcu un pas spre el şi-şi scoase agrafele din păr, lăsându-l să se reverse ca o perdea de mătase de culoarea abanosului peste umeri, iar pulsul lui o luă razna.

— De asta îl porţi? Veni lângă ea ca să-i ia turbanul din mâini şi să-l arunce. Încă o metodă de a-mi scoate ochii cu nedreptăţile mele?

— Nu, chiar am crezut că o să-ţi placă mai mult.

Spencer îşi aduse aminte de ceva ce îi spusese ea mai devreme şi miji ochii.

— Aşa cum ai crezut şi că mi-ar plăcea mai mult manierele rafinate şi răceala ta?

— Da. Sau că măcar mă vei admira şi respecta pentru ele. Doar asta mi-am dorit.

Îi puse mâna pe cap şi îşi înfăşură pe un deget o şuviţă de păr moale ca petalele, pe care o sărută.

— Deci nici asta nu a fost o pedeapsă.

Scutură din cap, iar pielea dintre sprâncenele ei se strânse într-o încruntătură mică.

— Pedeapsa urma să vină în momentul în care îţi dădeai seama că devenisem vicontesa pe care ţi-o doreai. Atunci urma să-ţi „scot ochii” cu faptul că m-ai înlăturat pentru că nu m-ai considerat suficient de bună.

Lui Spencer îi scăpă un chicot.

— Ei bine, mi-ai cam dat peste nas. Doar că nu aşa cum te aşteptai. Îi cuprinse capul cu palma liberă. Mi-a fost dor de tine, Abby.

Îl ţintui năucită cu privirea.

— Aici am fost tot timpul.

— Da, dar erai altfel. Mi-a fost dor de tachinările tale şi de zâmbetele tale sfioase. Mi-a fost dor de – cum ai zis tu? — americanca naivă cu gura mare, care se ţinea după mine ca un căţeluş îndrăgostit. Îşi plimbă degetele pe părul ei lucios şi mătăsos. Vreau să îţi între bine în cap – niciodată nu a fost nimic în neregulă cu tine.

— Spencer, începu ea, uşor sceptică.

— Vorbesc serios. M-am plâns de părul şi de rochia ta înainte de bal pentru că mă făceau să te doresc foarte tare. Am crezut că, dacă o să te îmbraci mai mult ca o englezoaică, n-o să-mi mai petrec timpul doar gândindu-mă că vreau să mă culc cu tine.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Şi a funcţionat?

El râse mocnit şi-i prinse sânii în palme prin cămaşă.

— Ţi se pare că da? Nu, doar că m-a făcut să-mi doresc ca trandafirul meu american sălbatic să se întoarcă la mine. Şi, cu cât ţi-ai cultivat mai mult manierele englezeşti, cu atât m-ai înnebunit mai tare.

— Dar dacă credeai că nu-i nimic în neregulă cu mine, atunci de ce…

O întrerupse cu un sărut. Ştia ce voia să întrebe şi ştia ce ar trebui să-i răspundă, dar era suficient de egoist cât să nu vrea să strice totul acum. Mai bine făcea dragoste cu ea, şi poate adevărul nu mai conta aşa mult după aceea.

Ignorându-şi conştiinţa, care urla la el că nu era corect să nu-i spună acum, se pierdu în căldura catifelată a gurii ei, în plăcerea pură a îmbrăţişării.

Abby se retrase, iar ochii ei îl priviră jucăuşi.

— Încă ai chiloţii pe tine, Lord Ravenswood. Iar eu îmi aduc aminte că…

El făcu un pas în spate şi se dezbrăcă complet. Slavă Domnului că focul era în spatele lui – se îndoia că îi putea

vedea cicatricile de pe partea stângă. Iar când îşi îndreptă privirea spre mădularul lui şi apoi se înroşi, înţelese că şi sfiala ei feciorelnică putea fi tot în avantajul lui.

— E rândul tău.

Se întinse să-i deschidă cămăşuţa şi i-o trase peste umeri. Din două mişcări, era la picioarele ei, iar ea rămase complet goală în faţa privirii lui lacome.

Îşi petrecu mâna peste forma rotunjită a şoldurilor ei şi peste talia zveltă, apoi o luă în sus spre sânii plini pe care ardea de nerăbdare să îi atingă.

— C-cred, se bâlbâi ea, că sunt mai brunetă decât majoritatea englezoaicelor.

Doar nevoia de a o linişti îl mai domoli pe moment.

— Nu eşti mai brunetă decât italiencele. Îi mângâie sfârcurile roz-cafenii cu degetele mari şi jubilă când le simţi întărindu-se. Îi aruncă un zâmbet pervers. Şi ştii ce se spune despre italience.

— Nu, ce?

Trase şuierat o gură de aer când cealaltă mână a lui îi alunecă peste abdomen şi îi mângâie cârlionţii deşi şi negri dintre coapse.

— Că sunt pasionale. Şi că le place să fie dezmierdate. Îşi băgă mâna ca să-i găsească petalele, umede bine de nectar, şi zâmbi, îşi ridică mâna şi îi arătă degetul lucios. Felul în care reacţionezi. Ştiu cel puţin şase englezi care ar da orice să aibă o soţie pasională, indiferent de culoarea pielii ei.

Deşi se înroşise, pleoapele i se închiseră grele.

— Atunci vino şi fă-mă soţia ta, milord.

Această Abby nu mai ştia ce-i sfiala feciorelnică. Precum trandafirul sălbatic la care tânjise atât de mult, îşi încolăci ambele mâini în jurul gâtului lui şi-l trase spre ea ca să îl sărute.

O întâmpină cu ardoare şi îşi înfipse adânc limba în gura deschisă ca un mugur de floare. Fără să se

dezlipească de ea, o împinse încetişor spre pat şi o făcu să se întindă. O acoperi cu trupul lui şi îi depărtă coapsele cu genunchiul, ca să-şi poată strecura picioarele între ele. Apoi reveni la dezmierdarea cărnii umede ascunse între minunatele fire creţe.

Ea icni când simţi două degete intrându-i în canalul strâmt. Era atât de umedă, încât nu voia decât să-şi îngroape adânc scula în ea. Dar era virgină, şi trebuia să o ia încet. Aşa că se mulţumi să o străpungă cu degetele şi să-i cotropească sânii cu gura lui. Îi supse pe rând, îmbătat de parfumul ei unic.

La început, Abby îi ţinu capul lipit de ea, dar, pe măsură ce el îşi mişca degetele în interiorul pasajului fierbinte şi satinat, îl răsplăti cu mângâieri de-a lungul trunchiului, ca să îi stârnească şi mai tare erecţia.

Gemetele lui se intensificară. Prima atingere a mâinii ei hotărâte era deja mai mult decât putea suporta.

— Vreau să fiu în tine, iubito. Îşi înălţă capul de pe sânii ei. Ghidează-mă în tine.

Mâna i se opri.

— N-nu ştiu cum.

Îşi retrase încet degetele dintre picioarele ei.

— Pune-mi scula în locul degetelor. Ridică-ţi genunchii şi condu-mă. Nu vreau să te rănesc mai mult decât e nevoie. Îşi coborî privirea spre pleoapele ei grele. Ştii că…

— Da. Bine. Surâsul ei aţâţător îl linişti. Mama mi-a spus tot. Mi-a spus că bărbatul trebuie să treacă prin inocenţa unei femei pentru a se bucura de plăcere, la fel cum ursul distruge un stup pentru a culege mierea.

— Aşa se explică de ce uneori se face referire la părţile intime ale femeii în termeni precum „stupul” şi „mierea”, zise el. Dar spune-mi, te rog, că, în momentul în care bărbatul deflorează o virgină, nu încep şi albinele să zboare.

— Nu ştii?

El scutură din cap.

— Iubito, nu am mai dezvirginat niciodată pe nimeni.

Ea râse.

— Păi, nu putem afla decât într-un singur mod, nu-i aşa?

Îl apucă de mădular, iar el scrâşni din dinţi ca să nu se împingă în palma ei. O lăsă să îl conducă până când îi atinse uşor pliurile alunecoase.

Nu părea că ştie ce să facă mai departe, aşa că el îi dădu cu gingăşie mâna la o parte. O penetră cât de încet putu. Când îi simţi căldura catifelată şi fierbinte învăluindu-l, ştiu că nu se mai putea abţine să se înfigă cu totul.

— Dumnezeule, Abby, ce bine e, zise el cu vocea schimbată. Nu-ţi poţi imagina cum mă simt acum, că sunt în tine.

— Nici tu nu-ţi poţi imagina cum mă simt eu că eşti în mine, replică ea sec.

Remarcând cum zâmbetul ei jucăuş îi cam pălea pe măsură ce el se afunda în ea, se opri ca să-i dea timp să se obişnuiască. Dar pentru asta avu nevoie de tot autocontrolul posibil. Ea începu să se mişte sub el, probabil ca să-şi caute o poziţie mai confortabilă, şi-n secunda aia Spencer crezu că avea să explodeze. Mai ales că alunecă şi mai adânc în stupul ei plin cu miere.

Apoi se poziţionă perpendicular pe obstrucţia ei virginală. O privi drept în ochi şi, înainte ca ea să se încordeze, îi şopti:

— Alungă albinele!

Apoi se împinse o dată şi se afundă atât de adânc, încât avu impresia că îi simte şi inima bătând.

Ea icni, dar nu se văicări, nu ţipă şi nici nu făcu nimic din ce se temuse el că ar face o virgină. Doar părea intrigată.

— Nici urmă de albine, milord.

— Slavă Domnului, bombăni el, dându-şi toată silinţa

să mai reziste puţin.

Apoi Abby îi trase capul ca să îl sărute, iar el pierdu orice legătură cu timpul, spaţiul şi autocontrolul. Nici nu îşi dădu seama că începuse să se mişte ritmic până când nu îl trase uşor de păr.

„Încetineşte”, îşi spuse el în gând. „Ia-o uşor.”

De parcă mai putea! Sub el o avea pe frumoasa lui Abby, minunata lui Abby care îşi trecea gura deschisă peste umărul lui, Abby a lui care îl necăjea ca de obicei sărutându-i muşchii încordaţi de la efortul de-a mai rezista puţin. Buzele ei, moi ca petalele, îi accentuau dorinţa.

— Nu… mă… mai… săruta, ordonă el, abia abţinându-se. Nu… mai… pot… să… mă… ţin.

— Ca să ce?

Ochii ei străluciră, şi se întinse să-şi mai treacă o dată limba peste sfârcurile întărite.

— Ca să aştept… până când… simţi… şi tu plăcerea.

Ea scoase un râset fericit, descătuşat.

— Nu te mai ţine. Îşi înfipse unghiile în braţele lui şi se agăţă de el ca o liană. Faptul că mă faci a ta îmi este de ajuns.

— Nu, nici pe departe. O apucă de picior şi i-l ridică. Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu. O să-ţi fie mai bine.

Privirea îi scăpără de curiozitate, şi îl prinse bine între picioarele ei minunate, făcându-l să se adâncească şi mai mult în ea, dacă asta era posibil, iar nevoia lui deveni atât de intensă, încât de-abia se abţinu să nu-şi dea drumul.

Acceleră ritmul, insistând asupra centrului tandru al plăcerii ei, hotărât să o facă să simtă ce simţea şi el.

Abby icni.

— Cerule… e… of, Doamne…

El râse încântat.

— E mai bine?

— Doamne, da… Spencer… Doamne, Dumnezeule… Spencer…

Îşi bălăngănea capul dintr-o parte în alta în timp ce îl strângea din ce în ce mai tare cu picioarele, trăgându-l în ea până când îi simţi muşchii încordându-se şi respiraţia accelerată până la un ritm nebunesc.

— Acum eşti soţia mea, icni el. Nu o să mă mai părăseşti.

— Niciodată, jură ea. Apoi se zgudui toată şi ţipă. Spencer… oh, Doamne… Te iubesc!

Asta îl aţâţă la culme. Ţipă şi el înfundat şi se implântă adânc, ca să îşi împrăştie sămânţa în ea. În cap îi bubui acel „te iubesc”. Acel „te iubesc” îi vibră prin toţi muşchii încordaţi când se prăbuşi peste ea.

Of, Doamne, acum avea de-a face cu acest „te iubesc” pe care nu îl merita.

Capitolul 21

Nu e bine să cunoaşteţi secretele angajatorului. Unele secrete ar trebui să rămână neaflate.

Sugestii pentru un servitor stoic

În timp ce Spencer o copleşea cu masculinitatea lui caldă şi intens mirositoare, Abby se întrebă dacă e posibil să mori de fericire. Îşi simţea inima pe punctul de a exploda de fericire.

Zâmbi lângă obrazul cu miros de bergamote, atât de aproape de al ei. Nu, nu-şi putea permite să moară acum. Nu acum, când în sfârşit Spencer era al ei.

Îşi strânse braţele în jurul spatelui lui ferm şi se cuibări mai aproape de el. Al ei. Era pentru totdeauna al ei, irevocabil al ei. Spencer nu ar fi făcut niciodată dragoste cu ea dacă nu ar fi vrut să o păstreze. Era mult prea domn.

Răsuflarea lui îi încălzi obrazul într-un ritm care se apropia încet de normalitate.

— Te simţi bine, draga mea? murmură el, apoi o sărută pe ureche. Nu te-a durut prea tare, sper.

— Să mă doară? întrebă ea râzând. Trebuia să mă doară?

Chicoti, iar asta îi făcu pieptul să vibreze.

— Cred că nu. Se rostogoli într-o parte şi se întoarse radiind spre ea. Un soţ mai puţin încrezător şi-ar fi putut face griji că ai minţit în legătură cu inocenţa ta.

Îi aruncă o privire întrebătoare.

— Dar tu, milord? Tu ce părere ai?

— Că am un noroc chior să am o soţie desfrânată.

Îşi propti capul în palmă, iar cu cealaltă o mângâie pe burtă.

Îi zâmbi cu neruşinare, apoi îşi coborî palma de-a lungul coastelor, până pe şoldul lui. Acum Spencer stătea cu faţa spre foc, şi era pentru prima dată când cicatricile de pe partea lui stângă erau luminate direct.

Abby nu-şi putea dezlipi privirea de la ele. Părul care îi atinsese degetele mai devreme creştea în voie pe partea dreaptă, dar în stânga se iţea doar din loc în loc printre cicatrici.

Trasă conturul uneia dintre ele.

— Nu am mai apucat să le sărut ca să se facă mai bine.

— Dacă funcţionează, să ştii că nu trebuie să mai spui nimănui, zise el, dintr-odată uşor tensionat. În scurt timp, ne vor bate la uşă cohorte de soldaţi răniţi.

— Cum s-a întâmplat?

— La bătălia de la Bussaco. Un bărbat de lângă mine îngenunchease ca să-şi încarce flinta, când cocoşul s-a declanşat şi ţeava a explodat. Eu am fost mai norocos ca el – i-a intrat o aşchie de metal în creier şi a murit pe loc. Schijele care m-au atins pe mine doar m-au rănit.

— Dar de ce te doare încă? Adică atunci când te-am atins…

— Ai atins un fragment metalic care e încă înfipt în carne.

— Doctorii ţi-au lăsat tot metalul ăla în tine? zise ea, nevenindu-i să creadă, întrebându-se dacă medicii englezi erau complet săriţi de pe fix.

— Nu, sigur că nu. Dar câteva erau prea aproape de organele vitale ca să rişte să le înlăture.

— Oh! îi exploră cu mare grijă cicatricile. Doare rău?

— Doar dacă mă lovesc din greşeală de ceva tare.

— Sau dacă soţia ta mult prea entuziastă te atinge prea brusc, sublinie ea cu sarcasm.

Nu îi răspunse. Abby îşi ridică ochii spre el şi constată că o privea atât de încruntat, că simţi un junghi în piept.

— Spencer?

— Când mi-ai spus că mă iubeşti, chiar ai vorbit serios?

— Sigur că da.

Deci auzise, pentru că nu intenţionase să o spună cu voce tare. Iar declaraţia ei nu fusese primită prea bine, judecând după expresia de pe chipul lui şi după faptul că el nu îi întorsese declaraţia.

Toată încântarea i se stinse. „Te rog, Doamne, nu lăsa să se repete povestea din dormitorul meu. Nu cred că aş mai suporta încă o dată.

— Ar fi trebuit să-ţi mărturisesc ceva cu mult timp în urmă, draga mea, şi cu siguranţă înainte de a face dragoste. Îl rodea vina. Dar nu am vrut să risc să te pierd.

Slavă Domnului.

— Nu o să mă pierzi.

El tresări.

— Ba s-ar putea. Mai ales după ce o să auzi ce am de spus. Ezită, ţinându-şi în continuare mâna peste burta ei şi pironind-o cu privirea aceea goală pe care i-o mai văzuse şi

în alte împrejurări. Ai avut dreptate – cariera mea nu a avut nicio legătură cu dorinţa mea de a nu rămâne însurat cu tine. Cu siguranţă nu a avut nimic de-a face cu capacitatea ta de a-mi fi soţie. Ca să fiu sincer, înainte de a te cunoaşte, nici nu-mi trecuse prin cap să mă căsătoresc.

— Niciodată?

— Nu. Nu ţi-am mărturisit pentru că asta ar fi ridicat nişte întrebări la care nu voiam să răspund. Acum nu mai am de ales. Îşi trase sufletul, apoi continuă cu jumătate de gură: Vezi tu, eu nu… eu nu pot avea copii.

Abby simţi o mare uşurare. Asta era tot, aşa se explica reacţia lui caraghioasă faţă de copii?

— Dacă ai de gând să-mi repeţi că nu-ţi plac…

Îi aruncă o privire chinuită.

— Nu am zis că *nu voi avea,* Abby. Am zis că nu pot.

Se holbă la el fără să înţeleagă.

— Dar tocmai am…

— Da, instalaţia funcţionează. Nu sunt impotent. Sunt steril. Se întoarse pe spate şi îşi fixă privirea spre baldachinul din damasc. Se pare că una dintre schijele care mi-au pătruns în carne mi-a tăiat legătura prin care sămânţa îmi ajungea în… ăăă… sculă. Aşadar, deşi pot face dragoste şi atinge punctul culminant, sămânţa mea nu e bună. Îşi coborî vocea până la o şoaptă chinuită. Nu pot face copii.

În timp ce înţelegea toate semnificaţiile declaraţiei lui, sângele încetă parcă să-i mai curgă prin vene. Doamne, Dumnezeule, dacă era adevărat… îngrozită, îşi coborî fără să vrea privirea spre cicatricile de pe şalele lui. Acum le remarcă şi pe cele care se intersectau în zona lui intimă.

— Eşti sigur? întrebă ea, încă refuzând să creadă că era adevărat.

Oftă şi-şi băgă braţul sub cap, dezvăluindu-şi smocul de păr de la subraţ.

— De îndată ce am fost rănit, o grămadă de doctori

m-au informat că era posibil să nu pot face niciodată copii. Lumina intermitentă a flăcărilor îi joacă peste maxilarul rigid. Iar anii întregi în care mi-am făcut de cap fără să aud niciodată de vreun copil din flori mi-au demonstrat că nu s-au înşelat.

Chipul ei chinuit se întunecă şi mai tare.

— De ce crezi că m-am opus cu atâta vehemenţă acestui mariaj? Pentru că toate femeile – şi tu în mod special – merită soţi care să le facă copii. Eu nu pot. Făcu o pauză, şi, în atmosfera aceea încordată, pocnetul lemnelor din foc răsunau ca împuşcăturile. Dacă vei rămâne căsătorită cu mine, vom fi doar noi doi.

Cuvintele răsunară cu ecou în mintea ei, ca o lovitură puternică dată bucuriei din ultimele clipe. Fără copii. Niciodată.

Subit, toate lucrurile începură să se lege. Comportamentul lui iraţional din ziua în care adusese copii în casă. Reacţia lui violentă la tentativele ei de a-l seduce. Modul în care acum o dorea, iar în secunda următoare o respingea.

Ar fi trebuit să se bucure că respingerea lui nu avusese legătură cu ea, dar nu se putea gândi decât la „fără copii”. Niciun bebeluş ca Lydia sau ştrengari ca Jack. Ameţită, se dădu jos din pat şi se plimbă prin cameră până îşi găsi cămăşuţa. Dar nici după ce se îmbrăcă nu îşi putu domoli gândurile agitate care-i năvăliseră în minte.

Niciun copil, niciodată.

Când se întoarse din nou spre el, îl găsi rezemat cu spatele de tăblia patului şi învelit până la brâu cu cuvertura aurie. Îi aruncă o privire grăbită care se transformă într-una plină de remuşcări când îi sesiză expresia confuză.

— Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun înainte să-ţi răpesc virginitatea.

Se gândi la toată suferinţa prin care trecuse pentru că îşi imaginase că nu era demnă să-i fie soţie şi o cuprinse

furia.

— Ar fi trebuit să-mi spui mult mai devreme. Sarcasmul îi era mai mult decât tăios. În ziua în care am sosit şi te-am anunţat că sunt soţia ta, de exemplu.

Încremeni.

— Nu e ceva pe care să vrei să îl mărturiseşti oricui. Nu am mai spus nimănui în afară de tine. Mă rog, cu excepţia lui Genevieve. Dar ea a considerat că sterilitatea mea e un avantaj. Oricine altcineva…

Îşi mută privirea şi-şi încleştă maxilarul, iar ea simţi un val nedorit de compasiune. Cu siguranţă era îngrozitor pentru un lord englez, de la care se aştepta să aibă un moştenitor care să-şi ducă dinastia mai departe, să afle că nu putea face copii. Era clar că nu şi-ar fi putut recunoaşte niciodată lipsa de virilitate în faţa prietenilor.

Dar cum rămânea cu familia lui?

— Nat ştie?

— Nu. Se încruntă de parcă i-ar fi venit o idee, dar apoi şi-o alungă din minte. Nu ar înţelege niciodată.

— De unde ştii dacă nu-i spui? Pentru numele lui Dumnezeu, e fratele tău. Când văzu ce privire mirată îi aruncă, veni direct lângă pat. Dar asta e problema cu tine, Spencer. Nu vrei să ne spui niciodată nimic. Faci tot felul de planuri elaborate pentru a-ţi proteja familia de scandal, dar nu te oboseşti să şi spui de ce o faci. Te bazezi în continuare pe aroganţa ta caracteristică, nu ne împărtăşeşti nici unuia niciun fel de îngrijorare, până ne alungi cu totul din viaţa ta.

Ochii lui sclipiră în lumina şemineului. Abby dădu să plece, dar el o apucă de mână şi o trase să se aşeze lângă el.

— M-ai luat prin surprindere când ai venit la uşă. Atunci nu îţi datoram niciun fel de explicaţie. Nu eu te manipulasem, nu eu te înşelasem. Şi, de vreme ce nu am avut nicio intenţie – sau, mai bine zis, am crezut că nu am –

să continui acest mariaj, nu am socotit de cuviinţă să îţi împărtăşesc un secret pe care îl consider foarte intim.

— Da, bine, dar de ce nu mi-ai spus nici mai târziu? Atunci când ţi-ai dat seama că ţin la tine?

Înghiţi în sec.

— Mi-a fost teamă că o să spui că nu contează. Iar eu aş fi vrut atât de mult să te cred că nu contează, încât m-aş fi lăsat convins că era adevărat. Mi-a fost teamă că, în clipa în care te-ai fi trezit la realitate şi ţi-ai fi dat seama că de fapt contează, ai fi vrut să scapi de mine. Mi-a fost teamă de durerea de a te pierde după ce te-am făcut să înduri atât de multe. Am crezut că este mai bine să nu risc.

Îşi coborî privirea fixă spre mâini.

— Mult mai bine să mă laşi să cred că mă consideri o caraghioasă neghioabă care nu ştie să se poarte în societate şi care n-are nimic pe lumea asta decât propriul trup.

— Fir-ar să fie! O apucă de bărbie şi o forţă să îl privească în ochi. M-am gândit că o să-mi crezi balivernele cu cariera. Dacă aş fi ştiut că îţi faci asemenea idei…

— Mi-ai fi spus adevărul?

Îi dădu brusc drumul.

— Poate. Nu ştiu. Doar în seara asta am înţeles cum vedeai tu împotrivirile mele.

— Da, chiar aşa. Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea privind viitorul? De ce acum eşti dispus să rişti să înduri durerea de a mă pierde – sau cum ai zis tu mai devreme?

În adâncurile de argint ale ochilor lui sclipi o dorinţă năvalnică.

— Mi-am dat seama că nu aş putea suporta să te pierd. Şi am sperat că, dacă facem dragoste, ai putea să rămâi. Măcar o vreme. Am fost extrem de egoist şi am greşit, ştiu, dar nu pot regreta. Eu… Vocea i se stinse aproape complet. Nu mi-am dorit niciodată pe cineva atât de mult cum te doresc pe tine, Abby.

Pulsul ei se acceleră. Părea sincer. Ce însemna pentru un om atât de mândru şi aparent plin de el să facă o asemenea mărturisire? În continuare însă nu suflase o vorbă despre dragoste. Şi cum adică „măcar o vreme”?

— Stai să văd dacă am înţeles bine, zise ea. Vrei să-ţi rămân soţie.

— Nu am niciun drept să-ţi cer asta în aceste circumstanţe, dar da. O să mă mulţumesc cu orice perioadă găseşti de cuviinţă să stai şi o să mă consider un norocos.

Abby simţi că ia foc.

— Te desconsideri, Spencer.

— Te preţuiesc prea mult pe tine. Ai dreptul să vrei copii. Nu ţi-i pot oferi. Într-un final, asta te va deranja. Iar în acel moment nu vreau să te simţi ca şi cum ai fi… captivă în acest mariaj. Nu există niciun motiv pentru care să nu putem amâna planul meu iniţial cu cinci luni, doi ani, zece ani. Eşti încă tânără.

Ea rămase cu gura căscată.

— Ce tot spui acolo?

— După ce te vei fi săturat de căsnicia noastră fără copii, mergem în America, o anulăm legal şi ne putem separa.

— După ce am trăit şi am locuit împreună câţiva ani…

— Tribunalul n-are de unde să ştie. Putem inventa o scuză cum că nu am ştiut până când…

— Nu logistica mă nedumirea. Cum crezi că te-aş putea părăsi după ce am trăit cu tine mai mult de o zi?

Buzele lui se strânseră într-o linie sinistră.

— Îţi ofer o cale de ieşire.

— Dar poate nu o vreau. Poate cred că mariajul trebuie să dureze până când „moartea ne va despărţi”.

— Sunt sigur că aşa crezi. Acum. Dar nu îţi pot face copii, Abby.

— Dar mai sunt şi alte opţiuni. Nu trebuie să ai copii sânge din sângele tău. Mai sunt şi copii abandonaţi şi…

— Nu. Chipul i se întunecă de furie în lumina pâlpâitoare a focului. Nu vreau copii abandonaţi.

O cuprinse panica.

— De ce nu? Cu siguranţă nu crezi aiureala aia cu moştenirea care influenţează caracterul unui copil. Chiar dacă crezi, putem găsi nişte femei nobile care au făcut o greşeală…

— Nu are de-a face nimic cu descendenţa, se răsti el.

— Dacă ţie nu îţi pasă dacă e copilul tău sau nu, atunci nu văd ce ar conta cine i-a dat naştere.

— Crede-mă, contează. Întotdeauna contează. Amăreala din vocea lui o făcu să se mai gândească. Între mamă şi copilul ei există întotdeauna nişte legături care nu se vor înfiripa niciodată între o femeie şi copilul alteia.

— O mamă, repetă ea. Deci de asta se comporta prosteşte şi îi sugera un mariaj provizoriu, refuzând să ia în calcul posibilitatea unei adopţii. Văd că nu spui nimic despre legăturile dintre un tată şi copilul lui.

— Nu e acelaşi lucru. Nu tatăl poartă copilul în pântece, ci mama…

— Adică spui că, dacă o femeie nu-şi poartă copilul în pântece, nici nu îl poate iubi sau îngriji cum trebuie.

Părea tulburat.

— Nu vreau decât să spun că nu este acelaşi lucru.

— Chiar te-a făcut să suferi, nu-i aşa?

— Cine?

— Mama ta vitregă.

Spencer nu-şi putu reţine o înjurătură, după care se ridică de pe pat şi se duse să-şi pună chiloţii.

— Nu are nimic de-a face cu ea.

— Ba are de-a face doar cu ea. S-a măritat cu tatăl tău în anumite condiţii, după care a vrut să le schimbe. Ţi-a fost mamă, apoi te-a abandonat.

— N-a fost vina ei. Se aştepta la ceva ce orice femeie are dreptul să îşi dorească, şi, când a înţeles că nu avea să

obţină acel lucru, a început să regrete.

— Aşa cum crezi că o să regret şi eu. I se puse un nod în gât de furie amestecată cu milă. Aşa că nu vrei să rişti. Nu vrei să te dedici unei soţii care ştii sigur că te va părăsi la un moment dat şi cu siguranţă nu vrei să ai niciun copil într-o căsnicie în care mama ar putea să-i abandoneze oricând din cauza lipsei „legăturii de sânge”.

— Abby…

— Mai bine te pregăteşti de la bun început să te alegi cu inima frântă, nu? Aşa nu o să mai fii luat prin surprindere când femeia se va dovedi exact cum te-ai aşteptat să fie – o fiinţă fără suflet şi fără onoare, fără simţ de răspundere şi neloială.

Se întoarse ca fulgerul spre ea, cu privirea scăpărându-i.

— Întotdeauna îmi răstălmăceşti vorbele în aşa fel încât să pară că am o părere proastă despre tine.

— Şi nu e aşa? Se apropie de el cu durere în suflet. O femeie de caracter îşi respectă alegerile. Nu îşi părăseşte bărbatul şi copiii pe care îi iubeşte doar pentru că s-a răzgândit. Dar se pare că tu nu crezi că sunt o femeie de caracter.

— Cred că eşti prea tânără şi neexperimentată ca să ştii ce vrei de la viaţă. Nu are nicio legătură cu caracterul tău dacă în timp o să descoperi că vrei mai mult decât îţi pot eu oferi.

— Orice persoană, tânără sau bătrână, se confruntă cu riscul ca viaţa ei să nu ia turnura dorită. Mai ales când vine vorba despre căsătorie. Ar putea constata că nici nu-i făcută pentru căsătorie. Sau că soţul sau soţia moare de o boală necruţătoare. Căsătoria înseamnă să-ţi asumi un risc legat de o altă persoană.

— Nu-mi vorbi mie despre riscuri, zise încrâncenat Spencer. Eu risc mai mult decât îţi poţi închipui continuând acest mariaj, ştiind ce o să se întâmple.

— Ştiind ce o să se întâmple şi planificarea acelui viitor sunt două chestii distincte, Spencer. Nu e niciun risc să îţi ţii inima la adăpost şi să refuzi să iei în consideraţie adopţia. Pentru că, dacă se întâmplă ceva rău, tu nu pierzi nimic. Deja ştiai că aşa avea să se întâmple. Dar nici nu câştigi ceva. Este ca şi cum un bărbat ar trebui să sară peste o prăpastie pentru a ajunge la iubirea lui de pe partea cealaltă. Dacă îşi spune că nu va reuşi să sară şi nici măcar nu încearcă, oare cum îşi va putea îndeplini vreodată visul?

— Ce vrei de la mine? o întrebă el cu obidă. Vrei să-mi construiesc o viaţă şi o familie cu tine, ştiind ce s-ar putea întâmpla? Nu cred că pot face aşa ceva. Dar nici nu vreau să pleci.

Ea înghiţi cu greu.

— Atunci am nevoie de câteva zile să mă gândesc la asta. Pentru că, dacă rămân, o voi face pentru totdeauna. Poate ţie îţi e la îndemână să fii căsătorit cu jumătăţi de măsură, dar mie nu. Îl înfruntă cu privirea. Aşa că trebuie să mă decid dacă pot renunţa la orice posibilitate de a avea copii, ai mei sau ai altcuiva, doar pentru că tu nu vrei să rişti.

— Şi dacă nu vei putea? se repezi el.

— Atunci vom duce planul la sfârşit, aşa cum ne-am înţeles – vom pretinde că suntem căsătoriţi până când îl găseşti pe Nathaniel, după care mergem în America să anulăm tot.

— Nu vreau asta, fir-ar să fie! explodă el. De ce nu poţi lăsa lucrurile aşa cum sunt?

— Până când o să mă îndrăgostesc de tine de n-o să mă mai pot desprinde? Iar între timp anii să treacă şi eu să-mi dau seama că de fapt nu am gândit limpede când am renunţat la tot pentru tine? Deznodământul va fi exact cel prezis de tine – regretele mele amare vor otrăvi totul între noi. Nu risc aşa ceva.

Porni spre uşa dormitorului ei, dar el o prinse din urmă şi o opri. O trase în braţele lui, însă ea se crispă toată.

— Asta nu înseamnă că între timp nu te mai poţi culca cu mine, îi şopti el în păr.

— Nu. Se smulse din îmbrăţişarea lui tentantă. Nu eşti singurul care trebuie să îşi protejeze inima. Te iubesc, Spencer, dar nu te las să te foloseşti de dragostea mea – sau de faptul că îmi place să fac dragoste cu tine – ca să mă supui voinţei tale. O să mă mai culc cu tine doar dacă mă hotărăsc să rămân, doar atunci.

O smuci ca să se întoarcă spre el şi o săgetă cu privirea.

— O să vedem cât poţi să-mi rezişti când o să te seduc de fiecare dată când te văd.

— Dacă îndrăzneşti măcar să mă săruţi, îl ameninţă ea, o să mă mut la Clara până iau o decizie. Ai înţeles?

El tresări.

— Bine, fără săruturi. Pentru moment. Se apropie ca să o domine cu prezenţa lui, fiecare centimetru al siluetei lui încordate şi musculoase emanând o încredere nemaipomenită în capacitatea de a o subjuga. Dar numai pentru că sunt de acord – şi nu pentru foarte mult timp. Să fii sigură că, dacă nu iei repede o hotărâre, nimeni – nici Blakely, nici Lady Brumley şi al naibii de sigur nici Clara – nu mă va putea opri să mi te iau înapoi.

— Dar dă-mi un răgaz, bine?

O privi de sus.

— Nu eu o să plec când totul se va termina.

— De unde ştii? Dacă nu ne leagă nimic solid, te-ai putea sătura la fel de repede ca mine. La urma urmei, şi tu ai putea desface acest mariaj cu o singură vizită în America.

— Dar nu o s-o fac, protestă el.

— Nu, sigur că nu, zise ea cu tristeţe. Tu eşti om de caracter. Aici e vorba despre caracterul meu îndoielnic.

— Ce naiba, Abby…

— O să afli în câteva zile ce am decis.

Descumpănită, se întoarse spre uşa care făcea legătura între camerele lor.

— Stai! zise el în clipa în care ea puse mâna pe mânerul uşii.

— Da?

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme de sterilitatea mea. Aveai dreptul să ştii înainte, când încă informaţia te putea ajuta. Nu ar fi trebuit să fiu în halul ăsta de egoist şi să îţi răpesc posibilitatea de a te mărita cu un alt bărbat, când ştiam că eu nu îţi pot oferi decât jumătate de mariaj.

Ea îi aruncă un zâmbet livid.

— După tine nu mai poate fi alt bărbat. Eram sortită să nu mă mărit cu altcineva înainte să îmi iei inocenţa. Dar nu regret. Şi nu ar trebui să o faci nici tu.

„Şi nu ar trebui să o faci nici tu.” Ecoul cuvintelor ei răsunară cu durere în urechile lui Spencer în timp ce o privi ieşind din dormitorul lui, probabil pentru ultima oară.

Groaznicul gând îi lăsă plămânii fără aer şi îi smulse bucuria din suflet. Dacă nu se decidea să rămână, chiar nu ştia ce-avea să facă mai departe. Viaţa lui nu mai însemna nimic fără ea. Dar cum să îi accepte condiţiile?

Să o ia naiba cu încăpăţânarea ei cu tot şi cu discuţia despre riscuri. El era cel care trebuia să se împace zilnic cu realitatea că nu putea face copii. Ce ştia ea despre riscuri?

„A bătut jumătate de glob ca să fie cu tine, după ce a dat crezare fratelui tău mincinos şi câtorva scrisori meschine. A încercat să se transforme în ceva ce îşi imagina că îţi doreşti. Şi, deşi nu i-ai promis nimic, a venit în patul tău, ştiind că îşi va distruge reputaţia.”

Bine, poate ştia şi ea ceva despre riscuri. Dar era prea tânără ca să îşi dea seama că timpul putea schimba un om, îi putea reaminti de lucrurile care îi lipseau, îl putea face să-

şi regrete deciziile…

Aşa cum şi le regretase şi Dora pe ale ei.

Fir-ar să fie, nu era vorba doar despre Dora. Toate femeile îşi doreau copii – sau cel puţin cele pe care le cunoştea el.

„O femeie de caracter îşi respectă alegerile.”

Da, dar Abby şi le-ar respecta pe ale ei? Dorinţa de a avea copii era aprigă. Altfel de ce toţi prietenii lui se înmulţeau precum iepurii?

Se întoarse în pat şi înjură când văzu pata de sânge feciorelnic care îi murdărise cuvertura aurie. La naiba cu ideile ei despre riscuri şi căsătorie! Indiferent de decizia ei, trebuia să o ţină aici suficient de mult cât să o facă să înţeleagă ce viaţă minunată ar fi putut avea împreună.

Bine că măcar spusese că nu avea să plece până nu îl găsea pe Nat. Aşa mai câştiga nişte timp să o convingă. De fapt, cu cât trecea mai mult timp până era găsit Nat…

Schiţă un zâmbet. Abby nu avea să plece prea curând nicăieri, avea el grijă de asta.

Capitolul 22

Există situaţii când servitorii trebuie văzuţi, dar nu şi auziţi.

Sugestii pentru un servitor stoic

În debutul serii de luni, la doar două zile după ce Abby şi Spencer făcuseră dragoste, în uşa camerei lui Abby, care era în garderob şi se usca după baie, se auzi o ciocănitură.

— Doamnă Graham, vrei să deschizi, te rog? strigă ea. Cred că e Marguerite cu rochia.

— Era şi timpul, răspunse doamna Graham din cealaltă cameră. Cina se serveşte într-o oră.

Abby auzi uşa deschizându-se şi nişte şoapte, dar nu auzi uşa închizându-se la loc. Curioasă, puse halatul pe ea şi ieşi în dormitor. Nu era nimeni acolo. Plecase doamna Graham după rochie? Dacă plecase, fusese teribil de neatentă – lăsase uşa întredeschisă.

În timp ce îşi masa părul ud cu prosopul, Abby se duse să o închidă, dar rămase locului uimită când văzu imaginea şocantă prin crăpătura uşii.

Cerule mare! Domnul McFee şi doamna Graham, îmbrăţişaţi.

N-ar fi trebuit să spioneze. Dar nu cumva avea dreptul să ştie ce punea la cale servitoarea ei? Cineva trebuia să aibă grijă şi de ea. Deşi, judecând după pasiunea cu care o săruta pe doamna Graham, chiar majordomul în persoană aspira la acel rol. Sau era prima lor întâlnire?

Îşi ţinu răsuflarea şi trase cu ochiul prin deschizătură. După câteva clipe, domnul McFee chiar îşi strecură mâna să o strângă pe doamna Graham de posteriorul generos, iar Abby mai că nu-şi muşcă limba ca să nu izbucnească în râs.

Era clar că nu era primul lor sărut. În caz contrar, ar fi însemnat că majordomul era cam îndrăzneţ în particular, total diferit de servitorul rezervat.

Abby se retrase brusc de lângă uşă, dar nu înainte de a-l auzi vorbind.

— Număr clipele rămase, mândro.

Făcu un salt în partea cealaltă a camerei şi reuşi să ajungă în faţa şemineului să-şi usuce părul. Doamna Graham intră şi tresări când îşi văzu stăpâna cu peria şi pieptănul în mână.

— Oh, gata cu baia?

Abby se strădui să nu zâmbească.

— Da. Unde e Marguerite?

— Nu era ea. Se întoarse spre Abby cu obrajii uşor înroşiţi. Era doar unul dintre servitori, care ţi-a adus ceva trimis de Excelenţa Sa.

Doamna Graham veni şi îi dădu o casetă micuţă de catifea. Abby o deschise, şi mintea îi zbură instantaneu de la doamna Graham şi domnul McFee. Inima îi sări în gât.

— Doamne, şopti ea în timp ce luă sticluţa în formă de pandantiv, încrustată cu pietre preţioase.

— Ia uite ce gravură! zise doamna Graham cu veneraţie. Şi lanţul, milady, lanţul. Zău aşa, sigur e de aur.

— Ar putea fi bronz aurit. Totuşi, pietrele de pe minusculul container păreau suspect de scumpe.

Îşi temperă entuziasmul. Făcuse Spencer ce făcuse şi găsise cadoul perfect cu care să o tenteze. Doamna Graham îi luă sticluţa şi o examină cu atenţie.

— Măiculiţă, e aur, aur e. Şi-s aproape sigură că astea sunt smaralde. Excelenţa Sa m-a întrebat în după-amiaza asta cu ce rochie o să te îmbraci, şi i-am spus că o s-o porţi pe cea verde. De aceea l-a trimis pe domnul McFee… ăăă, el a fost servitorul care a venit cu ăsta.

Abby se încruntă. Nu era singurul motiv.

— Spencer este cel mai enervant, manipulator şi arogant bărbat, care vrea cu tot dinadinsul să-şi scoată nevasta din ţâţâni. Azvârli caseta spre doamna Graham. Ştiu de ce a trimis-o.

— Pentru că îţi face curte.

— Mai bine zis, încearcă să mă seducă. Îşi trecu pieptănul prin părul încâlcit. Tot de aia m-a atins „din întâmplare” pe degete de fiecare dată când mi-a întins cartea de rugăciuni, ieri la biserică. Şi tot de aia mă atinge când suntem în trăsură şi se întinde să deschidă sau să închidă fereastra.

Până acum nu încălcase nici măcar o dată înţelegerea încercând să o sărute. Nu, căile lui de seducere erau mult mai subtile. Dar exact la fel de eficiente.

Noaptea trecută chiar se mângâiase singură pe sâni şi-şi imaginase că era mâna lui Spencer. Ruşine să-i fie!

— Asta nu e orice fel de seducţie, iubita mea, astea-s

smaralde. Au costat o avere. Mai scoase ceva din casetă şi-i dădu lui Abby. Măcar citeşte biletul.

Abby oftă, îl luă şi citi cu voce tare:

— „Iubitei mele soţii, pentru data viitoare când îmi vei leşina în braţe. Au aparţinut mamei mele.” Simţi că-i vine să plângă. Oh, omul ăsta este tare şiret. Ştia că, dacă îmi cumpără bijuterii, o să-l acuz că încearcă să-mi cumpere afecţiunea. Aşa că găseşte un cadou potrivit care nu doar că este foarte scump, dar a şi fost al mamei lui… îşi şterse lacrimile. Vrea să mă convingă că acum fac parte din familie. Chiar dacă nu fac.

— Dar ai putea. Doamna Graham puse cu smerenie pandantivul la loc în casetă. Dacă n-ai fi aşa încăpăţânată.

Abby îşi reprimă impulsul de a-i spune doamnei Graham toată povestea sordidă. Îi zisese deja femeii că Excelenţa Sa îi ceruse să rămână soţia lui, dar nu îi explicase de ce nu se grăbea să îi accepte oferta, ci se limitase să se plângă de defectele lui. Dacă ar fi intrat în amănunte, ar fi însemnat să-i dezvăluie secretul, şi nu avea acest drept. Mai ales când servitoarea ei era indiscreţia întruchipată.

Când doamna Graham îi puse caseta în braţe, lui Abby îi veni să urle.

— Îi ţii partea doar pentru că tu personal vrei să rămâi în Anglia, zise cu amărăciune Abby, ca să poţi sta cu domnul McFee.

Doamna Graham rămase cu gura căscată. Apoi miji ochii spre ea.

— Ne-ai spionat, aşa-i?

— De parcă aţi fi încercat să ascundeţi ce făceaţi.

Doamna Graham îşi încrucişă braţele peste piept şi se bosumflă.

— Ne-am pupat şi noi un pic. Cred că am dreptul la asta după atâţia ani de muncă.

Chinuită instantaneu de remuşcări, Abby o bătu pe

mână.

— Sigur că da. Nu mă lua în seamă. Sunt bucuroasă că ţi-ai găsit pe cineva după toţi anii ăştia, chiar mă bucur. Dar nu-ţi lăsa fericirea să întunece adevărul despre Spencer. Dacă rămân măritată cu acest lord arogant, o să mă ţină în frâu de dimineaţă până seară.

— Aşa fac cei mai mulţi bărbaţi. O femeie decentă însă ştie să le ignore sporovăială. Încuviinţează din cap şi spune „Da, dragostea mea, cum zici tu”, după care face tot ce vrea ea.

Din nefericire, varianta aceasta nu era valabilă şi în cazul lui Abby. Nu îl putea face pe Spencer să adopte un copil sau să îşi asume un risc. Trebuia să decidă singur dacă voia să facă acele lucruri. Iar şansele erau nule.

Pentru că asta ar fi însemnat să se încreadă în ceva – în cineva – şi să renunţe la a deţine controlul.

— Nu-mi doresc o căsnicie în care soţul meu să încerce în permanenţă să mă controleze. Abby aruncă pieptănul şi-şi luă peria. Aşa ar fi mariajul cu Spencer.

Doamna Graham îi luă peria din mână şi i-o trecu cu blândeţe prin păr.

— Păi, nu poţi să-l înţelegi şi pe el că încearcă să controleze ce-i în jurul lui, după ce viaţă a avut?

Abby tresări. Era posibil ca doamna Graham să ştie despre sterilitatea lui Spencer? Imposibil. Spencer îi spusese că nu mai ştia nimeni.

— Ce vrei să spui?

— N-a avut parte decât de tragedii, bietul de el, şi niciodată n-a putut face nimic să le împiedice. Mama lui a murit când era doar un copil. Apoi tatăl lui şi-a luat o soţie – prea tânără, dacă e să mă întrebi pe mine şi după un timp au fost din ce în ce mai nefericiţi. Excelenţa Sa şi-a găsit refugiul în armată şi a trebuit să îşi dovedească utilitatea când i-a murit fratele mai mare. Acum el este moştenitorul, fie că-i place, fie că nu. Aşa că, deşi îşi alesese o carieră

care-i plăcea – dacă e să ne luăm după spusele domnului McFee –, i se cerea s-o abandoneze.

— Dar nu a făcut-o.

— Nu, dar deja începuse să îşi provoace destinul. Primul lucru pe care l-a făcut după moartea fratelui său a fost să devină şeful serviciilor secrete.

— Ştiai de asta?

— Ştiam. Se mută în faţa scaunului şi îi plecă uşor capul lui Abby în faţă, ca să poată să îi pieptene şi părul de dedesubt. Arthur… domnul McFee vreau să spun… ştie tot despre Excelenţa Sa. E în serviciul familiei Law încă de pe vremea când băiatul învăţa să meargă. A fost martor la tot – şi i-a văzut mama vitregă fugind şi tatăl murind de ruşine. Deja o peria mai energic. Încă un lucru căruia n-a avut cum să i se împotrivească.

Asta pe lângă accidentul survenit cam în aceeaşi perioadă şi care îi pusese capăt tuturor speranţelor de a avea copii. Femeia punctase bine situaţia – cam multă suferinţă în spinarea unui singur om.

— Şi uite cum, continuă doamna Graham, se trezeşte că el e viconte, că are în grijă o moşie şi un pungaş de frate mai mic şi în plus nici nu vrea să renunţe să-şi facă datoria faţă de ţară. Este greu să te ocupi de toate fără să dai ordine tuturor. După o vreme, începi să te obişnuieşti. Te simţi mai în siguranţă dacă toată lumea îţi urmează regulile.

— Da. Abby nu îşi putu reţine durerea din tonul vocii. Pentru că nu îi crede în stare să gândească pentru ei. Nu poate avea încredere în ei că îşi pot vedea şi singuri de viaţa lor.

— Of, fetiţă, nu înţelegi? Omului îi este frică să aibă încredere în ceva ce nu poate controla. Toate lucrurile pe care nu le-a putut controla i-au provocat durere. Aşa că, atunci când întâlneşte o lady drăguţă cu care nu ştie ce să facă, este buimac. Asta nu înseamnă că până la urmă nu se

va da pe brazdă. De îndată ce te va cunoaşte mai bine.

Uşa se deschise, şi în cameră pătrunse grăbită Marguerite cu rochia lui Abby, punând definitiv capăt discuţiei.

Cuvintele doamnei Graham persistară însă în capul lui Abby cât cele două femei o ajutară să se îmbrace pentru cina cu Spencer. Dacă putea fi sigură că Spencer avea să se poarte decent într-un final, putea rămâne doar pentru a fi cu el.

Problema era ce făcea dacă el nu se ridica la nivelul aşteptărilor ei. Dacă, după ce ea i se oferea întru totul, descoperea că el nu se putea niciodată dedica ei? Ar fi însemnat să renunţe la orice posibilitate de a avea copii.

Dar o afecta cu adevărat să nu aibă niciodată un copil pe care să îl cuibărească în braţe, pe care să îl înveţe, să-l răsfeţe şi să-l iubească? Oftă. Sigur că da. Dar s-ar fi mulţumit şi cu un copil înfiat. Putea iubi orice copil de care avea grijă, indiferent dacă ea îi dăduse sau nu naştere. Poate în timp l-ar fi putut convinge pe Spencer că era adevărat…

Aşa cum mama lui vitregă îl convinsese pe tatăl lui să îi facă voia? Abby înghiţi în sec. Spencer se asemăna mult cu tatăl lui – odată pornit într-o direcţie, nu se mai răzgândea. Şi chiar îşi dorea un mariaj în care să aştepte la infinit să se încreadă în ea?

Aceasta era întrebarea. Şi, o oră mai târziu, când deja se afla alături de Spencer la cină, nu era nici pe departe de a fi găsit un răspuns.

Iar el nu îi uşura deloc sarcina, ci continua cu parşivitate să o seducă.

— Văd că porţi pandantivul pe care ţi l-am trimis, zise el.

— Da. Se lăsase convinsă de doamna Graham şi de Marguerite. Judecând însă după privirea lui lacomă care poposise între sânii ei, acolo unde atârna sticluţa grea,

fusese o greşeală.

— Îţi stă perfect, zise el pe tonul acela uşor răguşit care îi punea lui Abby sângele în mişcare de fiecare dată.

Ea înghiţi în sec.

— Mulţumesc.

Deşi el stătea chiar în celălalt capăt al mesei, aproape de uşă, îi putea simţi privirea fierbinte ca pe o mângâiere. Încercă să o ignore cât valetul servi stridiile, se strădui să se concentreze asupra mâncării.

Dar constată că nici ea nu se putea abţine să nu-i arunce priviri pe furiş. Iar când una dintre aceste priviri îi dezvălui felul în care băgase furculiţa într-o stridie, apoi o învârtise în unt topit exact cum îşi învârtise limba peste sânii ei în acea noapte…

— Nu mănânci stridii? întrebă el, zâmbind atotştiutor. Îţi faci griji din pricina efectului pe care s-ar putea să-l aibă asupra ta?

— Cum adică?

Vrăjită, îl privi cum mănâncă stridia şi îşi linge untul de pe buze. Aşa cum îi linsese şi ei buzele, pe care le întredeschisese apoi ca să…

— Se spune că stridiile sunt afrodiziace.

— Ce înseamnă afrodiziac?

— Care stârneşte pasiunea. Mai mâncă una, şi pe bărbie îi picură un strop de unt. Şi-l şterse cu degetul, pe care apoi îl supse.

Aşa cum îi supsese şi ei limba, pielea de pe gât, sfârcurile întărite… Să-l ia naiba!

— Serios? Înfipse sfidător furculiţa într-una, apoi o aruncă în gură şi o mestecă, fără să ştie prea bine ce gust avea. E ridicol. N-am observat niciodată un asemenea efect. De obicei, pe mine mă balonează.

El nu se potoli nici după această replică. Schiţă un zâmbet pieziş.

— Ei bine, dacă te balonezi şi de data asta, să-mi dai

de ştire. M-aş bucura să-ţi pot face un masaj la burtă.

„Şi la sâni. Şi la coapse. Şi la carnea delicată şi nesăţioasă dintre ele.”

Abby îşi îndreptă privirea în altă parte. Doamne fereşte, acum ea îl seducea pe el în gând.

Restul cinei decurse exact la fel. Dacă se uita la el cum mânca, mintea îi fugea la toate perversităţile pe care i le-ar fi putut face el cu limba. Dacă nu se uita, îşi imagina că pâinea ei unsă cu unt era pieptul lui gol transpirat, că friptura de vită era coapsa lui solidă, că acel cârnat ţanţoş…

Pufni enervată. Cârnat ţanţoş, exact. Dar când văzu şi desertul, o colină tremurândă de cremă cu o cireaşă în mijloc care semăna perfect cu un sfârc, nu mai suportă.

— Scuză-mă, murmură ea în timp ce se ridică de la masă. Eu… hmm… nu mai vreau desert. Am mâncat stridii, înţelegi.

Se grăbi să ajungă la uşă, dar, când trecu pe lângă Spencer, acesta se întinse şi o trase în poala lui.

— Ce Dumnezeului faci? şuieră ea aruncând o privire grăbită către servitori.

— Îţi masez burta. Expresia îi era încărcată de perversitate. Să te ajut să scapi de balonare. Le aruncă valeţilor care rămăseseră cu gura căscată o privire prevenitoare. Lăsaţi-ne singuri. Şi transmiteţi tuturor că oricine intră în sufragerie înainte să fie chemat va fi dat afară pe loc.

După plecarea servitorilor, Abby încercă să se elibereze, dar nu o lăsă. Îl privi sfidător.

— Cum îndrăzneşti să le sugerezi că am rămas aici ca să…

— Ce? Nu ştiu la ce ţi-o fi ţie mintea, dar eu vreau doar să alin indigestia soţiei mele. Iar asta presupune să te ţin într-o poziţie scandaloasă, deci m-am gândit că ai prefera să nu fie şi ei de faţă.

— Vezi să nu te cred. Te-am avertizat că dacă încerci să îmi furi chiar şi o sărutare…

— Nu încerc nimic. Îi acoperi burta cu palma lui mare, apoi începu să i-o maseze cu mişcări încete şi senzuale. Vreau doar să te scap de balonare.

I se tăie răsuflarea când el îşi răşchiră degetele în partea de jos a abdomenului, iar căldura cărnii lui îi alimentă durerea caldă dintre picioare.

— Ştii… ştii că nu doar asta faci.

— Ai o minte foarte suspicioasă. Uită-te la mine, încerc să fiu curtenitor, şi tu mă suspectezi că am vreun motiv ascuns.

Îşi mută palma sus şi jos, o dată, de două ori. Dar, când îi atinse în treacăt sânul, la a treia tură, Abby îl prinse de mână.

— Pentru că într-adevăr ai. Şi nu o să te las să încâlci înţelegerea…

— N-ai pomenit nimic despre faptul că nu te pot atinge.

— Se înţelegea de la sine.

— Ai spus „Dacă îndrăzneşti măcar să mă săruţi”. Asta lasă loc la o mulţime de interpretări, draga mea.

O mută în poala lui până când îi lipi spatele de pieptul lui ferm. Apoi începu să îi maseze burta cu cealaltă mână. Asta o făcu să-şi amintească de seara aceea din birou când o ţinuse tot aşa şi o mângâiase până o făcuse să uite de ea…

Scoase un geamăt, nebăgând de seamă când mâna pe care i-o ţinuse îi scăpase. Acum îi masa burta cu ambele mâini, dintr-o parte în cealaltă şi de sus în jos.

— În mod sigur… felul în care mă atingi acum contravine… regulilor pe care le-am impus.

— De ce? Pentru că îţi alungă senzaţia de disconfort?

— Nu, dar… Ce faci? Opreşte-te! Când anume începuse parşivul ăsta să-i desfacă nasturii de la rochie?

Asta nu este în niciun caz…

— Încerc doar să te fac să te simţi mai bine. Continuă să îi desfacă nasturii. Rochia este mult prea strâmtă pentru stomacul tău. De aceea te-ai şi balonat. Îşi strecură mâna pe dedesubt, ca să îi mângâie cu îndrăzneală burta prin cămăşuţă. Şi pot să o frec mai bine direct pe piele.

— Dacă tu-ţi imaginezi că o să te las să… Se opri cu un geamăt când mâna lui alunecă brusc şi începu să o mângâie între picioare. Aia nu e… burta… protestă ea slab.

— Scuze, mi-a alunecat mâna.

Degetele îi dansară senzual pe abdomen.

„Pune-le la loc”, se gândi ea, apoi se înjură pentru slăbiciunea ei. Dar omul ăsta era şi deştept, şi insistent, o combinaţie pe care o găsea incredibil de seducătoare. Şi, în afară de asta, dacă o dorea atât de tare încât să rişte să o atingă în asemenea moduri când ştia că putea fugi la Clara oricând…

— Problema e cu cămăşuţă, să ştii, continuă el. Ar trebui să o descheiem.

Abby îşi dădu ochii peste cap.

— De-abia aştept să-ţi aud explicaţia.

— Vreau să spun doar că nu pot să văd unde îmi pun mâna. Rochia îi era desfăcută de la gât la coapsă, iar el putea să-i descheie cu uşurinţă cămaşa. Hai să o dăm la o parte, bine?

Simţi că o buşeşte râsul.

— Eşti incorigibil, spuse ea, încercând să reziste, dar fără succes.

— Încerc doar să fiu de ajutor. Îi deschise rapid cămăşuţă scurtă. Asta trebuie să facă un soţ bun, nu-i aşa?

— Un soţ bun trebuie să respecte dorinţele soţiei, zise ea sec.

— Aşa este. Sigur nu îţi doreşti să suferi de balonare.

Îşi strecură mâna pe dedesubt peste sânul ei, dar ea i-o împinse jos, apoi se roti în poala lui şi îl ţintui cu privirea.

— Credeam că ai dat cămăşuţă la o parte ca să nu-ţi mai alunece mâna.

— Mâna mea nu alunecă. Schiţă un zâmbet şi îi puse din nou mâna pe sân. Din ce-am auzit, indigestia provoacă dureri şi în burtă, şi în piept. M-am gândit să am grijă şi de sâni. Zâmbi şmechereşte şi îi frecă sfârcul cu fermitate şi cu erotism.

Abby nu se mai putu abţine şi râse.

— Mai lipseşte să-mi spui că indigestia provoacă dureri şi în zona intimă.

— Acum, că ai adus vorba… începu el în timp ce îşi trase mâna în jos.

— Spencer Law, zise ea, încercând să adopte un ton sever în timp ce îi prinse mâna şi i-o scoase din cămăşuţă, ştii foarte bine că nu sugeram…

— Ba sigur că asta făceai. Îşi băgă cealaltă mână în cămăşuţă ei. Şi sunt mai mult decât bucuros să pot fi de ajutor.

Îşi reţinu un chicot şi îi dădu şi peste cealaltă mână.

— Dar dacă admit că am minţit că m-am balonat? Te opreşti?

— Cu siguranţă. Cu o privire jucăuşă, îşi trase mâinile din strânsoare şi se apucă să-şi desfacă nasturii de la vestă. Constat cu surprindere că mă simt eu balonat. Şi, de vreme ce eu am fost aşa drăguţ să te ajut când aveai nevoie…

Ea nu se mai putu abţine. Începu să râdă în hohote.

— Eşti cel mai insistent, exasperant…

— Şi de nădejde. Se aplecă să-şi scoată haina, apoi vesta. Să nu uităm că sunt şi de ajutor.

Se lăsă păgubaşă. Ce femeie putea rămâne serioasă în faţa unei asemenea manipulări ostentative şi neruşinate? Mai ales când o manipula exact în aceeaşi direcţie în care voia şi inima ei să meargă.

Ca să nu mai zică de trup. Acum, că era excitată la maximum, nu avea de gând să îl lase să scape aşa.

— Firește, vreau și eu să fiu de folos. Îl apucă de nasturii de la pantaloni. Spune-mi unde te doare, milord.

Înțelegând că a câștigat, Spencer îi aruncă o privire în care triumful se împletea cu dorința pasională.

— Peste tot. Își scoase cămașa din pantalonii pe care ea se apucase deja să îi desfacă, apoi îi apucă mâna și i-o băgă pe dedesubt, pe pieptul lui. Aici. I-o trase mai jos pe abdomen. Și aici. Închise ochii când îi presă palma în dreptul beteliei desfăcute. Și categoric și aici.

Se înfioră de plăcere când degetele ei îi găsiră erecția mascată încă în spatele chiloților din tricot. Avu un sentiment extraordinar de anticipație când îl simți atât de rigid, atât de pregătit, îl mângâie prin țesătură, încântată de geamătul gutural.

— E mai bine? întrebă ea cu un zâmbet.

— Încă nu.

Se suci spre el ca să-l poată atinge mai lesne. Îi mângâie pieptul cu o mână și mădularul cu cealaltă, până când ritmul răsuflării lui se acceleră.

Se întinse să îi sărute gura, dar el își trase brusc capul și deschise larg ochii.

— Fără săruturi, ai uitat? Nu vreau să te aud după aceea că am încălcat regulile.

De parcă n-ar fi făcut-o deja. Se convinse însă că vorbise serios. Zâmbi cu timiditate, apoi își trase mâna de sub cămașă ca să îi mângâie gura. Îi masă buza de jos cu degetul mare și îi șopti pe un ton seducător:

— Chiar crezi că poți să faci dragoste cu mine fără să mă săruți?

Dorința apărută pe chipul lui lumină precum un fulger spintecând cerul.

— Dacă trebuie.

— Nu trebuie, zise Abby, apoi îi trase capul spre ea.

După două zile în care își ținuseră dorința în frâu, sărutul explodă cu violența unei nevoi turbulente. Limba lui

se cufundă mai adânc, iar ea i-o supse şi mai vârtos. În scurt timp, ridicară sărutul la rang de artă – gura lui arzătoare şi hotărâtă, iar a ei oferind exact ce primea.

El o trase să stea perfect călare peste el şi îşi băgă ambele mâini pe sub cămăşuţă ei, una rezervată sânilor, în vreme ce cealaltă îi „alunecă” între picioare. Îi înfipse două degete şi-şi dezlipi gura de a ei.

— Te vreau acum, draga mea, îi şuieră el lângă obraz. Nu cred că mai rezist până sus.

— Atunci nu rezista.

Răspunsul se dovedi mulţumitor pentru el. O apucă de talie şi o dădu la o parte ca să-şi poată scoate pantalonii şi chiloţii. Ea se sprijini de masă şi se uită cu ochi mari la eliberarea mădularului lui indecent.

— Vezi în ce hal m-a adus balonarea asta? bombăni el. Ce faci să mă scapi de ea, soţioaro?

Cu un zâmbet jucăuş, îşi linse degetul, apoi îl mişcă circular peste vârful cărnii lui excitate.

Spencer gemu.

— De ce mă torturezi…

Râse şi îşi scoase rochia şi cămăşuţa. În secunda următoare, rămase şi fără chiloţi.

— Şi eu mai sunt puţin balonată. Tu ce-ai de gând să faci pentru mine?

Dorinţa îi explodă în priviri când îi cercetă trupul gol.

— Tu ce crezi că o să-ţi fac?

Se întinse spre ea şi se aşeză peste picioarele desfăcute, astfel încât mădularul să stea lipit de burta ei, ca o promisiune fierbinte şi apăsătoare.

— Mi se pare un remediu foarte pervers, milord. Ce-ar zice cuviosul domn McFee dacă şi-ar vedea stăpânul executând asemenea manevre în sufragerie?

— N-ar zice nimic, pentru că ştie ce-i mai bine pentru el, mormăi Spencer. Şi, oricum, până şi McFee ştie că orice om are nevoie de un desert după ce mănâncă.

Pe chip îi înflori un nou zâmbet când se întinse undeva în spatele ei. Îşi retrase înapoi mână, plină de cremă.

— E timpul să servim desertul, draga mea, zise el şi i-l întinse peste sâni.

— Spencer! exclamă ea când simţi crema rece şi umedă alunecându-i pe burtă. Ce…

Îi luă sânul în gură, iar protestul ei se transformă într-un geamăt. Buzele şi gura lui erau peste tot, sugea, lingea şi, pe scurt, o scotea din minţi.

Îşi retrase gura şi o privi senin, apoi îşi linse buzele.

— Mmm. O să am grijă să servim mai des asemenea desert după masă.

Se întinse să mai ia, dar ea îi fură crema din palmă.

— Nu fi lacom! Dă-i şi soţiei tale.

I-o întinse pe piept, apoi îşi înclină capul să i-o lingă. Gemând, Spencer îşi dădu capul pe spate ca să-i facă loc.

Cerule mare, ce gust bun avea, şi nu doar pentru că avea cremă pe el. Trecuseră doar două zile de când îi gustase căldura, îi mirosise parfumul înţepător şi carnea moale tresărind ca răspuns la dezmierdările gurii ei? Sfârcul lui se întâlni cu limba ei precum o coacăză găsită pe neaşteptate într-un desert, şi îl ciuguli încet, dorindu-şi să îl poată devora cu totul.

Poate chiar avea să fie al ei. Şi poate atunci avea să simtă pe deplin că era al ei pentru totdeauna.

Acest gând o făcu să suspine, dar el nu îi acordă timp pentru regrete. Lipicios de cremă, cu o mână pe piept tachinându-i sfârcul, iar cu cealaltă afundată între picioarele ei, îşi culese şi el sfidător coacăza, după care îşi înfipse adânc degetele în ea. Ea gemu şi se împinse în mâinile lui.

— Vreau să fiu în tine, murmură el.

— Eşti deja în mine, replică ea.

Îi aruncă o privire de avertizare.

— Ştii la ce mă refer.

— Ştii ce ai de făcut.

Îl apucă frustrarea.

— Tu eşti deasupra. Va trebui să m-ajuţi.

— Cu ce?

Afişă un zâmbet inocent în timp ce se holbă la mădularul imposibil de mare, lipit de despicătura ei.

— Ce naiba, femeie, vrei să te implor?

— Evident. Meriţi să cerşeşti, după cum te-ai purtat în ultimele două zile, tu cu atenţiile tale deloc subtile, şi cu atingerile deloc întâmplătoare, şi cu insinuările perverse…

Înghiţi restul cu un sărut senzual cu care voia probabil să îi atragă atenţia.

Abby se desprinse râzând.

— Dar nu o să mă implori, nu? Întotdeauna mă întrebi dacă vreau să faci ceva, dar nu m-ai implorat niciodată. Marele Lord Ravenswood nu imploră niciodată.

Sprâncenele i se arcuiră cu aroganţa unui zeu al tunetului.

— Ai perfectă dreptate. De ce aş implora pentru ceva ce ne dorim amândoi?

De data aceasta, când gura lui insolentă coborî şi îşi luă cu neobrăzare ce dorea, nu se mai mulţumi doar cu atât, oh, nu. Precum o baghetă magică, degetele lui se întoarseră ca un ceasornic la sursa rotiţelor ei şi se ocupă de ele până când fluidul ei începu să curgă fierbinte, iar durerea oarbă dintre picioarele ei spori în ea o poftă pe care doar el o mai putea satisface. Dar, când se împinse cu putere în mâna lui, el se retrase brusc.

— Gata cu asta până nu sunt în tine, şopti el şi o apucă de şolduri. Aşa că, dacă ştii ce-i bine pentru tine, trandafirul meu sălbatic, te ridici în genunchi şi mă iei cu totul.

În mod normal, ar fi protestat în faţa unui ton aşa ferm – şi a tacticilor lui fără perdea –, dar îl dorea prea

mult. Încercă să nu pară chiar atât de nerăbdătoare pe cât era şi i se supuse.

Gemu când ea alunecă pe toată lungimea lui.

— Dumnezeule, Abby, nu erai singura care suferea, să ştii. Am petrecut două zile tânjind după mâinile tale, după sărutările tale, după asta.

Ce femeie ar fi putut rezista unei asemenea mărturisiri emoţionante? Cu un zâmbet reţinut, se ridică şi se lăsă iarăşi în jos… încă o dată şi încă o dată, alimentându-se cu respiraţiile întretăiate ale lui, cu gemetele aspre pe care nu şi le putea reţine… şi cu plăcerea de a-l avea sub control.

— Aşa, îngăimă el. Ah, scumpo, da, aşa, te descurci atât de bine.

Lauda îi spori bucuria. Bine, poate nu avea să accepte niciodată să implore pentru ceva, dar măcar o putea lăsa să preia controlul când făceau dragoste. Câţi alţi bărbaţi ar fi făcut-o?

Şi se simţea atât de bine, atât de… de erotic. Când gura lui îi supse sânul, iar ea se aplecă spre el, se simţi şi mai bine. Punctul dintre picioarele ei care tânjea întotdeauna după el zvâcnea cu putere lipit de pelvisul lui. Înfierbântată, acceleră ritmul, căutând să-şi înteţească senzaţia incredibil de savuroasă. Exact ca un şuvoi umflat în spatele unui baraj, toată excitaţia se acumulă într-un punct care punea presiune asupra acestui baraj, întins la maximum ca să reziste…

— Da… da… icni el. Acum eşti a mea… Să nu uiţi niciodată…

Cum să uite? Indiferent de ce se întâmpla, întotdeauna avea să fie o parte din ea. El era mareea oceanului ei, tunetul furtunii ei. Iar când el se revărsă brusc în adâncul ei şi o umplu cu şuvoiul fierbinte al esenţei lui, îi sparse acel baraj, inundând-o în cea mai minunată dintre plăceri, care mătura orice altceva din calea ei… toate

fricile, incertitudinile, neliniştile.

Apoi apa aceea se retrase, încet, dar inevitabil. Pulsul le reveni la normal, iar respiraţiile îşi găsiră ritmul. Îl trase la pieptul ei, încercând să nu se gândească la ce făcuse şi la cum complica asta întreaga situaţie.

Iar el îi şopti la ureche:

— Te iubesc.

Şi uite cum bucuria i se cuibări iar în suflet. Luată prin surprindere, se lăsă pe genunchii lui şi îl scrută cu privirea, pe jumătate speriată, pe jumătate plină de speranţă.

— Te iubesc, repetă el cu sinceritatea întipărită în privire. Cred că dintotdeauna.

— Ba nu-i aşa. Deşi inima îi zbura acum pe cele mai înalte culmi, încă nu i-o luase complet razna. Dar nu e nicio problemă, îmi ajunge dacă mă iubeşti acum.

— Nu, serios, te-am iubit dintotdeauna. O sărută pe vârful nasului. Cam din prima clipă când te-am văzut. Aveai părul împletit în codiţe şi stăteai în bucătărie într-un nor violet şi curăţai levănţică uscată.

Abby se înroşi.

— Aş fi vrut să fi uitat asta. Tu şi Nat aţi sosit cu o zi mai devreme decât era anunţat în scrisoare, şi nu eram pregătită. Sunt convinsă că arătam îngrozitor când doamna Graham v-a adus în bucătărie.

El se jucă absent cu pandantivul de la gâtul ei.

— Păreai dulce, drăguţă şi inocentă. Te înroşiseşi, şi pe şorţ erau lipite flori de levănţică. Îmi venea să le dau la o parte doar ca să pot pune mâna pe tine. Zâmbi larg. Apoi am vrut să mă scuturi tu pe mine de praf, ca să pot să îţi simt mâinile.

— Serios? replică ea neîncrezătoare. Din ce-mi aduc eu aminte, ai presupus că sunt servitoarea şi ai spus, pe un ton foarte înfumurat: „Te rog să-ţi informezi stăpânul şi stăpâna că au sosit Lord Ravenswood şi domnul Law”.

El râse pe înfundate.

— Iar tu ai replicat cu un zâmbet impertinent: „Te rog să-i informezi pe Lord Ravenswood şi pe domnul Law că stăpâna a aflat de sosirea lor şi o să-i ducă la stăpânul casei de îndată ce se schimbă şi se spală”. Nat s-a tăvălit pe jos de râs.

— Tu nu. Impertinenţa mea te-a îngrozit.

— Nu m-a îngrozit aşa de tare pe cât m-a luat prin surprindere. Nici n-am mai apucat să răspund, că ai şi zbughit-o pe uşă. Şi, de îndată ce ţi-am ochit posteriorul impertinent şi extraordinar de apetisant, nu m-am mai gândit decât la un singur lucru – cum ar fi să-ţi smulg rochia de pe tine şi să te posed chiar acolo, în bucătăria tatălui tău. Lăsă pandantivul şi îşi plimbă degetul pe sân, apoi pe sfârc. Ar fi trebuit să-mi urmez impulsul. Am fi fost scutiţi amândoi de câteva luni de frustrare.

Ea râse.

— Iar tata s-ar fi pus pe picioare într-un mod miraculos, ca să te alerge cu flinta la altar.

— Exact.

Sărutul lui îi confirmă dragostea, iar speranţele ei urcară pe nişte culmi şi mai înalte. Dacă chiar o iubea, atunci sigur se putea dedica mariajului lor. Iar asta era tot ce îşi dorea.

Spencer se crispă din nou când în uşa sufrageriei ciocăni cineva. Se retrase înjurând. Se uită spre uşă şi strigă:

— V-am spus să nu ne deranjaţi!

Urmară câteva momente de linişte.

— Da, milord, ştiu, se auzi vocea ezitantă a domnului McFee. Vă cer umil iertare, dar a venit Lady Evelina şi cere să vă vorbească de îndată despre o chestiune urgentă care îl priveşte pe fratele dumneavoastră. Vă aşteaptă în salonul de primire.

Auzind de Nathaniel, erecţia lui Spencer deveni pe dată de domeniul trecutului.

— Bine. Spune-i că vin imediat.

— Spune-i că venim imediat, strigă şi Abby şi se dădu jos din poala lui Spencer.

După ce auzi paşii lui McFee îndepărtându-se, Spencer se ridică iute.

— N-are rost să vii şi tu, Abby. Înmuie un şervet în apă şi se spălă rapid de crema de pe piept. Ce-ar fi să te duci în dormitorul meu şi să mă aştepţi acolo? zise el şi râse. Şi ia cu tine şi ce-a mai rămas din crema asta.

— Chiar aşa, soţul meu pisălog. Se curăţă şi ea, apoi îşi luă cămăşuţa şi se încheie. Mă interesează orice are legătură cu fratele tău. Aşa că mergem amândoi. Desertul mai are de aşteptat.

El oftă şi mormăi:

— Oh, bine. Atunci, cu cât terminăm mai repede, cu atât ne putem bucura mai repede de desert.

Se îmbrăcară şi încercară să se facă prezentabili pe cât posibil, ţinând cont de circumstanţe, apoi se îndreptară spre salon, în hol îl văzură pe McFee, care refuză cu abnegaţie să îi privească în ochi.

Abby se simţea extrem de prost – asta până îşi aduse aminte de ce văzuse mai devreme în faţa dormitorului ei. Domnul McFee avea neobrăzarea să îi trateze cu superioritate, pentru numele lui Dumnezeu?

Mânată de un impuls pervers, se opri.

— Oh, domnule McFee, am vrut să vă mulţumesc pentru că aţi trecut mai devreme să-mi aduceţi cadoul de la Spencer. Am fost surprinsă că nu aţi aşteptat să mi-l înmânaţi personal. Când am ieşit din garderob, nu v-am găsit nici pe dumneavoastră, nici pe doamna Graham.

Obrajii rumeni ai domnului McFee se făcură de un roşu stacojiu.

— Eu… ăăă… am zis că-i mai bine să-i las cutiuţa doamnei Graham.

— Da, mi-am dat şi eu seama. Ea v-a mulţumit cum se

cuvine. Aşteptă până când McFee îşi întoarse alarmat privirea spre ea, apoi adăugă: Pentru încrederea pe care o aveţi în dumneaei, mă refer.

Trecu mai departe, iar Spencer se înclină ca să-i şoptească:

— Despre ce-a fost vorba?

— Se pare că servitoarea mea şi majordomul tău îşi împărtăşesc afecţiunea. Se aplecă şi mai mult spre urechea lui. I-am văzut sărutându-se pe hol când credeau că nu-i vede nimeni.

Spencer se holbă la ea.

— McFee al meu? Şi doamna ta Graham? Eşti sigură?

— Oh, da. Şi-au fixat o întâlnire pe mai târziu. Zâmbi larg în drum spre scară. Ba chiar a apucat-o de fund.

Pe Spencer îl bufni râsul.

— Şşş, şuieră ea, o să-şi dea seama că vorbim despre el.

— Aşa şi sper. Probabil că şi el îmi discută problemele cu ceilalţi servitori de ani buni.

Abby se gândi la ce aflase de la doamna Graham.

— Probabil.

— Ia spune-mi, adăugă Spencer în timp ce urca scară în spatele ei. Cum a strâns-o de fund? Aşa? Îi apucă buca stângă cu o mână, apoi dreapta cu cealaltă. Sau aşa?

Râzând, se grăbi să urce mai repede ca să scape de el.

— Jur, Spencer, uneori eşti un pervers.

— De-abia acum ai aflat? o tachină el în timp ce o prinse din urmă.

— O ascunzi foarte bine în spatele seriozităţii.

— Fie asta, fie pur şi simplu tu eşti cea care scoate ce-i mai rău din mine, şopti el.

Abby încă râdea când intrară umăr la umăr în salon.

Capitolul 23

Un servitor înţelept evită să se implice în relaţiile familiale ale angajatorului lui.

Sugestii pentru un servitor stoic

Încântarea lui Abby se disipă când o văzu pe Evelina plimbându-se agitată prin salon şi frământând batista din mâini cu gesturi mult prea agitate pentru firea ei temperată.

— Slavă Domnului că eşti aici, milord! exclamă Evelina. Trebuie să mă ajuţi.

— Sigur, zise Spencer pe un ton menit să o liniştească în timp ce plecă de lângă Abby ca să o ia pe Evelina de mână. Ce trebuie să fac?

— Trebuie să vorbesc imediat cu Nathaniel.

Postura rigidă a lui Spencer era singurul lucru care îi trăda agitaţia.

— De ce?

Evelina ezită şi îşi mută privirea neliniştită spre locul unde stătea Abby. Într-un final, ridică din umeri şi spuse:

— Sunt însărcinată cu copilul lui. Şi, dacă nu se întoarce să ne căsătorim mai repede, o să-şi dea toată lumea seama de ce am făcut. Mama nu o să mă ierte niciodată, iar surorile mele nu vor mai avea un viitor.

Izbucni în plâns.

Pe chipul lui Spencer apăru o umbră de disperare când se înclină să o ia în braţe.

— Hai, hai, nu te panica. O să fie bine.

Biata Evelina. Cum să fie bine când nu ştiau unde era Nat?

— În câte luni eşti? se interesă Spencer.

— Păi... am fost... împreună o singură dată, când s-a

întors din America… cred că… nici două luni, reuşi ea să îngaime printre suspinele cu sughiţuri. Îşi ridică ochii spre Spencer şi hohoti spre el. Trebuie să mi-l aduci imediat înapoi!

Spencer îi aruncă lui Abby o privire întrebătoare, dar nici ea nu ştia ce era de făcut sau de zis. Evelina credea că Nat era în Essex.

— Ul… ultima mea scrisoare pentru el, continuă Evelina după ce-şi mai potoli plânsetele, cea trimisă la Wales, în care îi spuneam despre copil, mi-a fost returnată în căsuţa poştală în după-amiaza aceasta. Acum nu mai ştiu cum să dau de el şi…

— Wales? Spencer miji ochii. Îi dădu drumul şi făcu un pas în spate, ca să se uite bine la ea. De ce i-ai scris în Wales dacă el se recuperează în Essex?

Evelina se coloră în obraji şi-şi coborî privirea.

— Eu… ăăă… ştii… ştiam că nu e în Essex. Pentru că a venit să mă viziteze înainte să plece din oraş în seara dineului tău.

— Poftim? tună Spencer. Şi nu mi-ai spus?

— Te rog, nu te supăra, îl imploră Evelina. M-a pus să-i promit că nu spun nimic; mi-a zis că îi voi da toate planurile peste cap.

— Ce planuri? urlă Spencer. De a te abandona şi umili în public în timp ce el o şterge să cheltuiască zestrea lui Abby?

— Sigur că nu! Evelina se duse să se aşeze pe canapea, trăgându-şi nasul. Planurile pentru tine. Şi pentru Abby.

Pe bună dreptate curioasă, Abby se aşeză lângă Evelina.

— La ce te referi?

Evelina nu îndrăzni să întâlnească privirea furioasă a lui Spencer. Preferă să o fixeze pe Abby cu o privire rugătoare.

— A vrut ca Spencer să se însoare cu tine, aşa că asta a şi făcut. După aceea a fugit, ca să se asigure că Spencer nu distruge tot ce a făcut el.

— A fugit pentru că a furat zestrea lui Abby, interveni Spencer.

Evelina scuturã cu vehemenţă din cap.

— A spus că i-a luat zestrea doar ca să se asigure că vine aici după bani. Şi pentru afacerea tatălui ei.

— Şi ai crezut tâmpenia asta? Spencer se duse spre divan, iar vocea îi trăda nervozitatea: Hai, Evelina, îl cunoşti şi tu pe Nat. Cum crezi că ar putea rezista în faţa unei sume atât de mari?

Pe chipul ei se aşternu o expresie de încăpăţânare dârză.

— Nu de aceea i-a luat. Jur. Nathaniel a făcut-o pentru tine, pentru că te iubeşte. Era conştient de faptul că nu te-ai însura niciodată ştiind că nu poţi face copii…

Se opri brusc ruşinată.

Spencer rămase locului, alb la faţă.

— Ştia?

Ea încuviinţă.

— A spus că i-ai zis în America, când v-aţi îmbătat.

Clătinându-se de parcă primise o lovitură în piept, Spencer se prăbuşi în fotoliul din faţa lor.

— Dumnezeule… am băut aşa mult în noaptea aia… nici măcar nu-mi aduc aminte… Se uită la Evelina. De aceea a brodit chestia cu însuratul şi a adus-o pe Abby aici?

— Nathaniel s-a gândit că nu e normal să nu te însori doar pentru că unii doctori şi-au exprimat o opinie.

Grozăvia planului lui Nathaniel o înfurie la culme pe Abby.

— Şi-atunci ce-a făcut, a ales-o pe prima femeia care i s-a părut a se potrivi? Prima pe care a putut să o manipuleze? Fără să-i pese măcar că Spencer nu o voia?

— Nu! Evelina îi aruncă lui Abby o privire prin care

încerca să-şi ceară scuze. Nu a fost aşa. Ştia că Spencer te dorea. A spus că Spencer vorbea despre tine, chiar i-a zis că se însoară cu tine. Se uită spre Spencer. E adevărat, nu-i aşa?

Privirea lui Spencer se întoarse cu căldură şi tandreţe către Abby.

— Da. Înainte să mă-mbăt prea tare şi să mai ştiu ce vorbesc, îmi aduc aminte că am zis de Abby. Nat a sugerat să o fac amanta mea. I-am spus că merită să fie luată de nevastă.

Abby îi aruncă un zâmbet timid. Se gândise să o ia de soţie încă de pe atunci? Când îi spusese că o dorise din clipa în care se întâlniseră, crezuse doar că voise să prezinte trecutul într-o lumină mai îmbietoare. Sau poate nu.

Evelina îl privea cu disperare pe Spencer.

— Înţelegi? Nathaniel era sigur că o doreşti, aşa că a făcut totul ca să ţi-o aducă.

Mutându-şi privirea înapoi la Evelina, Spencer pufni în râs.

— Ca să mi-o aducă? Ca şi cum... ca şi cum mi-a cumpărat un cal? Doamne, Dumnezeule, Evelina, e nebunie curată. Dar Abby? De unde ştia că şi ea mă voia pe mine?

— Păi, nu s-a măritat cu tine?

— Pentru că a crezut că o voiam.

— Şi pentru că alternativele nu erau prea plăcute. A făcut-o şi pentru ea, să ştii.

Spencer pufni.

— Sigur. I-a înşelat pe ea şi pe tatăl ei, a falsificat acte, m-a păcălit şi pe mine, după care te-a lăsat şi pe tine singură, toate din bunătatea sufletului lui. Ca să-şi ajute bietul frate să se însoare. Scutură din cap. Nu cred aşa ceva. A vrut să pună mâna pe compania Mercer şi avea nevoie de capital ca să o readucă la viaţă, aşa că a pus la cale planul ăsta nebun cu căsătoria la distanţă.

— Nathaniel nu ar…

— Poate că amândoi aveţi dreptate, interveni Abby, deşi îi înţelegea frustrarea de a fi trădat. Este foarte posibil ca Nathaniel să fi fost tentat de zestre şi de companie, dar, dacă ar fi vrut doar asta, ar fi luat banii şi m-ar fi lăsat în America. Nu mi-ar fi plătit biletele până aici ca să vin să-l dau de gol. Şi sigur ştia că nu mi-aş fi permis financiar o asemenea excursie.

Asta îl făcu pe Spencer să cadă pe gânduri. Se aplecă spre Evelina şi o studie cu o privire pătrunzătoare.

— Ce alt motiv a mai avut ca să-i pese dacă mă însor sau nu?

— Ai început să vorbeşti despre el ca despre următorul moştenitor şi s-a panicat. Îl ştii pe Nathaniel cum e. Nu vrea să aibă responsabilitatea unei moşii şi a unui titlu. Vrea doar o porţie confortabilă pentru noi şi copiii noştri, atât şi nimic mai mult. Sunt sigură că îţi va înapoia absolut toată zestrea când se întoarce. Nu are nevoie de banii aceia.

— Şi de ce s-a dus în Wales? insistă Spencer.

Abby se întrebă ce legătură avea Wales cu toate astea.

— Nu-nu ştiu, se bâlbâi Evelina. Cred că nu avea unde să se ducă în altă parte, aşa că a mers în vizită la nişte prieteni. De obicei îmi scria să-mi spună unde urma să se ducă, însă nu şi de data asta. În săptămâna de dinainte de Wales a fost în…

— York?

— Da. De unde ştiai? întrebă ea mirată.

— Detectivii mei au descoperit că s-a înţeles cu trei oameni de afaceri cu câteva săptămâni înainte de dineu. Nu am nicio îndoială că deja s-a folosit de zestrea lui Abby. Unul dintre ei era din York, unul din Wales, iar al treilea din Bristol. Din nefericire, când oamenii mei au ajuns în York, Nat plecase deja. Şi le-a scăpat şi din Wales.

Evelina se albi toată, pusă în faţa dovezii evidente a perfidiei logodnicului ei. Apoi pe chip îi apăru o expresie încrâncenată.

— Nu mai contează ce face acum. Dacă ai dreptate, atunci oamenii tăi îl vor aştepta în Bristol. O să-l aducă înapoi, şi apoi o să-l poţi întreba de ce-a făcut ce-a făcut.

Spencer păli şi sări în picioare.

— Din nefericire, nu îl aşteaptă nimeni în Bristol. Nu-l *mai* aşteaptă.

— Cum adică? întrebă Evelina, iar Abby se înfioră.

— Acum două nopţi, le-am transmis un mesaj oamenilor mei prin care le-am ordonat să se întoarcă în Londra.

Chiar în noaptea în care făcuseră dragoste. Abby simţi un bolovan în stomac.

— De ce?

O scrută cu o privire sfidătoare.

— Tu de ce crezi?

Atunci îşi dădu seama. Pentru că, dacă se decidea să nu rămână, tot nu putea pleca până nu apărea Nat. Şi de unde să apară Nat dacă oamenii lui Spencer nu-l mai căutau?

Zău aşa, prefăcut, perfid… Nu se mulţumise să-i influenţeze decizia încercând să o seducă. Nu, Spencer nu lăsa nimic la voia întâmplării – şi cu siguranţă nimic ce avea legătură cu ea.

Simţi că o podideşte plânsul, dar îşi ţinu în frâu lacrimile. După toate cuvintele lui dulci de dragoste din sufragerie, după tot ce-i spusese doamna Graham, chiar se amăgise singură că ar putea avea un viitor alături de el.

Dar, cu toate acestea, nu spusese nimic care să indice că se răzgândise în legătură cu viitorul lor. Nu era un semn bun nici că îi trimisese acasă pe poliţişti, chiar dacă o făcuse cu doar două zile în urmă. Şi dacă declaraţia lui de dragoste fusese o altă strategie de-a lui de-a o face să

rămână?

Era blestemată să fie pentru totdeauna cea-care-poate-deveni-oricând-Dora-lui? Dacă rămânea, avea să-şi petreacă fiece zi anticipându-i plecarea, până când propriile temeri şi suspiciuni aveau să-i otrăvească dragostea pentru ea?

Toate aceste incertitudini îi căzură ca un bolovan în inimă. Trebuia să ştie dacă în continuare credea că mariajul lor era unul temporar.

— Lord Ravenswood? zise Evelina, aducându-i pe amândoi cu picioarele la realitatea în care ea era însărcinată. Nu poţi să-ţi trimiţi oamenii la Bristol din nou? Cumva trebuie să îl aduci pe Nathaniel acasă.

— Da, sigur că trebuie. Spencer părea uşurat că se putea concentra şi la altceva în afară de Abby. Dar, de vreme ce oamenii mei nu au avut mare succes până acum, nu vreau să risc să-l rateze iarăşi. De îndată ce pleacă din Bristol, nu mai putem şti unde se duce. Aşa că pornesc personal după el.

— Nu poţi face asta, zise cu răceală Abby. Petrecerea la care regele ţi-a solicitat prezenţa este peste două zile, ai uitat?

— Nu contează. Regelui îi pasă oricum mai mult de prezenţa ta decât de a mea. O să încerc să mă întorc până atunci, dar, dacă nu, du-te fără mine. Blakely şi Clara te vor însoţi.

Spencer se apropie de divan şi îngenunche în faţa Evelinei, care părea în continuare tulburată.

— Nu-ţi face griji, păpuşică, o să-l găsesc. Du-te acasă şi nu te mai agita atât. Du-te şi odihneşte-te. O strânse de bărbie. Copilul ăsta s-ar putea să fie singurul meu moştenitor, aşa că nu ne putem asuma riscul să se nască în afara căsătoriei.

— Bine, murmură sărmana de ea.

„Singurul meu moştenitor.” Abby simţi o strângere de

inimă. Dacă refuza să adopte copii, da, putea fi singurul.

Sau poate în Anglia exista vreo lege care să interzică adoptarea unui moştenitor? Se agăţă cu disperare de această posibilă explicaţie.

Spencer se ridică, apoi o ajută şi pe Evelina.

— Cum ai venit până aici?

— Am… am luat o birjă.

— O să te conduc eu acasă, că tot plec din oraş. Se uită spre Abby, iar maxilarul i se încleştă când îi întâlni privirea. Evelina, vrei, te rog, să te duci să-i spui lui McFee să se îngrijească de trăsură? Vin şi eu cât pot de repede.

Evelina încuviinţă scurt din cap şi ieşi. Abby se ridică să îl confrunte.

— De ce ar fi copilul Evelinei singurul tău moştenitor?

— Ştii de ce. Nu pot avea copii.

— Şi nu vrei să adopţi?

Se încordă tot.

— Am mai discutat despre asta, Abby…

— Da. Şi văd că nu s-a schimbat nimic. Mare prostie din partea ei să creadă că se putea schimba ceva. Este a nu ştiu câta oară când ai manipulat tot ce ai putut ca să fie ca tine, ignorându-mi toate dorinţele. Mare păcat că Evelina ţi-a dat toate planurile peste cap. Dar sunt sigură că deja ai început să urzeşti un alt plan pentru a mă reţine împotriva voinţei mele.

— Împotriva voinţei tale? repetă el. Doar nu o să laşi o singură greşeală…

— Sigur. Genul ăsta de femeie sunt, nu? O tâmpită frivolă care o s-o şteargă cu prima ocazie dacă nu iei măsuri pentru a o forţa să stea. Cel puţin pentru o vreme. Până când lipsa mea completă de caracter mă va face să fug cu vreun conte italian…

— Ştii prea bine că nu aşa te consider. Te iubesc.

Cuvintele lui izvorâte din inimă o făcură să ezite. Aşteptase prea mult să îl audă spunându-le, iar astăzi se

întâmplase în sfârşit. Aşa că de ce nu i se arunca în braţe? În urmă cu câteva săptămâni, ar fi fost fericită să fie măritată cu el chiar dacă nu se iubeau, fericită să aibă o şansă cât de mică să fie a lui. Iar acum, când ştia că o iubea, ar fi trebuit să se grăbească să accepte orice condiţii ridica el. Şi atunci, de ce nu o făcea?

Pentru că acum lucrurile stăteau altfel. Cu câteva săptămâni în urmă îl privea aproape ca pe un zeu. În ciuda tuturor proclamaţiilor pe care le făcuse despre democraţie şi egalitate, în inima ei credea în continuare că Spencer merita orice sacrificiu. Dar nu se gândise că şi ea merita ceva. Acum pricepuse că el era doar un om, nici mai bun şi nici mai rău decât ea. Da, el merita să aibă parte de dragoste şi de o viaţă împlinită, dar la fel şi ea. Iar dacă, în încăpăţânarea şi aroganţa lui enervante, el încă nu îşi dădea seama că trebuia să îi ofere mai mult de un aranjament temporar, atunci mariajul lor era sortit pierii de la bun început.

Aşa că rămase tare pe poziţii.

— O iubeşti doar pe Abby care te adoră şi se sacrifică pentru tine şi ar face orice să fie cu tine. Pe Abby care se aşteaptă la aceleaşi lucruri din partea ta nu o iubeşti.

El se încruntă.

— Iar tu nu îl iubeşti pe bărbatul care nu-ţi poate oferi copii.

— Oh, ba da. Nu-mi pasă dacă îmi faci sau nu copii. Mă deranjează că nu vrei să iei în consideraţie şi alte opţiuni. Dorinţele mele nu contează. Tu decizi că trebuie să avem un mariaj temporar şi să nu adoptăm copii, iar eu trebuie să mă supun.

— Aşa e cel mai bine…

— Pentru tine, da. Aşa nu va trebui să rişti nimic şi să îţi încredinţezi soarta în mâinile mele, o femeie nestatornică. Ei bine, Spencer, am o surpriză pentru tine. Nu o să rămân într-un mariaj în care tu refuzi să ai

încredere în mine, în care nu eşti dispus să-ţi asumi nişte riscuri în privinţa mea. Trase aer în piept, apoi rosti singurele cuvinte pe care trebuia să i le spună: O să aştept până se termină sesiunea parlamentară, dar după aceea vreau să plec acasă.

Pe chipul lui se întipări o expresie de şoc.

— Mă părăseşti? Îi cercetă ochii cu o privire din ce în ce mai rece. Sigur. Râsul lui sumbru îi spulberă inima. Ciudat, nu? Faci exact ce am prezis că o să faci. Dar cred că e mai bine acum decât mai târziu.

După această concluzie crudă, plecă.

Simţindu-şi inima zbârcindu-i-se în pieptul chinuit, Abby se prăbuşi pe divan. Fusese nebună să-şi închipuie că putea avea vreodată încredere în ea. Aşteptase ca ea să îl abandoneze din clipa în care se cunoscuseră, şi, indiferent de cât de mult îl iubea, nimic nu îl putea face să se răzgândească.

Avusese dreptate – probabil era mai bine că se despărţeau acum, nu mai târziu. Aşa că de ce o durea atât de mult?

Capitolul 24

Servitorul trebuie să evite să bârfească despre aventurile angajatorului, cu excepţia cazurilor în care consideră că este necesar pentru asigurarea fericirii acestuia.

Sugestii pentru un servitor stoic

Pentru Spencer, următoarele ore se scurseră ca prin ceaţă. După ce o lăsase acasă pe Evelina, dăduse de urma detectivilor care de-abia se întorseseră. Îi spuseseră tot ce ştiau şi îi înmânaseră rapoarte scrise. Apoi se dusese la

familia Blakely, le spusese cât de mult îşi permisese, apoi le ceruse să o însoţească pe Abby la petrecere. Trecuse de zece când Spencer ieşise din Londra.

Iar acum stătea în trăsură şi îşi freca ochii înceţoşaţi ca să poată citi rapoartele la lumina slabă a felinarelor trăsurii. Nu conţineau multe informaţii utile – când oamenii lui plecaseră din Bristol, Nat nu ajunsese încă acolo. Dar asta era de aşteptat, ţinând cont de datele corespondenţei cu Evelina şi de plecarea lui Nat din Wales.

Una dintre informaţiile care îi erau de folos se referea la Sir Horace Peabody, omul cu care se presupunea că urma să se întâlnească Nat, care se afla la proprietatea lui din împrejurimile Bristolului. Cu puţin noroc, Spencer putea ajunge acolo la o diferenţă de doar o zi sau două după fratele lui.

Slavă Domnului! Evelina avusese dreptate într-o privinţă – Nat trebuia adus înapoi în Londra de îndată şi forţat să îşi asume responsabilităţile. Şi, în afară de asta, Spencer de-abia aştepta să pună mâna pe fratele lui. Să-l strângă de gât era o pedeapsă prea blândă pentru faptul că îi distrusese viaţa cu toate maşinaţiunile lui aberante.

Aruncă rapoartele, stinse felinarul şi se sprijini de spătarul banchetei. Trebuia să doarmă acum, cât mai putea. Călătoreau pe timpul nopţii şi probabil aveau să ajungă la Bristol în seara zilei următoare, şi avea nevoie de toată vigoarea pentru confruntarea cu Nat.

Închise ochii, ceea ce se dovedi o mare greşeală. Nemaiavând rapoartele care să îi distragă atenţia, era liber să se gândească la Abby, să şi-o imagineze în toate ipostazele.

Abby stând în poala lui, roşie în obraji şi satisfăcută. Abby aruncându-i o privire înţelegătoare pe deasupra capului Evelinei. Abby cu o expresie de om trădat.

Înjură şi se îndreptă de spate ca să se uite pe fereastră în noaptea luminată de lună. S-o ia naiba pe

femeia aia afurisită! De ce trebuia să-l bântuie în halul ăsta?

Pentru că o dorea. În ciuda a tot ce se întâmplase, o voia. Fusese extrem de aproape să o convingă să rămână. Câteva zile, câteva incidente ca acela din sufragerie, iar Abby ar fi fost a lui. Dar nu, trebuise să distrugă tot spunându-i despre chemarea în oraş a poliţiştilor.

De ce nu minţise? De ce nu pretinsese că voise să se ducă la Bristol să se alăture oamenilor lui? Asta ar fi făcut Spencer şeful spionajului.

Dar Spencer soţul era prea vrăjit ca să mai poată gândi logic. Spencer soţul căpătase obiceiul enervant de a-i spune adevărul soţiei sale. Chiar dacă ştia ce s-ar putea întâmpla.

În acelaşi timp, chiar îşi exprimase cu sinceritate părerea – era foarte bine că se sfârşise acum. În felul acesta, nu mai avea să se obişnuiască să o ştie în patul lui, să se trezească în fiecare dimineaţă cu ea în braţe, să râdă împreună de păcatele minore ale societăţii.

Să o iubească.

„O iubeşti doar pe Abby care te adoră şi se sacrifică pentru tine şi ar face orice să fie cu tine. Pe Abby care se aşteaptă la aceleaşi lucruri din partea ta nu o iubeşti.”

Ce tâmpenie! Doar pentru că făcuse nişte manevre menite a o păstra? Simplul fapt că luase asemenea măsuri extreme ar fi trebuit să-i arate cât de mult o iubea.

„Nathaniel a făcut asta pentru tine, pentru că te iubeşte.”

Afirmaţia Evelinei îl făcu pe Spencer să se încrunte. Acţiunile sale se deosebeau de ale lui Nat. Nat nu ţinuse cont de dorinţele lui Spencer…

„Este a nu ştiu câta oară când ai manipulat tot ce-ai putut ca să fie ca tine, ignorându-mi toate dorinţele. Gemu. Fir-ar să fie! Da, poate Abby avea dreptate – nu ţinuse cont de dorinţele ei. Dar ce-ar fi vrut să facă dacă dorinţele ei

erau atât de aberante şi prost gândite…

„Nathaniel s-a gândit că nu e normal să nu te însori doar pentru că unii doctori şi-au exprimat o opinie.”

Nebunie curată. El nu era la fel de înfumurat şi de nechibzuit ca fratele lui. Se simţi revoltat până în străfundul inimii în faţa unei asemenea supoziţii.

Bine, poate chiar fusese înfumurat când luase acele măsuri pentru a o păstra pe Abby. Dar hotărârea lui de a-şi menţine decizia privind celelalte aspecte se dovedise întemeiată – i-o dovedise chiar ea. Că doar de-abia aşteptase să-l părăsească. Dacă aşa de puţin îi trebuia ca să se îndepărteze de el, era mai bine să sufere acum decât mai târziu, când ar fi fost şi mai îndrăgostit de ea.

De ce să stea toată viaţa în tensiune şi să-şi facă griji că vreuna dintre acţiunile lui pripite ar putea-o goni în orice clipă? Ce fel de bucurie să mai găsească într-un mariaj în care trebuia să acţioneze mereu cu prudenţă, în care nu se putea pur şi simplu relaxa, conştient de faptul că ea niciodată nu…

Încremeni. Că ea nu l-ar părăsi niciodată.

Fir-ar să fie, fir-ar a dracului de treabă! Exact asta încercase şi ea să-i spună. Că, dacă se aruncau într-o căsnicie fără să i se dedice în totalitate, atunci aveau să fie prea prudenţi pentru a mai fi sinceri, prea temători pentru a se mai simţi în siguranţă… prea neîncrezători pentru a risca totul de dragul fericirii.

Îşi trânti capul de spătarul banchetei. Ea avusese dreptate.

Avusese tot timpul dreptate. Un mariaj în care niciunul dintre parteneri nu credea pe deplin nu putea aduce o fericire de durată.

Aşa că, dacă voia cu adevărat să o păstreze, trebuia să facă întocmai ce îi ceruse – să renunţe la nevoia de a controla deznodământul şi să se încreadă pur şi simplu în ea. Să aibă încredere că nu avea să-l părăsească şi că urma

să fie mulţumită de mariajul lor fără copii.

Scutură din cap. Nu, trebuia să îi acorde şi mai multă încredere. Trebuia să aibă încredere că avea să rămână alături de nişte copii cărora nu le dădea ea naştere. Pentru că îi dăduse clar de înţeles că îşi dorea copii.

Mintea îi fu asaltată brusc de o amintire clară. Abby cu Lydia în braţe. O singură privire îi aruncase, dar fusese de-ajuns ca să se convingă de afecţiunea cu care se uita la copil. Cu câtă afecţiune s-ar fi uitat la un bebeluş pe care l-ar fi legănat încă din pruncie, un bebeluş adus de ei amândoi în casă, un bebeluş pe care l-ar fi îngrijit şi l-ar fi învăţat ea însăşi? Şi el l-ar putea învăţa şi l-ar putea îngriji.

Senzaţia de dor îl acapară cu o asemenea forţă, încât nu îi mai putu rezista. În faţa lui se căsca o prăpastie. Putea sări împreună cu ea. Sau putea sta ca un laş să se uite la ea cum sărea singură, după care să plece în partea opusă.

Refuza să fie un laş.

După ce luă această decizie, se simţi dintr-odată împăcat cu el însuşi şi se întrebă de ce se încrâncenase într-atât până acum.

Fusese un prost. Soţia lui îi oferise mult mai mult decât aşteptase el vreodată de la viaţă, iar el fusese la un pas de-a refuza totul.

Slavă Domnului că Abby se încăpăţânase într-atât!

Primul lui impuls fu să întoarcă trăsura şi să gonească înapoi în Londra ca să-i spună totul, înainte ca Abby să-şi ridice un zid în jurul inimii. Din nefericire, nu era o opţiune înţeleaptă. Evelina avea nevoie de Nat acum, iar Spencer nu voia să rişte să-l lase pe netrebnic să scape.

Dar, de îndată ce se întorcea în Londra şi îşi lua soţia în braţe…

Doar gândul acesta îl linişti îndeajuns cât să poată adormi.

Restul călătoriei se scurse într-o nebuloasă. Noaptea se transformă în dimineaţă, apoi în după-amiază, iar între

timp mâncă, bău, îşi făcu nevoile, dar cel mai mult dormi. Şi visă la Abby. La viitorul lor. La băieţi neastâmpăraţi care o trăgeau de fustă ca să le dea îngheţată şi la fetiţe bucălate care îşi adorau tatăl…

Se trezi din moţăială şi constată că soarele asfinţise din nou, dar se simţi uşurat să constate că era aproape de Bristol. Voia să-l prindă pe Nat şi să termine cu asta, ca să se poată întoarce acasă la Abby.

La soţia lui.

Cu acest gând în minte, porni să-şi caute fratele. Din fericire, proprietatea lui Sir Horace era bine cunoscută în oraş. Ce era şi mai important, hangiul care îl îndrumă pe Spencer îi confirmă că domnul din Londra vizitase deja de două ori moşia Peabody. Mai mult, hangiul afirmase că omul mergea acolo în fiecare seară.

Spencer aproape jubila. Mai era un pic şi se termina.

Apoi, când ajunse la proprietatea Peabody, se întâmplă un lucru ciudat. Majordomul nu păru surprins să-l vadă, ba chiar îi spuse că „domnul” îl aşteptase la cină, care din păcate acum se încheiase. Deşi curios să afle cine l-ar fi putut aştepta şi de ce, Spencer se mulţumi să-l urmeze pe servitor spre biroul lui Sir Horace, unde domnii „beau vin de porto şi fumează trabuc”.

După ce prezenţa lui fu anunţată şi intră în cameră, se lămuri pe dată în două privinţe. În primul rând, Nat era „gentlemanul din Londra”. În al doilea rând, Sir Horace chiar îl aşteptase la cină pe vicontele Ravenswood.

— Victorie! Ai reuşit în cele din urmă, spuse jovialul Sir Horace, pe care Spencer nu-l mai văzuse în viaţa lui.

Nat însă arăta de parcă văzuse o fantomă.

— Spencer? Ce Dumnezeu… Reuşi să se stăpânească. Da, este minunat că ai venit la timp.

Se întâmpla ceva ciudat, iar Spencer avea senzaţia neplăcută că nu avea să-i placă.

— La timp pentru ce?

— Pentru a semna actele, firește, interveni Sir Horace în vreme ce turna încă un pahar de vin, pentru Spencer, probabil. Te-am așteptat până după cină, în speranța că vei sosi, chiar dacă fratele tău mi-a arătat documentele care îi conferă autoritatea de a încheia afacerea. A spus că se teme că s-ar putea să nu vii să semnezi hârtiile și să primești actul de vânzare, dar sunt foarte încântat că ai ajuns în cele din urmă.

Așadar, parșivul de frate-său o comisese din nou, nu?

— Vă asigur că plăcerea mea este cu mult mai mare, zise Spencer sec și își plimbă privirea plictisită asupra lui Nat. Bine măcar că avea decența să pară plin de remușcări. Vă rog să-mi aduceți aminte încă o dată ce anume cumpăr.

Sir Horace se încruntă, iar Nat râse nervos.

— Nu-l băgați în seamă pe fratele meu. Uneori apreciază o glumă bună. Îi aruncă lui Spencer o privire rugătoare. Fabrica de sticle, Spencer, nu mai știi?

— Fabrica de sticle, repetă Spencer. Pentru asta îi furase zestrea lui Abby? Ce naiba voia Nat să facă cu o fabrică de sticle? Și de ce s-o cumpere în numele lui Spencer?

— Da, se grăbi Nat să precizeze. Pentru a produce sticle albastre de Bristol, pentru hidromel. Drept cadou pentru soția ta.

Spencer mijii ochii spre el.

— Sigur. Am uitat. Îi aruncă lui Sir Horace un zâmbet calm. Din nefericire, m-am răzgândit cu privire la această achiziție. Dacă sunteți atât de bun să returnați fondurile pe care fratele meu vi le-a achitat până acum…

Sir Horace se ridică, iar nasul lui borcănat se înroși.

— Încă nu mi-a dat niciun ban, nu am încheiat tranzacția. Dar asta, milord, nu este deloc normal. Cer o explicație pentru faptul că ți-ai trimis fratele să-mi cumpere fabrica de sticle, ca acum să te retragi fără niciun motiv. Zău așa, am petrecut jumătate de zi ieri ca să-i arăt fabrica.

Apoi vii, pocneşti din degete şi te aştepţi să ştergem totul cu buretele?

— Sunt banii mei, nu-i aşa? zise Spencer tărăgănat. Şi, până apuc să semnez toate hârtiile, am dreptul să mă răzgândesc. Ceea ce am şi făcut.

— Sir Horace, dacă aţi putea să-mi acordaţi o clipă să vorbesc în privat cu fratele meu… începu Nat.

— Nu e nevoie. Spencer se întinse să-l apuce pe Nat de braţ. Hai, Nathaniel. Ai o întâlnire în Londra la care ai întârziat deja două luni.

— Poftim? întrebă Nat în timp ce Spencer îl trase spre uşă.

— Eu zic aşa, amice, strigă Sir Horace după ei. Eşti sigur că nu vrei să dai o tură pe la fabrică înainte de a te răzgândi? Am putea face o plimbare de dimineaţă…

— Sunt sigur.

Acestea fură ultimele cuvinte ale lui Spencer înainte de a-şi trage fratele pe uşă afară, apoi pe holul spre ieşire.

— Dă-mi drumul, nebunule, şuieră Nat. Pot să merg şi singur.

— Exact asta mă îngrijorează, zise Spencer, care nici măcar nu se opri. Mă tem să nu cumva să o iei în direcţia greşită.

Majordomul tresări când îi văzu în holul de la intrare, dar sări imediat să le deschidă uşa. Câteva secunde mai târziu, Spencer şi Nat erau deja în trăsură.

De îndată ce porniră la drum, Nat explodă:

— Tu ai vreo idee cât mi-a luat să pun toate astea cap la cap? La câte fabrici de sticle am fost ca să o aleg pe asta? Iar Peabody mi-o vindea pe nimic, doar pentru patru mii şapte sute de lire.

— Din banii lui Abby, se răsti Spencer.

— Nu-s banii ei. Ai tăi! Zestrea îi aparţine soţului.

Spencer pufni.

— Ciudat, pentru că soţul n-a văzut niciun sfanţ.

Nat se crispă. Băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote pe care i-l aruncă lui Spencer.

— Uite. Asta voiam să-i dau lui Sir Horace.

Îi numără, surprins să constate că într-adevăr erau patru mii şapte sute de lire, cu doar trei sute mai puţini decât zestrea iniţială de cinci mii a lui Abby. Trei sute nu aveau cum să fi acoperit cheltuielile lui Nat şi biletele lui Abby către Anglia.

Doar dacă nu cumva…

— Credeam că zestrea ei era în monede de aur.

— Le-am schimbat în America înainte să plec. Nu-s chiar atât de idiot să călătoresc spre Anglia cu cinci mii de lire în monede de aur în buzunare. Mările şi oceanele sunt pline de piraţi, pentru numele lui Dumnezeu.

Spencer rămase cu gura căscată.

— Deci tu chiar cumpărai fabrica aia pentru mine? Sau pentru Abby?

Nat ridică din umeri.

— Adevărul este că, atunci când am plecat din America, speram că tatăl ei avea să apuce să trăiască mai mult. Iar când ar fi venit aici, ar fi găsit fabrica gata cumpărată şi afacerea ei pusă pe picioare aici, toate frumos aranjate şi puse la punct, astfel încât să n-aibă nicio tragere de inimă să o vândă. Şi ar fi stat aici să mă ajute să pun lucrurile pe roate, iar tu ai fi fost mereu în preajma ei, şi mai era şi chestiunea cu mariajul…

— Şi poate că eu şi Abby ne-am fi gândit că mai bine lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

— Sau ai fi făcut ceva nobil, ca de exemplu să insişti să menţii căsătoria de dragul ei, iar ea ar fi acceptat. Nat îşi fixă privirea asupra fratelui său. Femeia asta era pe jumătate îndrăgostită de tine înainte de a veni din America aici. Şi-a petrecut aproape fiecare zi după ce ai plecat cu gândul la tine. Aşa am ştiut că planul meu va funcţiona. Te dorea, iar tu o doreai. Am ştiut că nu o s-o laşi să mai plece

dacă vine aici.

Spencer scuturã din cap, nevenindu-i sã creadă îndrăzneala fratelui său.

— Singurul motiv pentru care iniţial nu am lăsat-o să plece a fost că tu lipseai şi nu puteam risca un scandal. Aşa că planul tău original ar fi eşuat lamentabil. Dacă venea la mine conform planului tău şi mi-ai fi spus că i-ai cheltuit zestrea pe fabrici de sticle, aş fi vândut în pierdere fabrica, i-aş fi dat banii şi ţi-aş fi oprit din alocaţie ca să mi-i recuperez.

— Şi ai fi lăsat-o să se întoarcă singură în America? pufni Nat. Ar fi trebuit să mergi şi tu cu ea acolo, ca să anulaţi mariajul. Şi ştii şi tu cum sunt călătoriile astea lungi pe vapoare... Nat îşi înălţă sfidător bărbia. V-aţi plăcut reciproc, iar eu am văzut asta. Aveaţi nevoie doar de un pretext ca să fiţi împreună o vreme, până vă dădeaţi şi voi seama de asta.

— Iar acest pretext a presupus să mă căsătoreşti fără să îmi spui.

— Dacă ţi-aş fi spus, nu te-ai mai fi însurat. Şi ştii şi tu că asta voiai. Nat se încruntă. Eu sigur am vrut. Că doar nu era să te las să mă faci moştenitorul tuturor moşiilor ălora blestemate ale familiei Ravenswood şi al tuturor titlurilor ălora infernale. Nu mi se potriveşte deloc această poziţie, aşa cum probabil ţi-ai dat prea bine seama până acum.

Spencer deschise gura, dar o închise la loc. Cu o zi în urmă, ar fi explodat în faţa obişnuinţei fratelui lui de a-şi privi acţiunile doar din punctul lui de vedere. Astăzi lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Aşa că te-ai hotărât să iei taurul de coarne.

Tonul lui calm îl mai linişti pe Nat. Tânărul îl privi cu precauţie.

— Cineva trebuia s-o facă şi pe-asta. Era clar că tu nu aveai de gând.

— Şi ştiai cu exactitate ce e bine pentru mine, ce

anume puteam să fac şi ce trebuia să fac.

Nat îi arunca priviri temătoare.

— Ei bine… n-aş zice chiar aşa…

— De ce nu? Eu aşa fac de fiecare dată când iau decizii pentru tine. Se lăsă pe spate pe spătarul banchetei şi îl fixă cu o privire întunecată pe Nat. Mă bucur că îmi calci atât de îndeaproape pe urme. Dar, de vreme ce eu am mai multă experienţă în a încerca să controlez vieţile oamenilor fără să îi consult, permite-mi să-ţi dau un mic sfat. Mai întâi, nu încerca niciodată să controlezi mai mult de o viaţă odată. Este o treabă complicată şi rişti ca fiecare să-şi ia soarta în mâini şi să-ţi distrugă planurile concepute cu mare minuţiozitate.

Nat se lăsă şi el pe spătar şi îşi încrucişă posac braţele peste piept.

— Dacă încerci să-mi spui că de fapt schema mea nu a funcţionat, nu te cred. Evelina m-a ţinut la curent cu situaţia dintre voi.

— Ah, Evelina. Prima persoană care nu a acţionat conform planului tău. Hai să vorbim despre logodnica ta şi despre scrisorile ei. Ultima i-a fost returnată din Wales, iar ea nu a avut o nouă adresă unde s-o trimită pe următoarea.

Nat se înroşi.

— Scrisoarea e în drum spre ea. N-am avut timp să i-o trimit din Wales. Mă grăbeam prea tare, încercând să scap de nişte ticăloşi care mă urmăreau – bănuiesc că tu i-ai trimis. Se încruntă. Am crezut că am scăpat de ei. Cum de m-ai găsit?

— Oh, detectivii mei au aflat tot despre contactele tale de afaceri. Iar când Evelina a venit ieri-seară la mine, disperată să te găsească…

— Disperată? întrebă el surprins. De ce? Ce s-a întâmplat? Spencer îi aruncă o privire fioroasă.

— Întreabă-te ce-ai făcut acum două luni, atunci când ar fi trebuit să-ţi ţii scula în pantaloni, şi vei şti răspunsul la

această întrebare.

Nat tresări, apoi se holbă la el.

— Evelina? E… e…

— Însărcinată. Felicitări!

— Dumnezeule, zise Nat cu voce sugrumată. O să am un copil. Era pentru prima dată în viaţa lui Spencer când cuvintele acestea nu îi provocau invidie.

— Eu zic că ea o să aibă un copil. Îşi privi cu asprime fratele. Şi tot ea e cea care va avea de îndurat bârfele dacă nu te însori imediat cu ea.

Într-o singură clipă, încântarea lui Nat se transformă în panică.

— Ea e bine?

— O să fie de îndată ce o să ajungi tu acolo. Dar singura cale să îi salvezi reputaţia este să fugiţi imediat, lăsându-i pe oameni să creadă că n-aţi mai putut aştepta nunta. În acest fel, mama ei – care nu e cea mai destupată fiinţă la minte şi probabil va crea probleme dacă îi spuneţi adevărul – nu va fi implicată.

— Da, cum spui tu, murmură Nat, încă sub impactul veştii.

— Apoi va trebui să o duci la Essex când se apropie sorocul şi să o ţii acolo o vreme, pentru ca oamenii să nu înceapă să discute despre copilul născut suspect de prematur.

— Exact. Nat îşi ridică privirea. Essex. La moşie te referi? Spencer se uită chiorâş la el.

— Dacă nu cumva ai tu vreo casă în Essex de care eu să nu ştiu nimic.

— M-ai lăsa… m-ai lăsa să mă duc acolo după ce…

— Este casa ta, iar tu eşti fratele meu, zise el calm. Sigur că te las să te întorci acolo.

— Dumnezeule, Spence, nu ştiu ce să zic. Apoi expresia de pe chip îi deveni mai aspră. Oh, sigur că ne-ai lăsa să mergem acolo. Nu putem risca un scandal. Râse cu

amărăciune. De asta a funcţionat planul meu de a te căsători cu Abby. De fiecare dată mă pot baza pe tine că îmi vei repara greşelile, dar nu pentru că îţi pasă vreun pic de mine, ci pentru că trebuie să întreţii o anumită imagine. De aceea arogantul Ravenswood nu-i poate spune fratelui lui că este steril decât dacă este prea beat ca să mai ştie ce vorbeşte. Că doar nu poţi să laşi oamenii să creadă că eşti un om slab.

Spencer simţi dintr-odată o mare tristeţe. Ştia că relaţia lui cu Nat se deteriorase de-a lungul anilor, dar întotdeauna dăduse vina pe Nat pentru asta. Sau pe Dora şi pe tatăl lui. Poate că era vremea să-şi recunoască şi el partea de vină şi să încerce să îndrepte lucrurile.

— Vreau să veniţi la proprietate pentru că şi eu şi Abby vom merge acolo de îndată ce sesiunea parlamentară ia sfârşit.

Asta dacă Abby îl ierta. Dacă nu… Nu, nu voia să se gândească şi la varianta asta.

— Dacă într-adevăr vrei să pui afacerea asta pe roate, tu şi Abby va trebui să veniţi cu un plan de dezvoltare. Deja a început să-şi vândă hidromelul în Londra, ca parfum, aşa că poate vrei să te gândeşti ce se poate face în privinţa asta.

Nat se uita la el de parcă îşi pierduse minţile.

— M-ai lăsa pe mine… şi pe Abby…

— Să te las? Ce Dumnezeule, omule, ai douăzeci şi nouă de ani şi eşti tată în devenire. Dacă nici acum nu eşti în stare să-ţi alegi singur calea în viaţă, nu vei fi niciodată.

Entuziasmat la culme, Nat se întinse să-i apuce mâinile, pe care i le strânse cu putere.

— Nu vei regreta, Spence, ţi-o jur. O să profit din plin de şansa asta. O să fii mândru de mine.

— Fireşte, am şi câteva condiţii, zise Spencer ţâfnos, pentru că nu era obişnuit cu asemenea manifestări entuziaste din partea fratelui lui.

Nat îi dădu drumul la mâini şi reveni la locul lui.

— Orice doreşti.

Spencer schiţă un zâmbet ca reacţie la entuziasmul fratelui său.

— Primul tău născut?

Nat rămase mut de uimire.

— Glumesc, zise repede Spencer. Pentru numele lui Dumnezeu, am făcut o glumă.

Nat îl privi cu circumspecţie.

— Dar tu nu glumeşti niciodată.

— Păi, ar cam fi timpul să încep, nu crezi?

Pe faţa lui Nat înflori un surâs.

— Da, zise şi încuviinţă din cap. Da, ar cam fi.

Intrară în Bristol, iar lui Spencer îi încolţi un gând în minte.

— Trebuie să oprim la han să-ţi iei lucrurile?

— Pot oricând să trimit pe cineva din Londra să mi le ia. Nat îl măsură din priviri pe Spencer. Dar tu pari cam jigărit. Ce-ar fi să te duci să dormi în camera mea de la han, iar eu să iau o diligenţă?

— Nu pot. I-am promis lui Abby că mă întorc la timp pentru petrecerea organizată de Lady Throckmorton mâine-seară. E de aşteptat să-i fac cunoştinţă cu regele, şi ştiu că are emoţii mari. De asta am pornit noaptea la drum şi de aceea intenţionez să merg toată noaptea ca să ajung înapoi.

Nat se holbă la el.

— Deşi aveai programat un eveniment de însemnătate politică pentru mâine-seară, ai venit până în Bristol după mine doar pentru că ţi-a cerut Evelina?

Spencer oftă.

— Ştiu că uneori m-am purtat ca un ticălos, Nat. Dar întotdeauna mi-am dorit doar ce-i mai bun pentru tine.

Nat cutează să-i zâmbească.

— Şi probabil şi ţie îţi vine greu să crezi, dar şi eu am

făcut la fel în privinţa ta. Îşi coborî privirea spre mâinile lui. Eşti… adică… Abby te face fericit, aşa-i?

Pe Spencer îl pufnea râsul, dar se chinui să se abţină.

— Tocmai m-ai băgat într-o mare dilemă. Pe de o parte, nu vreau să-ţi încurajez acest obicei deplorabil de a te comporta precum fratele tău mai mare.

Nat îşi înălţă capul şi miji ochii spre el.

— Şi pe de altă parte?

— Mă face îngrozitor de fericit. Cum Nat zâmbi cu gura până la urechi, Spencer adăugă pe un ton sever: Dar eu nu am făcut-o pe ea prea fericită. Nici nu-s sigur că mă va putea ierta. Adăugă aproape gâtuit: înainte de a pleca din Londra, a spus că o să mă părăsească de îndată ce o pot duce înapoi în America.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Sigur ai făcut sau ai zis tu ceva… la stai aşa, te rog spune-mi că nu i-ai zis lui Abby că eşti steril.

— Ba sigur că i-am spus. Avea dreptul să ştie.

— Dar nici măcar nu eşti convins de asta.

Spencer se încruntă.

— Sunt un pic confuz în legătură cu ceea ce ţi-am spus în America, dar sigur ţi-am menţionat că niciodată nu am apelat la metode de contracepţie cu niciuna dintre amantele mele. Şi niciuna nu mi-a apărut la uşă cu un copil din flori.

— Dar de unde ştii că n-au folosit *ele?* Uneori, uşuraticele folosesc chestii de care un bărbat nu-şi dă seama, precum bureţei sau pesare.

— S-ar putea. Dar a mai fost şi Genevieve, care ştia adevărul, aşa că n-a trebuit să folosească nimic. I-am spus că ardorii mele îi lipseşte râvna.

Nat râse.

— Şi sigur te-a crezut pe cuvânt. Ce mai contează că eşti şeful serviciilor secrete şi un mincinos ordinar?! Când i-ai spus că nu trebuia să îşi ia nicio măsură să nu rămână

gravidă, te-a ascultat.

Spencer făcu ochii cât cepele, dar nu fu în stare să îi răspundă.

— La asta nu te-ai gândit, aşa-i? întrebă Nat cu o sclipire în ochi. Sigur că nu te-ai gândit. Marele Ravenswood se aşteaptă să fie totul cum zice el – şi este. Ei bine, află că nu toată lumea îţi urmează deciziile, iubite frate. Pur şi simplu nu-ţi spun că te ignoră.

Spencer nu mai ştia ce să creadă. Nat avea dreptate – nu-i trecuse niciodată prin cap că era posibil ca Genevieve să nu-l fi crezut. Oare era posibil să existe vreo şansă ca el…

Respinse ideea înainte ca aceasta să se contureze pe deplin în mintea lui.

— Nu, zise el cu fermitate. Genevieve nu mi-ar fi ascuns niciodată aşa ceva. Am fost împreună trei ani.

— Treaba ta, tu o cunoşti mai bine ca mine. Dar, chiar dacă ai dreptate şi nu poţi avea copii, poţi oricând înfia unul.

— Asta a spus şi Abby. Este unul dintre motivele pentru care… mă părăseşte. I-am spus că nu voi face niciodată aşa ceva.

— De ce?

— Acum mi se pare o prostie, dar, când i-am zis ei, mă gândeam la Dora, care ne-a părăsit.

— Dora? Din cauza mamei noastre vitrege şi a mariajului ei dezastruos cu tata?

Vocea lui Nat sunase atât de sceptică, încât Spencer intră în defensivă.

— Pe scurt, da. Ea şi-a dorit copii, iar tata nu a vrut să-i ofere. Iar noi n-am însemnat suficient pentru ea, aşa că a fugit.

— Pentru cineva care a fost şeful spionilor, zise Nat scuturând din cap, uneori eşti extraordinar de orb.

— Ce naiba mai vrei să spui şi cu asta?

— Nu pentru că n-am însemnat noi suficient pentru ea a plecat. E clar, ştiu că şi-a dorit copii, dar nu asta a fost problema principală. Ceea ce a făcut-o să îl urască din ce în ce mai mult pe tata a fost refuzul lui de a se culca cu ea. Ani la rând, se pare.

— Poftim? De unde ştii aşa ceva?

Nat îşi încrucişă mâinile peste piept cu o expresie de superioritate.

— Dacă-ţi mai aduci aminte, dragul meu frate, eu am rămas acasă, iar tu erai la şcoală. Şi nu mă deranja deloc să-i spionez pe servitori. Ba chiar eram destul de şiret – aşa auzeam cele mai suculente bârfe. Şi ce de mai bârfeau… O groază de bârfe.

— Despre viaţa amoroasă a tatei? întrebă Spencer uluit.

— Printre altele. L-am auzit o dată pe valetul tatei zicând că s-a însurat cu ea doar ca să avem noi o mamă. Apoi am auzit de la camerista Dorei toată povestea cu depresia Dorei când a aflat că tata nu o iubea. Aceeaşi servitoare mi-a mai spus şi că tata îi interzisese să mai meargă în patul lui când începuse să-l bată la cap cu făcutul copiilor. Cred că se temea că într-o seară l-ar putea păcăli să… mă rog… să ştii tu ce, să îşi ducă la capăt planul murdar, aşa că nu se mai culca cu ea. Asta era cu câţiva ani înainte să plece.

Fu pentru a doua oară în ultima oră când Spencer rămăsese stupefiat în faţa fratelui său.

— Eu n-am învinovăţit-o nici cât negru sub unghie că a plecat, continuă Nat. Şi eu aş fi fugit dacă trebuia să aleg între un moş ursuz care nu voia să mă atingă şi un tânăr italian viril.

Spencer scuturã din cap.

— De ce nu mi-ai spus niciodată?

— Am presupus că ştiai. Toată lumea ştia, până şi Theo. Şi, oricum, tu nu erai niciodată acasă, îţi aduci

aminte? Te-ai dus de la şcoală direct la război, iar, când te-ai întors, erai dintr-odată omul serios şi înspăimântător care dădea întotdeauna ordine tuturor. N-aveam de gând să-ţi spun nimic care să te mânie în vreun fel.

De pe buzele lui Spencer evadă un hohot de râs, apoi altul şi un altul. Fratele lui îl privi derutat.

— Am fost şi mai idiot decât credeam că am fost.

— Serios?

— La Dora mă gândeam de fiecare dată când refuzam să mă însor. Amintirile mele legate de ea m-au făcut să-i spun cele mai îngrozitoare lucruri lui Abby şi toate prostiile alea cu femeile şi copiii care nu sunt ai lor... De asta s-a înfuriat rău de tot pe mine. Pentru că nu am vrut să am încredere în ea. Pentru că am vrut ca totul să fie cum dictez eu.

Nat îl studie cu atenţie.

— Şi acum?

Spencer oftă.

— Acum o vreau doar pe Abby. Dacă mă mai primeşte înapoi.

— Sigur că o să te primească. Spune-i că o iubeşti, asta-i tot. O iubeşti, nu?

— Da. Şi deja i-am spus-o. Spencer aruncă o privire încruntată pe geam. Dar mă tem că am nevoie de ceva mai puternic decât cuvintele pentru a o face să se încreadă în mine după tot ce i-am făcut.

O vreme, îşi continuară drumul în tăcere, ascultând scârţâitul trăsurii în timp ce se străduia să urce dealurile, apoi o lua repejor la vale. Luna aflată în ultimul pătrar răsări, aruncând o lumină diafană peste aceleaşi câmpuri de creţuşcă şi creţişoară despărţite de garduri pe lângă care trecuse şi când plecase din Londra. Slavă Domnului că vremea era bună şi drumul, uscat. Dacă îi ţinea norocul, puteau ajunge la timp pentru petrecerea de la Throckmorton. Primul pas pentru a o convinge pe Abby de

sinceritatea lui era să se ţină de cuvânt.

Dintr-odată îi veni o idee.

— Cât e ceasul, Nat?

Nat aprinse felinarul şi se uită la ceasul de buzunar.

— A trecut de miezul nopţii.

— Petrecerea începe mâine la şapte seara. O să ajungem chiar dacă ne oprim să schimbăm caii şi să mâncăm, nu crezi?

— Sau n-o să întârziem mai mult de o oră. De ce?

— Pentru că, după ce ajungem în Londra, vreau să facem o oprire scurtă.

— Unde?

— La spitalul unde sunt copiii abandonaţi. Ca să mă interesez de ce acte e nevoie. Dacă îi spun lui Abby că am stabilit o întâlnire cu ei, va trebui să mă creadă că vorbesc serios.

— Înainte de a te repezi să adopţi o mulţime de copii ai nimănui, poate ar trebui să te asiguri că nu poţi avea copii. Vorbeşte cu una dintre amantele tale şi vezi dacă folosea vreo metodă contraceptivă.

Spencer încuviinţă din cap.

— Genevieve. Dacă ea n-a folosit nimic, e evident că nu pot face copii. Acum e gravidă cu noul ei soţ, la niciun an de la nuntă. Dar dacă a folosit ceva…

Dacă exista măcar o şansă să poată face copii, voia să îi ofere această speranţă lui Abby.

— Atunci o să facem două drumuri, continuă Spencer. Să mă laşi la Genevieve. Nu stau mult. De acolo o să iau un cal şi mă duc la spital, după aceea acasă, să mă schimb. Ştiu că şi tu vrei să ajungi la petrecere şi la Evelina cât mai repede.

— Mulţumesc, Spence. Nat se aplecă să-l bată prieteneşte pe genunchi. O să fie bine, o să vezi. Abby nu e nebună să te părăsească.

Spencer clătină din cap.

— După toate câte i-am făcut, ar fi nebună să rămână. Dar a bătut tot drumul până în Anglia doar în urma promisiunilor făcute de un pungaş ca tine. Aşa că poate va rămâne pentru toate promisiunile pe care i le face un pungaş ca mine.

Capitolul 25

Dacă aveţi privilegiul de a fi în slujba unui stăpân care stă la masă cu familia regală, investiţi o bună parte din timp pentru a învăţa manierele cu care trebuie să întâmpinaţi asemenea personaje nobile.

Sugestii pentru un servitor stoic

— Parfum de rai a avut un succes extraordinar, îi spuse Clara lui Abby în timp ce stăteau la marginea mulţimii adunate la petrecerea dată de Lady Throckmorton. Jumătate dintre doamnele de aici şi-au dat cu el, iar domnul Jackson mi-a spus ieri când am trecut pe la prăvălia lui că de sâmbătă a primit deja comandă pentru alte o sută de sticluţe.

— Asta-i frumos, zise Abby, cu mintea în altă parte.

— E frumos? E minunat! Gândeşte-te doar ce bine va merge afacerea când se va duce vestea.

— Sunt sigură că ai dreptate.

Crezuse că avea să fie încântată de şansa aceasta de a-şi stabiliza situaţia financiară, fără a mai fi nevoită să se bazeze pe zestre. Chiar dacă îi rămăsese o sumă măricică, Spencer era în stare să amâne la infinit restituirea banilor, din dorinţa de-a o face să mai rămână. Aşa că trebuia să se bazeze pe fondurile adunate ca urmare a planului lui Lady Brumley.

Nu se gândea decât că, cu cât strângea mai mulţi bani, cu atât putea să-l părăsească mai repede pe Spencer. Iar gândul ăsta o omora.

— Eşti sigură că soţul tău se uită după el? o întrebă Abby pe Clara.

Deşi căpitanul Blakely stătea chiar lângă intrarea în sala de bal, Abby privea din când în când în direcţia aceea. Nicio veste de la Spencer încă.

Clara chicoti.

— Chiar eşti îngrijorată pentru el, nu? Dar nu trebuie să te perpeleşti atâta – o să vină. Nu ar rata niciodată ceva atât de important pentru tine.

— Nu din pricina mea îmi fac griji. Nu vreau ca Spencer să aibă de suferit dacă regele consideră că absenţa lui este jignitoare.

Şi aşa avea să stârnească tot felul de comentarii prin „înstrăinarea" ei de Spencer, oricât de discreţi aveau să încerce ei să fie. În acelaşi timp, refuza să se simtă responsabilă şi de ruinarea carierei lui.

— Ce soţie grijulie! zise Clara. Să înţeleg că ai supravieţuit ieşirii temperamentale a lui Spencer de sâmbătă seara?

Noaptea în care făcuse atât de frumos dragoste cu ea, pentru ca apoi să-i spună că nu o credea capabilă de fidelitate, loialitate şi onoare?

— Da, zise ea pe un ton firesc.

Supravieţuise – dacă aşa se putea chema starea aceasta de confuzie disperată în care se adâncea.

— Te simţi bine, Abby? De-abia ai scos două cuvinte de când eu şi Morgan am venit să te luăm.

— Mă simt bine, serios, zise Abby.

Minciuna asta sfruntată era tot ce putea oferi în seara asta. Într-un final, trebuia să-i mărturisească însă Clarei ce se întâmplase de fapt, dar nu înainte de a se hotărî ce anume să-i spună.

— Ia te uite, zise Clara, cu privirea aţintită brusc asupra intrării. Fiul risipitor s-a întors acasă.

Biata inimă a lui Abby sări cât colo, dar se întoarse să vadă la cine se referea. Era doar Nathaniel, care stătea de vorbă cu căpitanul Blakely chiar lângă uşile sălii de bal. Fără Spencer.

— Scuză-mă, mormăi Abby şi se grăbi să se ducă lângă ei.

Căpitanul Blakely îşi ridică privirea când o văzu că se apropia, apoi se aplecă încruntat către Nathaniel, vrând parcă să-i spună ceva. Dar, înainte de a apuca să deschidă gura, Abby îl auzi pe Nathaniel spunând:

— N-o să stea prea mult la Genevieve, sunt sigur, şi apoi…

— Taci, prostule! mârâi căpitanul Blakely când o văzu pe Abby că se opreşte, întristată la culme.

Când Nathaniel se întoarse spre ea, se albi la faţă instantaneu.

— S-a… s-a dus la amantă? şopti ea.

Dumnezeule, dar chiar nu putuse aştepta să plece ea din Londra înainte să reînnoade legătura cu acea femeie?

— Nu! exclamă Nathaniel. Nu e nimic de genul ăsta, Abby. A vrut să afle dacă ea… Se uită spre căpitanul Blakely, apoi se apropie de Abby şi o trase spre el. S-a dus să afle dacă ea a folosit vreodată vreo metodă de contracepţie. Ştii ce vreau să spun, în caz că… că nu are problema aceea pe care crede că o are.

Abby se holbă la el, neştiind ce să creadă. Spencer încerca să afle dacă putea avea copii? Încă un vicleşug ca să o mai ţină în preajma lui? Intenţiona să-i promită că avea să-i facă un copil, chiar dacă nu era sigur că era posibil

Se încruntă, iar Nathaniel se grăbi să adauge:

— S-a dus la insistenţele mele. I-am spus că ar trebui să se asigure că e steril înainte să se ducă la spitalul pentru copii abandonaţi ca să discute…

— Spitalul pentru copii abandonaţi? În piept i se înfiripă speranţa. Vrea să se ducă acolo?

— Nu că vrea. Nathaniel răsuflă uşurat. Acolo e acum. Acolo s-a dus după ce-a plecat de la Genevieve.

Speranţa aceea mică înflori. Dacă Spencer era dispus să adopte un copil, asta însemna…

— Să ştii că te iubeşte, spuse Nathaniel. Nu lasă nechibzuinţa mea să strice totul.

Să strice totul? Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie acum. Însemna că Spencer o iubea cu adevărat dacă lua în calcul şi alte variante, dacă se interesa de viitor, de viitorul *lor* comun.

Gata să explodeze de fericire, tocmai se pregătea să-l liniştească pe Nat că amestecul lui nu stricase nimic, când mai trecu o dată în revistă evenimentele.

Nu era pentru prima dată când Nathaniel Law dăduse peste cap viaţa fratelui său. Deşi balivernele lui fuseseră destul de inofensive, acţiunile lui precedente aproape distruseseră câteva vieţi. Şi doar pentru că, în inconştienţa lui, voise să îi facă fratelui său o „favoare”.

Era timpul ca tânărul domn Law să înveţe să nu se mai amestece în treburile fratelui lui. Şi nici în ale ei. Îşi ascunse emoţiile sub o mască glacială.

— S-a dus la amanta lui, Nathaniel. Doar nu te aştepţi să iert aşa ceva.

Pe tânăr îl cuprinse subit panica.

— Dar nu pentru… Nu are nicio legătură. Şi după aceea urma să se ducă direct la spitalul acela…

— O poveste tare verosimilă.

— Asta-i adevărul!

— Oh, sunt sigur că ţie aşa ţi-a spus, dar mulţumită ţie am învăţat pe propria-mi piele că bărbaţii ca Spencer îşi satisfac nevoile ori de câte ori este cazul. Eu i-am fost la îndemână o perioadă, dar acum, că mă pregătesc de plecare, s-a dus la fosta lui amantă.

— Nu! Nathaniel părea cu adevărat neliniştit. Trebuie să mă crezi – vrea să rămâi! Te iubeşte, te…

— Nu-s aşa proastă să-ţi cred de două ori minciunile. Mâine plec, şi nu mă poţi opri în niciun fel.

— Of, Doamne, nu poţi face una ca asta, începu Nathaniel.

— Destul! Era timpul să îl alunge, înainte ca el să-şi dea seama că îl chinuia dinadins. Nu voia să-l scutească prea repede de această tortură. Să mai fiarbă şi el în suc propriu pentru toate greşelile pe care le făcuse. Cea care stă de vorbă cu gentlemanul acela nu este cumva logodnica ta? Îţi sugerez să îţi vezi de treburile tale şi să nu-ţi mai faci griji pentru mine.

Nathaniel privi spre Evelina, care ajunsese în mod accidental în mijlocul dansatorilor care înconjuraseră armindenul ridicat în mijlocul sălii spaţioase de bal. Un tânăr arătos îi oferise braţul, şi păreau a purta o discuţie destul de plăcută. Nathaniel se întunecă la faţă.

— Nu pleca nicăieri, mormăi el. Mă întorc imediat să continuăm această discuţie.

Apoi se duse spre logodnica lui.

Abby râse pe înfundate. Nu se putuse abţine. Intenţionase să îi dea rău de tot peste nas lui Nathaniel pentru perfidia lui, atâta timp cât o ajuta şi Spencer în acest sens. Asta însă se putea dovedi mai dificil de realizat – în clipa asta, era atât de fericită, încât nu se putea preface prea mult timp supărată pe el.

Spencer se dusese să se intereseze de copii! Chiar dacă viitorul lui politic era în joc dacă nu-şi făcea apariţia aici, se dusese la spitalul de copii pentru ea. Înţelegerea semnificaţiei acestui gest îi făcea inima să cânte de bucurie.

— Lady Ravenswood, auzi ea o voce acră în spatele ei.

Se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Lady Brumley lângă

ea, alături de un gentleman masiv şi trei doamne frumos îmbrăcate. O singură ocheadă la ţinuta elegantă şi costisitoare a bărbatului o făcu să simtă un fior de panică. Doamne, Dumnezeule, doar nu era…

— Maiestatea Sa şi-a exprimat dorinţa de a te cunoaşte, draga mea, zise Lady Brumley cu o privire jucăuşă.

Făcu repede prezentările. Abby făcu o reverenţă, sperând să o fi executat-o pe cea corectă.

Când se îndreptă, Maiestatea Sa îi luă mâna şi i-o sărută cu un cavalerism regal.

— Soţul dumitale ar fi trebuit să facă oficiile, dar se pare că nu este aici.

— N-nu, Maiestatea Voastră. Abby încercă înnebunită să-şi aducă aminte tot ce o învăţase Clara în legătură cu formulele de adresare pe care trebuia să le utilizeze când vorbea cu regele. El… ăăă… întârzie din cauza unei chestiuni personale urgente. Dar va veni în foarte scurt timp.

— Oh, sper că nu, replică sec Maiestatea Sa. De-abia aştept să-mi petrec timpul doar cu dumneata o vreme.

Dumnezeule mare, la asta ce trebuia să răspundă?

Aparent nimic, pentru că el continuă şi fără un răspuns din partea ei:

— Am înţeles de la această lady că ai un cadou pentru mine.

— Oh, da, sigur.

Abby scotoci grăbită în poşetă după sticluţa de Parfum de rai pe care o luase la îndemnul lui Spencer. I-o înmână regelui, rugându-se să nu fi făcut vreo greşeală. Exista un protocol pentru oferirea de cadouri unui rege? Tocmai se dovedise, din nou, o ignorantă?

Greu de spus după zâmbetul pe care-l afişă el în clipa când luă sticla. Scoase dopul, mirosi, apoi ridică dintr-o sprânceană.

— Ce miros încântător! comentă el. Deşi e greu de judecat mirosul unui parfum direct din sticlă. Dacă aş putea să-l miros pe o încheietură…

Nici nu apucă să termine bine de vorbit, că deja patru doamne îşi scoseseră mănuşile şi îşi înfipseseră braţele goale în faţa lui, inclusiv Lady Brumley. Abby îşi dădu prea târziu seama că ar fi trebuit să facă la fel. Oare părea o ignorantă dacă îşi scotea mănuşile acum?

Regele râse şi le făcu semn celorlalte doamne să lase mâinile jos. Apoi îşi întinse palma spre Abby şi spuse:

— Dacă eşti atât de amabilă să îţi scoţi mănuşa…

— Oh, sigur, zise ea repede şi făcu întocmai.

— Presupun că te-ai dat deja cu parfumul. Îi luă mână, îi ridică încheietura la nas şi mirosi. Extraordinar, adăugă el, fără să îi dea drumul.

Deja începea să se simtă jenată. Rege sau nu, nu trebuia să se comporte cu atâta îndrăzneală.

Abby îşi trase cu delicateţe mâna.

— Soţul meu va fi încântat să afle că Maiestăţii Voastre v-a plăcut darul meu neînsemnat.

Regele păru uşor amuzat de remarca ei.

— Dar dumneata, milady? Dumneata eşti încântată?

Abby reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Sigur.

— Atunci poate ai vrea să-mi faci onoarea de a dansa un vals cu mine.

Făcu semn către orchestră, care se opri brusc din cântatul unui cadril şi atacă imediat o bucată de muzică de vals, ceea ce stârni o uşoară confuzie pe ringul de dans.

Regele nu părea afectat. Îi întinse braţul.

— Vino, draga mea, să dansăm.

— Cu plăcere.

Îşi puse palma pe braţul lui şi se lăsă condusă pe ring.

Minunat. Extraordinar. Să valsezi pentru întâia oară-n viaţă pe un ring avându-l drept partener pe bărbatul aflat

pe cea mai înaltă treaptă a societăţii… Poate ar fi trebuit să-l calce încă de pe-acum pe picior, ca să scape mai repede. Slavă Domnului că Spencer întârzia. Bine măcar că nu era nevoit să vadă cum îi distrugea ea fără echivoc cariera politică.

Dar în clipa aceea îi răsună în minte vocea lui Spencer: „Şi el este tot un om, Abby, şi nu ai de ce să te temi de el”.

Se holbă la rege cu haina lui elegantă şi brodată, la pielea extrem de răsfăţată. Şi atunci îl văzu. Un purice care se târa de-a lungul gulerului perfect scrobit, căutând să soarbă la cină puţin sânge regal.

Făcu un efort supraomenesc să nu pufnească în râs. Regele era un om puternic, mirosea a cel mai bogat lapte de migdale şi a cel mai scump parfum, dar nici el nu putea evita mersul natural al lucrurilor. Spencer avusese dreptate. Într-adevăr, nu avea de ce să se teamă.

Aşa că, în clipa în care muzica începu, îi zâmbi regelui, se înălţă pe vârfuri şi dansă.

*

Luminile de la Throckmorton erau orbitoare când ajunse şi Spencer, iar în faţa casei aştepta un şir lung de trăsuri. Prea nerăbdător ca să mai stea la coadă, sări din birjă şi parcurse pe jos ultimii metri până la intrare. De-abia ajunse la scări însă, când de undeva din umbră apăru Nathaniel.

— Ce mama naibii stai aşa la pândă? întrebă Spencer. Credeam că deja o duci pe Evelina la Gretna Green[4].

— O duc. Mă aşteaptă într-o trăsură undeva în josul străzii. Dar înainte să plecăm trebuia să vorbesc cu tine. Nat se încruntă. Ai venit destul de rapid, nu?

---

4 Sat din sudul Scoţiei, faimos pentru oficierea nunţilor în regim de urgenţă (n.tr.)

Spencer zâmbi.

— Ai avut dreptate cu Genevieve. A folosit ceva, doar că nu mi-a spus. Aşa că nu m-am mai dus la spital. M-am gândit să vorbesc întâi cu Abby şi să o întreb ce vrea să facă.

Geamătul firav al lui Nat îi tăie avântul.

— Ce-i?

— Nu am vrut, Spencer, zise Nat. A fost doar o întâmplare că a venit taman când îi spuneam lui Blakely – of, Doamne, of, Doamne, o să mă omori pentru asta.

— Chiar că te omor dacă nu-mi spui ce naiba tot bălmăjeşti acolo.

Nat scoase un sunet de disperare pură.

— Abby m-a auzit spunându-i lui Blakely că te-ai dus la Genevieve şi şi-a închipuit că…

— Ticălosule! Ticălos nenorocit ce eşti! Mai că nu îi cedă inima de supărare. Spune-mi că i-ai explicat de ce m-am dus acolo sau jur că mătur cu tine pe jos în văzul tuturor!

— I-am explicat, da, da! Nat făcu un pas în spate, panicat. I-am spus de ce, i-am spus de copiii nimănui, i-am spus că o iubeşti…

— Ia stai aşa. Spencer îl privi cu ochii mijiţi. I-ai spui despre copiii de la spital? Şi cum a reacţionat?

— La început, mi s-a părut încântată. Dar după aceea a devenit rece ca gheaţa şi spunea întruna că de ce să mă mai creadă după cât am minţit-o şi că…

— Spune-mi exact ce a zis, Nat, îl îndemnă Spencer, relaxându-se cât de cât. Cuvânt cu cuvânt.

Nat îi relată întreaga discuţie, iar Spencer se linişti pe măsură ce asculta. Iar când ajunse la partea cu plecatul ei a doua zi, Spencer înţelese clar despre ce era vorba.

Abby îi promisese deja că nu avea să plece până la încheierea sesiunii parlamentare. Şi, în afară de asta, nu era ea atât de naivă să fugă fără să-şi asigure un venit pe

viitor. Şi nu putea să creadă că trecuse cu vederea însemnătatea vizitei lui la spitalul de copii.

Dar voise să-l lase pe Nat să creadă că avea să plece. Era exact genul de răzbunare care-i stătea în fire.

Spencer de-abia se abţinea să nu zâmbească. Obrăznicătura lui de nevastă găsise metoda perfectă de a se răzbuna pe Nat pentru toate manipulările. Şi, cum Abby se deda la asemenea treburi doar când era fericită, putea el să îndrăznească să spere că acţiunile ei însemnau că răspunsese pozitiv la dovezile lui de afecţiune? Oricum ar sta lucrurile, Spencer nu voia să îi răpească satisfacţia răzbunării. Şi, oricum, el prea îl lăsase pe Nat să scape uşor. Aşa că gemu teatral, special pentru fratele lui. Nat reacţionă instantaneu.

— Îmi pare atât de rău, Spence. Am încercat să vorbesc din nou cu ea, dar dansa. Apoi m-am gândit că ar fi bine să apuc să te avertizez înainte de a te duce după ea.

— M-ai avertizat prea târziu. Spencer îşi modulă vocea în aşa fel încât să pară în culmea disperării. Acum sunt sigur că o să mă părăsească şi că nu mai pot face nimic.

— Nu este adevărat, protestă Nat. Trebuie să stai de vorbă cu ea şi să-i explici.

— Nu are niciun rost să mai încerc dacă s-a hotărât deja. Nu o să mă creadă.

— Dacă nu te duci să vorbeşti cu ea, mă duc eu, zise Nat cu hotărâre şi se şi întoarse să plece.

— Nu! strigă Spencer. Fiindcă Nat se opri şi îl privi mirat, se grăbi să adauge: N-ai făcut destule până acum? N-ai face decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— La naiba, cred că ai dreptate, oftă el cu obidă.

Spencer îi aruncă fratelui său o privire chinuită.

— Du-te cu Evelina la Gretna Green. Mă simt mai bine dacă ştiu că cel puţin unul dintre noi este fericit. Se uită în spate şi îşi zări trăsura oprită în drum. Nu-i nevoie să

închiriezi o trăsură. Ia-o pe a mea. Abby a venit cu Blakely şi cu Clara, aşa că pot pleca cu ei. Dacă Abby mă va lăsa să mă apropii.

Aproape că îi păru rău că mai adăugase şi ultima propoziţie când Nat gemu şi făcu cea mai nefericită mutră.

Dar intrase în horă, aşa că trebuia să joace.

— Du-te! Şi grăbeşte-te. Lady Tyndale o să înceapă în orice clipă să o caute pe Evelina, şi dup-aia nu mai ai scăpare. Îşi fixă fratele cu o privire hotărâtă. Acum ai obligaţii mult mai importante.

Nat încuviinţă din cap şi se retrase ca un tânăr responsabil ce părea să fi devenit. Apoi se făcu nevăzut pe drum.

După ce scăpă de Nat, Spencer de-abia se abţinu să nu urce treptele două câte două. Soţia lui dansa, nu? Ei bine, nu pentru mult timp. Intenţiona să o răpească într-un colţ ferit de lume, unde să-şi pună inima la picioarele ei.

De îndată ce fu anunţat, alergă spre Blakely şi Clara, care stăteau chiar lângă intrare.

— Aţi văzut-o pe soţia mea? îi întrebă el direct.

— E pe ringul de dans, răspunse Blakely. Cu Maiestatea Sa.

Spencer se întoarse să se uite şi i se puse un nod în gât. Abby era întruchiparea drăgălăşeniei în seara aceasta. Americanca stângace dispăruse, la fel şi englezoaica prefăcută. Nu mai rămăsese din ea decât frumosul lui trandafir sălbatic.

Reuşise cumva să se integreze, dar totodată să facă notă discordantă. Dansul ei era perfect executat, la un nivel acceptabil pentru orice rege. Dar, spre deosebire de doamnele ţepene şi elegante din jurul ei, ea chiar părea a se distra. Rochia ei era în aceeaşi notă cu rochiile lor, dar părul îi era prins în coafura aceea lejeră şi seducătoare, iar pielea ei strălucea cu nuanţe aurii în lumina lumânărilor. În comparaţie cu cârlionţii rigizi şi cu chipurile albe ale

celorlalte tinere domnişoare, ea radia ca un trandafir între margarete. Aproape că nu-şi mai încăpea în piele de mândrie.

— De cât timp dansează? o întrebă el pe Lady Clara.

— Este al doilea dans împreună. Au început cu un vals. Se pare că Maiestatea Sa a pus ochii pe soţia ta.

Spencer se concentră să vadă mai bine şi observă privirea adoratoare a partenerului de dans al lui Abby, după care se încruntă. Spencer avea o mică surpriză pentru Maiestatea Sa. Abigail Law, vicontesa de Ravenswood, nu avea să intre niciodată în rândurile cuceritilor acelui nemernic.

— Cine i-a prezentat?

— Lady Brumley. Tu nu erai aici, ce să-ţi fac, adăugă cu viclenie Clara.

Fără îndoială, Clara îşi amintea comportamentul lui exagerat de la micul dejun organizat de marchiză.

— Cred că va trebui să port o discuţie foarte lungă cu Lady Brumley despre soţia mea. Că tot o să fie partenere de afaceri.

Clara schiţă un zâmbet, dar soţul ei nu părea la fel de binedispus.

— Ăăă, Ravenswood… fratele tău a menţionat ceva ce soţia ta nu trebuia să audă…

— Ştiu. M-a aşteptat afară şi mi-a spus.

— Şi nu eşti îngrijorat?

— Nu sunt îngrijorat. Sau cel puţin aşa credea. Cât mai ţine cadrilul ăsta?

— Aproape s-a terminat. Dar în locul tău m-aş mişca repede. Maiestatea Sa şi-a exprimat intenţiile foarte clar.

Spencer încuviinţă sumbru din cap.

— Atunci trebuie să mi le exprim şi eu pe-ale mele.

Muzica luă sfârşit, iar Spencer porni spre celălalt capăt al încăperii. Dar, deşi mulţimea îl împiedica să meargă mai repede, apucă să-l vadă pe rege conducând-o

pe soţia lui pe uşile deschise care clădeau spre una dintre terase.

Spencer iuţi pasul. Dacă beţivul ăsta libidinos punea mâna pe Abby, urma să aibă o surpriză de proporţii.

După ce dădu buzna pe uşi şi pe balcon, îi luă o clipă să-i descopere. Stăteau în colţul îndepărtat al terasei, unul lângă celălalt, şi priveau cerul.

O auzi pe Abby spunând pe un ton uşor ridicat:

— Sunteţi sigur că artificiile vor începe în curând, Maiestate? Am auzit mai devreme că nu încep înainte de miezul nopţii.

— Cred că ai dreptate, replică regele. Abby se întoarse să plece, dar regele îi puse mâna pe talie, obligând-o să rămână lângă el. Dar stelele strălucesc foarte tare în seara aceasta, cu siguranţă nu te deranjează să îmi ţii de urât cât mă uit la ele.

Înfuriat, Spencer iuţi şi mai mult pasul. Dacă îl omora pe rege, avea să fie acuzat de înaltă trădare, dar dacă se mulţumea doar să-l mutileze pe nenorocit…

— Aş fi onorată, răspunse Abby, deşi îşi duse mâna ca să-i dea palma Maiestăţii Sale la o parte de la şalele ei.

Spencer zâmbi. După care regele îşi puse iar mâna pe ea.

— Ah, aici erai, draga mea, zise Spencer când ajunse în zona lor, sperând că vocea nu îi trădase furia ce clocotea în el.

Abby îşi simţi inima sărindu-i din piept când îi auzi vocea. Se întoarse şi îl văzu stând aproape, cu picioarele depărtate, negru la faţă şi cu o privire ucigătoare.

Of, Doamne, nu era deloc bine.

— Aici erai, milord! exclamă ea. Sunt atât de bucuroasă că ai ajuns cu bine. Maiestate, vă rog să mă scuzaţi…

— Încă nu, zise bărbatul şi o strânse şi mai tare de talie.

Minunat. Reuşise să nu aducă niciun prejudiciu carierei politice a lui Spencer cât dansase valsul şi cadrilul, însă acum avea să se aleagă praful de tot din pricina dorinţei nesăbuite a Maiestăţii Sale.

Dar Spencer o luă prin surprindere când îşi înclină capul într-o plecăciune.

— Maiestate, spuse calm Spencer. Vă mulţumesc că i-aţi ţinut companie soţiei mele, dar acum aş dori să dansez cu ea.

Cuvintele nu veniseră ca o rugăminte, chiar dacă fuseseră învăluite într-un ton politicos, iar regele îşi dăduse seama de asta, pentru că insista să o ţină de talie cu o vigoare surprinzătoare pentru un bărbat de vârsta şi corpolenţa lui.

— Pe cuvânt, Ravenswood, eşti un om cu mult mai mult sânge-rece decât am crezut. Nu-ţi pasă într-atât de mult de soţia dumitale cât să te îngrijoreze faptul că este singură cu alt bărbat?

„Ce idee bună, Maiestate. Provoacă-mi soţul cel înfuriat. Asta o să îmbunătăţească mai mult ca sigur lucrurile.”

Dar, deşi ochii lui Spencer scăpărau, când îşi ridică privirea spre ea, zâmbi.

— Tocmai pentru că îmi pasă nu sunt îngrijorat. Eu am încredere deplină în soţia mea. O privi drept în ochi. Nu mă face niciodată de râs şi nu m-ar trăda niciodată. „Şi nici nu m-ar părăsi”, păreau a spune ochii lui. Este într-adevăr o femeie de caracter.

Abby simţi că-i creşte inima de bucurie şi mai că uită să respire. Dragostea ei. În sfârşit era dragostea ei.

Dacă nu ar fi ţintuit-o palma regelui, s-ar fi năpustit ca o neruşinată asupra lui Spencer.

— Mulţumesc, milord. Îi aruncă regelui o privire rugătoare. Vă rog să mă scuzaţi, Maiestate, dar nu mi-am mai văzut soţul de două zile…

Regele George îi studie pe amândoi cu atenţie, apoi oftă.

— Văd că Lady Brumley a avut dreptate în privinţa voastră, deşi eu am avut oarece îndoieli. Du-te, draga mea lady. Bucură-te de dansul cu soţul tău. Îşi retrase mâna. Îţi mulţumesc încă o dată pentru sticluţa de parfum. O să mă gândesc cu drag la tine ori de câte ori o s-o miros.

Ochii lui Spencer scăpărară periculos, aşa că Abby bălmăji ceva drept răspuns şi se grăbi să ajungă la el. O luă de braţ, dar nu o conduse înăuntru, ci o conduse spre treptele din capătul îndepărtat al terasei, ce duceau în grădină.

De îndată ce fu sigură că regele nu-i mai putea auzi, Abby şopti:

— Cerule, m-ai speriat rău. Eram sigură că o să spui sau o să faci ceva care să-ţi distrugă pentru totdeauna cariera politică.

— Ceva de genul „Dacă mai pui mâna o dată pe soţia mea, ţap libidinos ce eşti, o să-ţi scot bijuteriile regale cu un cuţitaş”?

O pufni râsul.

— Cam aşa ceva.

— Mi-a trecut prin cap. Şi nu pentru că n-am încredere în tine, ci pentru că n-am încredere în el. Al naibii beţivan bătrân care nu-şi poate ţine mâinile acasă! Ar trebui să-i fie ruşine.

— Ei bine, eu, una, mă bucur că te-ai abţinut să spui aşa ceva, chiar dacă mi se pare atractivă ideea de a te vedea înlănţuit în turn.

— Serios? Spencer o trase în spatele unor copaci, apoi se uită la ea. Privirea lui părea nesigură. Pentru că vrei să vezi cum îmi primesc pedeapsa binemeritată pentru toate acţiunile mele arogante şi încercările de control?

— Şi nu numai. Îşi ridică ochii să îl vadă mai bine şi îi zâmbi cu precauţie. Şi pentru că îmi place ideea să te ştiu

la mila mea.

— Prea bine. Căzu în genunchi, gest care o luă total pe nepregătite, şi îi cuprinse mâinile în palme. Ai spus că eu nu pot să implor. Aşa că acum o să te implor. Rămâi cu mine, Abby, să-mi fii soţie.

Pulsul ei se acceleră şi rămase cu privirea pironită asupra chipului lui sincer şi incredibil de drag.

— Mi-a spus Nat că, înainte să vii aici, te-ai dus la spitalul pentru copii. Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

— Că te iubesc? Că vreau să-mi creşti copiii?

— Copiii noştri adoptaţi? îl testă ea.

— Şi pe toţi cei de care o să mai facem rost pe drum. Se pare că presupunerile mele privind capacitatea de a face copii ar putea fi false.

Abby avu un moment de ezitare.

— Dar dacă nu sunt?

El îi aruncă o privire solemnă.

— Nu contează că îmi faci zece copii sau niciunul, că adoptăm copii de la vreun adăpost sau hoţomani de-ai Clarei ori pe primul vagabond peste care dăm pe stradă... pentru mine e totuna. Vreau să fii soţia mea.

— Pentru totdeauna? insistă ea, ca să fie sigură.

— Până când moartea ne va despărţi. Lucru care sper să se întâmple cât mai târziu.

Neputând să-şi mai înfrâneze bucuria o secundă în plus, Abby se întinse să îl sărute cu ardoare pe buze, apoi şopti:

— Că tot am zis că vreau să te văd înlănţuit în turn – am menţionat cumva şi că aş vrea să fii dezbrăcat?

Trecu o secundă până când expresia lui surprinsă deveni de-a dreptul amuzantă. Apoi sări să o ia în braţe şi o strânse atât de tare, că o ridică de la pământ. Îşi lipi furtunos buzele de ale ei, iar ei îi trecu prin minte că în sfârşit zeul tunetului era al ei.

Când el se retrase după ce îi explorase vreme de ceea ce păruse o eternitate adâncimile gurii, Abby îi şopti:

— Dar ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Glumeşti, nu-i aşa? Când am văzut că risc să trăiesc toată viaţa fără tine, crezi că nu m-am trezit brusc şi mi-am dorit să nu te las să pleci?

— Dar ai zis că o să mă laşi.

— Ştiu. Am fost, ca de obicei, un manipulator dornic ca lucrurile să fie aşa cum vreau eu, după cum bine ai subliniat. E un obicei pe care mi l-am format de-a lungul anilor. Dar intenţionez să scap de el.

Cum să nu-l sărute după o asemenea declaraţie minunată? Iar sărutul lor dură şi mai mult şi fu chiar mai pasional. Când se desprinseră iarăşi, deja o sprijinise de un copac şi bâjbâia cu disperare după nasturii de la spatele rochiei.

— Spencer! protestă ea cu jumătate de gură. Poate ne vede cineva.

— Aiurea. De ce crezi că la evenimentele astea grădinile sunt aşa prost luminate?

— Ca să economisească uleiul de lampă?

Trase brusc aer în piept când simţi că rămâne fără corsaj.

— Ca soţii mitocani să-şi poată primi premiul de la soţiile lor care tocmai i-au iertat. Se retrase un pas. M-ai iertat, sper.

— Ştiu şi eu ce să zic, îl tachină ea în timp ce îi desfăcea vesta, întrebându-se dacă avea să-i spună că trecuse pe la Genevieve, adăugă: Te iert pentru tot ce s-a întâmplat înainte de a pleca. Dar ai mai făcut ceva de atunci pentru care ar trebui să te iert?

— Nu. Sesiză privirea ei aspră, aşa că adăugă: Doar nu te referi la vizita pe care i-am făcut-o lui Genevieve. Nat a zis că ţi-a spus de ce m-am dus, şi nu văd ce-ar fi de iertat.

— Nu? îl necăji ea, apoi conştientiză ceea ce el tocmai spusese. Stai aşa, ai apucat să vorbeşti cu Nathaniel? Îşi aduse aminte de tot ce-i spusese şi gemu. Of, nu, ţi-a spus că…

— Nu-i nimic. Am înţeles destul de repede ce ai pus la cale. Şi trebuie să recunosc că ai reuşit să faci ceva ce eu nu am putut – să inoculezi un sentiment de vină în nesăbuitul meu frate.

— Sper că nu i-ai zis că l-am luat peste picior, spuse ea cu ochii mijiţi.

Spencer chicoti.

— Şi să te dau de gol? N-ai să vezi!

Se aplecă să o sărute pe obraz şi pe gât, iar ea simţi că-i zvâcnesc timpanele.

— Care va să zică, şopti ea acum, cât mai avea putere să vorbească, cât crezi că putem aştepta până îi spunem adevărul?

— De vreme ce chiar acum a fugit să se însoare cu Evelina, va trebui să aşteptăm cel puţin două săptămâni până se întorc. Îi trase rochia jos de pe umeri. Iar după, oh, nu ştiu. Mai durează puţin, pentru că o să dispărem şi noi.

— De ce să dispărem?

— În luna de miere, fireşte. Îi ciuguli urechea. Trebuie să sărbătorim sfârşitul mariajului nostru aranjat şi începutul celui real. Aşa că… ce să zic… alte două săptămâni? O lună? Dacă aşteptăm prea mult, Nat şi-ar putea da seama ce punem la cale. Şi nu vrem asta.

Dădu să o sărute, dar ea îl împinse ca să se poată uita la el.

— Zău aşa, Spencer Law, chiar cred că, dacă vrei, poţi fi răutăcios.

El zâmbi cu gura până la urechi.

— Fac şi eu ce pot ca să învăţ, dragostea mea, zise el în timp ce o trăgea înapoi în braţe şi îşi apropia gura de buzele ei. Învăţ.

Epilog

Este adevărat, apariţia copiilor în casa angajatorului presupune o muncă suplimentară. Dar vine întotdeauna însoţită de o bucurie în plus.

Sugestii pentru un servitor stoic

Spencer stătea în hol şi o hâţâna pe micuţa Belinda pe un genunchi, încercând să nu-şi facă griji în timp ce doctorul Godfrey îi examina soţia în dormitorul lor. Se forţă să se concentreze asupra frumoşilor ochi negri ai fetiţei lui, care îl priveau cu o adoraţie pură. Se împlinise frumos de când părăsise spitalul de copii, în urmă cu un an, pe când era doar un bebeluş costeliv şi mult prea serios.

— Da, zise ea şi îşi înfipse un pumnişor durduliu în eşarfă ca să tragă de ea. Da-da.

El râse.

— Da, fetiţa mea deşteaptă, zise el şi o legănă până când micuţa începu să râdă. Aşa e, da-da. Îi venea greu să creadă că la un moment dat se gândise să renunţe la aşa ceva doar din cauza unor temeri neîntemeiate. Micuţa lui Belle, cum îi plăcea să o alinte, era una dintre luminile vieţii lui.

Pe scări mai venea cineva. Spencer îşi reţinu un zâmbet când o văzu gâfâind pe doamna McFee urmată de propria fiică, bombănind în barbă la fiecare pas. Încă nu-i venea să creadă că prea cuviinciosul McFee se însurase cu „zgripţuroaica aia de servitoare”. Sau că acelaşi individ era acum autorul – deşi anonim – al unui ghid popular de instrucţiuni pentru servitori.

Lily, care nu mergea niciodată când putea să fugă,

alerga în rând şi cot la cot cu el.

— Tata, doctorul e tot cu mama?

— Da, păpuşică.

I se puse un nod în gât când o văzu că se încruntă.

Fosta hoaţă de buzunare avea unsprezece ani acum. El şi Abby erau căsătoriţi de numai o lună când el îi sugerase să o adopte pe orfană. Nu uitase nicicând expresia de tristeţe de pe chipul lui Lily din ziua aceea din salon când îi vorbise despre mama ei moartă.

Abby acceptase cu o nerăbdare care îi depăşise orice aşteptare. Ceea ce era un lucru bun, căci cu un an în urmă Spencer acceptase în sfârşit că nu avea să poată face copii niciodată. O vreme, afirmaţiile lui Genevieve îi dăduseră speranţe, dar, după patru ani de mariaj şi nicio sarcină, se lămuriseră amândoi că nu le era dat. Atunci o adoptaseră pe Belinda şi începuseră să discute despre câţi copii îşi doreau şi ce era de făcut în privinţa moştenitorului.

Adevărul era că nu întinerea. Iar Nat nu avea niciun chef să fie el moştenitorul taman acum, când se implicase cu bucurie în conducerea afacerii cu parfum a lui Abby şi avea şi el două fetiţe. În mod ironic, sub influenţa Evelinei, mârşavul se maturizase suficient cât să fie un moştenitor viabil. Cu toate acestea, orice aluzie la asumarea responsabilităţilor îl făceau să rămână şi mai neclintit în decizia lui.

Lily se apropie cu sfială să o mângâie pe Belinda pe părul cafeniu şi mătăsos.

— Mama… o să moară?

— Oh, nu, nici poveste, se grăbi el să o liniştească. Sunt sigur că e doar o gripă. O să-i treacă imediat ce se odihneşte puţin.

— Toată dimineaţa i-am repetat asta, zise doamna McFee strângându-şi mâinile peste burtă, dar nu crede o iotă. N-are astâmpăr până nu-l aude pe doctor în persoană spunând că va fi bine.

— Am văzut-o de dimineaţă la micul dejun că a vărsat, spuse Lily. A fost groaznic!

Spencer o prinse cu mâna liberă pe fiica lui şi o trase mai aproape.

— Ştiu, păpuşică, dar îţi promit că va fi bine.

Se ruga la Dumnezeu să-şi poată ţine această promisiune. Uşa se deschise brusc, iar doctorul Godfrey ieşi cu un zâmbet larg pe faţă.

— Cum se simte? întrebă Spencer în vreme ce se ridică.

Ochii doctorului Godfrey scăpărară.

— E bine, e foarte bine. Progresează frumos.

Asta ce naiba mai însemna? Apoi ieşi şi Abby din cameră, puţin cam palidă, dar altfel bine, şi Spencer constată că doctorul avea dreptate.

— Mama! ţipă Lily şi fugi la ea. Am fost aşa îngrijorată!

Abby schiţă un zâmbet şi o îmbrăţişă pe fetiţă.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, iubita mea. Acum du-te cu doamna McFee, şi ia-ţi şi surioara. Am ceva de vorbit cu tata.

Inima lui Spencer bătea nebuneşte de teamă în timp ce pasă copilaşul doamnei McFee. Intrară în dormitorul ei, închiseră uşa şi îi adresă întrebarea pe care de-abia se stăpânise să nu i-o pună mai devreme:

— Ce-a spus Godfrey? Ce-i cu tine.

Abby nu se uită spre el.

— Hmm… Am vorbit despre problema ta.

— Despre problema mea?

— Ştii şi tu… cu rănile tale.

— Ştie despre problema mea, replică nerăbdător Spencer. Dar ce are asta de-a face cu tine?

— Mi-a spus, continuă ea, că recent a auzit de nişte cazuri în care un bărbat rănit acolo – arătă cu un gest vag spre zona mădularului lui – s-a vindecat după câteva

săptămâni.

Se holbă la ea cu o privire indescifrabilă. Ea îl privi în ochi cu precauţie.

— Nu sunt bolnavă, Spencer. Sunt gravidă. Port copilul nostru.

Abby nu voise să-i zică atât brusc, dar, când îl văzu că se albeşte la faţă şi îşi mută privirea spre burta ei, se bombăni pentru că o luase gura pe dinainte. Îşi făcuse tot felul de griji despre cum să-i spună, chiar de când începuse a bănui ce se petrece cu ea.

— Eşti… eşti sigură? şopti el.

— Da.

Simţi că-i dau lacrimile şi fugi în braţele lui.

— Al tău e, jur.

O strânse bine în braţe.

— Sigur că al meu e, al cui altcuiva? Apoi se încordă tot şi o trase de lângă el. Of, Abby, doar nu crezi că mi-a trecut prin cap…

— Mi-am făcut ceva griji. Îi zâmbi cu sfială. În ultimul an, ai fost foarte convins că nu poţi face copii, după o perioadă în care am încercat din răsputeri.

— N-ai aflat până acum că am încredere în tine? o linişti el şi îi cuprinse obrazul în palmă. Ştiu că nu m-ai trăda niciodată.

— Niciodată, jură ea.

Un zâmbet minunat înflori pe buzele lui, după care îşi mută din nou privirea spre burta ei.

— Când urmează să naşti? întrebă el cu vocea sugrumată de emoţie.

— Doctorul Godfrey a spus că probabil peste şase luni, şapte cel mult.

El îşi mută privirea spre ochii ei.

— De atâta timp ştii?

— Am încercat să nu-mi fac prea multe speranţe când am văzut prima dată că nu mi-a venit ciclul. Dar, când am

început să mă simt rău dimineaţa şi a mai trecut o lună, m-am gândit că ar fi bine să mă vadă doctorul Godfrey. Îmi pare rău că v-am speriat pe tine şi pe Lily, dar nu am vrut să spun nimic înainte de a fi absolut sigură.

— Lily. Se uită spre uşă. Trebuie să-i spunem şi lui Lily.

— Da. El se întoarse spre uşă, dar ea îl opri. Spencer, vreau să-ţi mai spun o dată că faptul o să am propriul copil nu-mi va afecta sentimentele faţă de fete. O să le iubesc la fel de mult ca acum.

Spencer privi cu o expresie amuzată.

— Ştiu că aşa o să faci, zise el şi o cuprinse din nou în braţe. Şi eu. Îi sărută cu tandreţe buzele, apoi îi şopti: Mulţumesc.

Se dezlipi de lângă el şi ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Pentru ce? Pentru că îţi port copilul în pântece?

— Nu… Adică, da, dar nu la asta m-am referit. Îşi puse mâna pe burta ei, cu o mină serioasă. Înainte să te cunosc, eram convins că dorinţa mea de a avea o soţie şi o familie era doar un vis de neatins. Aşa că sunt recunoscător pentru femeia încăpăţânată şi insistentă care mi-a dovedit că m-am înşelat. Îţi mulţumesc, draga mea, pentru că m-ai convins să sar peste prăpastie.

Cu inima plină de bucurie, îşi puse palma în palma lui.

— Iar eu îţi mulţumesc, dragostea mea, pentru că ai sărit.

Sfârşit